

สรุปข้อมูลสถิติสำคัญ : ผลสำรวจ/สำมะโน พ.ศ. 2557

สำนักงานสถิติแห่งชาติ

สำนักงานสถิติแห่งชาติ
กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

หน่วยงานที่เผยแพร่ สำนักงานสถิติพยากรณ์
สำนักงานสถิติแห่งชาติ
ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษาฯ
ถนนแจ้งวัฒนะ เขตหลักสี่ กทม. 10210
โทรศัพท์ 0 2141 7489
โทรสาร 0 2143 8132
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ binfopub@nso.go.th
<http://www.nso.go.th>

Distributed by Statistical Forecasting Bureau
National Statistical Office,
The Government Complex,
Chaeng Watthana Rd.,Laksi Bangkok 10210,
THAILAND.
Tel. : +66(0) 2141 7489
Fax. : +66(0) 2143 8132
E-mail : binfopub@nso.go.th

ปีที่พิมพ์ 2558

Published 2015

หน่วยงานเจ้าของเรื่อง Division-in-Change

กลุ่มงานวิเคราะห์และพยากรณ์สถิติเชิงสังคม สำนักงานสถิติพยากรณ์

Social Statistics Analyzing and Forecasting Group, Statistical Forecasting Bureau

โทรศัพท์ 0 2141 7507 Tel.+66(0) 2141 7507

โทรสาร 0 2143 8132 Fax. +66(0) 2143 8132

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ E-mail: social@nso.go.th

คำนำ

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้จัดทำสรุปข้อมูลสถิติสำคัญ โดยรวบรวมจากผลสำรวจ/สำมะโนทุกโครงการที่เผยแพร่ในปี 2557 ที่สำนักงานสถิติแห่งชาติ ดำเนินการไว้ในเล่มเดียวกันเพื่อสะดวกแก่ผู้ใช้ข้อมูลที่จะได้เห็นภาพข้อมูลสถิติต่างๆ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) รวมทั้งข้อมูลความคิดเห็นของประชาชน

สำนักงานสถิติแห่งชาติ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า สรุปสถิติสำคัญจากผลสำรวจ/สำมะโนฉบับนี้ จะทำให้ผู้ใช้ข้อมูลสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้สะดวก รวดเร็ว และสามารถนำไปใช้ในการวางแผน กำหนดนโยบาย ตลอดจนใช้ในการติดตาม ประเมินผลการดำเนินงาน และการพัฒนาในด้านต่างๆ สำหรับข้อมูลรายละเอียดของแต่ละโครงการสำรวจ/สำมะโน สำนักงานสถิติแห่งชาติได้จัดทำเป็นรายงานเผยแพร่เรียบร้อยแล้ว ผู้สนใจสามารถติดต่อและขอรายละเอียดได้ที่สำนักงานสถิติแห่งชาติ

สารบัญ

	หน้า
ด้านเศรษฐกิจ :	
สำรวจการพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของชาวไทย พ.ศ. 2557	1
สำรวจการมี การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ในครัวเรือน พ.ศ. 2557	11
สำรวจการมี การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ในสถานประกอบการ พ.ศ. 2556	19
สำรวจข้อมูลศักยภาพพื้นฐานระบบโลจิสติกส์ภาคการค้า พ.ศ. 2556	29
สำรวจค่าตอบแทนภาคเอกชน พ.ศ. 2556	41
สำรวจยอดขายรายไตรมาส พ.ศ. 2556 : ไตรมาส 1 – 4	57
สำรวจสถานภาพการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของประเทศไทย พ.ศ. 2556	69
ประมวลผลพื้นที่การก่อสร้าง พ.ศ. 2556	75
สำรวจการใช้พลังงานของครัวเรือน พ.ศ. 2556	87
ด้านสังคม :	
สำรวจพฤติกรรมการสูบบุหรี่และการดื่มสุราของประชากร พ.ศ. 2557	93
สำรวจประชากรสูงอายุในประเทศไทย พ.ศ. 2557	103
สำรวจสุขภาพจิต (ความสุข) คนไทย สิงหาคม พ.ศ. 2557	113
สำรวจแรงงานนอกระบบ พ.ศ. 2557	119
สำรวจความต้องการพัฒนาขีดความสามารถของประชากร พ.ศ. 2557	129

สำรวจการอ่านหนังสือของประชากร พ.ศ. 2556	137
สำรวจอนามัยและสวัสดิการ พ.ศ. 2556	149
สำรวจภาวะการทำงานของประชากร พ.ศ. 2556	161
สำรวจความต้องการแรงงานของสถานประกอบการ พ.ศ. 2556	167
การทำงานของผู้สูงอายุในประเทศไทย พ.ศ. 2556	179
สำรวจการย้ายถิ่นของประชากร พ.ศ. 2555	187
สำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน พ.ศ. 2556	195

ด้านความคิดเห็นของประชาชน :

สำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับ การจัดระเบียบสังคม พ.ศ. 2557	207
สำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับ กองทุนพัฒนาบทบาทสตรี พ.ศ. 2557	227
สำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับสถานการณ์ การแพร่ระบาดของยาเสพติด (เมษายน พ.ศ. 2557)	243
สำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับสถานการณ์ การแพร่ระบาดของยาเสพติดในพื้นที่เป้าหมาย (มีนาคม พ.ศ. 2556)	261
สำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับโครงการ หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) พ.ศ. 2556	289
สำรวจโครงการชุมชนอุ่นใจได้ลูกหลานกลับบ้าน ตามยุทธศาสตร์พลังแผ่นดิน เอาชนะยาเสพติด ในพื้นที่เป้าหมาย (มกราคม พ.ศ. 2556)	307

ด้านเศรษฐกิจ

สำรวจพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของชาวไทย

พ.ศ. 2557

สำนักงานสถิติแห่งชาติร่วมกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ทำการสำรวจพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของชาวไทย ขึ้นเป็นครั้งแรกในปี 2552 และครั้งนี้เป็นครั้งที่ 6 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของชาวไทยในรอบปีที่ผ่านมา ทั้งในเรื่องการเดินทางท่องเที่ยว ลักษณะการเดินทาง วัตถุประสงค์ในการเดินทาง กิจกรรมที่ทำระหว่างการเดินทาง การจัดการเดินทาง ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง การเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศ รวมทั้งความคิดเห็นเกี่ยวกับการท่องเที่ยว โดยเก็บรวบรวมข้อมูลในเดือนมกราคม - มีนาคม 2557 จากประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ตกเป็นตัวอย่างทั่วประเทศ จำนวน 63,060 ราย ผลจากการสำรวจสรุปได้ดังนี้

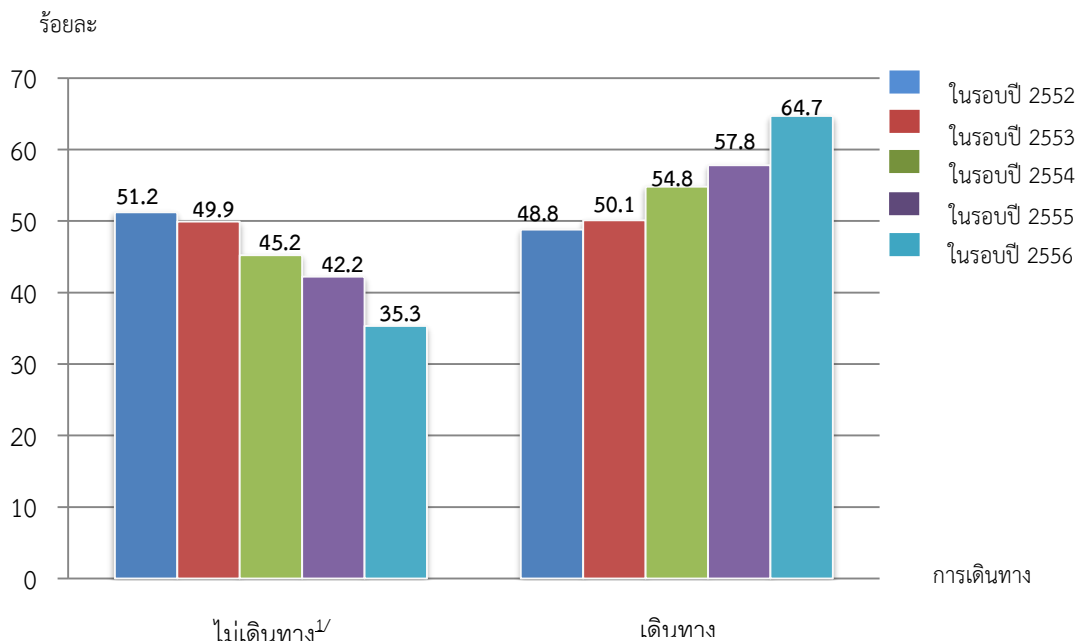
1. การเดินทางท่องเที่ยวต่างจังหวัด

1.1 การเดินทาง และลักษณะการเดินทาง

ผลการสำรวจพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปทั่วประเทศ เกี่ยวกับการเดินทางจากที่อยู่อาศัยประจำในจังหวัดหนึ่ง ไปยังสถานที่อยู่ในอีกจังหวัดหนึ่งเป็นการชั่วคราว โดยมีจุดประสงค์เพื่อการท่องเที่ยวพักผ่อน เยี่ยมครอบครัว/ญาติมิตร ประชุมหรือสัมมนา เล่นหรือดูกีฬา ประกอบพิธีทางศาสนา รวมทั้งการเดินทางเพื่อไปรับการรักษาตัวหรือประกอบภารกิจอื่นๆ ที่ไม่ใช่เพื่อทำงานประจำหรือเพื่อการศึกษา และต้องไม่ใช่การเดินทางที่มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อซื้อสินค้ามาจำหน่าย ซึ่งถือว่า

เป็นการเดินทางท่องเที่ยว พบว่า ในรอบปีที่ผ่านมา (ปี 2556) มีประชากรที่เดินทางท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 64.7 โดยในรอบปี 2552 – 2555 มีผู้เดินทางท่องเที่ยวร้อยละ 48.8 50.1 54.8 และ 57.8 ตามลำดับ

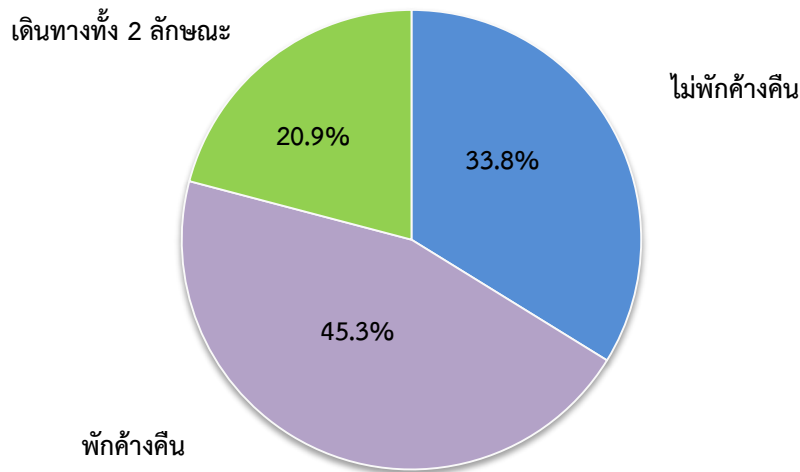
แผนภูมิ 1 ร้อยละของประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป จำแนกตามการเดินทางท่องเที่ยวในรอบปี 2552 – 2556

หมายเหตุ : ^{1/}ไม่เดินทางในที่นี้ หมายถึง ไม่มีการเดินทางข้ามจังหวัด

สำหรับกลุ่มผู้ที่เดินทางท่องเที่ยวในรอบปี 2556 พบว่ามีลักษณะการเดินทางแบบไม่พักค้างคืน ซึ่งถือว่าเป็นนักท่องเที่ยวประมาณร้อยละ 33.8 ส่วนผู้ที่เดินทางมีลักษณะการพักค้างคืนอย่างน้อย 1 คืน ร้อยละ 45.3 และผู้ที่เดินทางทั้ง 2 ลักษณะคือ ทั้งพักและไม่พักค้างคืน ร้อยละ 20.9

แผนภูมิ 2 ร้อยละของประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปที่เดินทางท่องเที่ยว จำแนกตามลักษณะการเดินทาง

สำหรับผู้ที่ไม่ได้เดินทางท่องเที่ยวในรอบปี 2556 ได้ให้เหตุผลที่ไม่เดินทาง 5 ลำดับแรก ได้แก่ ไม่มีเวลาว่าง ไม่มีทุนทรัพย์เพียงพอสำหรับการเดินทาง ไม่ชอบเดินทาง สภาพเศรษฐกิจไม่ค่อยดี และมีปัญหาเรื่องสุขภาพ

ตาราง 1 ร้อยละของประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ไม่เดินทางท่องเที่ยวใน รอบปี 2556 จำแนกตามเหตุผลที่ไม่เดินทางท่องเที่ยว

เหตุผล ที่ไม่เดินทางท่องเที่ยว ^{1/}	ร้อยละ
➤ ไม่มีเวลาว่าง	55.4
➤ ไม่มีทุนทรัพย์เพียงพอสำหรับการเดินทาง	45.7
➤ ไม่ชอบเดินทาง	39.0
➤ สภาพเศรษฐกิจไม่ค่อยดี	32.2
➤ มีปัญหาเรื่องสุขภาพ	25.2
➤ ราคาน้ำมันสูง	13.8
➤ ไม่มั่นใจในความปลอดภัยของการเดินทาง	10.5
➤ ปัญหาความวุ่นวายทางการเมือง	7.5
➤ ขาดข้อมูลในการตัดสินใจ และอื่น ๆ	3.1

หมายเหตุ : ^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

เมื่อพิจารณาภาคที่ประชากรเดินทางไปท่องเที่ยวพบว่า ประชากรเดินทางไปท่องเที่ยวในพื้นที่ภาคกลางมากที่สุดร้อยละ 34.2 รองลงมาเป็นภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 30.4 และภาคตะวันออกร้อยละ 18.2

**ตาราง 2 ร้อยละของประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปที่เดินทางท่องเที่ยว
จำแนกตามภาคที่เดินทางไปท่องเที่ยว**

ภาคที่เดินทางไปท่องเที่ยว ^{1/}	ร้อยละ
กรุงเทพฯ และปริมณฑล ^{2/}	17.2
ภาคกลาง ^{3/}	34.2
ภาคตะวันออก	18.2
ภาคเหนือตอนบน	15.7
ภาคเหนือตอนล่าง	12.8
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	30.4
ภาคใต้	12.8

หมายเหตุ : ^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

^{2/} จังหวัดปริมณฑล ได้แก่ นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ

^{3/} ไม่รวม กรุงเทพมหานคร และจังหวัดปริมณฑล

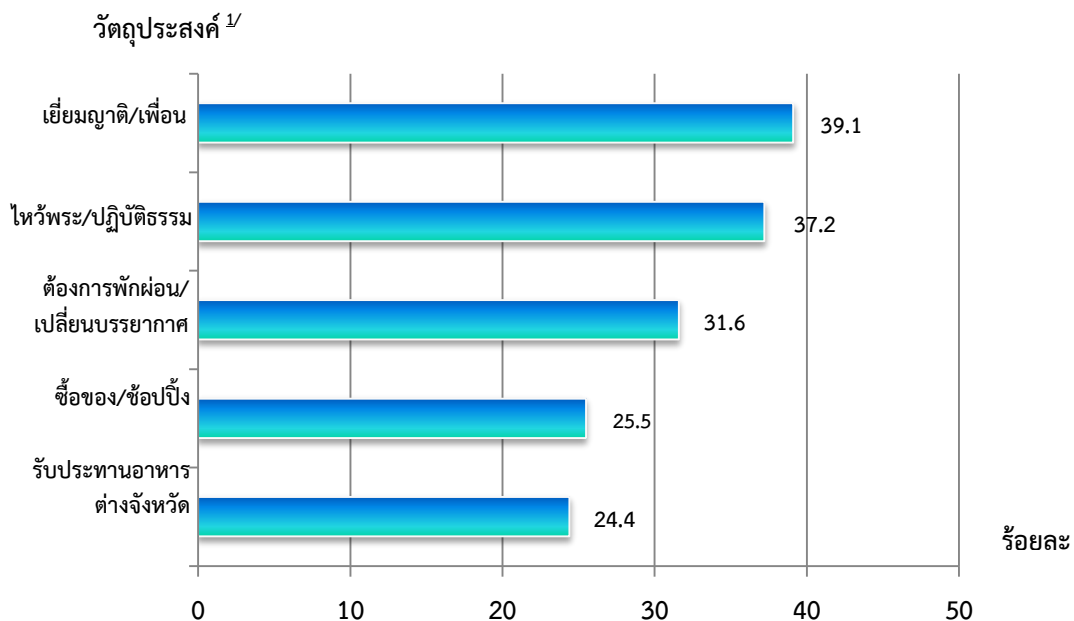
แบ่งภาคออกเป็น 7 ภาค ดังนี้

1. กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ประกอบด้วย กรุงเทพมหานคร นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ
2. ภาคกลาง ประกอบด้วย พระนครศรีอยุธยา อ่างทอง ลพบุรี สิงห์บุรี ชัยนาท สระบุรี ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี นครนายก สระแก้ว ราชบุรี กาญจนบุรี สุพรรณบุรี นครปฐม สมุทรสาคร สมุทรสงคราม เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์
3. ภาคตะวันออก ประกอบด้วย ชลบุรี ระยอง จันทบุรี และตราด
4. ภาคเหนือตอนบน ประกอบด้วย เชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง แพร่ น่าน พะเยา เชียงราย และแม่ฮ่องสอน
5. ภาคเหนือตอนล่าง ประกอบด้วย อุตรดิตถ์ นครสวรรค์ อุทัยธานี กำแพงเพชร ตาก สุโขทัย พิษณุโลก พิจิตร และเพชรบูรณ์
6. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วย นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี ยโสธร ชัยภูมิ อำนาจเจริญ บึงกาฬ หนองบัวลำภู ขอนแก่น อุดรธานี เลย หนองคาย มหาสารคาม ร้อยเอ็ด กาฬสินธุ์ สกลนคร นครพนม และมุกดาหาร
7. ภาคใต้ ประกอบด้วย นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา ภูเก็ต สุราษฎร์ธานี ระนอง ชุมพร สงขลา สตูล ตรัง พัทลุง ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

1.2 วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางท่องเที่ยว

วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางท่องเที่ยว 5 อันดับแรก ได้แก่ เยี่ยมญาติ/เพื่อนร้อยละ 39.1 ไหว้พระ/ปฏิบัติธรรมร้อยละ 37.2 ต้องการพักผ่อน/เปลี่ยนบรรยากาศร้อยละ 31.6 ซื้อของ/ซื้อปิ้งร้อยละ 25.5 และรับประทานอาหารต่างจังหวัดร้อยละ 24.4

แผนภูมิ 3 ร้อยละของประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปที่เดินทางท่องเที่ยว
จำแนกตามวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางท่องเที่ยว

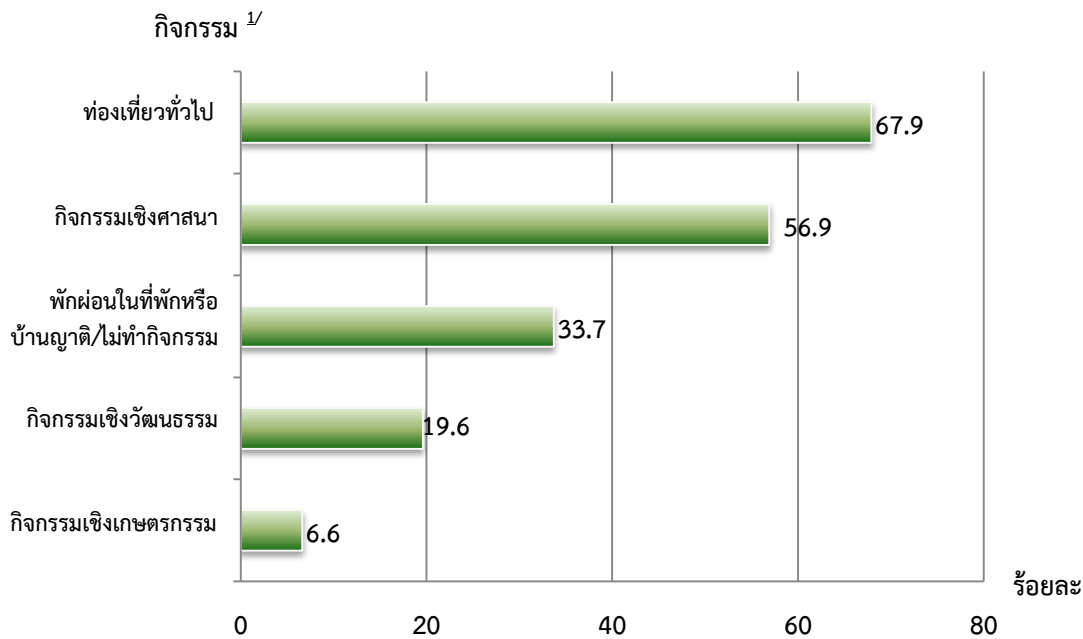

หมายเหตุ : ^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

1.3 กิจกรรมที่ทำระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว

สำหรับกิจกรรมที่ทำระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว 5 อันดับแรก ได้แก่ ท่องเที่ยวทั่วไปร้อยละ 67.9 กิจกรรมเชิงศาสนาร้อยละ 56.9 พักผ่อนในที่พักรหรือบ้านญาติ/ไม่ทำกิจกรรมร้อยละ 33.7 กิจกรรมเชิงวัฒนธรรมร้อยละ 19.6 กิจกรรมเชิงเกษตรกรรมร้อยละ 6.6

แผนภูมิ 4 ร้อยละของประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปที่เดินทางท่องเที่ยว จำแนกตามกิจกรรมที่ทำระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว

หมายเหตุ : ^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

2. การจัดการเดินทาง

2.1 ผู้ร่วมเดินทาง ผู้ตัดสินใจเลือกการเดินทาง ลักษณะการจัดการเดินทาง และการหาข้อมูล

ผู้ที่เดินทางท่องเที่ยวมากกว่าครั้งหนึ่ง จะเดินทางท่องเที่ยวกับครอบครัว/ญาติร้อยละ 63.5 รองลงมาเดินทางกับเพื่อน/เพื่อนร่วมงานร้อยละ 21.6 สำหรับการตัดสินใจเลือกการเดินทาง ผู้ที่เดินทางท่องเที่ยวส่วนใหญ่ตัดสินใจเองร้อยละ 65.8 รองลงมาจะเป็นครอบครัว/ญาติร้อยละ 22.1

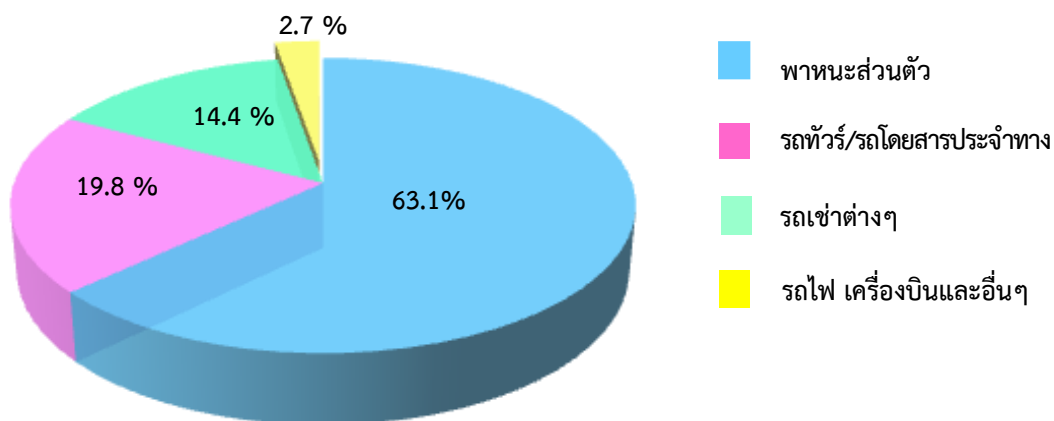
สำหรับลักษณะการจัดการเดินทางส่วนใหญ่จัดการเดินทางเองทั้งหมดร้อยละ 89.1 รองลงามีหน่วยงาน/คณะจัดการให้ร้อยละ 9.7 ส่วนวัน/เวลาที่เดินทางท่องเที่ยว ส่วนใหญ่จะเดินทางวันเสาร์-อาทิตย์ร้อยละ 38.9 รองลงมาวันหยุดยาวร้อยละ 31.9

ประชากรที่เดินทางท่องเที่ยวจะหาข้อมูลข่าวสารสำหรับการเดินทางจากเพื่อน ญาติ ครอบครัวร้อยละ 43.3

2.2 พาหนะที่ใช้ในการเดินทาง

ผู้เดินทางท่องเที่ยวส่วนใหญ่ นิยมเดินทางด้วยพาหนะส่วนตัว/รถยนต์ร้อยละ 63.1 รองลงมาเดินทางด้วยรถทัวร์/รถโดยสารประจำทางร้อยละ 19.8 รถเช่า เช่น รถตู้ รถยนต์ รถทัวร์/รถบัสร้อยละ 14.4 รถไฟร้อยละ 1.6 มีเพียงส่วนน้อยที่เดินทางด้วยเครื่องบินร้อยละ 1.1

แผนภูมิ 5 ร้อยละของประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปที่เดินทางท่องเที่ยว จำแนกตามพาหนะที่ใช้ในการเดินทางท่องเที่ยว

2.3 สถานที่พักแรม

ผู้ที่เดินทางท่องเที่ยวแบบพักค้างคืนส่วนใหญ่ นิยมที่จะพักแรมที่บ้าน/ที่พักของครอบครัว/ญาติ/เพื่อน เพราะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายร้อยละ 62.6 พักที่โรงแรมร้อยละ 16.2 พักที่รีสอร์ทร้อยละ 11.6 พักที่บังกะโลร้อยละ 2.6 พักที่วัด/สถานที่ปฏิบัติธรรมร้อยละ 2.3 พักที่อุทยานแห่งชาติร้อยละ 1.1 พักที่บ้านพักรับรองทางราชการ/เอกชน และโฮมสเตย์ร้อยละ

0.9 และมีส่วนน้อยเลือกพักที่เกสต์เฮาส์ และโรงพยาบาล ส่วนค่าเฉลี่ยของจำนวนวันที่เดินทางท่องเที่ยวอยู่ที่ 3.8 วัน

3. ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง

สำหรับค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวครั้ง/ทริปล่าสุดเฉลี่ยต่อคนของผู้ที่เดินทางท่องเที่ยว พบว่า อยู่ที่ประมาณ 2,776 บาทต่อคน หากเป็นการเดินทางแบบไม่พักค้างคืนอยู่ที่ 1,418 บาทต่อคน แบบพักค้างคืน 3,914 บาทต่อคน หากพิจารณาตามภาคที่อยู่อาศัย พบว่า คนภาคตะวันออกใช้เงินในการเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อคนสูงสุด คือ 3,776 บาทต่อคน รองลงมากรุงเทพมหานครและปริมณฑล 3,554 บาทต่อคน ภาคใต้ 3,219 บาทต่อคน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2,460 บาทต่อคน ภาคเหนือตอนบน 2,374 บาทต่อคน ภาคกลาง 2,137 บาทต่อคน และต่ำสุดในภาคเหนือตอนล่างอยู่ที่ประมาณ 1,675 บาทต่อคน

ตาราง 3 ค่าใช้จ่ายในการเดินทางต่อครั้ง/ทริปล่าสุดเฉลี่ยต่อคน จำแนกตามลักษณะการเดินทางและภาคที่อยู่อาศัย

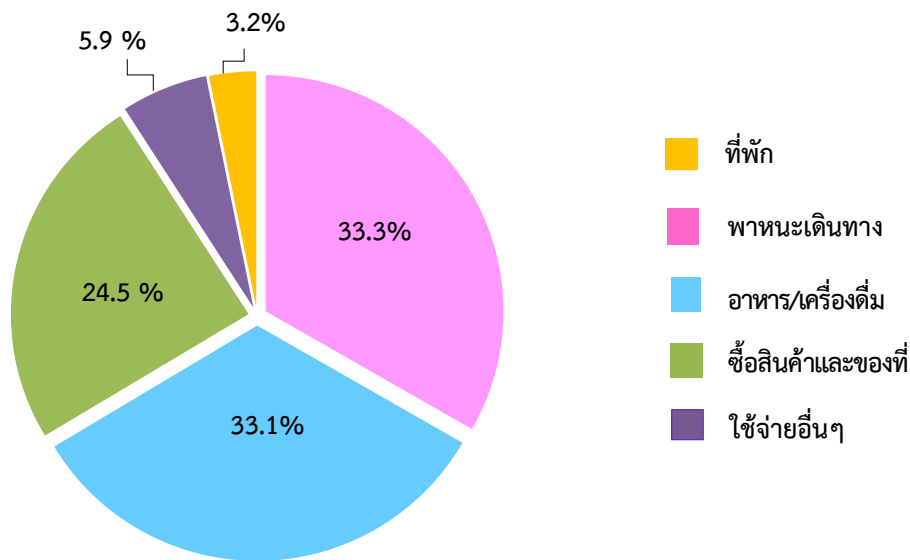
ภาคที่อยู่อาศัย	รวม	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคน(บาท)	
		ลักษณะการเดินทาง	
		ไม่พักค้างคืน	พักค้างคืน
รวม	2,776	1,418	3,914
กรุงเทพฯ และปริมณฑล ^{1/}	3,554	1,632	4,815
กลาง ^{2/}	2,137	1,333	3,322
ตะวันออก	3,776	1,759	4,912
เหนือตอนบน	2,374	1,236	3,447
เหนือตอนล่าง	1,675	1,219	2,104
ตะวันออกเฉียงเหนือ	2,460	1,375	3,279
ใต้	3,219	1,402	4,692

หมายเหตุ : ^{1/} จังหวัดปริมณฑล ได้แก่ นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ

^{2/} ไม่รวม กรุงเทพมหานคร และจังหวัดปริมณฑล

เมื่อพิจารณาค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อทราบว่าในการเดินทางใช้จ่ายไปในหมวดใดมากที่สุด พบว่า ผู้ที่เดินทางท่องเที่ยวใช้เป็นค่าพาหนะเดินทางมากที่สุดร้อยละ 33.3 รองลงมาซึ่งไม่แตกต่างกันมากนักเป็นค่าอาหารและเครื่องดื่มร้อยละ 33.1 และซื้อสินค้าและของที่ระลึกร้อยละ 24.5

แผนภูมิ 6 ร้อยละของประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปที่เดินทางท่องเที่ยว จำแนกตามหมวดค่าใช้จ่ายที่ใช้

4. การเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศ

สำหรับการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปในรอบปี 2556 มีเพียงร้อยละ 4.1 โดยนิยมเดินทางในช่วงเดือนเมษายน-มิถุนายนมากที่สุดร้อยละ 33.3 รองลงมาใกล้เคียงกันคือ เดือนตุลาคม-ธันวาคมร้อยละ 30.4 เดือนมกราคม-มีนาคมร้อยละ 22.9 เดือนกรกฎาคม-กันยายนร้อยละ 13.4 ส่วนจำนวนครั้งที่เดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศต่อปี ในภาพรวมโดยเฉลี่ยเดินทาง 1.5 ครั้งต่อปี

5. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเดินทางท่องเที่ยว

5.1 การวางแผนล่วงหน้า และการจัดสรรเงินสำหรับการเดินทางท่องเที่ยว

สำหรับความคิดเห็นเกี่ยวกับการเดินทางท่องเที่ยวส่วนใหญ่ไม่มีการวางแผนล่วงหน้าก่อนการเดินทางร้อยละ 58.1 ที่มีการวางแผนมีร้อยละ 41.9 ส่วนการจัดสรรเงินสำหรับการเดินทางท่องเที่ยว พบว่า ส่วนใหญ่ไม่มีการจัดสรรเงินไว้ร้อยละ 77.2 ที่มีการจัดสรรเงินไว้สำหรับการเดินทางมีเพียงร้อยละ 22.8

5.2 การรับรู้/ทราบสโลแกน “เที่ยวหัวใจใหม่ เมืองไทยยั่งยืน” ของ ททท.

การรับรู้/ทราบสโลแกน “เที่ยวหัวใจใหม่ เมืองไทยยั่งยืน” ส่วนใหญ่ไม่เคยรับรู้/ไม่ทราบสโลแกนดังกล่าวร้อยละ 56.1 ส่วนที่เคยรับรู้/ทราบสโลแกนมีร้อยละ 43.9 โดยส่วนใหญ่รับรู้/ทราบจากโทรทัศน์ร้อยละ 94.6 รองลงมาจากวิทยุร้อยละ 15.9

5.3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการเดินทางท่องเที่ยว

จากการสำรวจประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปมีความเห็นว่า ได้รับประโยชน์จากการเดินทางท่องเที่ยวในทุกประเด็น โดย 3 ประเด็นแรก ได้แก่ ได้รับประสบการณ์และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเทศไทยมากขึ้น ร้อยละ 50.8 ทำให้เกิดความเข้าใจสนิทสนมมากขึ้นภายในหมู่ญาติร้อยละ 50.3 และทำให้ชีวิตมีความสุขมากขึ้นร้อยละ 49.1

การมีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน พ.ศ. 2557

การสำรวจการมีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติได้จัดทำเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2544 และตั้งแต่ พ.ศ. 2546 เป็นต้นมา ได้ทำการสำรวจต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี เพื่อให้ทราบจำนวนประชากรที่ใช้คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์มือถือ พฤติกรรมของการใช้ และจำนวนครัวเรือนที่มีอุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เช่น โทรศัพท์พื้นฐาน เครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องโทรสาร และการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตในครัวเรือน ตลอดจนเรื่องที่ต้องการให้ภาครัฐเข้ามาควบคุมดูแลการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เป็นต้น

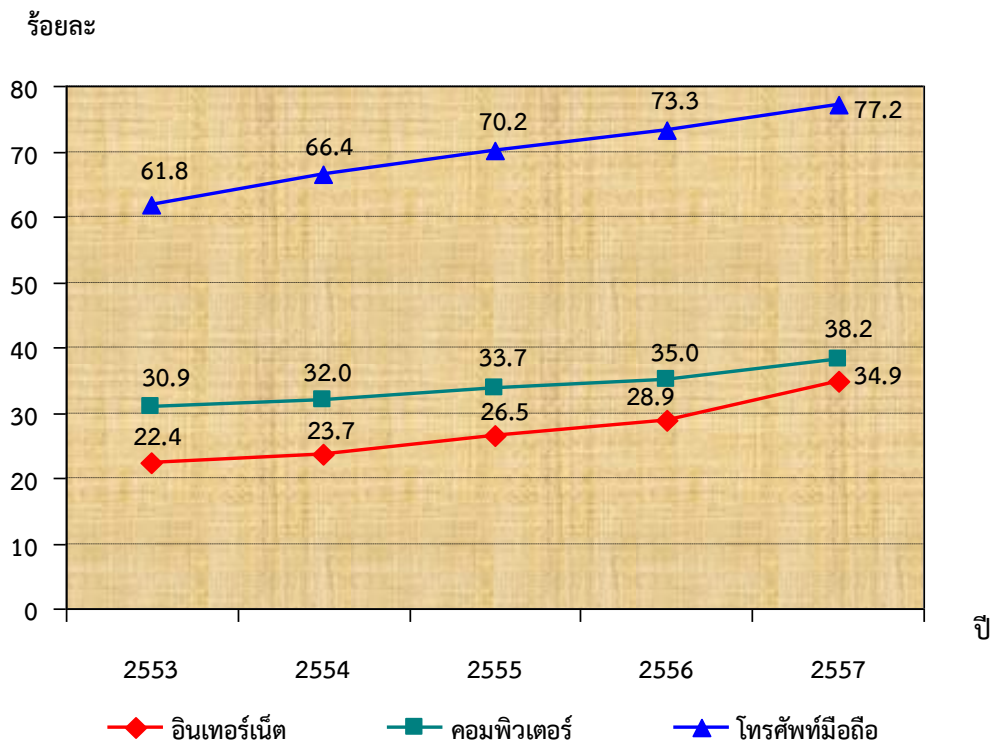
การสำรวจใช้วิธีสัมภาษณ์หัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 6 ปีขึ้นไป จากครัวเรือนตัวอย่างทั้งสิ้น 83,880 ครัวเรือน ผลการสำรวจสรุปได้ดังนี้

1. การใช้คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์มือถือ

ในประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไปประมาณ 62.3 ล้านคน มีผู้ใช้คอมพิวเตอร์ 23.8 ล้านคนหรือร้อยละ 38.2 ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 21.7 ล้านคนหรือร้อยละ 34.9 และผู้ใช้โทรศัพท์มือถือ 48.1 ล้านคนหรือร้อยละ 77.2 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเขตการปกครอง พบว่าในเขตเทศบาลมีผู้ใช้คอมพิวเตอร์ร้อยละ 47.8 ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตร้อยละ 44.9 และผู้ใช้โทรศัพท์มือถือร้อยละ 83.9 ในขณะที่นอกเขตเทศบาลมีผู้ใช้คอมพิวเตอร์ร้อยละ 30.4 ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตร้อยละ 26.7 และผู้ใช้โทรศัพท์มือถือร้อยละ 71.8

เมื่อพิจารณาแนวโน้มการใช้คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และ โทรศัพท์มือถือของประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไปในช่วงระยะเวลา 5 ปี ระหว่างปี 2553-2557 พบว่า ผู้ใช้คอมพิวเตอร์มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 30.9 (จำนวน 19.1 ล้านคน) เป็นร้อยละ 38.2 (จำนวน 23.8 ล้านคน) ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 22.4 (จำนวน 13.8 ล้านคน) เป็นร้อยละ 34.9 (จำนวน 21.7 ล้านคน) ผู้ใช้โทรศัพท์มือถือเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 61.8 (จำนวน 32.8 ล้านคน) เป็นร้อยละ 77.2 (จำนวน 48.1 ล้านคน)

แผนภูมิ 1 ร้อยละของประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไปที่ใช้คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์มือถือ พ.ศ. 2553 – 2557

แม้ว่าการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของประชากรมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ยังมีช่องว่างในการใช้ของผู้ที่อยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ในปี 2553-2557 ผู้ใช้คอมพิวเตอร์ที่อยู่ในเขตเทศบาลมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 43.4 เป็นร้อยละ 47.8 ส่วนผู้ใช้คอมพิวเตอร์ที่อยู่นอกเขตเทศบาลเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 25.2 เป็นร้อยละ 30.4 ในขณะที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่อยู่ในเขตเทศบาลมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 35.1 เป็นร้อยละ 44.9 ส่วนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่อยู่นอกเขตเทศบาลเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 16.5 เป็นร้อยละ 26.9 และผู้ใช้โทรศัพท์มือถือที่อยู่ในเขตเทศบาลมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 72.2 เป็นร้อยละ 83.9 ในขณะที่ผู้ใช้โทรศัพท์มือถือที่อยู่นอกเขตเทศบาลเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 57.0 เป็นร้อยละ 71.8

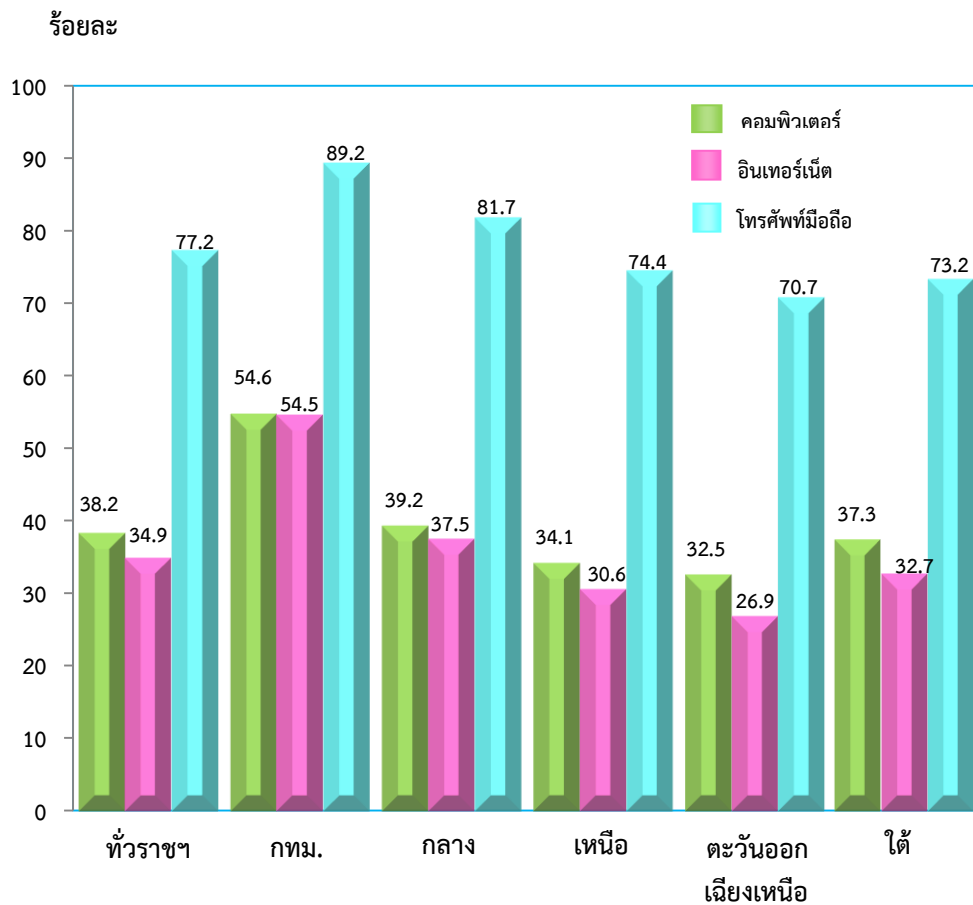
ตาราง 1 ร้อยละของประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไปที่ใช้คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์มือถือ จำแนกตามเขตการปกครอง พ.ศ. 2553 - 2557

ปี	คอมพิวเตอร์		อินเทอร์เน็ต		โทรศัพท์มือถือ	
	ในเขตเทศบาล	นอกเขตเทศบาล	ในเขตเทศบาล	นอกเขตเทศบาล	ในเขตเทศบาล	นอกเขตเทศบาล
2553	43.4	25.2	35.1	16.5	72.2	57.0
2554	44.3	25.5	36.0	17.2	74.8	62.0
2555	45.4	27.5	37.7	20.5	77.7	66.2
2556	46.3	29.1	39.9	23.2	80.0	69.8
2557	47.8	30.4	44.9	26.9	83.9	71.8

เมื่อพิจารณาสัดส่วนของผู้ใช้คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์มือถือเป็นรายภาค พบว่า กรุงเทพมหานครมีสัดส่วนผู้ใช้คอมพิวเตอร์มากที่สุดคือร้อยละ 54.6 รองลงมาคือภาคกลางร้อยละ 39.2 ภาคใต้ร้อยละ 37.3 ภาคเหนือร้อยละ 34.1 และน้อยที่สุดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 32.5 ส่วนการใช้อินเทอร์เน็ต กรุงเทพมหานครมีผู้ใช้มากที่สุดคือร้อยละ 54.5 รองลงมา คือภาคกลางร้อยละ 37.5 และภาคใต้ร้อยละ 32.7 ภาคเหนือร้อยละ 30.6 และน้อยที่สุดคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 26.9

ในขณะที่การใช้โทรศัพท์มือถือ กรุงเทพมหานครมีสัดส่วนของผู้ใช้มากที่สุด เช่นเดียวกัน คือร้อยละ 89.2 รองลงมา คือ ภาคกลางร้อยละ 81.7 ภาคเหนือ ร้อยละ 74.4 ภาคใต้ร้อยละ 73.2 และน้อยที่สุดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ร้อยละ 70.7

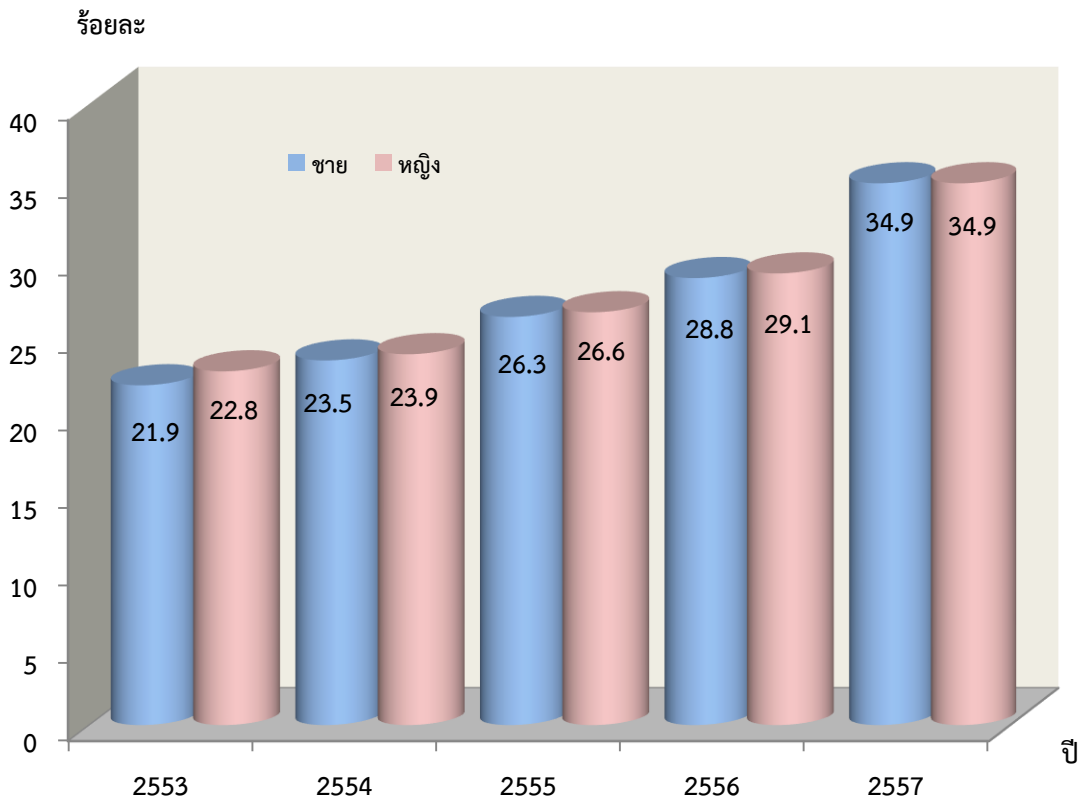
แผนภูมิ 2 ร้อยละของประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไปที่ใช้คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์มือถือ จำแนกตามภาค พ.ศ. 2557

2. ลักษณะและพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต

เมื่อเปรียบเทียบการใช้อินเทอร์เน็ตระหว่างชายและหญิง พบว่า สัดส่วนการใช้เน็ตของชายใกล้เคียงกับหญิง โดยในระหว่างปี 2553-2557 สัดส่วนการใช้เน็ตของชายเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 21.9 เป็นร้อยละ 34.9 ส่วนหญิงเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 22.8 เป็นร้อยละ 34.9

แผนภูมิ 3 ร้อยละของประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไปที่ใช้อินเทอร์เน็ต จำแนกตามเพศ พ.ศ. 2553 - 2557

เมื่อพิจารณาการใช้เน็ตตามกลุ่มอายุต่างๆ พบว่ากลุ่มอายุ 15-24 ปี มีสัดส่วนการใช้เน็ตสูงสุดร้อยละ 69.7 รองลงมาคือ กลุ่มอายุ 6-14 ปี ร้อยละ 58.2 กลุ่มอายุ 25 - 34 ปี ร้อยละ 48.5 กลุ่มอายุ 35 - 49 ปี ร้อยละ 25.9 และต่ำสุดในกลุ่มอายุ 50 ปีขึ้นไป ร้อยละ 8.4

ตาราง 2 ร้อยละของประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไปที่ใช้อินเทอร์เน็ต
จำแนกตามกลุ่มอายุ พ.ศ. 2553 - 2557

ปี	กลุ่มอายุ (ปี)				
	6-14	15-24	25-34	35-49	50 ปีขึ้นไป
2553	35.9	50.0	24.6	13.6	4.2
2554	38.3	51.9	26.6	14.3	5.5
2555	46.5	54.8	29.7	17.1	6.2
2556	54.1	58.4	33.5	18.7	6.6
2557	58.2	69.7	48.5	25.9	8.4

สำหรับสถานที่ที่ใช้อินเทอร์เน็ต พบว่า ส่วนใหญ่ใช้ที่บ้าน/ที่พักอาศัยร้อยละ 63.9 รองลงมาคือ ใช้ตามสถานที่ต่างๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือร้อยละ 53.4 ในสถานศึกษาร้อยละ 39.6 และที่ทำงานร้อยละ 32.3 ส่วนกิจกรรมที่ใช้ส่วนใหญ่ใช้ในการดาวน์โหลดดูหนัง ฟังเพลง วิทยุร้อยละ 79.1 รองลงมาคือใช้ Social Network (Facebook, Twitter, Hi5, GooglePlus, Line, Instagram) ร้อยละ 73.9 เล่นเกม/ดาวน์โหลดเกมร้อยละ 70.5 และติดตามข่าวสาร/อ่านหรือดาวน์โหลด นสพ. นิตยสาร (e-book) ร้อยละ 51.1 สำหรับความถี่ในการใช้อินเทอร์เน็ตพบว่า ผู้ใช้เป็นประจำ (5-7 วันใน 1 สัปดาห์) ร้อยละ 59.6 รองลงมาใช้อินเทอร์เน็ตค่อนข้างบ่อย (1- 4 วันใน 1 สัปดาห์) ร้อยละ 37.4

3. การมีอุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน

เมื่อพิจารณาสัดส่วนการมีอุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือนระหว่างปี 2553-2557 พบว่า ครัวเรือนที่มีโทรศัพท์พื้นฐานมีแนวโน้มลดลงจากร้อยละ 20.9 เป็นร้อยละ 14.4 ครัวเรือนที่มีเครื่องโทรสารเพิ่มขึ้นเล็กน้อยจากร้อยละ 1.7 เป็นร้อยละ 2.2 ครัวเรือนที่มีเครื่องคอมพิวเตอร์เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 22.8 เป็นร้อยละ 33.9 สำหรับครัวเรือนที่มีการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 11.4 เป็นร้อยละ 34.7

ตาราง 3 ร้อยละของครัวเรือนที่มีอุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
พ.ศ. 2553 - 2557

ปี	จำนวน ครัวเรือนทั้งสิ้น (พันครัวเรือน)	ร้อยละของครัวเรือน ที่มีอุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร			
		โทรศัพท์ พื้นฐาน	โทรสาร	คอมพิวเตอร์	อินเทอร์เน็ต
2553	19,644.9	20.9	1.7	22.8	11.4
2554	19,786.4	18.6	1.6	24.7	13.4
2555	20,025.4	15.6	1.7	26.9	18.4
2556	20,121.4	14.0	1.7	28.7	23.5
2557	20,564.7	14.4	2.2	33.9	34.7

สำหรับครัวเรือนที่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต พบว่า มีการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตด้วยประเภท Fixed broadband มากที่สุด ร้อยละ 45.0 รองลงมาคือ แบบไร้สายเคลื่อนที่โทรศัพท์มือถือ 3G (เช่น WCDMA, EV-DO) ร้อยละ 40.3 Narrowband แบบไร้สายเคลื่อนที่โทรศัพท์มือถือ 2G, 2.5G (เช่น GSM, CDMA, GPRS) ร้อยละ 8.9 และแบบ Analogue modem, ISDN ร้อยละ 3.4

ตาราง 4 ร้อยละของครัวเรือนที่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต จำแนกตามประเภทของอินเทอร์เน็ต และภาค พ.ศ. 2557

ภาค	จำนวนครัวเรือนที่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต (พันครัวเรือน)	ประเภทของอินเทอร์เน็ต				
		Narrowband		Broadband ^{1/}		ไม่แน่ใจ
		Analogue modem, ISDN	แบบไร้สายเคลื่อนที่ โทรศัพท์มือถือ 2G, 2.5G (เช่น GSM, CDMA, GPRS)	Fixed broadband ^{1/}	แบบไร้สายเคลื่อนที่ โทรศัพท์มือถือ 3G (เช่น WCDMA, EV-DO)	
ทั่วราชอาณาจักร	7,126.4	3.4	8.9	45.0	40.3	2.4
กรุงเทพมหานคร	1,502.9	3.0	3.4	56.0	35.6	2.0
กลาง	2,458.2	3.4	8.5	42.7	42.7	2.7
เหนือ	1,064.8	2.6	9.3	49.4	37.9	0.8
ตะวันออกเฉียงเหนือ	1,253.1	4.0	13.0	37.0	43.4	2.6
ใต้	847.5	3.4	13.4	38.8	40.1	4.1

หมายเหตุ : ^{1/}Fixed broadband ได้แก่ xDSL (SDSL, ADSL, VDSL), Cable modem, Leased line, ดาวเทียม, เคเบิลใยแก้วนำแสง Fixed wireless, WiMAX

สำรวจการมีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ในสถานประกอบการ พ.ศ. 2556

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ทำการสำรวจการมีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในสถานประกอบการขึ้นเป็นครั้งแรกในปี 2547 และการสำรวจครั้งนี้เป็นครั้งที่ 10 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบสถานการณ์การมีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในสถานประกอบการสำหรับนำไปกำหนดนโยบาย วางแผน ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในสถานประกอบการให้มีประสิทธิภาพ

ข้อมูลสถิติที่น่าเสนอนี้ เป็นสรุปผลของสถานประกอบการที่มีคนทำงานตั้งแต่ 1 คนขึ้นไป ที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลทั่วประเทศ ประกอบธุรกิจทางการค้า ธุรกิจทางการบริการ การผลิต การก่อสร้าง การขนส่งทางบก สถานที่เก็บสินค้า กิจกรรมด้านโรงพยาบาลเอกชน และกิจกรรมด้านข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร (ส่วนสถานประกอบการที่ไม่อยู่ในคุ่มรวม ได้แก่ เกษตรกรรม การไฟฟ้า การประปา การเงิน การธนาคาร การศึกษา การขนส่งทางน้ำ การขนส่งทางอากาศ และการไปรษณีย์ เป็นต้น) ผลสำรวจเป็นข้อมูลการดำเนินกิจการระหว่างวันที่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม 2555 สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ลักษณะทั่วไปของสถานประกอบการ

สถานประกอบการที่อยู่ในคุ่มรวมทั่วประเทศประมาณ 2.2 ล้านแห่ง โดยส่วนใหญ่ดำเนินกิจการเกี่ยวกับธุรกิจทางการค้าและธุรกิจทางการบริการมากถึงร้อยละ 77.0 รองลงมาเป็นการผลิตร้อยละ 18.8 ในขณะที่ดำเนินกิจการเกี่ยวกับการขนส่งทางบก สถานที่เก็บสินค้า การก่อสร้าง กิจกรรมด้านข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร และโรงพยาบาลเอกชนมีเพียงร้อยละ 4.2

สำหรับขนาดของสถานประกอบการ เมื่อพิจารณาตามจำนวนคนทำงาน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นขนาดเล็ก (คนทำงาน 1 – 9 คน) คิดเป็นร้อยละ 95.5 ส่วนสถานประกอบการที่มีคนทำงาน 10 – 15 คน มีร้อยละ 2.0 ในขณะที่สถานประกอบการที่มีคนทำงานตั้งแต่ 16 คนขึ้นไป มีเพียงร้อยละ 2.5

2. การใช้คอมพิวเตอร์

สถานประกอบการที่มีการใช้คอมพิวเตอร์ในการดำเนินกิจการมีประมาณ 550,389 แห่ง หรือร้อยละ 24.8 จากจำนวนสถานประกอบการทั้งสิ้น โดยมีจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ประมาณ 2.2 ล้านเครื่อง หรือเฉลี่ยประมาณ 4.0 เครื่องต่อกิจการที่มีการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ และมีบุคลากรที่ใช้คอมพิวเตอร์ในการปฏิบัติงานเป็นประจำ (เฉลี่ยอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง) ประมาณ 2.1 ล้านคน หรือเฉลี่ยประมาณ 3.7 คนต่อกิจการ

3. การใช้อินเทอร์เน็ต

สถานประกอบการมีการใช้อินเทอร์เน็ตประมาณ 425,809 แห่ง หรือคิดเป็นร้อยละ 19.2 จากจำนวนสถานประกอบการทั้งสิ้น และมีบุคลากรที่ใช้อินเทอร์เน็ตในการปฏิบัติงานเป็นประจำ (เฉลี่ยอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง) ประมาณ 1.6 ล้านคน หรือเฉลี่ยประมาณ 3.8 คนต่อกิจการ โดยมีวัตถุประสงค์ของการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการมากที่สุด รองลงมาเป็นการรับส่งข้อมูลทางอีเมล และเพื่อค้นหาข้อมูลจากหน่วยงานภาครัฐ

สำหรับช่องทางในการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตนั้น ส่วนใหญ่เชื่อมต่อทาง xDSL รองลงมาเป็นการเชื่อมต่อทาง Broadband แบบอื่น และเชื่อมต่อทาง Analogue modem

4. การมีเว็บไซต์

สถานประกอบการทั่วประเทศมีเว็บไซต์ในการประกอบกิจการร้อยละ 6.7 เมื่อพิจารณาตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ พบว่า สถานประกอบการที่

ดำเนินกิจการเกี่ยวกับโรงพยาบาลเอกชนมีเว็บไซต์ในการประกอบกิจการมากที่สุดคือร้อยละ 82.3 รองลงมาเป็นกิจกรรมด้านข้อมูลข่าวสารและการสื่อสารร้อยละ 23.9 การก่อสร้างร้อยละ 8.7 ธุรกิจทางการค้าและธุรกิจทางการบริการร้อยละ 7.1 และการขนส่งทางบก สถานที่เก็บสินค้าร้อยละ 5.6 ในขณะที่การผลิตมีเพียงร้อยละ 3.9

5. การสั่งซื้อ/ขายสินค้าหรือบริการผ่านทางอินเทอร์เน็ต

สถานประกอบการที่สั่งซื้อสินค้าหรือบริการผ่านทางอินเทอร์เน็ตมีร้อยละ 2.7 สำหรับการขายสินค้าหรือบริการทางอินเทอร์เน็ตมีร้อยละ 1.5 ของสถานประกอบการทั้งสิ้น

6. ค่าใช้จ่ายในการซื้อสินค้าและบริการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของสถานประกอบการ

ค่าใช้จ่ายในการซื้อสินค้าและบริการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของสถานประกอบการ มีมูลค่ารวม 58,280.4 ล้านบาท หรือเฉลี่ยประมาณ 26,211.9 บาทต่อกิจการ หากพิจารณาตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจพบว่า โรงพยาบาลมีค่าใช้จ่ายฯ เฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ รองลงมาเป็นกิจกรรมด้านข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร การผลิต ธุรกิจทางการค้าและธุรกิจทางการบริการ และการก่อสร้าง ในขณะที่การขนส่งทางบก สถานที่เก็บสินค้ามีค่าใช้จ่ายฯ เฉลี่ยน้อยที่สุด

7. บุคลากรที่สำเร็จการศึกษาสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ และบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

บุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในสถานประกอบการที่มีรูปแบบเป็นบริษัทจำกัด บริษัทจำกัด (มหาชน) ทั่วประเทศมีทั้งสิ้นประมาณ 422,031 คน ในจำนวนนี้เป็นบุคลากรที่สำเร็จการศึกษาสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศประมาณ 75,372 คน (ร้อยละ 17.9) และสำเร็จการศึกษาสาขาอื่นประมาณ 346,659 คนร้อยละ 82.1 แสดงให้

เห็นว่าบุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศส่วนใหญ่ไม่ได้จบการศึกษาสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ

ตัวชี้วัดการมี การใช้ ICT ในสถานประกอบการ จำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

ตัวชี้วัด ^{1/}	ภาพรวม	กิจกรรมทางเศรษฐกิจ					
		ธุรกิจ ทางการ ค้าและ ธุรกิจ ทางการ บริการ	การผลิต	การ ก่อสร้าง	การขนส่ง ทางบก สถานที่ เก็บสินค้า	โรงพยาบาล เอกชน	กิจกรรม ด้านข้อมูล ข่าวสาร และการ สื่อสาร
สัดส่วนของสถานประกอบการ ที่มีการใช้คอมพิวเตอร์	24.8	26.9	14.1	26.2	16.9	99.7	93.5
สัดส่วนของลูกจ้างที่ใช้ คอมพิวเตอร์	24.8	31.3	15.8	15.4	21.3	46.3	68.5
สัดส่วนของสถานประกอบการ ที่ใช้อินเทอร์เน็ต	19.2	20.7	10.1	23.4	15.6	95.3	90.9
สัดส่วนของลูกจ้างที่ใช้ อินเทอร์เน็ต	19.4	25.3	11.3	13.8	18.6	20.3	63.7
สัดส่วนของสถานประกอบการ ที่มีเว็บไซต์	6.7	7.1	3.9	8.7	5.6	82.3	23.9
สัดส่วนของสถานประกอบการ ที่สั่งซื้อสินค้าหรือบริการผ่าน อินเทอร์เน็ต	2.7	3.1	1.1	1.9	0.3	11.8	5.4
สัดส่วนของสถานประกอบการ ที่ขายสินค้าหรือบริการผ่าน อินเทอร์เน็ต	1.5	1.7	0.7	0.7	0.2	4.0	5.3

หมายเหตุ : ^{1/} ตัวชี้วัด คำนวณจากสถานประกอบการทั้งสิ้น

**ตัวชี้วัดการมีการใช้ ICT ในสถานประกอบการ
จำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ (ต่อ)**

ตัวชี้วัด ^{1/}	ภาพรวม	กิจกรรมทางเศรษฐกิจ					
		ธุรกิจ ทางการ ค้าและ ธุรกิจ ทางการ บริการ	การผลิต	การ ก่อสร้าง	การขนส่ง ทางบก สถานที่ เก็บสินค้า	โรงพยาบาล เอกชน	กิจกรรม ด้านข้อมูล ข่าวสาร และการ สื่อสาร
สัดส่วนของสถานประกอบการ ที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ต จำแนก ตามช่องทางที่ใช้เชื่อมต่อ ^{2/}							
✦ Analogue modem	3.2	3.5	1.6	4.2	2.4	12.8	9.7
✦ ISDN	2.4	2.6	1.1	2.9	0.7	17.8	12.8
✦ xDSL (ADSL,SDSL,VDSL)	9.3	9.9	5.2	12.1	9.6	65.3	49.1
✦ Cable Modem	0.7	0.7	0.5	0.9	0.5	8.9	3.3
✦ สายวงจรเช่า (Leased Line)	1.2	1.2	0.8	1.0	0.8	23.3	6.9
✦ Frame Relay หรือ VPN	0.2	0.1	0.1	0.1	0.4	10.8	2.2
✦ Broadband แบบอื่น	3.4	3.7	1.5	5.1	2.1	28.8	23.2
✦ เทคโนโลยีโทรศัพท์ มือถือ 2G, 2.5G	0.8	0.9	0.4	0.7	0.5	8.9	1.4
✦ เทคโนโลยีโทรศัพท์ มือถือ 3G ขึ้นไป	0.9	1.0	0.5	0.9	0.2	12.8	5.0

หมายเหตุ : 1/ ตัวชี้วัด คำนวณจากสถานประกอบการทั้งสิ้น

2/ สถานประกอบการ 1 แห่ง สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

**ตัวชี้วัดการมีการใช้ ICT ในสถานประกอบการ
จำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ (ต่อ)**

ตัวชี้วัด ^{1/}	ภาพรวม	กิจกรรมทางเศรษฐกิจ					
		ธุรกิจ ทางการ ค้าและ ธุรกิจ ทางการ บริการ	การผลิต	การ ก่อสร้าง	การขนส่ง ทางบก สถานที่ เก็บสินค้า	โรงพยาบาล เอกชน	กิจกรรม ด้านข้อมูล ข่าวสาร และการ สื่อสาร
สัดส่วนของสถานประกอบการ ที่ใช้ซอฟต์แวร์แบบ เปิดเผยแพร่	5.4	5.8	3.4	7.8	3.1	49.7	28.7
สัดส่วนของสถานประกอบการ ที่ใช้อินเทอร์เน็ต จำแนก ตามวัตถุประสงค์ที่ใช้ ^{2/}							
✦ รับส่ง E-mail	14.9	16.0	8.3	20.4	13.1	91.8	62.9
✦ ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับ สินค้าหรือบริการ	16.2	17.7	8.7	19.9	8.3	84.8	65.6
✦ ค้นหาข้อมูลจาก หน่วยงานภาครัฐ	5.5	5.7	3.6	10.3	4.7	78.1	24.4
✦ ติดต่อกับหน่วยงาน ภาครัฐ	3.4	3.4	2.6	6.8	4.1	65.8	11.7
✦ ซื้อ/ขายสินค้าและบริการ หรือดำเนินธุรกิจกับลูกค้า	4.3	4.8	2.0	3.4	3.3	27.9	15.3
✦ จัดส่งสินค้าออนไลน์	0.6	0.6	0.3	0.6	0.1	6.2	9.5
✦ ทำธุรกรรมธนาคารหรือ บริการทางการเงินอื่นๆ	1.8	1.9	1.2	2.4	0.9	32.4	4.8
✦ อบรมความรู้ผ่านระบบ e-learning	0.3	0.3	0.1	0.1	0.1	13.0	3.5
✦ โทรศัพท์/ประชุมผ่าน อินเทอร์เน็ต	0.5	0.5	0.3	0.4	0.1	15.7	6.4

หมายเหตุ : 1/ ตัวชี้วัด คำนวณจากสถานประกอบการทั้งสิ้น

2/ สถานประกอบการ 1 แห่ง สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

**ตัวชี้วัดการมีการใช้ ICT ในสถานประกอบการ
จำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ (ต่อ)**

ตัวชี้วัด ^{1/}	ภาพรวม	กิจกรรมทางเศรษฐกิจ					
		ธุรกิจ ทางการ ค้าและ ธุรกิจ ทางการ บริการ	การผลิต	การ ก่อสร้าง	การขนส่ง ทางบก สถานที่ เก็บสินค้า	โรงพยาบาล เอกชน	กิจกรรม ด้านข้อมูล ข่าวสาร และการ สื่อสาร
สัดส่วนของสถานประกอบการ ที่ใช้ระบบเครือข่ายการติดต่อ สื่อสารประเภท LAN	8.7	8.9	5.5	12.5	10.3	88.6	62.3
สัดส่วนของสถานประกอบการ ที่ใช้ระบบเครือข่ายการติดต่อ สื่อสารประเภท INTRANET	5.8	6.0	3.4	8.1	8.0	71.2	40.1
สัดส่วนของสถานประกอบการ ที่ใช้ระบบเครือข่ายการติดต่อ สื่อสารประเภท EXTRANET	1.9	2.0	1.0	2.1	2.4	29.3	19.6

หมายเหตุ : 1/ ตัวชี้วัด คำนวณจากสถานประกอบการทั้งสิ้น

เปรียบเทียบการมีการใช้ ICT ของสถานประกอบการ

รายการข้อมูล ^{1/}	สถานประกอบการ ทุกขนาด		สถานประกอบการ ที่มีคนทำงาน 16 คนขึ้นไป	
	ปี 2555	ปี 2556	ปี 2555	ปี 2556
จำนวนสถานประกอบการ (แห่ง)	2,254,869	2,223,435	59,700	55,450
สัดส่วนของสถานประกอบการที่ใช้คอมพิวเตอร์	24.8	24.8	81.3	86.0
สัดส่วนของลูกจ้างที่ใช้คอมพิวเตอร์	22.5	24.8	19.9	21.7
สัดส่วนของสถานประกอบการที่ใช้อินเทอร์เน็ต	19.2	19.2	73.7	79.4
สัดส่วนของลูกจ้างที่ใช้อินเทอร์เน็ต	17.1	19.4	14.3	16.7
สัดส่วนของสถานประกอบการที่มีเว็บไซต์	6.7	6.7	40.5	49.9
สัดส่วนของสถานประกอบการที่สั่งซื้อสินค้าหรือ บริการผ่านอินเทอร์เน็ต	2.4	2.7	9.6	12.9
สัดส่วนของสถานประกอบการที่ขายสินค้าหรือ บริการผ่านอินเทอร์เน็ต	1.2	1.5	6.0	8.7
สัดส่วนของสถานประกอบการที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ต จำแนกตามช่องทางที่ใช้เชื่อมต่อ ^{2/}				
✦ Analogue modem	2.4	3.2	9.7	10.8
✦ ISDN	2.6	2.4	8.8	44.6
✦ xDSL (ADSL, SDSL, VDSL)	10.5	9.3	42.0	11.0
✦ เคเบิลโมเด็ม	0.7	0.7	3.8	2.4
✦ สายวงจรเช่า (Leased Line)	0.8	1.2	9.8	5.0
✦ Frame Relay หรือ VPN	0.1	0.2	2.2	13.7
✦ Broadband แบบอื่น	2.7	3.4	11.4	3.5
✦ เทคโนโลยีโทรศัพท์มือถือ 2G, 2.5G	0.6	0.8	2.5	5.9
✦ เทคโนโลยีโทรศัพท์มือถือ 3G ขึ้นไป	0.8	0.9	2.9	4.2

หมายเหตุ : 1/ ตัวชี้วัด คำนวณจากสถานประกอบการทั้งสิ้น

2/ สถานประกอบการ 1 แห่ง สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

เปรียบเทียบการมีการใช้ ICT ของสถานประกอบการ (ต่อ)

รายการข้อมูล ^{1/}	สถานประกอบการ ทุกขนาด		สถานประกอบการ ที่มีคนทำงาน 16 คนขึ้นไป	
	ปี 2555	ปี 2556	ปี 2555	ปี 2556
จำนวนสถานประกอบการ (แห่ง)	2,254,869	2,223,435	59,700	55,450
สัดส่วนของสถานประกอบการที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ต จำแนกตามวัตถุประสงค์ที่ใช้ ^{2/}				
✦ รับส่ง E - mail	15.5	14.9	65.8	73.1
✦ ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ	15.8	16.2	63.0	68.2
✦ ค้นหาข้อมูลจากหน่วยงานภาครัฐ	6.2	5.5	33.0	36.9
✦ ติดต่อกับหน่วยงานของรัฐ	3.9	3.4	27.5	31.1
✦ ซื้อ/ขายสินค้าและบริการ หรือดำเนินธุรกิจ กับลูกค้า	3.5	4.3	17.9	21.8
✦ จัดส่งสินค้าออนไลน์ในรูปแบบ digital	0.6	0.6	1.9	2.8
✦ ทำธุรกรรมธนาคารหรือบริการทางการเงิน อื่นๆ	2.0	1.8	13.0	15.2
✦ อบรมความรู้ผ่านระบบ e-learning	0.4	0.3	2.5	2.7
✦ โทรศัพท์/ประชุมผ่านอินเทอร์เน็ต	0.6	0.5	4.7	5.3
สัดส่วนของสถานประกอบการที่ใช้ระบบ การสื่อสารประเภท LAN	5.4	8.7	35.6	56.1
สัดส่วนของสถานประกอบการที่ใช้ระบบ การสื่อสารประเภท INTRANET	2.4	5.8	11.1	38.9
สัดส่วนของสถานประกอบการที่ใช้ระบบ การสื่อสารประเภท EXTRANET	0.2	1.9	0.9	15.0

หมายเหตุ : 1/ ตัวชี้วัด คำนวณจากสถานประกอบการทั้งสิ้น

2/ สถานประกอบการ 1 แห่ง สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

สำรวจข้อมูลศักยภาพพื้นฐานระบบโลจิสติกส์ภาคการค้า พ.ศ. 2556

สำนักงานสถิติแห่งชาติ (สสช.) ได้จัดทำโครงการสำรวจข้อมูลศักยภาพพื้นฐานระบบโลจิสติกส์ภาคการค้าขึ้นเป็นครั้งแรกในปี 2553 และกำหนดแผนจะดำเนินการทุก 2 ปี การสำรวจในพ.ศ. 2556 ซึ่งเป็นการจัดทำครั้งที่ 2 (ครั้งแรก ในปี 2553) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยความสามารถในการจัดการด้านโลจิสติกส์ของสถาน-ประกอบการในภาคการค้า และเพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการจัดทำดัชนีชี้วัด (KPIs) ที่จำเป็นสำหรับการประเมินผลระบบโลจิสติกส์ของประเทศไทย

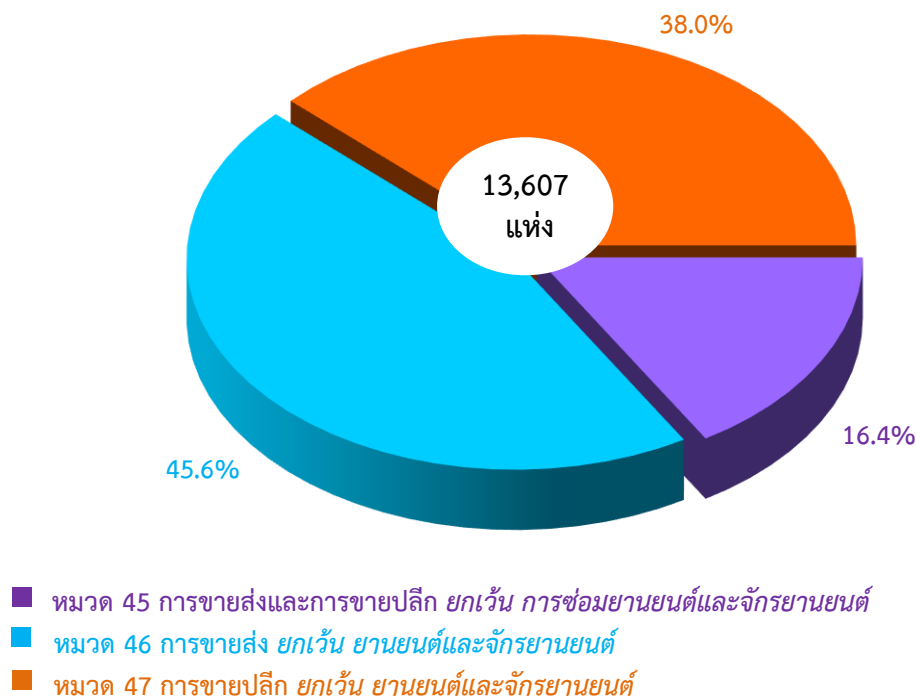
การสำรวจข้อมูลศักยภาพพื้นฐานระบบโลจิสติกส์ภาคการค้า พ.ศ. 2556 ครอบคลุมเฉพาะสถานประกอบการธุรกิจการค้าที่มีคนทำงานตั้งแต่ 16 คนขึ้นไปทั่วประเทศ โดยการสุ่มตัวอย่าง จำนวน 8,646 แห่ง ซึ่งประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจเกี่ยวกับการขายส่ง การขายปลีก ยกเว้น การซ่อมแซมยานยนต์ รถจักรยานยนต์ และแผงลอย ตามการจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมประเทศไทย ปี 2552 (Thailand Standard Industrial Classification : TSIC 2009)

สำหรับการปฏิบัติงานเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้วิธีการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ไปยังสถานประกอบการต่างๆ ที่ตกเป็นตัวอย่างเพื่อตอบแบบสอบถามระหว่างเดือนพฤษภาคม – มิถุนายน 2556 ข้อมูลที่นำเสนอในรายงานฉบับนี้เป็นผลของการดำเนินกิจการในรอบปีที่ผ่านมา (1 มกราคม – 31 ธันวาคม 2555) โดยผลการสำรวจที่สำคัญจากการประมาณค่า สรุปได้ดังนี้

1. จำนวนสถานประกอบการภาคการค้า จำแนกตามหมวดธุรกิจ

สถานประกอบการภาคการค้าเฉพาะที่ประกอบธุรกิจการขายส่ง และการขายปลีกที่มีคนทำงานตั้งแต่ 16 คนขึ้นไป ทั่วประเทศ จำนวน 13,607 แห่ง พบว่า ร้อยละ 45.6 ประกอบธุรกิจการขายส่ง สำหรับสถานประกอบการที่ประกอบธุรกิจการขายปลีก มีร้อยละ 38.0 ส่วนสถานประกอบการที่ประกอบธุรกิจการขายส่งและการขายปลีก คิดเป็นร้อยละ 16.4

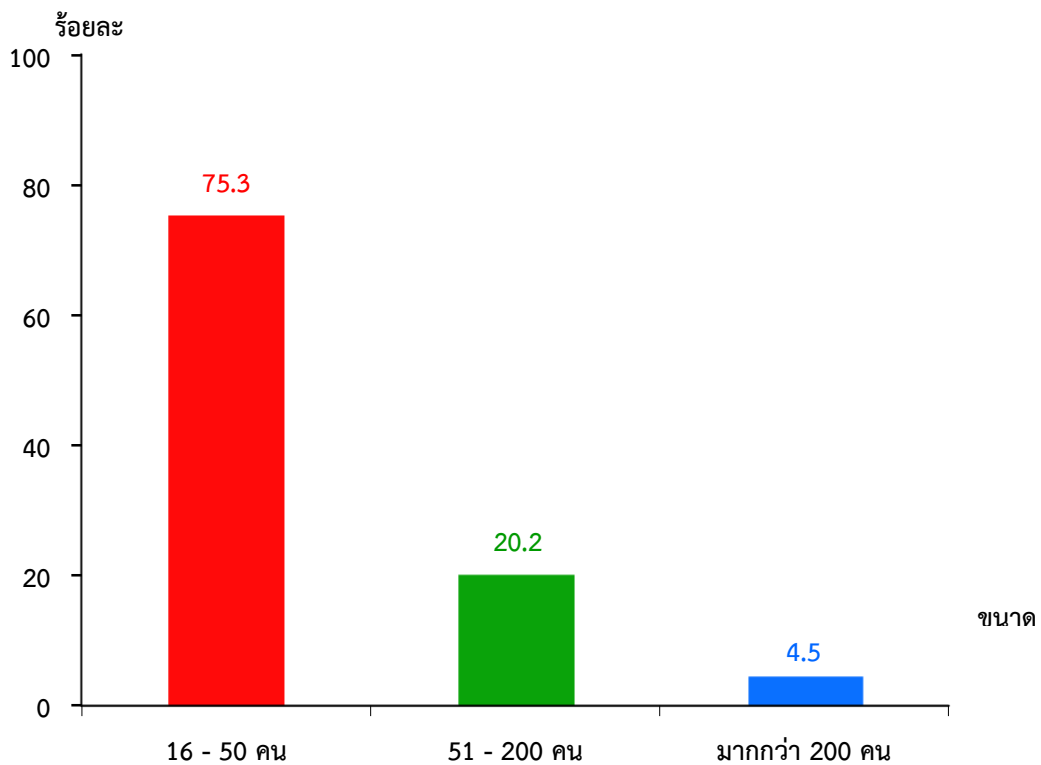
แผนภูมิ 1 ร้อยละของสถานประกอบการภาคการค้า จำแนกตามหมวดธุรกิจ

2. ขนาดของสถานประกอบการภาคการค้า (จำนวนคนทำงาน)

สถานประกอบการภาคการค้าฯ ส่วนใหญ่ร้อยละ 75.3 เป็นสถานประกอบการที่มีคนทำงาน 16 – 50 คน และคนทำงาน 51 – 200 คน มีร้อยละ 20.2 สำหรับสถานประกอบการที่มีคนทำงานมากกว่า 200 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5

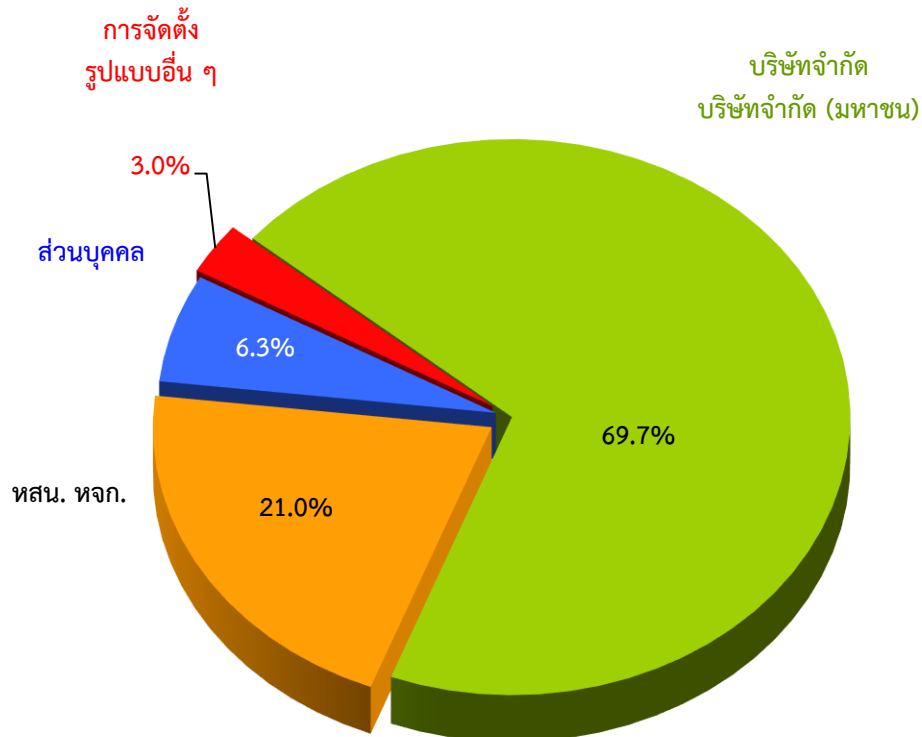
แผนภูมิ 2 ร้อยละของสถานประกอบการภาคการค้า จำแนกตามขนาดของสถานประกอบการ (จำนวนคนทำงาน)

3. รูปแบบการจัดตั้งตามกฎหมาย

สถานประกอบการภาคการค้าฯ ส่วนใหญ่ร้อยละ 69.7 มีรูปแบบการจัดตั้งเป็นบริษัทจำกัด บริษัทจำกัด (มหาชน) ส่วนที่มีรูปแบบการจัดตั้งเป็นห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด มีร้อยละ 21.0 สำหรับสถานประกอบการที่มีรูปแบบการจัดตั้งเป็นส่วนบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญที่ไม่เป็นนิติบุคคล และการจัดตั้งในรูปแบบอื่นๆ เช่น สหกรณ์ ร้านค้าชุมชน กลุ่มแม่บ้านคิดเป็นร้อยละ 6.3 และร้อยละ 3.0 ตามลำดับ

แผนภูมิ 3 ร้อยละของสถานประกอบการภาคการค้า จำแนกตามรูปแบบการจัดตั้งตามกฎหมาย

4. จำนวนบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านโลจิสติกส์

ผลจากการสำรวจ พบว่า สถานประกอบการภาคการค้าฯ ในภาพรวมทั้งประเทศ มีบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านโลจิสติกส์ จำนวน 196,150 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 23.2 ของจำนวนบุคลากรทั้งหมด (846,818 คน) ซึ่งในจำนวนนี้เป็นพนักงานหรือลูกจ้างรายเดือน จำนวน 148,058 คน และพนักงานหรือลูกจ้างรายวัน จำนวน 48,092 คน (ตาราง 1)

ตาราง 1 จำนวนบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านโลจิสติกส์ จำแนกตามตำแหน่ง/หน้าที่ และระดับการศึกษา

ตำแหน่ง/หน้าที่	ระดับการศึกษา			
	รวม	ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	ปวช./ปวส.	ต่ำกว่า ปวช.
	พนักงานหรือลูกจ้างรายเดือน			
รวม	148,058	29,312	49,996	68,750
พนักงานจัดซื้อ	27,560	14,690	9,403	3,467
พนักงานจัดส่ง	61,728	5,717	19,834	36,177
พนักงานคลังสินค้า	58,770	8,905	20,759	29,106
	พนักงานหรือลูกจ้างรายวัน			
รวม	48,092	985	6,077	41,030
พนักงานจัดซื้อ	1,582	208	743	631
พนักงานจัดส่ง	18,885	290	2,431	16,164
พนักงานคลังสินค้า	27,625	487	2,903	24,235

- พนักงานหรือลูกจ้างรายเดือน

เมื่อพิจารณาถึงพนักงานหรือลูกจ้างรายเดือนที่ปฏิบัติงานด้านโลจิสติกส์ พบว่าส่วนใหญ่ปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานจัดส่ง จำนวน 61,728 คน หรือร้อยละ 41.7 รองลงมาปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานคลังสินค้า และพนักงานจัดซื้อ จำนวน 58,770 คน และ 27,560 คน หรือร้อยละ 39.7 และ 18.6 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามระดับการศึกษาของพนักงานหรือลูกจ้างรายเดือนที่ปฏิบัติงานด้านโลจิสติกส์นั้น พบว่าผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า จะปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานจัดซื้อ คิดเป็นร้อยละ 50.1 สำหรับผู้จบการศึกษาในระดับ ปวช./ปวส. จะปฏิบัติงานในตำแหน่งการจัดการคลังสินค้าคิดเป็นร้อยละ 41.5 ส่วนผู้ที่จบการศึกษาระดับต่ำกว่า ปวช. จะปฏิบัติงานในตำแหน่งการจัดส่งสินค้าคิดเป็นร้อยละ 52.6

- พนักงานหรือลูกจ้างรายวัน

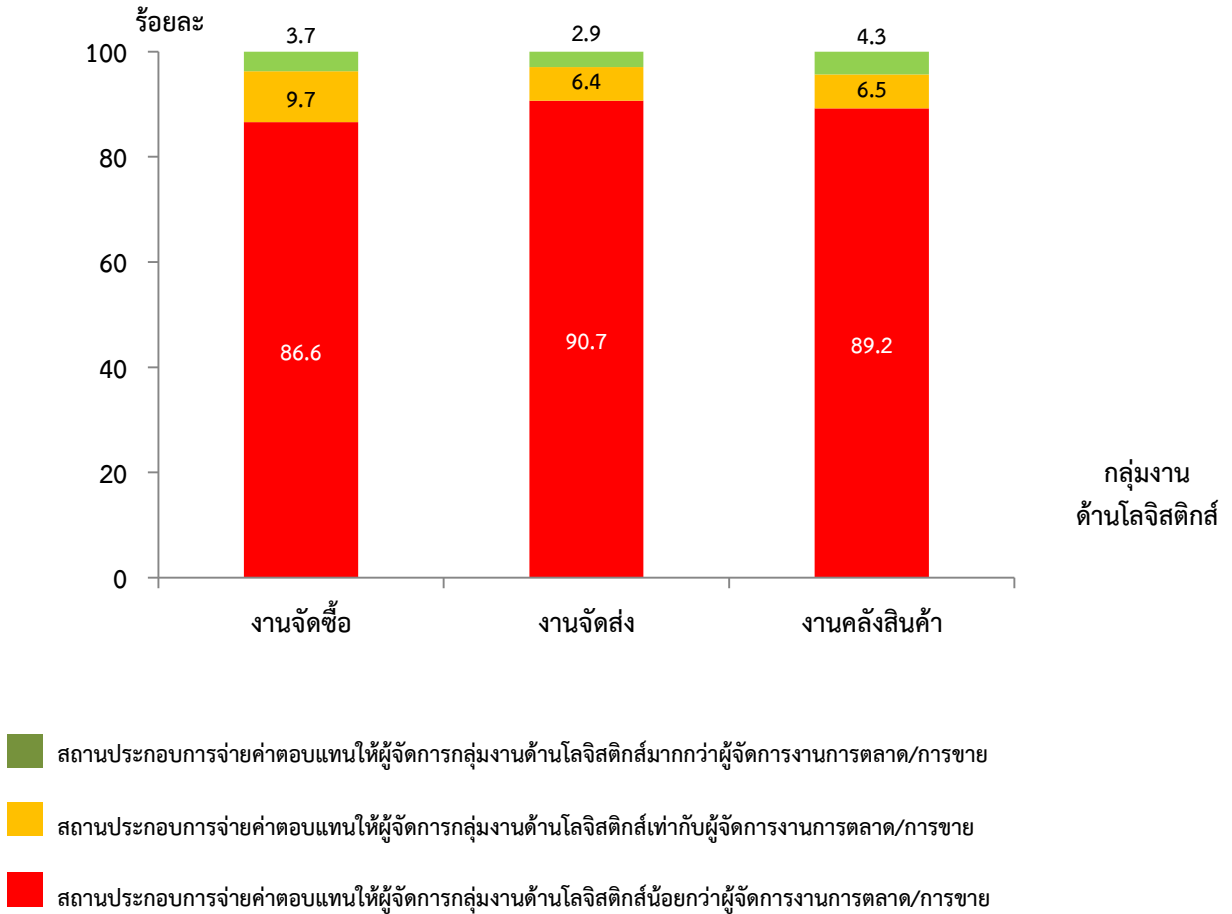
สำหรับจำนวนพนักงานหรือลูกจ้างรายวันที่ปฏิบัติงานด้านโลจิสติกส์นั้น พบว่าส่วนใหญ่ปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานคลังสินค้า จำนวน 27,625 คนหรือร้อยละ 57.4 รองลงมาปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานจัดส่งจำนวน 18,885 คนหรือร้อยละ 39.3 และพนักงานจัดซื้อจำนวน 1,582 คนหรือร้อยละ 3.3

หากพิจารณาตามระดับการศึกษาของพนักงานหรือลูกจ้างรายวันที่ปฏิบัติงานด้านโลจิสติกส์ จะเห็นได้ว่าจบการศึกษาระดับต่ำกว่า ปวช. มากที่สุดจำนวน 41,030 คนหรือร้อยละ 85.3 ในจำนวนนี้จะเป็พนักงานคลังสินค้ามากถึงร้อยละ 59.1

5. ค่าตอบแทนของบุคลากรระดับผู้จัดการกลุ่มงานด้านโลจิสติกส์

เมื่อเปรียบเทียบค่าตอบแทนของผู้จัดการกลุ่มงานด้านโลจิสติกส์ ได้แก่ งานจัดซื้อ งานจัดส่ง และงานคลังสินค้า กับค่าตอบแทนของผู้จัดการงานการตลาด/การขาย พบว่า สถานประกอบการภาคการค้าฯ ส่วนใหญ่จ่ายค่าตอบแทนให้กับผู้จัดการกลุ่มงานด้านโลจิสติกส์น้อยกว่าผู้จัดการงานการตลาด/การขาย (งานจัดซื้อร้อยละ 86.6 งานจัดส่งร้อยละ 90.7 และงานคลังสินค้าน้อยกว่าร้อยละ 89.2) ส่วนสถานประกอบการภาคการค้าฯ ที่จ่ายค่าตอบแทนให้ผู้จัดการกลุ่มงานด้านโลจิสติกส์มากกว่าผู้จัดการงานการตลาด/การขาย (งานจัดซื้อร้อยละ 3.7 งานจัดส่งร้อยละ 2.9 และงานคลังสินค้าน้อยกว่าร้อยละ 4.3)

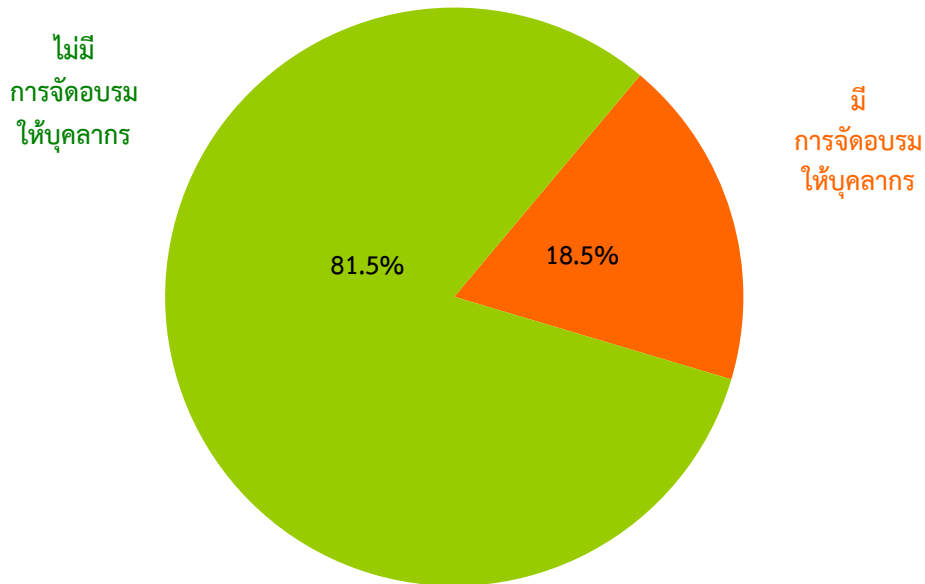
แผนภูมิ 4 ร้อยละของสถานประกอบการภาคการค้าที่จ่ายค่าตอบแทนให้ผู้จัดการ
กลุ่มงานด้านโลจิสติกส์เทียบกับค่าตอบแทนของผู้จัดการงานการตลาด/
การขาย

6. การจัดอบรมหรือให้ความรู้ด้านโลจิสติกส์

จากการสำรวจ พบว่าสถานประกอบการภาคการค้าฯ ทั่วประเทศส่วนใหญ่ ยังไม่มีนโยบายให้บุคลากรเข้ารับการฝึกอบรมเกี่ยวกับงานด้านโลจิสติกส์ สำหรับสถานประกอบการที่ส่งบุคลากรเข้ารับการฝึกอบรมมีเพียงร้อยละ 18.5 ของจำนวนสถานประกอบการทั้งหมด ส่วนบุคลากรที่เข้ารับการฝึกอบรมและงบประมาณ/ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมของสถานประกอบการนั้น พบว่า ในปี 2556 สถานประกอบการภาคการค้าฯ ทั่วประเทศมีบุคลากรที่เข้ารับการอบรมด้านโลจิสติกส์จำนวน 54,743 คนต่อปี โดยใช้งบประมาณ/ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม 3,215.4 บาท/คน/ปี

แผนภูมิ 5 ร้อยละของสถานประกอบการภาคการค้าที่มีการจัดอบรมหรือให้ความรู้ด้านโลจิสติกส์กับบุคลากร

= 54,743 คน/ปี

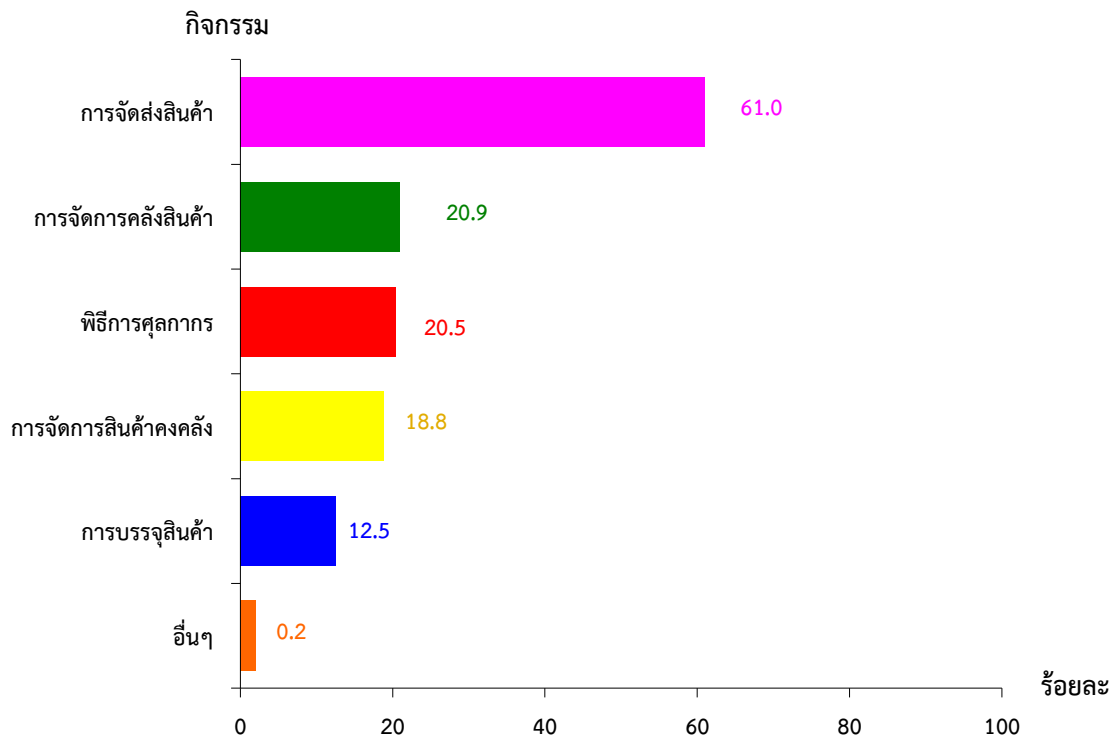

= 3,215.4 บาท/คน/ปี

7. การว่าจ้างผู้ประกอบการภายนอกดำเนินการด้านโลจิสติกส์

กิจกรรมด้านโลจิสติกส์ที่สถานประกอบการภาคการค้าฯ ว่าจ้างผู้ประกอบการภายนอกดำเนินการมากที่สุดคือการจัดส่งสินค้านั้นคือร้อยละ 61.0 รองลงมาคือ การจัดการคลังสินค้านั้นคือร้อยละ 20.9 และพิธีการศุลกากรร้อยละ 20.5 ส่วนการจัดการสินค้าคงคลัง และการบรรจุสินค้าคิดเป็นร้อยละ 18.8 และร้อยละ 12.5 ตามลำดับ

แผนภูมิ 6 ร้อยละของสถานประกอบการภาคการค้าที่ว่าจ้างผู้ประกอบการภายนอก ดำเนินการด้านโลจิสติกส์ จำแนกตามกิจกรรมด้านโลจิสติกส์

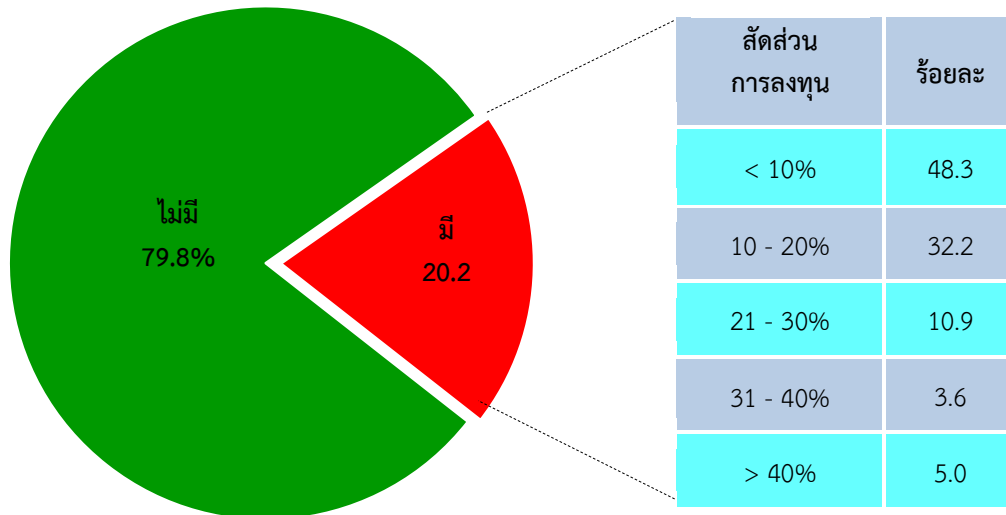
หมายเหตุ : สถานประกอบการ 1 แห่ง สามารถตอบได้มากกว่า 1 กิจกรรม

8. การลงทุนในอุปกรณ์เครื่องมือด้านโลจิสติกส์และเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการจัดการโลจิสติกส์

- อุปกรณ์เครื่องมือด้านโลจิสติกส์

สถานประกอบการภาคการค้าฯ ทั่วประเทศ ประมาณร้อยละ 20.2 มีการลงทุนในอุปกรณ์เครื่องมือด้านโลจิสติกส์ โดยสถานประกอบการในกลุ่มนี้ ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 48.3) มีสัดส่วนการลงทุนในอุปกรณ์เครื่องมือด้านโลจิสติกส์ น้อยกว่า 10% รองลงมาเป็นสถานประกอบการที่มีการลงทุนระหว่าง 10–20% คิดเป็นร้อยละ 32.2 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 19.5 มีสัดส่วนการลงทุนที่มากกว่า 20%

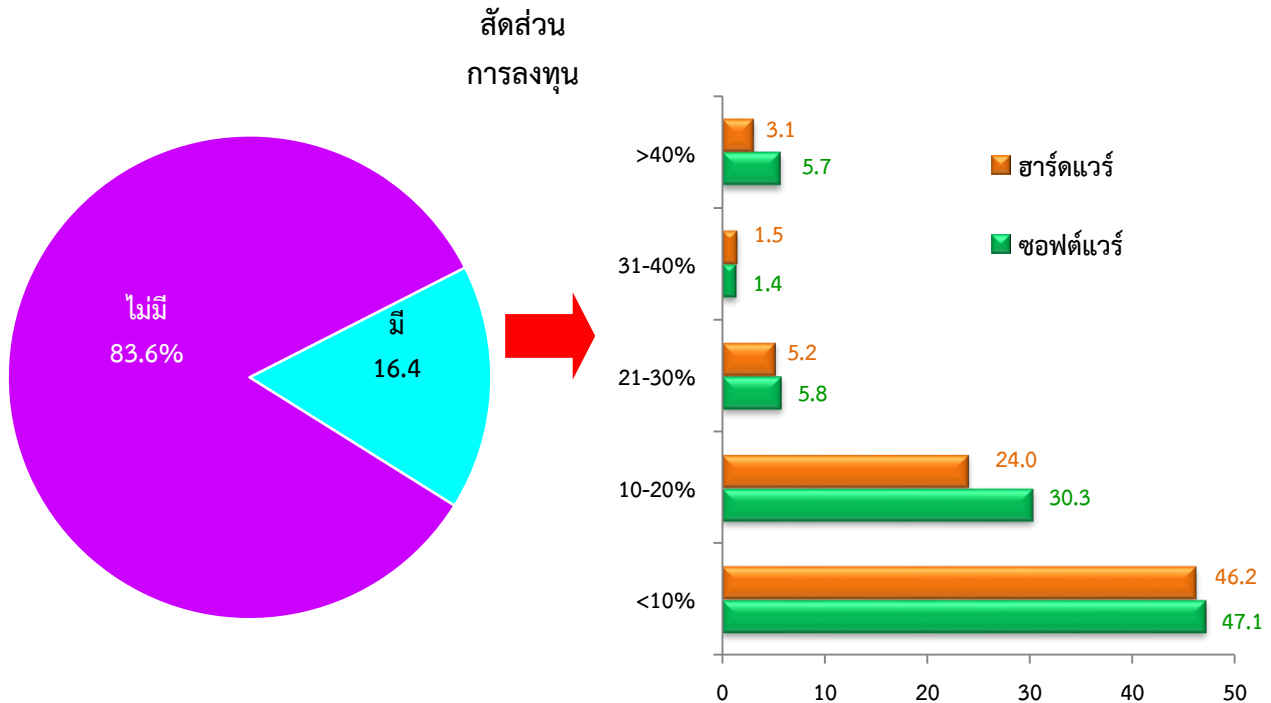
แผนภูมิ 7 ร้อยละของสถานประกอบการภาคการค้า จำแนกตามสัดส่วนการลงทุน
ในอุปกรณ์เครื่องมือด้านโลจิสติกส์

- เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการจัดการโลจิสติกส์

สำหรับการลงทุนในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการจัดการโลจิสติกส์ของสถานประกอบการภาคการค้าฯ ทั่วประเทศ พบว่ามีสถานประกอบการภาคการค้าฯ เพียงร้อยละ 16.4 มีการลงทุนในเรื่องดังกล่าว โดยสถานประกอบการในกลุ่มนี้ ส่วนใหญ่ร้อยละ 47.1 มีสัดส่วนการลงทุนในซอฟต์แวร์ด้านโลจิสติกส์น้อยกว่า 10% รองลงมาเป็นสถานประกอบการที่มีการลงทุนระหว่าง 10 - 20% คิดเป็นร้อยละ 30.3 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 12.9 มีสัดส่วนการลงทุนที่มากกว่า 20%

แผนภูมิ 8 ร้อยละของสถานประกอบการภาคการค้า จำแนกตามสัดส่วนการลงทุน
ในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการจัดการโลจิสติกส์

หมายเหตุ : สถานประกอบการ 1 แห่ง สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

หากพิจารณาการลงทุนในฮาร์ดแวร์ด้านโลจิสติกส์นั้น จะเห็นได้ว่าสถานประกอบการภาคการค้าฯ ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 46.2) มีสัดส่วนการลงทุนในเรื่องดังกล่าวน้อยกว่า 10% รองลงมาร้อยละ 24.0 เป็นสถานประกอบการที่มีสัดส่วนการลงทุนระหว่าง 10 – 20% ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 9.8 มีสัดส่วนการลงทุนที่มากกว่า 20%

สำรวจค่าตอบแทนภาคเอกชน พ.ศ. 2556

การสำรวจค่าตอบแทนภาคเอกชน เป็นโครงการสำรวจที่สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) และสำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ร่วมกันจัดทำขึ้นตั้งแต่ปี 2539 และจัดทำทุก 2 ปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับค่าตอบแทน ตลอดจนสวัสดิการและประโยชน์เกื้อกูลต่างๆ ที่สถานประกอบการเอกชนให้แก่พนักงาน เพื่อใช้ประโยชน์ในการศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างและอัตราค่าตอบแทนระหว่างภาคเอกชนและภาคราชการ และนำเสนอคณะกรรมการพิจารณาเงินเดือนแห่งชาติ (กงช.) เพื่อใช้เป็นแนวทางประกอบในการพิจารณาปรับปรุงระบบค่าตอบแทนในภาครัฐให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับอัตราค่าตอบแทนในตลาดแรงงานต่อไป

การสำรวจค่าตอบแทนภาคเอกชน คຸ່ມรวมสถานประกอบการในภาคเอกชนทั่วประเทศ ที่มีพนักงานประจำหรือลูกจ้างตั้งแต่ 101 คนขึ้นไป ซึ่งประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจเกี่ยวกับการทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน การผลิต การไฟฟ้า ก๊าซ ใอน้ำ และระบบปรับอากาศ การจัดการน้ำเสีย การจัดการของเสีย และสิ่งปฏิกูล การก่อสร้าง การขายส่งและการขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์และจักรยานยนต์ การขนส่งทางบก คลังสินค้า และกิจกรรมที่สนับสนุนการขนส่ง ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร ข้อมูลข่าวสาร และการสื่อสาร กิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย กิจกรรมอสังหาริมทรัพย์ กิจกรรมทางวิชาชีพ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กิจกรรมการบริหารและการบริการสนับสนุน กิจกรรมโรงพยาบาลเอกชน ศิลปะ ความบันเทิง และนันทนาการ และกิจกรรมบริการด้านอื่นๆ

สำหรับการสำรวจในปี 2552 สำนักงานสถิติแห่งชาติได้เพิ่มคຸ່ມรวมกิจกรรมด้านโรงพยาบาลเอกชนขึ้นเป็นปีแรก แต่เนื่องจากกลุ่มงานระดับตำแหน่งของกิจกรรมโรงพยาบาลนั้นมีความแตกต่างจากกิจกรรมประเภทอื่น

ดังนั้นสรุปข้อมูลเบื้องต้นของการสำรวจจึงนำเสนอแยกค่าตอบแทนเฉลี่ยของพนักงานประจำเป็น 2 ส่วน คือ ค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนของพนักงาน (ไม่รวมโรงพยาบาลเอกชน) และค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนของพนักงานเฉพาะโรงพยาบาลเอกชน

การสำรวจในปี 2556 นี้ มีสถานประกอบการตัวอย่างที่นำมาประมวลผลและใช้ในการประมาณค่าจำนวน 3,263 แห่ง โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือนมิถุนายน – กรกฎาคม พ.ศ. 2556 สำหรับข้อมูลที่นำเสนอครั้งนี้เป็นผลการดำเนินงานของสถานประกอบการในรอบปี 2555 (1 มกราคม – 31 ธันวาคม 2555) สรุปได้ดังนี้

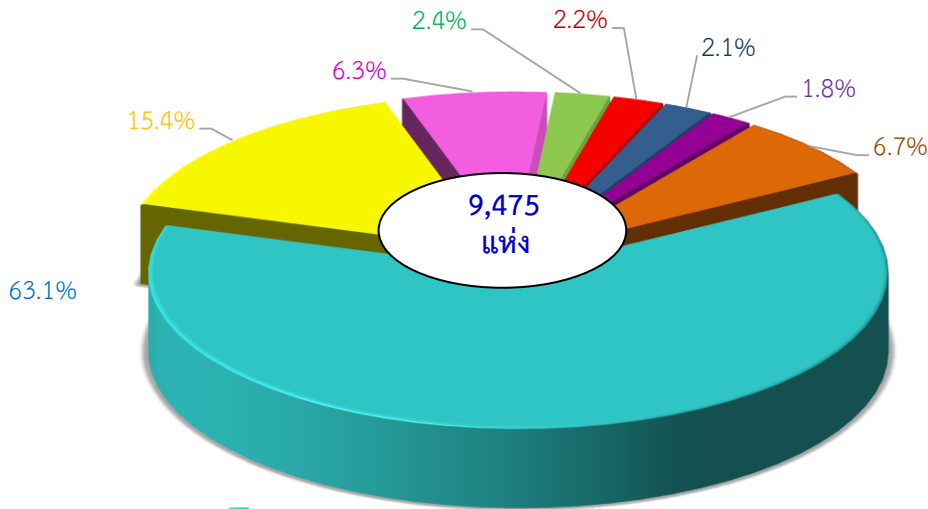
1. จำนวนสถานประกอบการ

สถานประกอบการที่อยู่ในขอบข่ายมีจำนวน 9,475 แห่ง โดยแยกตามกิจกรรม ดังนี้

1.1 กิจกรรมโรงพยาบาลเอกชน มีจำนวนสถานประกอบการ 196 แห่ง หรือร้อยละ 2.1

1.2 กิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่นๆ มีจำนวนสถานประกอบการ 9,279 แห่ง ส่วนใหญ่เป็นสถานประกอบการที่ดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับการผลิตร้อยละ 63.1 รองลงมาคือ ธุรกิจการขนส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ และจักรยานยนต์ร้อยละ 15.4 กิจกรรมด้านที่พักแรมและบริการด้านอาหารร้อยละ 6.3 กิจกรรมนอกเหนือจากที่กล่าวข้างต้นแต่ละประเภทมีสัดส่วนไม่เกินร้อยละ 3.0 ของสถานประกอบการทั้งสิ้น

แผนภูมิ 1 ร้อยละของสถานประกอบการ จำแนกตามประเภทกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

- การผลิต (63.1%)
- การขายส่งและการขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ และจักรยานยนต์ (15.4%)
- ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร (6.3%)
- การก่อสร้าง (2.4%)
- การขนส่งทางบก คลังสินค้า และกิจกรรมที่สนับสนุนการขนส่ง (2.2%)
- กิจกรรมโรงพยาบาลเอกชน (2.1%)
- กิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย (1.8%)
- กิจกรรมอื่น ๆ (6.7%) ได้แก่
 - กิจกรรมทางวิชาชีพ วิทยาศาสตร์ และเทคนิค (1.4%)
 - กิจกรรมการบริหารและการสนับสนุน (1.3%)
 - ข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร (1.1%)
 - กิจกรรมอสังหาริมทรัพย์ (1.1%)
 - ศิลปะ ความบันเทิง และนันทนาการ (0.7%)
 - การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน (0.5%)
 - กิจกรรมบริการด้านอื่น ๆ (0.4%)
 - การจัดการน้ำเสีย การจัดการของเสีย และสิ่งปฏิกูล (0.1%)
 - การไฟฟ้า ก๊าซ ไอน้ำ และระบบปรับอากาศ (0.1%)

2. ค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนของพนักงานประจำ

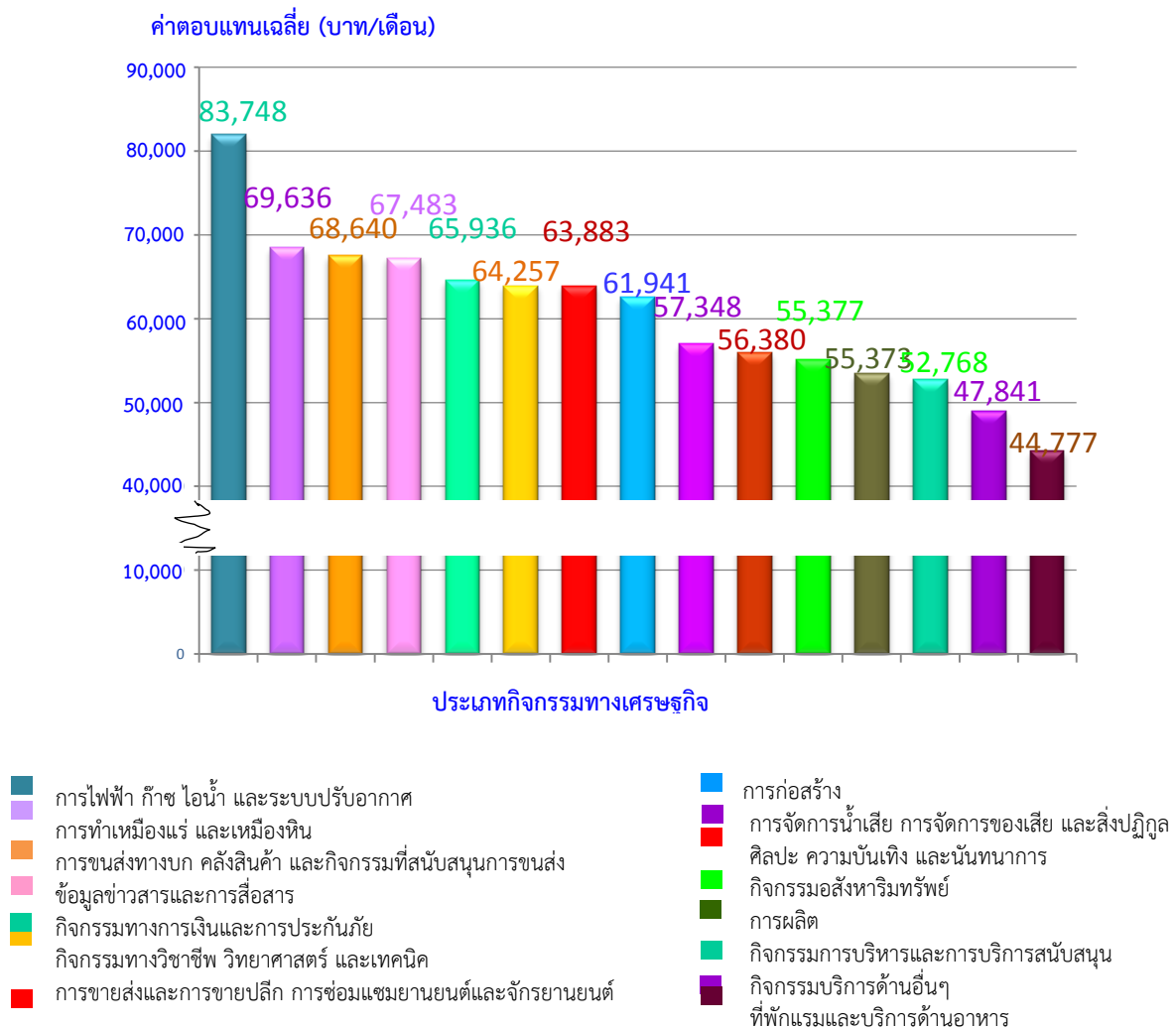
2.1 ค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนของพนักงานประจำ (ไม่รวมโรงพยาบาลเอกชน)

- ประเภทกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

เมื่อพิจารณาค่าตอบแทนของพนักงานทุกระดับจำแนกตามประเภทกิจกรรมทางเศรษฐกิจ พบว่า พนักงานประจำที่ทำงานในสถานประกอบการที่ประกอบกิจกรรมการไฟฟ้า ก๊าซ ไอน้ำ และระบบปรับอากาศ ได้รับเงินค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนสูงที่สุด คือ 83,748 บาท รองลงมาคือ

สถานประกอบการที่ประกอบกิจกรรมเกี่ยวกับการทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน ประมาณ 69,636 บาท กิจกรรมการขนส่งทางบก คลังสินค้า และกิจกรรมที่สนับสนุนการขนส่งประมาณ 68,640 บาท และกิจกรรมเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารและการสื่อสารประมาณ 67,483 บาท สำหรับพนักงานประจำในสถานประกอบการที่ประกอบกิจกรรมประเภทอื่นๆ ได้รับเงินค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 66,000 บาท

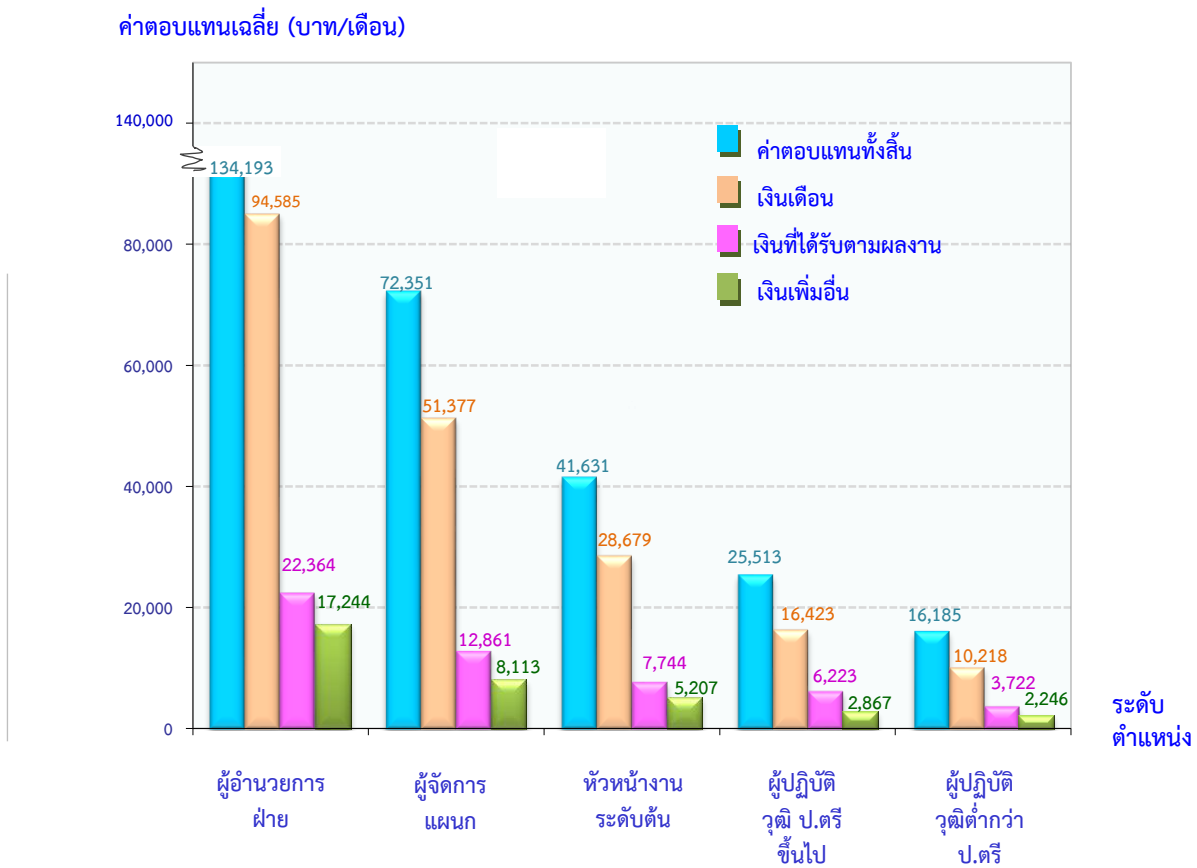
แผนภูมิ 2 ค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนของพนักงานประจำ จำแนกตามประเภทกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

- **ระดับตำแหน่ง**

ในปี 2555 ผู้ที่ทำงานในระดับผู้อำนวยการฝ่าย ได้รับเงินค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือน (ไม่รวมเงินโบนัส) ประมาณ 134,193 บาท ระดับผู้จัดการแผนก ได้รับเงินค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 72,351 บาท สำหรับระดับหัวหน้างานระดับต้น และผู้ปฏิบัติที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ได้รับเงินค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 41,631 บาท และ 25,513 บาท ส่วนผู้ปฏิบัติที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ได้รับเงินค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 16,185 บาท

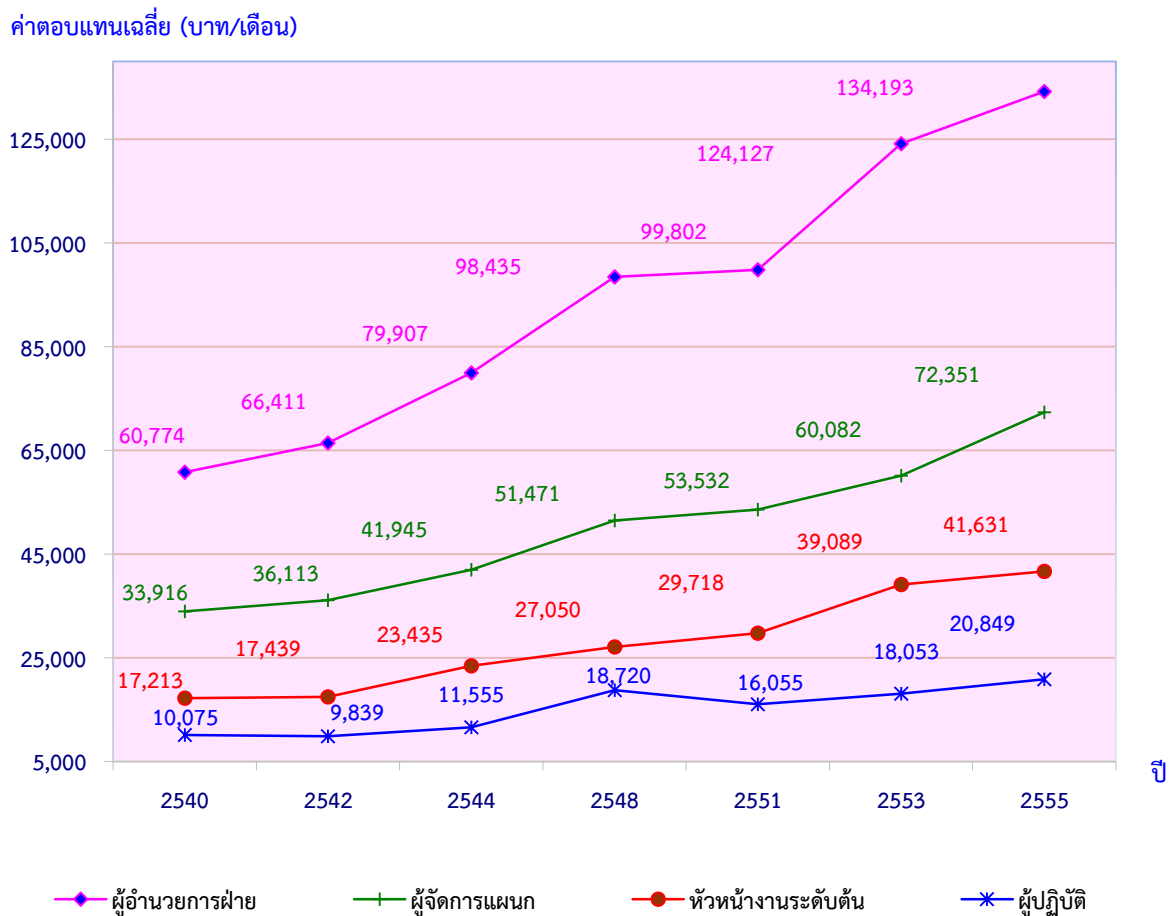
แผนภูมิ 3 ค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนของพนักงานประจำ จำแนกตามระดับตำแหน่ง

หมายเหตุ : ค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนไม่รวมเงินโบนัส

เมื่อเปรียบเทียบแนวโน้มค่าตอบแทนเฉลี่ย ในระยะ 16 ปี พบว่า ค่าตอบแทนภาคเอกชนโดยเฉลี่ยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี 2555 ค่าตอบแทนในตำแหน่งผู้จัดการแผนกและปฏิบัติได้รับ ค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนเพิ่มมากกว่าตำแหน่งอื่นๆ คือ ตำแหน่งผู้จัดการแผนกเพิ่มขึ้นร้อยละ 20.4 (จาก 60,082 บาท/เดือน ในปี 2553 เป็น 72,351 บาท/เดือน ในปี 2555) และระดับผู้ปฏิบัติงานเพิ่มขึ้นร้อยละ 15.4 (จาก 18,053 บาท/เดือน เป็น 20,849 บาท/เดือน) สำหรับตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายและตำแหน่งหัวหน้างานระดับต้นเพิ่มขึ้นร้อยละ 8.1 และร้อยละ 6.5

แผนภูมิ 4 ค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนของพนักงานประจำ จำแนกตามระดับตำแหน่ง พ.ศ. 2540 – 2555

หมายเหตุ : 1) ค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนไม่รวมเงินโบนัส
2) ปี 2546 เว้นการสำรวจ

2.2 ค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนของพนักงานประจำของโรงพยาบาล เอกชน

- **เจ้าหน้าที่ระดับบริหาร**

เมื่อพิจารณาค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนของพนักงานในโรงพยาบาลเอกชน ในปี 2555 พบว่า เจ้าหน้าที่ระดับบริหาร ตำแหน่งผู้อำนวยการได้รับค่าตอบแทนเฉลี่ยสูงสุด คือ 206,566 บาทต่อเดือน รองลงมาคือ ตำแหน่งรองผู้อำนวยการ ได้รับค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือน ประมาณ 131,403 บาท ตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการ และหัวหน้าฝ่าย/ผู้อำนวยการฝ่ายได้รับค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือน 95,006 บาท และ 59,380 บาท ตามลำดับ สำหรับตำแหน่งหัวหน้าแผนก/ ผู้จัดการแผนก และหัวหน้าตึก/หัวหน้า ward ได้รับค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนไม่เกิน 42,000 บาท

- **เจ้าหน้าที่รักษาพยาบาล**

ค่าตอบแทนเฉลี่ยของเจ้าหน้าที่รักษาพยาบาล ตำแหน่งแพทย์เฉพาะทางได้รับค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนสูงสุดคือ 169,483 บาท รองลงมาคือ ตำแหน่งทันตแพทย์ และแพทย์ทั่วไป ประมาณ 120,809 บาท และ 108,350 บาท ตามลำดับ สำหรับตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ พยาบาลเทคนิค และผู้ช่วยพยาบาล ได้รับค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือน ไม่เกิน 36,000 บาท

- **เจ้าหน้าที่บริการทางการแพทย์**

ด้านเจ้าหน้าที่บริการทางการแพทย์ พบว่า ตำแหน่งเภสัชกรได้รับค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนสูงสุดคือ 36,452 บาท รองลงมาคือ นักรังสีการแพทย์ได้รับค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 32,511 บาท ตำแหน่งนักเทคนิคการแพทย์ และตำแหน่งนักกายภาพบำบัดได้รับค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนใกล้เคียงกันประมาณ 29,066 บาท และ 28,226 บาท ตามลำดับ

สำหรับตำแหน่งนักโภชนาการ ได้รับค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนน้อยที่สุด
ประมาณ 24,072 บาท

**ตาราง 1 ค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนของพนักงานประจำของโรงพยาบาลเอกชน
จำแนกตามกลุ่มงาน และระดับตำแหน่ง**

กลุ่มงาน ระดับตำแหน่ง	ค่าตอบแทนเฉลี่ย (บาท/เดือน)			
	รวม	เงินเดือน	เงินตาม ผลงาน	เงิน เพิ่มอื่น
เจ้าหน้าที่ระดับบริหาร				
ผู้อำนวยการ	206,566	137,862	40,090	28,614
รองผู้อำนวยการ	131,403	96,616	20,325	14,463
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ	95,006	70,752	14,616	9,637
หัวหน้าฝ่าย/ผู้อำนวยการฝ่าย	59,380	41,018	9,275	9,088
หัวหน้าแผนก/ผู้จัดการแผนก	41,473	27,798	6,045	7,630
หัวหน้าตึก/หัวหน้า ward	41,534	28,426	6,181	6,927
เจ้าหน้าที่รักษาพยาบาล				
แพทย์ทั่วไป	108,350	66,696	27,509	14,145
แพทย์เฉพาะทาง	169,483	123,468	31,153	14,862
ทันตแพทย์	120,809	79,757	26,731	14,321
พยาบาลวิชาชีพ	35,529	20,815	8,854	5,860
พยาบาลเทคนิค	28,697	17,161	6,996	4,541
ผู้ช่วยพยาบาล	21,564	11,829	6,564	3,171
เจ้าหน้าที่บริการทางการแพทย์				
นักกายภาพบำบัด	28,226	19,537	4,391	4,298
นักเทคนิคการแพทย์	29,066	18,879	5,862	4,326
เภสัชกร	36,452	22,344	7,915	6,194
นักโภชนาการ	24,072	15,837	4,777	3,460
นักรังสีการแพทย์	32,511	20,141	7,104	5,265

หมายเหตุ : ค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนไม่รวมเงินโบนัส

เงินที่ได้รับตามผลงาน : หมายถึง ค่าตอบแทนที่นายจ้าง/สถานประกอบการจ่ายให้พนักงานตามผลงาน เช่น เงินค่าล่วงเวลา

เงินรางวัล ค่านายหน้า ค่าคอมมิชชั่น เป็นต้น

เงินเพิ่มอื่น : หมายถึง ค่าตอบแทนที่นายจ้าง/สถานประกอบการจ่ายให้พนักงานนอกเหนือจากเงินเดือน เช่น ค่าวิชาชีพ

เงินประจำตำแหน่ง ค่าเช่าบ้าน ค่าครองชีพ ค่าอาหาร ค่าเดินทาง/น้ำมันรถ ค่าเลี้ยงภรรยา เบี้ยกันดาร เป็นต้น

3. อัตราค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนของพนักงานใหม่แรกบรรจุ

- **วุฒิ ปวช. หรือเทียบเท่า**

พนักงานใหม่แรกบรรจุแต่ละตำแหน่งได้รับเงินเดือนเฉลี่ยต่อเดือนไม่แตกต่างกันมากนัก โดยพนักงานตำแหน่งนักวิชาการคอมพิวเตอร์/นักเขียนโปรแกรม ได้รับเงินเดือนเฉลี่ยต่อเดือนสูงกว่าตำแหน่งอื่นๆ คือประมาณเดือนละ 9,455 บาท รองลงมาคือ ตำแหน่งนักทรัพยากรบุคคล/เจ้าหน้าที่ฝึกอบรม/เจ้าหน้าที่ทรัพยากรบุคคล/เจ้าหน้าที่วิเทศสัมพันธ์ ประมาณ 9,230 บาท และตำแหน่งเจ้าพนักงานการเงินและบัญชี/เจ้าหน้าที่บัญชี/เจ้าหน้าที่การเงิน ประมาณ 9,198 บาท สำหรับเงินเพิ่มอื่นเฉลี่ยต่อเดือน ที่พนักงานใหม่แรกบรรจุได้รับ พบว่า ในแต่ละตำแหน่งใกล้เคียงกัน กล่าวคือ แต่ละตำแหน่งได้รับเงินเพิ่มเฉลี่ยไม่เกิน 1,600 บาทต่อเดือน

- **วุฒิ ปวส. หรือเทียบเท่า**

สำหรับพนักงานใหม่แรกบรรจุที่มีวุฒิ ปวส. หรือเทียบเท่า ในตำแหน่งนักวิทยาศาสตร์/เคมี ได้รับเงินเดือนเฉลี่ยต่อเดือนสูงกว่าตำแหน่งอื่นคือประมาณ 10,418 บาท รองลงมาคือ ตำแหน่งพยาบาล ประมาณ 10,315 บาท และนักวิชาการคอมพิวเตอร์/นักเขียนโปรแกรม ประมาณ 10,306 บาท สำหรับเงินเพิ่มอื่นเฉลี่ยต่อเดือนที่พนักงานใหม่แรกบรรจุได้รับ พบว่า ตำแหน่งนักวิทยาศาสตร์/เคมี ได้รับเงินเพิ่มอื่นเฉลี่ยต่อเดือนสูงกว่าตำแหน่งอื่น คือประมาณ 3,052 บาท รองลงมาคือ ตำแหน่งพยาบาล ประมาณ 2,693 บาท ส่วนตำแหน่งอื่นๆ ได้รับเงินเพิ่มอื่นเฉลี่ยต่อเดือนไม่เกิน 1,500 บาท

- **วุฒิปริญญาตรี หรือเทียบเท่า**

ในกลุ่มพนักงานใหม่แรกบรรจุที่มีวุฒิปริญญาตรี หรือเทียบเท่า พบว่า ตำแหน่งเภสัชกร ได้รับค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนแรกบรรจุสูงกว่า ตำแหน่งอื่นคือ ประมาณ 20,003 บาท รองลงมาคือ ตำแหน่งสถาปนิก และ นักทรัพยากรธรณี ได้รับค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนใกล้เคียงกันคือ ประมาณ 18,266 บาท และ 18,039 บาท ตามลำดับ สำหรับเงินเพิ่มอื่นเฉลี่ยต่อเดือนของพนักงานใหม่แรกบรรจุ พบว่า ตำแหน่งเภสัชกรได้รับเงินเพิ่มอื่นเฉลี่ยต่อเดือนสูงที่สุดคือประมาณ 5,353 บาท รองลงมาคือ ตำแหน่งพยาบาลประมาณ 4,094 บาท และนักรังสีการแพทย์ ประมาณ 4,054 บาท สำหรับพนักงาน ตำแหน่งอื่นๆ ได้รับเงินเพิ่มอื่นเฉลี่ยต่อเดือนไม่เกิน 3,600 บาท

- **วุฒิปริญญาโท/เอก หรือเทียบเท่า**

เมื่อพิจารณาพนักงานใหม่แรกบรรจุที่มีวุฒิปริญญาโท/เอกหรือเทียบเท่า พบว่าตำแหน่งแพทย์ได้รับเงินเดือนเฉลี่ยต่อเดือนสูงกว่าตำแหน่งอื่นคือ ประมาณ 63,082 บาท รองลงมาคือ ตำแหน่งทันตแพทย์ประมาณ 56,807 บาท ส่วนเงินเพิ่มอื่นเฉลี่ยต่อเดือนของพนักงานใหม่แรกบรรจุ พบว่า ตำแหน่งทันตแพทย์ได้รับเงินเพิ่มอื่นเฉลี่ยต่อเดือนมากที่สุดประมาณ 21,173 บาท รองลงมาคือ ตำแหน่งแพทย์ และนักวิชาการขนส่ง/นักโลจิสติกส์ ได้รับเงินเพิ่มอื่นเฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 18,504 บาท และ 12,041 บาท ตามลำดับ

ตาราง 2 อัตราค่าตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนของพนักงานใหม่แรกบรรจุ
จำแนกตามวุฒิการศึกษา และตำแหน่ง

(หน่วย : บาท/เดือน)

ตำแหน่ง	วุฒิการศึกษา							
	ปวช.		ปวส.		ปริญญาตรี		ปริญญาโท/ เอก	
	เงินเดือน	เงินเพิ่มอื่น	เงินเดือน	เงินเพิ่มอื่น	เงินเดือน	เงินเพิ่มอื่น	เงินเดือน	เงินเพิ่มอื่น
เจ้าพนักงานธุรการ/ เจ้าหน้าที่ธุรการ/พนักงานพิมพ์ดีด	8,925	1,241	9,731	1,370	12,166	1,681	-	-
เจ้าพนักงานการเงิน และบัญชี/ เจ้าหน้าที่บัญชี/ เจ้าหน้าที่การเงิน	9,198	1,148	9,993	1,435	13,184	1,776	19,940	4,407
นักวิเคราะห์นโยบายและแผน/นักวางแผน	-	-	-	-	14,308	2,041	22,643	4,930
นักทรัพยากรบุคคล/เจ้าหน้าที่ฝึกอบรม/ เจ้าหน้าที่ทรัพยากรบุคคล/เจ้าหน้าที่พิเศษสัมพันธ์	9,230	1,212	10,081	1,439	13,219	1,818	20,957	8,002
นักประชาสัมพันธ์/เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์	9,146	1,333	9,960	1,334	12,760	1,896	18,028	3,137
นักวิชาการคอมพิวเตอร์/นักเขียนโปรแกรม	9,455	1,575	10,306	1,438	15,263	2,089	21,342	2,199
นิติกร/นักกฎหมาย	-	-	-	-	16,000	2,162	23,823	3,346
เศรษฐกร/นักเศรษฐศาสตร์	-	-	-	-	15,043	2,339	21,050	4,858
วิศวกรเหมืองแร่/วิศวกรไฟฟ้า/เครื่องกล	-	-	-	-	16,986	2,595	24,163	4,806
นักสำรวจ(ปิโตรเลียม)/ วิศวกรปิโตรเลียม	-	-	-	-	17,829	3,535	26,686	4,131
สถาปนิก	-	-	-	-	18,266	2,227	28,677	4,000
นักทรัพยากรธรณี	-	-	-	-	18,039	2,227	26,555	3,886
นักวิชาการขนส่ง/นักโลจิสติกส์	-	-	-	-	15,930	2,429	23,125	12,041
นักวิทยาศาสตร์/นักเคมี	-	-	10,418	3,052	16,138	2,878	23,454	5,882
แพทย์	-	-	-	-	-	-	63,082	18,504
ทันตแพทย์	-	-	-	-	-	-	56,807	21,173
พยาบาล	-	-	10,315	2,693	16,487	4,094	39,526	5,142
เภสัชกร	-	-	-	-	20,003	5,353	33,050	10,481
นักเทคนิคการแพทย์	-	-	-	-	16,063	3,486	32,505	5,126
นักรังสีการแพทย์	-	-	-	-	16,267	4,054	37,871	5,072
นักโภชนาการ	-	-	-	-	14,973	2,378	30,879	3,746

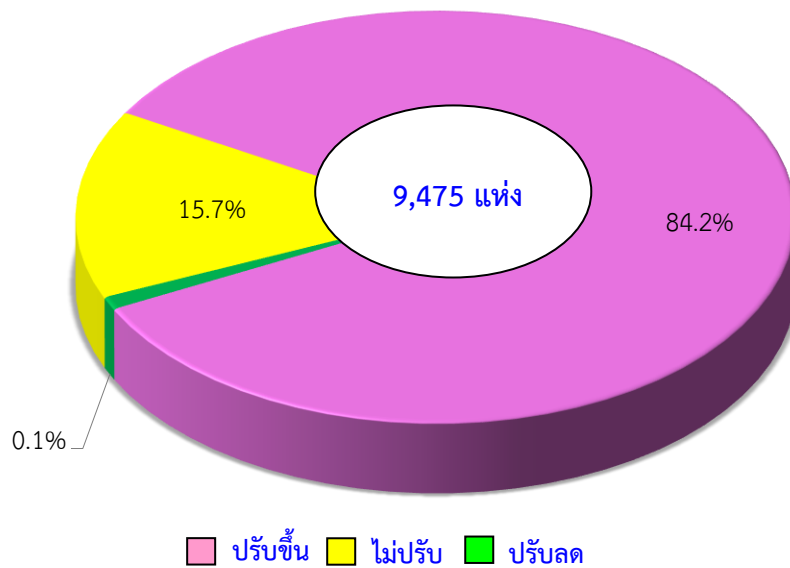
เงินเพิ่มอื่น : หมายถึง ค่าตอบแทนที่นายจ้าง/สถานประกอบการจ่ายให้พนักงานนอกเหนือจากเงินเดือน เช่น ค่าวิชาชีพ เงินประจำตำแหน่ง ค่าเช่าบ้าน ค่าครองชีพ ค่าอาหาร ค่าเดินทาง/น้ำมันรถ ค่าเลี้ยงชีพ เบี้ยกันดาร เป็นต้น (ไม่รวมค่าคอมมิชชั่นและเงินโบนัส)

หมายเหตุ : - ไม่มี

4. การปรับอัตราเงินเดือนและ/หรือเงินเพิ่ม

ในระหว่างวันที่ 1 มกราคม - 31 ธันวาคม 2555 สถานประกอบการทุกประเภท ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 84.2 มีการปรับขึ้นเงินเดือนและ/หรือเงินเพิ่มให้แก่พนักงาน ส่วนสถานประกอบการที่ไม่ได้ปรับเงินเดือนและ/หรือเงินเพิ่มให้แก่พนักงานมีร้อยละ 15.7 และสถานประกอบการที่ปรับลดเงินเดือนและ/หรือเงินเพิ่มให้แก่พนักงานมีเพียงเล็กน้อยร้อยละ 0.1

แผนภูมิ 5 ร้อยละของสถานประกอบการ จำแนกตามการปรับเงินเดือนและ/หรือเงินเพิ่มของพนักงานประจำ

5. สถิติการด้านการรักษาพยาบาลและ/หรือการประกันสุขภาพ/อุบัติเหตุ

เมื่อพิจารณาสถิติการที่นอกเหนือจากสิทธิของกองทุนเพื่อการประกันสังคม พบว่า สถานประกอบการที่ให้สวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลหรือจ่ายค่ารักษาพยาบาลทั้งผู้ป่วยใน/ผู้ป่วยนอกให้แก่พนักงาน มีประมาณร้อยละ 49.3 ของสถานประกอบการทั้งสิ้น โดยสถานประกอบการประเภทโรงพยาบาลเอกชนให้สิทธิการรักษาพยาบาลให้แก่พนักงานมากที่สุดคือร้อยละ 87.1 รองลงมาคือ สถานประกอบการที่ดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับการเป็นตัวกลางทางการเงินและการประกันภัยร้อยละ 84.6 กิจกรรมการไฟฟ้า ก๊าซ ใอน้ำ และระบบปรับอากาศร้อยละ 83.3 และกิจกรรมการจัดการน้ำเสีย การจัดการของเสีย และสิ่งปฏิกูลร้อยละ 82.7 สำหรับกิจกรรมประเภทอื่นๆ นอกเหนือจากที่กล่าวข้างต้น มีการให้สิทธิการรักษาพยาบาลต่ำกว่าร้อยละ 74.0

ตาราง 3 ร้อยละของสถานประกอบการที่ให้สวัสดิการด้านการรักษาพยาบาลและ/หรือการประกันสุขภาพ/อุบัติเหตุ จำแนกตามประเภทกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

ประเภทกิจกรรมทางเศรษฐกิจ	สวัสดิการ ^{1/}				
	รวม	สิทธิด้านการรักษาพยาบาล		สิทธิด้านการประกันสุขภาพ/อุบัติเหตุ (ร้อยละ)	
		ให้สิทธิ	ไม่ให้สิทธิ	ให้สิทธิ	ไม่ให้สิทธิ
รวม	100.0	49.3	50.7	51.5	48.5
การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน	100.0	47.6	52.4	67.3	32.7
การผลิต	100.0	44.6	55.4	47.4	52.6
การไฟฟ้า ก๊าซ ไอน้ำ และระบบปรับอากาศ	100.0	83.3	16.7	90.0	10.0
การจัดการน้ำเสียการจัดการของเสีย และสิ่งปฏิกูล	100.0	82.7	17.3	55.8	44.2
การก่อสร้าง	100.0	43.0	57.0	41.5	58.5
การขายส่งและการขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์และ จักรยานยนต์	100.0	51.9	48.1	59.7	40.3
การขนส่งทางบก คลังสินค้า	100.0	52.6	47.4	57.0	43.0
ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร	100.0	56.6	43.4	55.4	44.6
ข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร	100.0	66.0	34.0	57.4	42.6
การเป็นตัวกลางทางการเงิน และการประกันภัย	100.0	84.6	15.4	91.4	8.6
กิจกรรมอสังหาริมทรัพย์	100.0	73.7	26.3	58.2	41.8
กิจกรรมทางวิชาชีพ วิทยาศาสตร์ และเทคนิค	100.0	55.0	45.0	77.1	22.9
กิจกรรมการบริหารและการบริการสนับสนุน	100.0	58.3	41.7	45.9	54.1
โรงพยาบาลเอกชน	100.0	87.1	12.9	44.1	55.9
ศิลปะ ความบันเทิง และนันทนาการ	100.0	41.6	58.4	52.0	48.0
กิจกรรมบริการด้านา	100.0	55.5	44.5	59.0	41.0

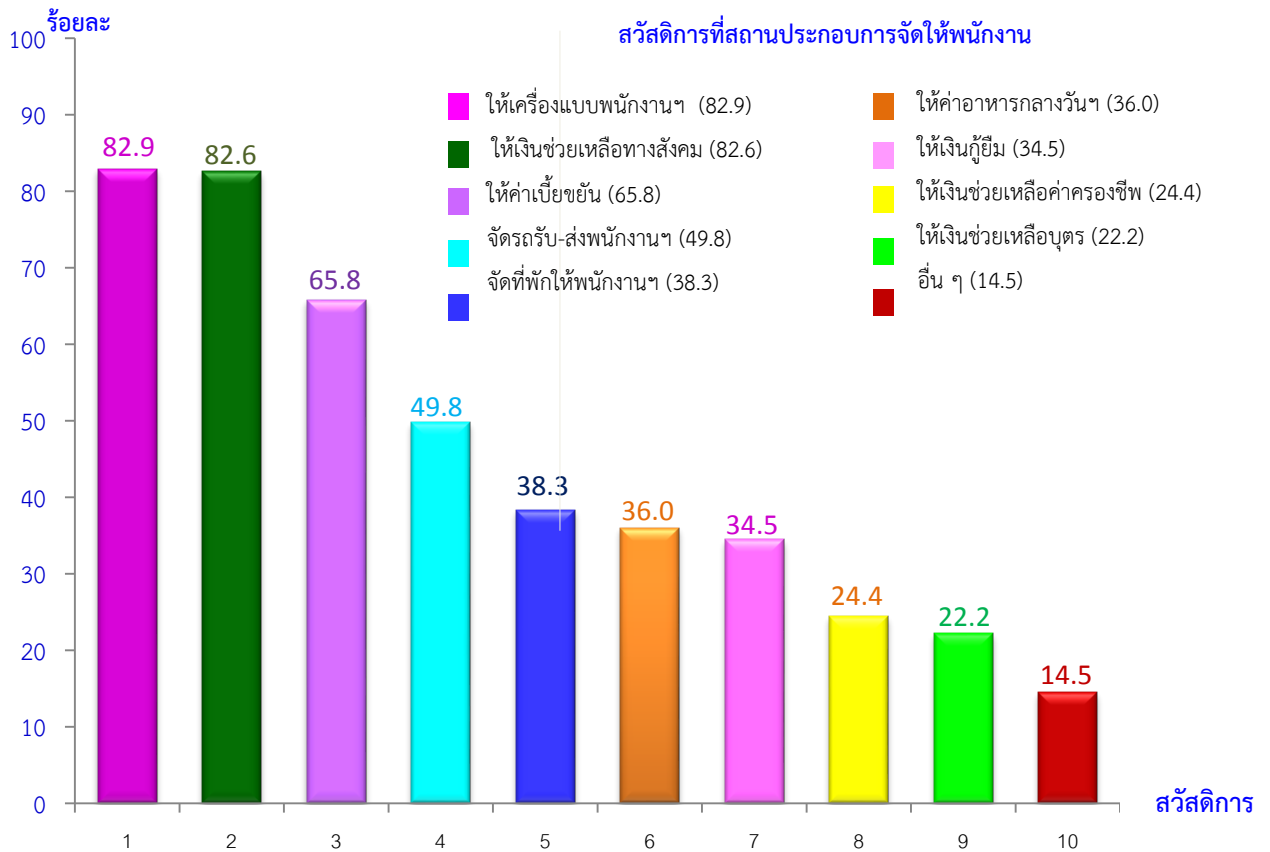
หมายเหตุ : 1/ ไม่รวมสิทธิของกองทุนเพื่อการประกันสังคม และการรักษาพยาบาลในสถานประกอบการ

ด้านการให้สวัสดิการประกันสุขภาพ/อุบัติเหตุแก่พนักงาน พบว่า สถานประกอบการที่ให้สิทธิประกันสุขภาพ/อุบัติเหตุมีประมาณร้อยละ 51.5 ของสถานประกอบการทั้งสิ้น โดยสถานประกอบการที่ดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับการเป็นตัวกลางทางการเงิน และการประกันภัย ให้สิทธิดังกล่าวมากที่สุดคือ ร้อยละ 91.4 รองลงมาคือ สถานประกอบการที่ประกอบกิจกรรมการไฟฟ้า ก๊าซ ไอน้ำ และระบบปรับอากาศประมาณร้อยละ 90.0 สำหรับกิจกรรมประเภทอื่น ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวมา มีการให้สิทธิด้านการประกันสุขภาพ/ประกันอุบัติเหตุต่ำกว่าร้อยละ 78.0

6. สวัสดิการอื่น ๆ

ด้านสวัสดิการอื่นๆ พบว่า สถานประกอบการที่จัดให้มีสวัสดิการเกี่ยวกับเครื่องแบบพนักงาน/ค่าเครื่องแต่งกาย ให้แก่พนักงานมีประมาณร้อยละ 82.9 ให้เงินช่วยเหลือทางสังคมร้อยละ 82.6 จ่ายค่าเบี้ยขยันให้แก่พนักงานร้อยละ 65.8 และจัดรถรับส่งพนักงาน/ค่ายานพาหนะ/ค่าพาหนะ/ค่าน้ำมันร้อยละ 49.8 สำหรับสถานประกอบการที่จัดให้มีสวัสดิการด้านอื่นๆ นอกจากที่กล่าวข้างต้น มีไม่เกินร้อยละ 39.0

แผนภูมิ 7 ร้อยละของสถานประกอบการ จำแนกตามการจัดสวัสดิการให้แก่พนักงาน ^{1/}

หมายเหตุ : ^{1/} สถานประกอบการ 1 แห่ง สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

7. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของสถานประกอบการ

● ปัญหาและอุปสรรคของสถานประกอบการ

สถานประกอบการทั่วประเทศร้อยละ 15.8 ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญในการดำเนินกิจการ ในจำนวนนี้ระบุว่าขาดแคลนแรงงานในช่วงฤดูกาล ขาดแคลนบุคลากรที่มีประสิทธิภาพ ขาดแคลนวัตถุดิบ ขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียน แหล่งเงินทุนให้กู้ในอัตราดอกเบี้ยต่ำ สภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ และคู่แข่งทางเศรษฐกิจ เป็นต้น

● ความช่วยเหลือที่ต้องการจากรัฐ

สำหรับความช่วยเหลือที่ต้องการจากหน่วยงานของรัฐและข้อเสนอแนะนั้น มีสถานประกอบการได้แสดงความคิดเห็นประมาณร้อยละ 9.8 ในจำนวนนี้ระบุว่า รัฐควรมีมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจให้ดีขึ้นโดยเร็วที่สุด รัฐควรสนับสนุนและพัฒนาความรู้ความสามารถของแรงงาน ให้ตรงกับตลาดแรงงาน รัฐควรมีมาตรการสนับสนุนเงินทุนดอกเบี้ยต่ำแก่สถานประกอบการ รัฐควรมีมาตรการลดหย่อนภาษีและเงินประกันสังคม และมาตรการควบคุมราคาสินค้า จัดหาวัตถุดิบที่มีคุณภาพในราคาที่เหมาะสม เป็นต้น

สำรวจยอดขายรายไตรมาส พ.ศ. 2556 : ไตรมาส 1-4

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้จัดทำ การสำรวจยอดขายรายไตรมาสขึ้นเป็นครั้งแรกในปี 2544 และจัดทำเป็นประจำทุกปี โดยเว้นการสำรวจในปี 2549 สำหรับการสำรวจครั้งนี้ นับเป็นครั้งที่ 12 มีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการจำหน่ายปลีกสินค้าและบริการของสถานประกอบการ เพื่อใช้ประกอบการจัดทำบัญชีประชาชาติรายไตรมาสในส่วนของการประมาณการค่าใช้จ่ายของครัวเรือน และข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าคงเหลือของธุรกิจค้าปลีก เพื่อนำไปใช้ประกอบการประมาณการพิจารณากำหนดนโยบายด้านราคาสินค้า การสำรวจนี้ คำนวณรวมสถานประกอบการที่มีคนทำงาน 1 คนขึ้นไปทั่วประเทศที่ประกอบธุรกิจการค้าปลีก ที่พักรวม การบริการอาหารและเครื่องดื่ม การผลิตภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ ฯลฯ การให้เช่าของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือนฯ กิจกรรมศิลปะ ความบันเทิง และนันทนาการ และการซ่อมของใช้ส่วนบุคคลฯ และกิจกรรมการบริการส่วนบุคคลอื่นๆ

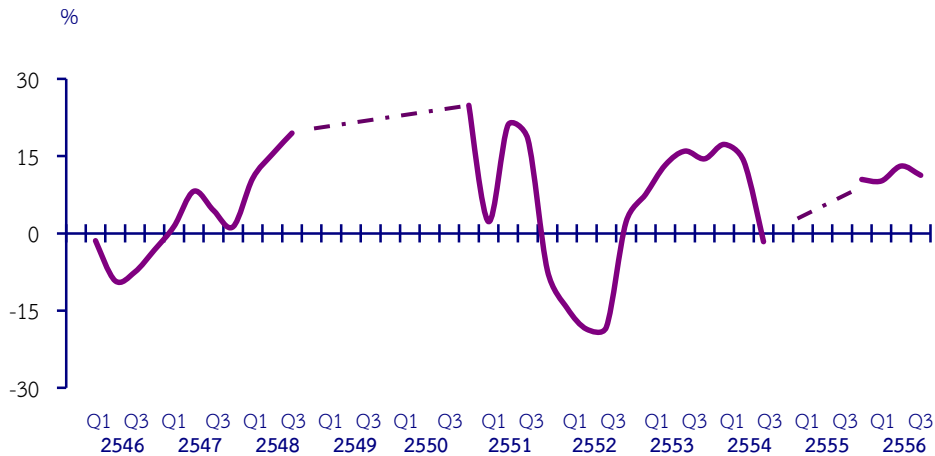
ในการสำรวจปี 2556 นี้ ใช้การจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมประเทศไทย ปี 2552 (TSIC-2009) และได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลไตรมาส 1-4 ปี 2556 โดยใช้สถานประกอบการตัวอย่างไตรมาสละ 12,684 แห่งสรุปผลการสำรวจได้ดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงมูลค่าขาย/รายรับจากไตรมาสเดียวกันกับปีก่อน

ในปี 2556 ภาพรวมของธุรกิจทั่วประเทศมีมูลค่ารายรับเพิ่มขึ้นทุกไตรมาส เมื่อเทียบกับไตรมาสเดียวกันกับปี 2555 โดยในไตรมาส 1 มีมูลค่ารายรับเพิ่มขึ้นร้อยละ 10.3 จากนั้นในไตรมาส 2 ชะลอตัวลงเล็กน้อยอยู่ที่ร้อยละ 10.0 ในไตรมาส 3 ปรับตัวดีขึ้นเป็นร้อยละ 13.0 และกลับชะลอตัวลงอีกครั้งในไตรมาส 4 ที่ร้อยละ 11.3 (อนึ่ง ผลการสำรวจใน ไตรมาส 1 และ 2

ได้รับข้อมูลจากสถานประกอบการเพิ่มเติมจำนวนไม่มากนัก แต่เพื่อความสมบูรณ์ จึงได้มีการปรับตัวเลขเล็กน้อย)

แผนภูมิ 1 การเปลี่ยนแปลงมูลค่าขาย/รายรับจากไตรมาสเดียวกันกับปีก่อน

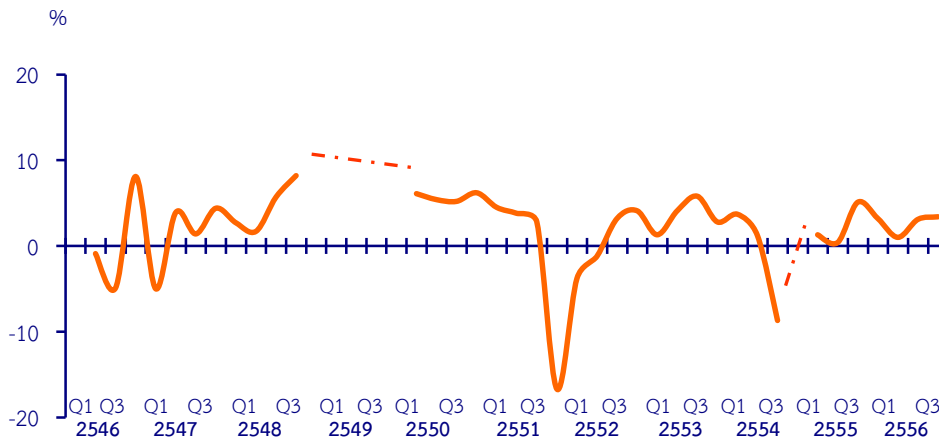
ไตรมาส	Q1/56 ^r	Q2/56 ^r	Q3/56	Q4/56
% การเปลี่ยนแปลง	10.3	10.0	13.0	11.3

หมายเหตุ : r ตัวเลขปรับปรุงใหม่

2. การเปลี่ยนแปลงมูลค่าขาย/รายรับจากไตรมาสก่อน

ภาพรวมของธุรกิจทั่วประเทศในไตรมาส 1 ปี 2556 มีมูลค่ารายรับเพิ่มขึ้นจากไตรมาส 4 ปี 2555 ร้อยละ 3.3 จากนั้นในไตรมาส 2 ชะลอตัวลงร้อยละ 1.0 และปรับตัวดีขึ้นในไตรมาส 3-4 อยู่ที่ร้อยละ 3.1 และร้อยละ 3.4 ตามลำดับ

แผนภูมิ 2 การเปลี่ยนแปลงมูลค่าขาย/รายรับจากไตรมาสก่อน

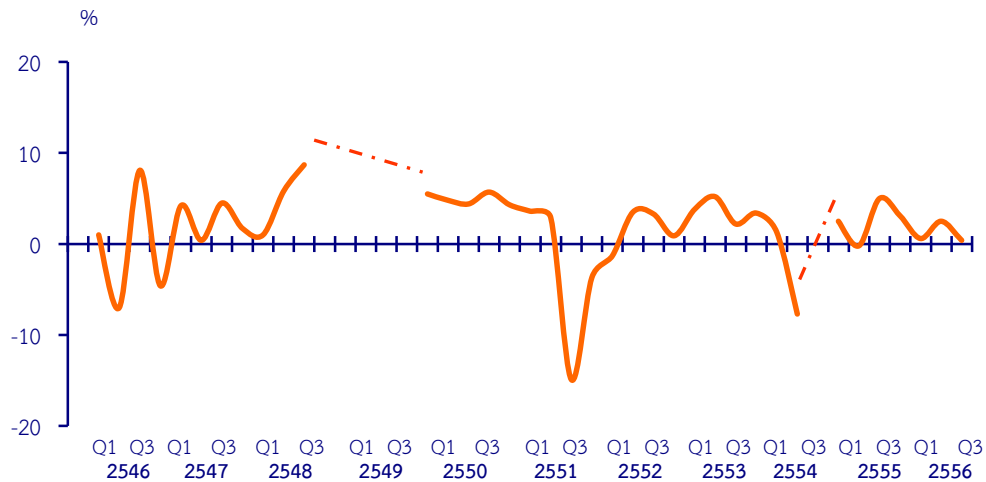
ไตรมาส	Q1/56 ^r	Q2/56 ^r	Q3/56	Q4/56
% การเปลี่ยนแปลง	3.3	1.0	3.1	3.4

หมายเหตุ : r ตัวเลขปรับปรุงใหม่

2.1 ธุรกิจค้าปลีก

สำหรับธุรกิจค้าปลีก พบว่า ในไตรมาส 1 มียอดขายเพิ่มขึ้นจากไตรมาสก่อนร้อยละ 3.1 จากนั้นในไตรมาส 2 ชะลอตัวลงอยู่ที่ร้อยละ 0.6 ในไตรมาส 3 มียอดขายเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.5 และชะลอตัวลงอีกครั้งในไตรมาส 4 ที่ร้อยละ 0.4 สำหรับประเภทของธุรกิจค้าปลีกที่มียอดขายเพิ่มขึ้นในไตรมาส 4 ได้แก่ ขายปลีกสินค้าทางเภสัชกรรมและเวชภัณฑ์ เครื่องหอม และเครื่องประทีนโคมร้อยละ 13.8 ขายปลีกอาหารร้อยละ 13.2 และขายปลีกเกมและของเล่นร้อยละ 10.6 สาเหตุที่มียอดขายเพิ่มขึ้นนั้น สถานประกอบการร้อยละ 46.5 รายงานว่าเนื่องจากเป็นช่วงเข้าสู่เทศกาลส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ จึงมีการจับจ่ายใช้สอยเพิ่มขึ้นในช่วงนี้

แผนภูมิ 3 การเปลี่ยนแปลงมูลค่าขาย/รายรับจากไตรมาสก่อนของธุรกิจค้าปลีก

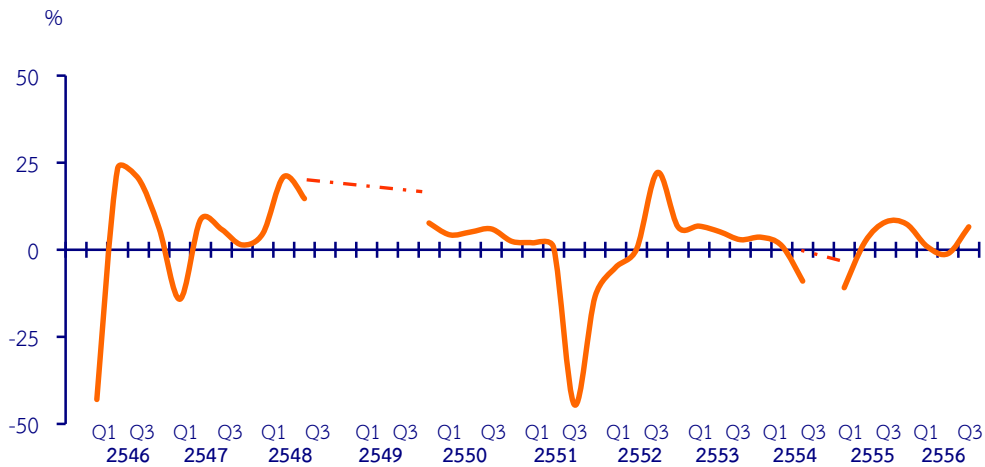
ไตรมาส	Q1/56 ^r	Q2/56 ^r	Q3/56	Q4/56
% การเปลี่ยนแปลง	3.1	0.6	2.5	0.4

หมายเหตุ : r ตัวเลขปรับปรุงใหม่

2.2 ธุรกิจที่พักแรม

ธุรกิจที่พักแรม ได้แก่ โรงแรม รีสอร์ท เกสต์เฮาส์ โฮมสเตย์ และ หอพัก พบว่า ในไตรมาส 1 มีมูลค่ารายรับเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.4 เมื่อเทียบกับไตรมาส 4 ปี 2555 จากนั้นในไตรมาส 2 ชะลอตัวลงร้อยละ 0.9 และลดลงในไตรมาส 3 อยู่ที่ร้อยละ 1.1 ส่วนไตรมาส 4 ปรับตัวดีขึ้นที่ร้อยละ 6.6 สาเหตุที่มีรายรับเพิ่มขึ้นในไตรมาส 4 นั้น สถานประกอบการร้อยละ 71.8 รายงานว่า เนื่องจากเป็นช่วงเทศกาลปีใหม่และเป็นฤดูกาลท่องเที่ยว จึงทำให้มีลูกค้าเพิ่มขึ้น

แผนภูมิ 4 การเปลี่ยนแปลงมูลค่าขาย/รายรับจากไตรมาสก่อนของธุรกิจที่พักรวม

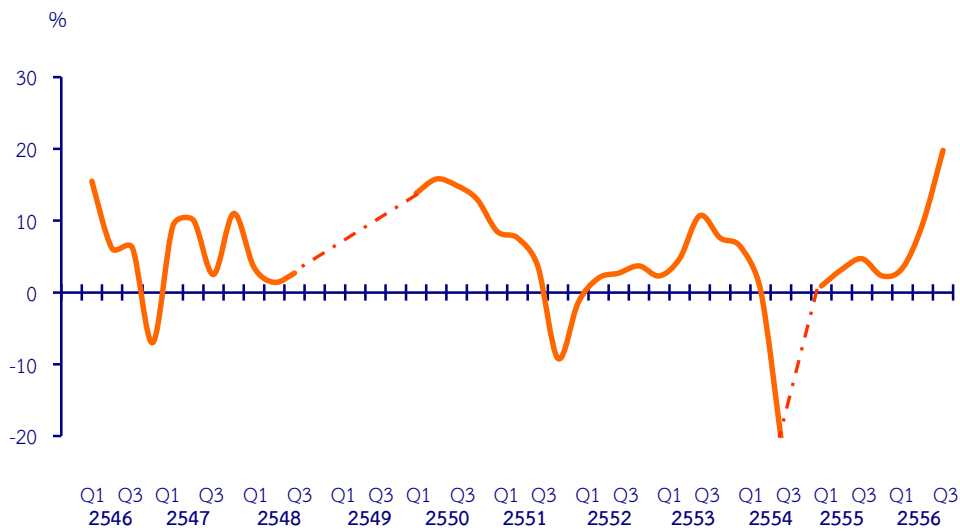
ไตรมาส	Q1/56 [†]	Q2/56 [†]	Q3/56	Q4/56
% การเปลี่ยนแปลง	7.4	0.9	-1.1	6.6

หมายเหตุ : [†] ตัวเลขปรับปรุงใหม่

2.3 ธุรกิจการบริการอาหารและเครื่องดื่ม

พบว่า ในไตรมาส 1-4 มูลค่ารายรับมีการปรับตัวดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะไตรมาส 4 ธุรกิจมีรายรับเพิ่มขึ้นสูงสุดร้อยละ 19.8 สำหรับสาเหตุที่มีรายรับเพิ่มขึ้นในไตรมาส 4 นั้น มีสถานประกอบการประมาณร้อยละ 48.9 รายงานว่าเนื่องจากลูกค้ามีกำลังซื้อเพิ่มมากขึ้น

แผนภูมิ 5 การเปลี่ยนแปลงมูลค่าขาย/รายรับจากไตรมาสก่อนของธุรกิจบริการอาหารและเครื่องดื่ม

ไตรมาส	Q1/56 ^r	Q2/56 ^r	Q3/56	Q4/56
% การเปลี่ยนแปลง	2.3	3.4	9.6	19.8

หมายเหตุ : r ตัวเลขปรับปรุงใหม่

2.4 ธุรกิจการผลิตภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ และรายการโทรทัศน์ การบันทึกเสียงลงบนสื่อ การจัดผังรายการและการแพร่ภาพกระจายเสียง และกิจกรรมสำนักข่าว

พบว่า ในไตรมาส 1 มีมูลค่ารายรับเพิ่มขึ้นเล็กน้อยจากไตรมาส 4 ปี 2555 ร้อยละ 0.4 ในไตรมาส 2 มีการปรับตัวดีขึ้นร้อยละ 3.0 จากนั้นในไตรมาส 3 มีรายรับลดลงอยู่ที่ร้อยละ 2.4 และกลับมาปรับตัวดีขึ้นในไตรมาส 4 ที่ร้อยละ 3.9 สาเหตุที่มีรายรับเพิ่มขึ้นในไตรมาส 4 สถานประกอบการร้อยละ 38.9 รายงานว่าเนื่องจากเป็นช่วงเทศกาลปีใหม่ จึงมีการส่งเสริมการขายด้านสื่อต่างๆ เพิ่มขึ้น ทั้งด้านดนตรี ภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์ จึงทำให้มีลูกค้าเพิ่มขึ้น

ตาราง 1 การเปลี่ยนแปลงมูลค่าขาย/รายรับจากไตรมาสก่อนของธุรกิจ
การผลิตภาพยนตร์ วิดีทัศน์ และรายการโทรทัศน์ ฯลฯ

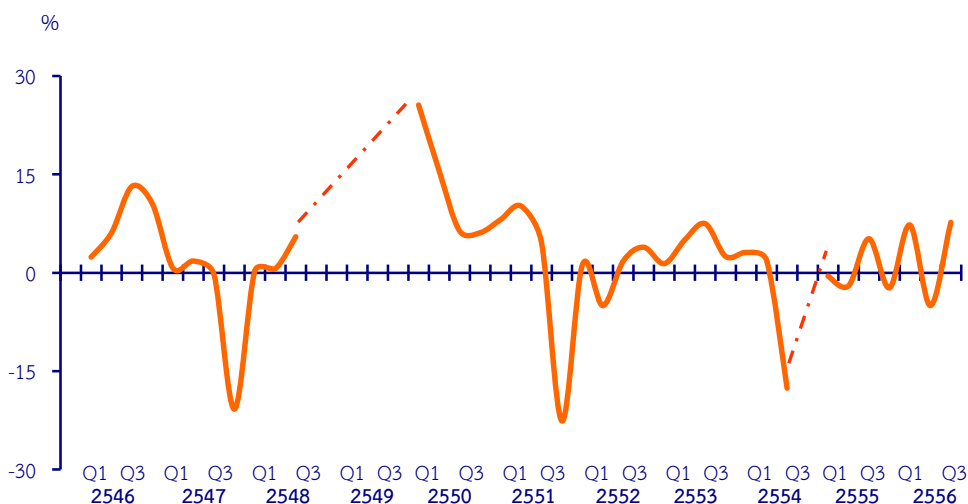
ไตรมาส	Q1/56 ^r	Q2/56 ^r	Q3/56	Q4/56
% การเปลี่ยนแปลง	0.4	3.0	-2.4	3.9

หมายเหตุ : r ตัวเลขปรับปรุงใหม่

2.5 ธุรกิจการให้เช่าของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือน และ กิจกรรมการคัดเลือกนักแสดงภาพยนตร์ โทรทัศน์และการแสดงอื่นๆ

พบว่า ในไตรมาส 1 มีมูลค่ารายรับลดลงจากไตรมาส 4 ปี 2555 ร้อยละ 2.3 จากนั้นในไตรมาส 2 ปรับตัวดีขึ้นร้อยละ 7.3 ส่วนไตรมาส 3 กลับมีมูลค่ารายรับลดลงร้อยละ 5.0 และปรับตัวดีขึ้นอีกครั้งในไตรมาส 4 ที่ ร้อยละ 7.7 สาเหตุที่มีรายรับเพิ่มขึ้นในไตรมาส 4 นั้น สถานประกอบการ ร้อยละ 69.3 รายงานว่าเนื่องจากเป็นช่วงเทศกาลส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ทำให้มีลูกค้ามากขึ้น

แผนภูมิ 6 การเปลี่ยนแปลงมูลค่าขาย/รายรับจากไตรมาสก่อนของธุรกิจการให้เช่า
ของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือน ฯลฯ

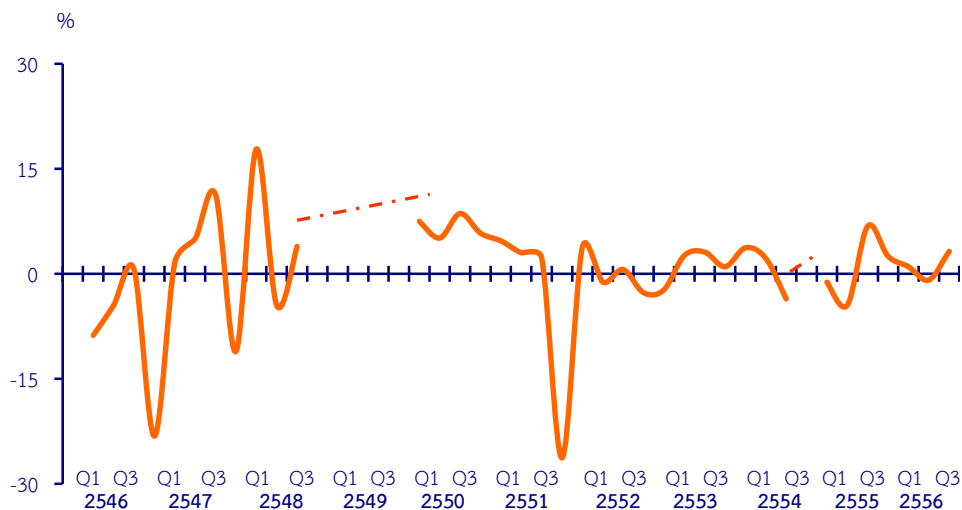
ไตรมาส	Q1/56 ^r	Q2/56 ^r	Q3/56	Q4/56
% การเปลี่ยนแปลง	-2.3	7.3	-5.0	7.7

หมายเหตุ : r ตัวเลขปรับปรุงใหม่

2.6 ธุรกิจเกี่ยวกับกิจกรรมศิลปะ ความบันเทิง และนันทนาการ

พบว่า ในไตรมาส 1 มีมูลค่ารายรับเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.5 เมื่อเทียบกับไตรมาส 4 ปี 2555 ในไตรมาส 2 ชะลอตัวลงอยู่ที่ร้อยละ 1.0 และลดลงในไตรมาส 3 ร้อยละ 0.9 จากนั้นในไตรมาส 4 มูลค่ารายรับมีการปรับตัวดีขึ้นร้อยละ 3.2 สาเหตุที่มีรายรับเพิ่มขึ้นในไตรมาส 4 สถานประกอบการร้อยละ 54.5 รายงานว่าเนื่องจากเป็นช่วงเทศกาลวันหยุดตามประเพณี และมีกิจกรรมบันเทิงและนันทนาการต่างๆ จึงทำให้มีลูกค้าเพิ่มขึ้น

แผนภูมิ 7 การเปลี่ยนแปลงมูลค่าขาย/รายรับจากไตรมาสก่อนของธุรกิจเกี่ยวกับกิจกรรมศิลปะ ความบันเทิง และนันทนาการ

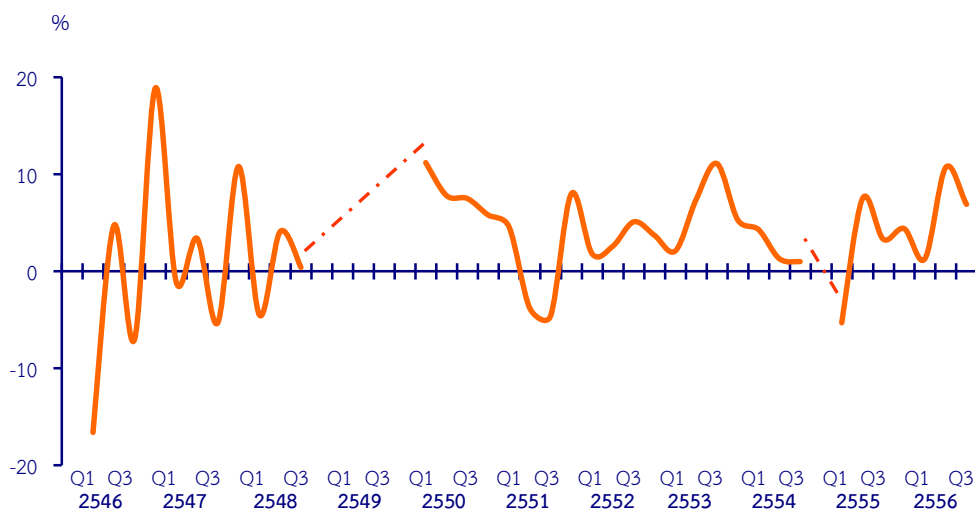
ไตรมาส	Q1/56 ^r	Q2/56 ^r	Q3/56	Q4/56
% การเปลี่ยนแปลง	2.5	1.0	-0.9	3.2

หมายเหตุ : r ตัวเลขปรับปรุงใหม่

2.7 ธุรกิจการซ่อมของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือนและกิจการบริการส่วนบุคคลอื่นๆ เช่น การซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้าในครัวเรือน การซ่อมรองเท้า เครื่องหนัง เพอร์นิเจอร์ เสื้อผ้า กิจกรรมสปาและการนวด ร้านเสริมสวย การบริการซักรีด การทำศพ และการบริการส่วนบุคคลอื่นๆ

พบว่า ในไตรมาส 1 มีมูลค่ารายรับเพิ่มขึ้นจากไตรมาส 4 ปี 2555 ร้อยละ 4.4 จากนั้นในไตรมาส 2 ชะลอตัวลงร้อยละ 1.3 และปรับตัวดีขึ้นในไตรมาส 3 อยู่ที่ร้อยละ 10.7 ส่วนไตรมาส 4 มูลค่ารายรับชะลอตัวลงที่ร้อยละ 6.9 สาเหตุที่มีรายรับเพิ่มขึ้นในไตรมาส 4 นั้น สถานประกอบการร้อยละ 47.9 รายงานว่าเนื่องจากลูกค้ามีกำลังซื้อเพิ่มมากขึ้น

แผนภูมิ 8 การเปลี่ยนแปลงมูลค่าขาย/รายรับจากไตรมาสก่อนของธุรกิจการซ่อมของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือนฯ

ไตรมาส	Q1/56 ^r	Q2/56 ^r	Q3/56	Q4/56
% การเปลี่ยนแปลง	4.4	1.3	10.7	6.9

หมายเหตุ : r ตัวเลขปรับปรุงใหม่

3. การเปลี่ยนแปลงมูลค่าสินค้าคงเหลือของธุรกิจการขายปลีกจากไตรมาสก่อน

ภาพรวมของมูลค่าสินค้าคงเหลือของธุรกิจค้าปลีก พบว่า ในไตรมาส 1 มีมูลค่าสินค้าคงเหลือลดลงจากไตรมาส 4 ปี 2555 ร้อยละ 0.4 ส่วนไตรมาส 2-4 มีมูลค่าสินค้าคงเหลือเพิ่มขึ้นไม่เกินร้อยละ 2.0 ในส่วนของการขายปลีกสินค้าแต่ละประเภทที่มีมูลค่าสินค้าคงเหลือเพิ่มขึ้นในไตรมาส 4 เช่น ธุรกิจขาย-

ปลีกอาหาร เครื่องดื่ม และยาสูบร้อยละ 5.9 ธุรกิจการรับส่งสินค้าทางไปรษณีย์ โทรทัศน์ วิทยุ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต และการขายปลีกโดยไม่มีร้านค้าด้วยวิธีอื่นๆ ร้อยละ 5.6 เป็นต้น สำหรับธุรกิจค้าปลีกที่มีมูลค่าสินค้าคงเหลือลดลงในไตรมาส 4 ได้แก่ การขายปลีกเสื้อผ้า รองเท้า เครื่องหนัง สินค้าทางเภสัชกรรมและเวชภัณฑ์ เครื่องหอมและเครื่องประติณโคม และสินค้าใหม่อื่นๆ ร้อยละ 3.1 และการขายปลีกหนังสือ หนังสือพิมพ์ และเครื่องเขียน สื่อบันทึกเสียงและภาพ เครื่องกีฬา เกมและของเล่น สินค้าอื่นๆ ด้านวัฒนธรรมและนันทนาการร้อยละ 2.5

ตาราง 2 การเปลี่ยนแปลงมูลค่าสินค้าคงเหลือของธุรกิจการขายปลีกจากไตรมาสก่อน จำแนกตามประเภทการขายปลีกและขนาดของสถานประกอบการ

(ร้อยละ)

รายการ	2556			
	Q1 ^r	Q2 ^r	Q3	Q4
ประเภทธุรกิจขายปลีก	-0.4	1.2	2.0	0.6
อาหาร เครื่องดื่ม หรือยาสูบ เป็นสินค้าหลักและสินค้าทั่วไปอื่นๆ	-1.0	3.0	7.7	2.8
อาหาร เครื่องดื่ม และยาสูบ	-12.7	4.6	4.1	5.9
คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์ต่อพ่วง ซอฟต์แวร์ อุปกรณ์สื่อสารโทรคมนาคม และอุปกรณ์ภาพและเสียง	1.8	-10.0	8.6	1.8
สิ่งทอ เครื่องโลหะ สี และกระจก พรม สิ่งปูพื้น วัสดุปิดผนังและปูพื้น เครื่องใช้ไฟฟ้า เฟอร์นิเจอร์ อุปกรณ์ไฟฟ้าสำหรับให้แสงสว่าง และในครัวเรือน	-4.5	1.9	1.2	0.4
หนังสือ หนังสือพิมพ์ และเครื่องเขียน สื่อบันทึก เสียงและภาพ	6.7	-3.6	7.6	-2.5
เครื่องกีฬา เกมและของเล่น สินค้าอื่นๆ ด้านวัฒนธรรมและนันทนาการ				
เสื้อผ้า รองเท้า เครื่องหนัง สินค้าทางเภสัชกรรม และเวชภัณฑ์ เครื่องหอม และเครื่องประติณโคม และสินค้าใหม่อื่นๆ	5.0	1.1	-7.5	-3.1
การรับส่งสินค้าทางไปรษณีย์ โทรทัศน์ วิทยุ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต และการขายปลีกโดยไม่มีร้านค้าด้วยวิธีอื่นๆ	5.0	-0.1	-3.9	5.6

หมายเหตุ : r ตัวเลขปรับปรุงใหม่

4. สรุปผลและข้อเสนอแนะ

ภาพรวมของธุรกิจทั่วประเทศในปี 2556 ขยายตัวอย่างต่อเนื่องเมื่อเทียบกับไตรมาสเดียวกันกับปี 2555 โดยในไตรมาส 1 มีมูลค่ารายรับเพิ่มขึ้นร้อยละ 10.3 จากนั้นในไตรมาส 2 ชะลอตัวลงเล็กน้อยอยู่ที่ร้อยละ 10.0 ในไตรมาส 3 ปรับตัวดีขึ้นเป็นร้อยละ 13.0 และกลับมาชะลอตัวลงอีกครั้งในไตรมาส 4 ที่ร้อยละ 11.3

เมื่อพิจารณาตามประเภทธุรกิจ พบว่า ในช่วงไตรมาส 3-4 ธุรกิจการบริการอาหารและเครื่องดื่ม มีมูลค่ารายรับเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องที่ร้อยละ 22.0 และร้อยละ 38.8 ตามลำดับ รองลงมาคือ ธุรกิจการซ่อมของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือนฯ มีมูลค่ารายรับเพิ่มขึ้นในไตรมาส 3-4 ร้อยละ 20.9 และร้อยละ 25.1 ตามลำดับ สำหรับธุรกิจที่พักรวม การขายปลีก และธุรกิจเกี่ยวกับกิจกรรมศิลปะ ความบันเทิงและนันทนาการ พบว่า ไตรมาส 4 ปี 2556 มีมูลค่ารายรับชะลอตัวลงร้อยละ 14.3 ร้อยละ 6.7 และร้อยละ 5.9 ตามลำดับ

- ปัญหาและอุปสรรคของสถานประกอบการ

ด้านปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินธุรกิจในไตรมาส 4 มีผู้ประกอบการธุรกิจและบริการทั่วประเทศร้อยละ 50.7 แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ โดยส่วนใหญ่รายงานว่ามีการแข่งขันทางการค้าเพิ่มมากขึ้น เศรษฐกิจชะลอตัว ต้นทุนในการดำเนินธุรกิจสูงขึ้น เป็นต้น

- ความช่วยเหลือที่ต้องการจากหน่วยงานของรัฐ

สำหรับความช่วยเหลือที่ต้องการจากหน่วยงานของรัฐนั้น ในไตรมาส 4 มีผู้ประกอบการธุรกิจและบริการทั่วประเทศร้อยละ 40.1 แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ โดยส่วนใหญ่ต้องการให้รัฐมีการกำหนดมาตรการควบคุมราคาสินค้าให้เข้มงวดมากขึ้น การกำหนดมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจ และต้องการให้รัฐสนับสนุนแหล่งเงินทุน เป็นต้น

สำรวจสถานภาพการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของประเทศไทย พ.ศ. 2556

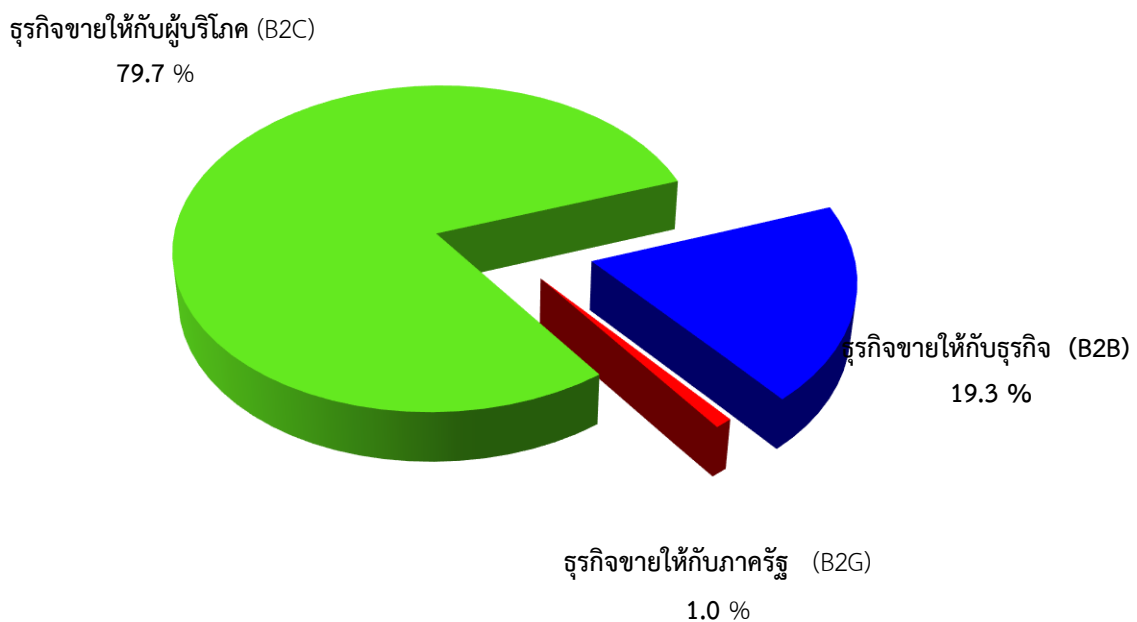
สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ทำการสำรวจสถานภาพการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-Commerce) ของประเทศไทยอย่างต่อเนื่องทุกปีตั้งแต่ปี 2550 และครั้งนี้เป็นการสำรวจครั้งที่ 7 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบสถานภาพของธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ในปัจจุบัน ตลอดจนปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะที่ต้องการให้ภาครัฐเข้ามาช่วยเหลือสนับสนุน เพื่อนำไปใช้ในการกำหนดนโยบาย วางแผนจัดหามาตรการต่างๆ ในการส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาศักยภาพด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ และสามารถแข่งขันทางการค้าได้ในระดับสากล ตลอดจนใช้ประโยชน์ในการติดตามประเมินผลการพัฒนาที่ผ่านมา ในขณะเดียวกันภาคเอกชนก็สามารถใช้ประโยชน์จากการสำรวจนี้เป็นแนวทางในการขยายตลาด การปรับตัวในการแข่งขันได้อย่างเหมาะสมมากขึ้น

สำนักงานสถิติแห่งชาติได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการระหว่างเดือนมีนาคม – พฤษภาคม 2556 โดยส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานสถิติแห่งชาติออกไปสัมภาษณ์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลรายละเอียดต่างๆ ของสถานประกอบการ/ผู้ประกอบการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (ยกเว้น ธุรกิจประเภทบริษัทหลักทรัพย์ และจัดการกองทุนรวม) ที่มีที่ตั้งแน่นอนหรือมีการจดทะเบียนพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ แต่เนื่องจากสถานประกอบการและผู้ประกอบการบางรายไม่ให้ข้อมูล จึงต้องมีการประมาณค่าทางสถิติ เพื่อให้ข้อมูลที่น่าเสนอเป็นค่าประมาณสำหรับประชากรที่อยู่ในขอบข่ายของการสำรวจ ผลจากการสำรวจสรุปได้ดังนี้

1. ลักษณะทั่วไปของธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

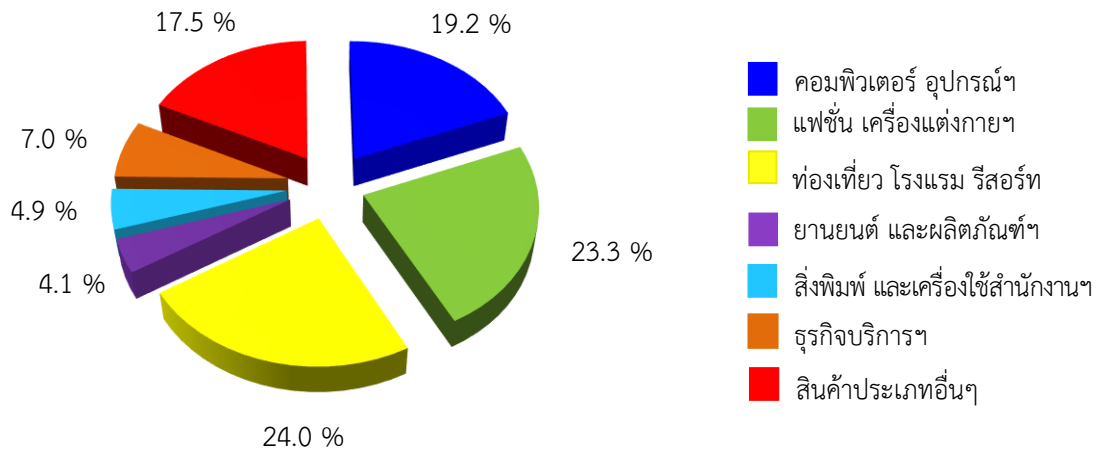
ธุรกิจ e-Commerce ส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการประเภท B2C ร้อยละ 79.7 รองลงมาเป็นผู้ประกอบการประเภท B2B ร้อยละ 19.3 ส่วนผู้ประกอบการประเภท B2G ที่ไม่นับรวมการรับงานจัดซื้อ จัดจ้างจากภาครัฐ โดยการ e-Auction นั้นจะมีเพียงร้อยละ 1.0 เท่านั้น

แผนภูมิ 1 ร้อยละของธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ จำแนกตามประเภทผู้ประกอบการ

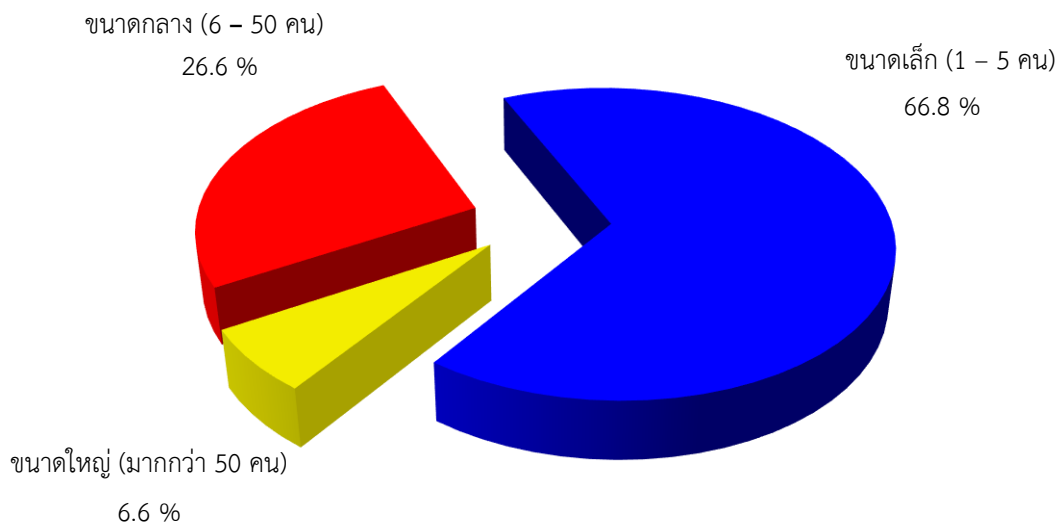
ในภาพรวมของธุรกิจ e-Commerce ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มท่องเที่ยว โรงแรม และรีสอร์ท (ร้อยละ 24.0) รองลงมาเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมแฟชั่น เครื่องแต่งกาย อัญมณีและเครื่องประดับ (ร้อยละ 23.3) กลุ่มคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ และอินเทอร์เน็ต (ร้อยละ 19.2) กลุ่มธุรกิจบริการ (ร้อยละ 7.0) กลุ่มสิ่งพิมพ์/เครื่องใช้สำนักงาน (ร้อยละ 4.9) กลุ่มยานยนต์และผลิตภัณฑ์ (ร้อยละ 4.1) ส่วนกลุ่มสินค้าประเภทอื่นๆ (ร้อยละ 17.5)

แผนภูมิ 2 ร้อยละของธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ จำแนกตามประเภทธุรกิจหลัก

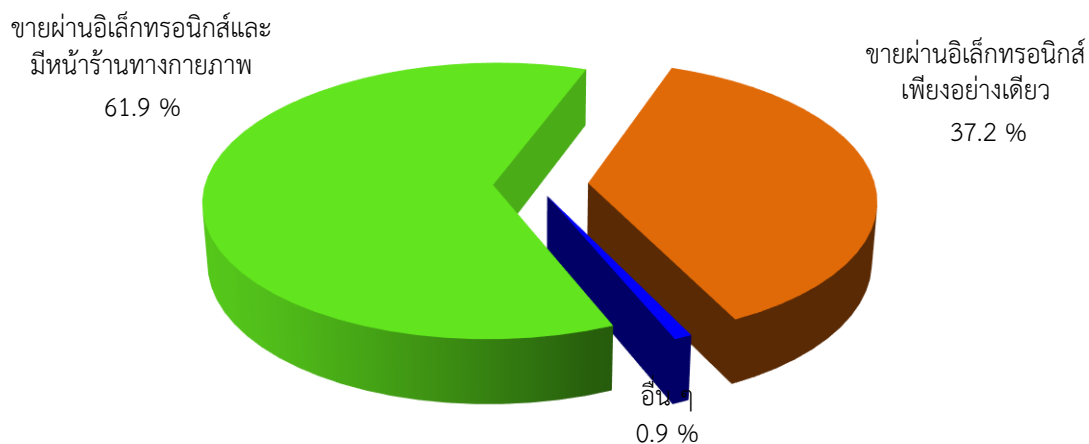
ถ้าจำแนกธุรกิจตามขนาดของสถานประกอบการ โดยใช้จำนวนคนทำงานเต็มเวลาเป็นเกณฑ์ พบว่า ธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ส่วนใหญ่เป็นธุรกิจขนาดเล็ก (มีคนทำงาน 1–5 คน) ร้อยละ 66.8 ธุรกิจขนาดกลางมีคนทำงาน (6–50 คน) ร้อยละ 26.6 ส่วนธุรกิจขนาดใหญ่ (มีคนทำงานมากกว่า 50 คน) มีเพียงร้อยละ 6.6 เท่านั้น

แผนภูมิ 3 ร้อยละของธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ จำแนกตามขนาดของธุรกิจ

ธุรกิจ e-Commerce ทั้งสิ้น ขายสินค้าและบริการผ่านอิเล็กทรอนิกส์ และมีขายหน้าร้านด้วยร้อยละ 61.9 ส่วนที่ขายผ่านอิเล็กทรอนิกส์อย่างเดียว มีร้อยละ 37.2 ส่วนที่เหลือร้อยละ 0.9 ขายผ่านอิเล็กทรอนิกส์ร่วมกับการขายในลักษณะอื่น เช่น ส่งพนักงานออกไปขายตรง หรือฝากขาย เป็นต้น

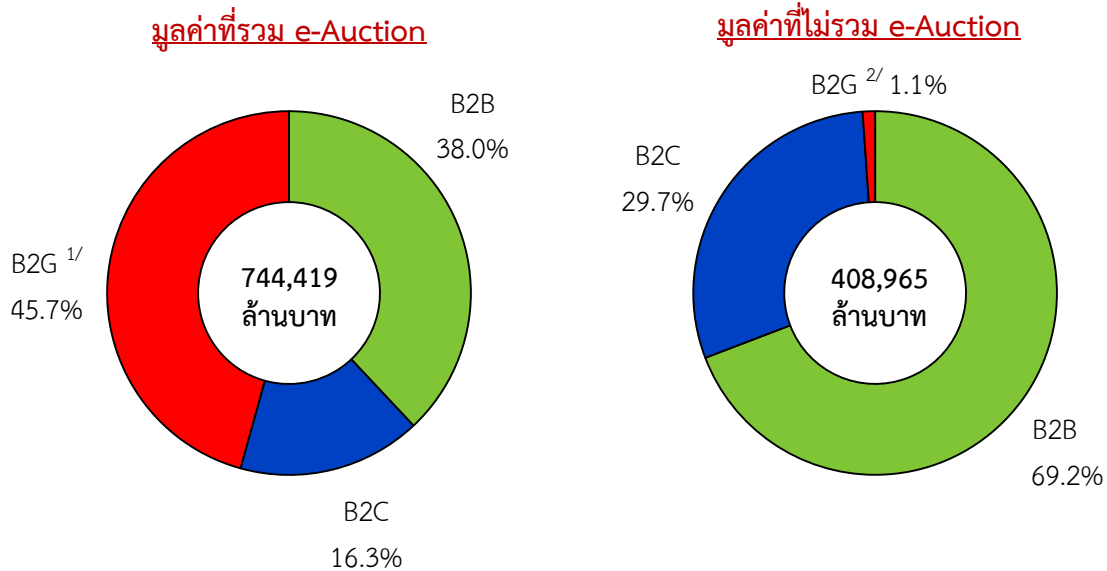
แผนภูมิ 4 ร้อยละของธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ จำแนกตามลักษณะการขายสินค้าและบริการ

2. ผลการประกอบการ

ในรอบปีที่ผ่านมา (ปี 2555) ธุรกิจ e-Commerce มียอดขายผ่านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ทั้งสิ้นประมาณ 744,419 ล้านบาท ในจำนวนนี้เป็นยอดขายของผู้ประกอบการ B2B ประมาณ 282,946 ล้านบาท (ร้อยละ 38.0) ผู้ประกอบการ B2C ประมาณ 121,392 ล้านบาท (ร้อยละ 16.3) และผู้ประกอบการ B2G ประมาณ 340,081 ล้านบาท (ร้อยละ 45.7) โดยในส่วนของผู้ประกอบการ B2G ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ มูลค่าที่ได้จากการสำรวจ ซึ่งเป็นมูลค่าที่เกิดจากผู้ประกอบการทำธุรกิจ e-Commerce กับหน่วยงานภาครัฐโดยตรงไม่ผ่าน e-Auction ประมาณ 4,627 ล้านบาท (ร้อยละ 0.6) และมูลค่าที่เกิดจากการจัดซื้อจัดจ้างโดยวิธีการประมูลงานผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของภาครัฐ (e-Auction) ที่ได้ข้อมูลจากกรมบัญชีกลางจำนวน 335,454 ล้านบาท (ร้อยละ 45.1)

แผนภูมิ 5 มูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ในรอบปีที่ผ่านมา (ปี 2555)
จำแนกตามประเภทผู้ประกอบการ

หมายเหตุ : 1/ มูลค่าได้จากการสำรวจ รวมกับ มูลค่าที่เกิดจากการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ (e-Auction)
2/ มูลค่าที่ได้จากการสำรวจ

ส่วนตลาดของธุรกิจ e-Commerce (ไม่รวม e-Auction ของภาครัฐ)
จะเป็นตลาดที่ขายในประเทศประมาณร้อยละ 81.0 ของมูลค่าขายทั้งสิ้น ส่วน
ที่ขายไปยังตลาดต่างประเทศประมาณร้อยละ 19.0

ตาราง 1 มูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ในรอบปีที่ผ่านมา (ปี 2555) จำแนกตามประเภทการขายของผู้ประกอบการ

การขาย	มูลค่า (ล้านบาท)	ร้อยละ
มูลค่าขายรวม	744,419	100.0
จากการสำรวจ	408,965	54.9
B2B	282,946	38.0
B2C	121,392	16.3
B2G	4,627	0.6
จากการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ (e-Auction) ^{1/}	335,454	45.1
ตลาดที่ขาย ^{2/}	408,965	100.0
ในประเทศ	331,150	81.0
ต่างประเทศ	77,815	19.0

หมายเหตุ : 1/ ข้อมูลที่ได้จากกรมบัญชีกลาง

2/ ไม่รวมมูลค่าที่เกิดจากการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ (e-Auction) ที่ได้ข้อมูลจากกรมบัญชีกลาง

สำหรับวิธีที่ใช้ในการดูแลลูกค้าของธุรกิจ e-Commerce พบว่าส่วนใหญ่ใช้เจ้าหน้าที่รับโทรศัพท์ (Call Center) คิดเป็นร้อยละ 78.2 รองลงมาใช้อีเมลหรือการส่งคำถามผ่านหน้าเว็บไซต์ คิดเป็นร้อยละ 72.7 ใช้ Social media เช่น facebook, twitter ร้อยละ 23.8 ใช้ระบบสนทนาลูกค้าแบบ Live Chat เช่น MSN, Skype, Gtalk ฯลฯ ร้อยละ 15.2

ประมวลข้อมูลพื้นที่การก่อสร้าง พ.ศ. 2556

ข้อมูลสถิติพื้นที่ของสิ่งก่อสร้าง ถือเป็นตัวชี้้นำทางเศรษฐกิจที่สำคัญตัวหนึ่ง สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้เก็บรวบรวมข้อมูลสิ่งก่อสร้างที่ได้รับอนุญาตให้ทำการก่อสร้างใหม่และต่อเติมหรือดัดแปลงตามเทศบัญญัติควบคุมการก่อสร้างเป็นประจำทุกปี ติดต่อกันมาตั้งแต่ปี 2509 ต่อมาในปี 2535 ได้ขยายขอบข่ายจากเดิมมาเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากพื้นที่ที่อยู่ในเขตควบคุมอาคารตามพระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ข้อมูลที่เก็บรวบรวม หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนนำไปใช้ประโยชน์ประกอบในการกำหนดนโยบายและวางแผนพัฒนาการลงทุนและปรับปรุงกิจการด้านธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ และเพื่อใช้ในการติดตามภาวะธุรกิจอสังหาริมทรัพย์และเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและการเงินของประเทศ

การประมวลข้อมูลพื้นที่การก่อสร้าง พ.ศ. 2556 คຸ້มรวมสิ่งก่อสร้างทุกประเภทที่เอกชนได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างใหม่และต่อเติมหรือดัดแปลง ในพื้นที่ที่มีพระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ทุกจังหวัดทั่วประเทศไทย และพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522

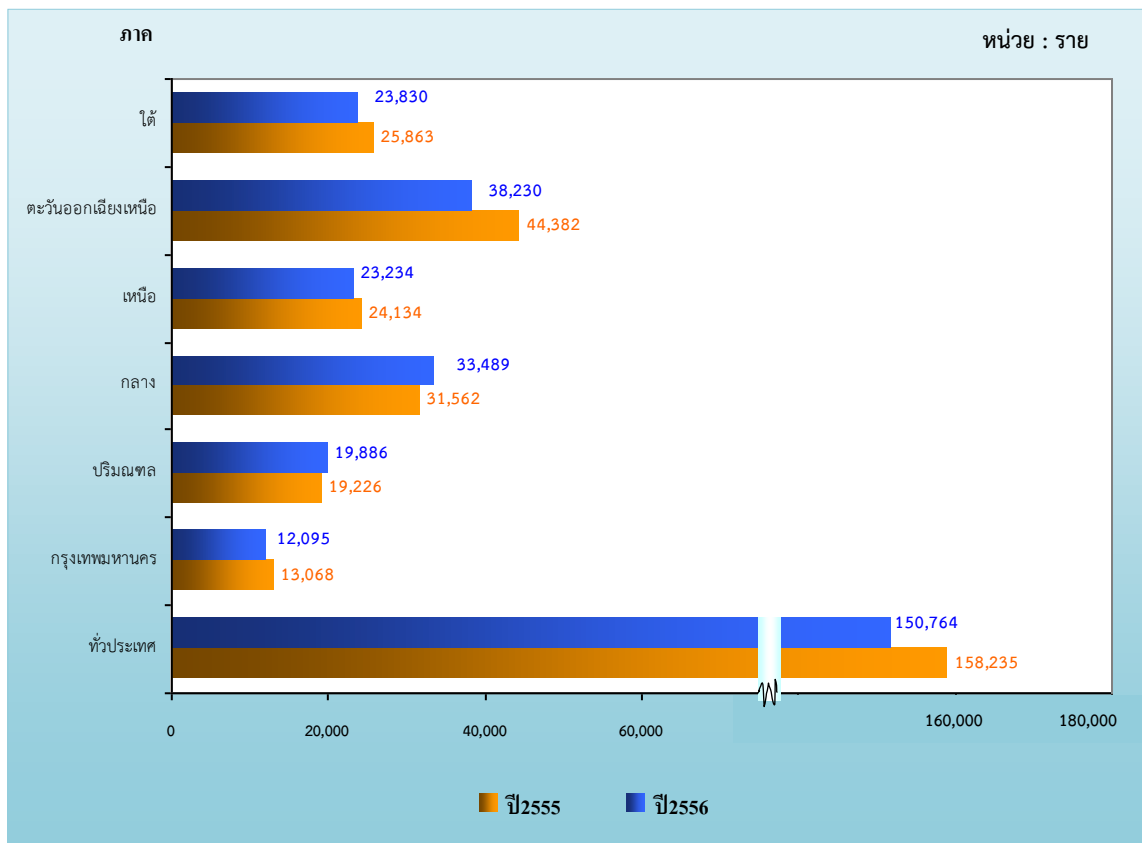
สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ จัดส่งแบบสอบถามไปให้หน่วยงานราชการส่วนท้องถิ่นกรอกข้อมูล สิ่งก่อสร้างทุกประเภทที่เอกชนได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างใหม่และต่อเติมหรือดัดแปลง ได้แก่ จำนวนผู้ได้รับอนุญาต จำนวนสิ่งก่อสร้างและพื้นที่ของสิ่งก่อสร้างที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้าง โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากทุกหน่วยงานจำนวน 3,665 หน่วยงานต่อเดือน สำหรับสรุปผลข้อมูลรายงานฉบับนี้เป็นการจัดทำรายงานฉบับที่ 22 ข้อมูลที่สำคัญสรุปได้ดังนี้

1. สิ่งก่อสร้างประเภทอาคารโรงเรียน

1.1 จำนวนผู้ได้รับอนุญาตให้ทำการก่อสร้าง

ในปี 2556 มีผู้ได้รับอนุญาตให้ทำการก่อสร้างใหม่ ต่อเติมหรือดัดแปลงทั่วประเทศ จำนวนทั้งสิ้น 150,764 ราย โดยร้อยละ 98.8 ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างใหม่และร้อยละ 1.2 ได้รับอนุญาตให้ต่อเติมหรือดัดแปลง เมื่อพิจารณาเป็นรายภาค พบว่า ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีผู้ได้รับอนุญาตมากที่สุด 38,230 ราย ร้อยละ 25.4 รองลงมาคือภาคกลาง 33,489 ราย ร้อยละ 22.2 ส่วนกรุงเทพมหานครมีผู้ได้รับอนุญาตน้อยที่สุด 12,095 ราย ร้อยละ 8.0

แผนภูมิ 1 จำนวนผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ทำการก่อสร้างอาคารโรงเรียน เป็นรายภาค

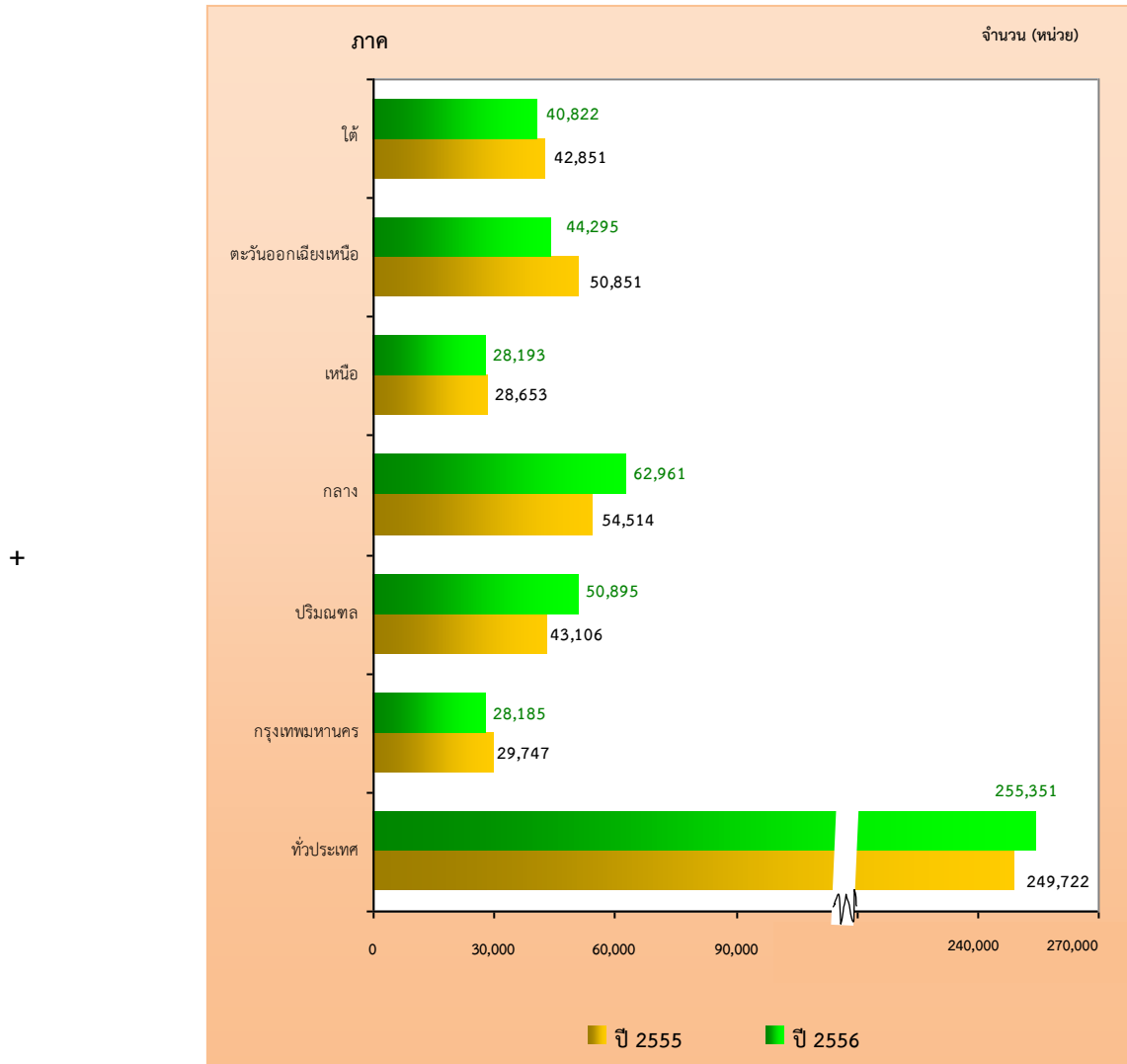
เมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา พบว่า จำนวนผู้ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารโรงเรือนในปี 2556 ในภาพรวมลดลงร้อยละ 4.7 โดยภาคตะวันออกเฉียงเหนือลดลงมากที่สุดคือร้อยละ 13.9

1.2 จำนวนสิ่งก่อสร้างและพื้นที่ของสิ่งก่อสร้าง

ในปี 2556 มีสิ่งก่อสร้างประเภทอาคารโรงเรือนที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างทั่วประเทศจำนวนทั้งสิ้น 255,351 หน่วย โดยในภาคกลางมีจำนวนอาคารโรงเรือนที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างมากกว่าภาคอื่นๆ คือ 62,961 หน่วย รองลงมาคือ เขตปริมณฑล 50,895 หน่วย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 44,295 หน่วย ภาคใต้ 40,822 หน่วย ภาคเหนือและกรุงเทพมหานคร มีจำนวนอาคารโรงเรือนที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างใกล้เคียงกันคือ 28,193 หน่วย และ 28,185 หน่วย ตามลำดับ

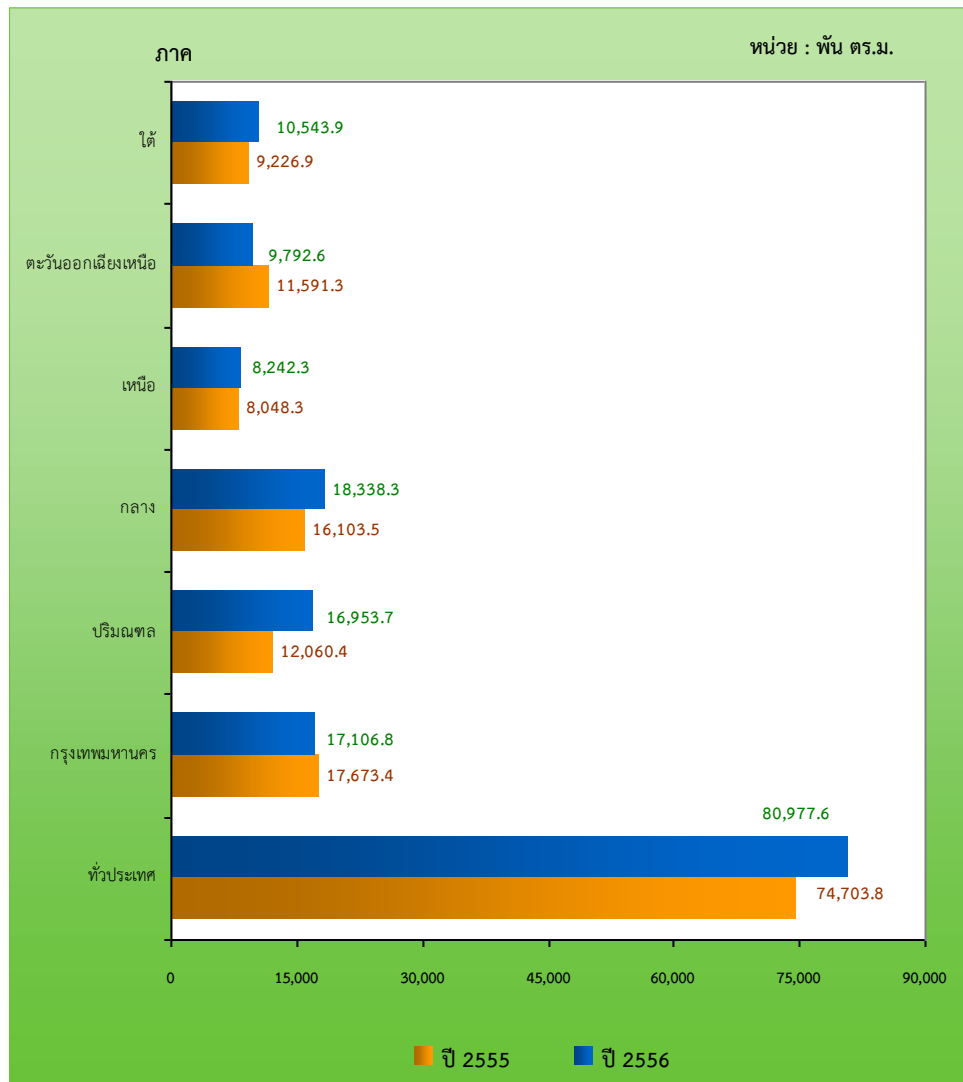
เมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา พบว่าในภาพรวมจำนวนสิ่งก่อสร้างในปี 2556 เพิ่มขึ้นร้อยละ 2.3 โดยเพิ่มขึ้นจาก 249,722 หน่วย ในปี 2555 เป็น 255,351 หน่วย ในปี 2556 เมื่อพิจารณาเป็นรายภาค พบว่า ในเขตปริมณฑลมีจำนวนสิ่งก่อสร้างเพิ่มขึ้นร้อยละ 18.1 โดยเพิ่มขึ้นจาก 43,106 หน่วย ในปี 2555 เป็น 50,895 หน่วย ในปี 2556 ภาคกลางเพิ่มขึ้นร้อยละ 15.5 ส่วนกรุงเทพมหานคร ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ และภาคใต้ มีจำนวนสิ่งก่อสร้างลดลง โดยเฉพาะภาคตะวันออกเฉียงเหนือลดลงมากที่สุด ร้อยละ 12.9

แผนภูมิ 2 จำนวนสิ่งก่อสร้างประเภทอาคารโรงเรียนที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างเป็นรายภาค

ส่วนพื้นที่ของสิ่งก่อสร้างประเภทอาคารโรงเรียน พบว่าในปี 2556 ทั่วประเทศมีพื้นที่ที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้าง 81.0 ล้านตารางเมตร เพิ่มขึ้นจากปี 2555 ประมาณร้อยละ 8.4 เมื่อพิจารณาตามภาค พบว่าเกือบทุกภาค มีพื้นที่ของสิ่งก่อสร้างเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะเขตปริมณฑล พบว่ามีพื้นที่ของสิ่งก่อสร้างเพิ่มขึ้นมากที่สุดร้อยละ 40.6 ยกเว้นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และกรุงเทพมหานครมีจำนวนลดลงจากปีก่อน คิดเป็นร้อยละ 15.5 และ 3.2 ตามลำดับ

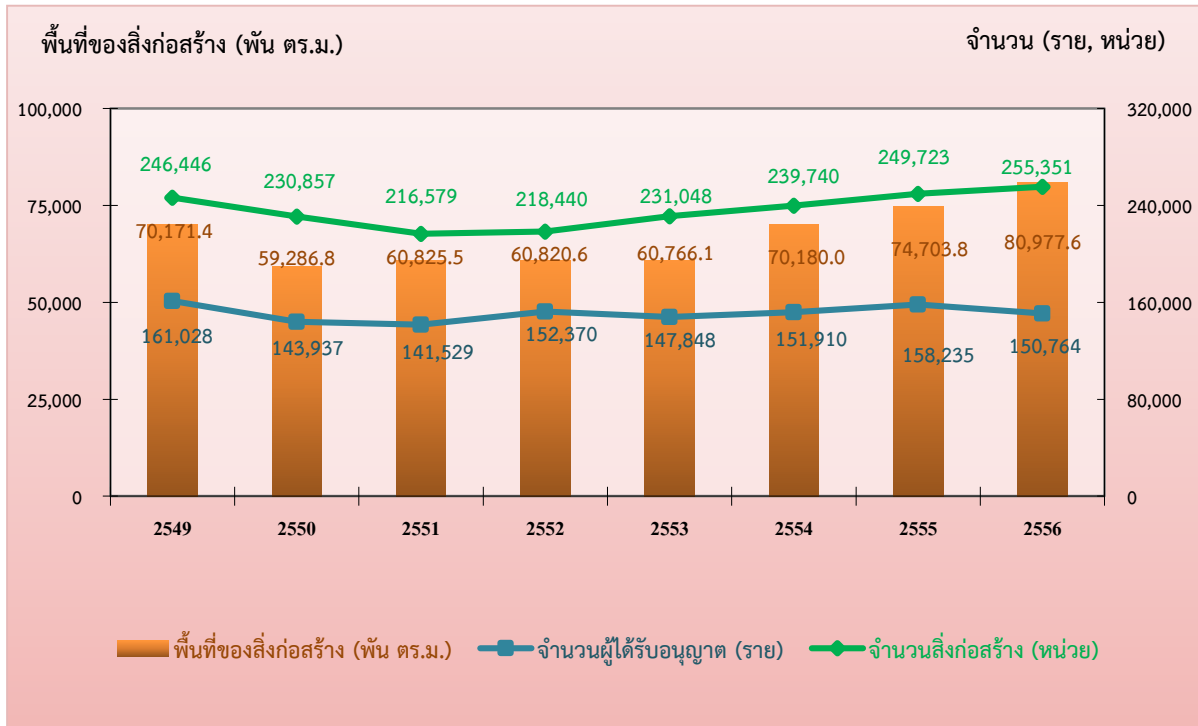
แผนภูมิ 3 พื้นที่ของสิ่งก่อสร้างประเภทอาคารโรงเรียนที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างเป็นรายภาค

1.3 ประเภทและพื้นที่ของสิ่งก่อสร้าง

เมื่อพิจารณาแนวโน้มของพื้นที่ของสิ่งก่อสร้างในรอบ 8 ปี ระหว่างปี 2549 ถึงปี 2556 พบว่า ในปี 2550 พื้นที่ของสิ่งก่อสร้างมีจำนวนลดลงจากปี 2549 อย่างเห็นได้ชัดจาก 70.2 ล้านตารางเมตร ปี 2549 เป็น 59.3 ล้านตารางเมตร ในปี 2550 หลังจากนั้นมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง สำหรับปี 2556 มีพื้นที่ของสิ่งก่อสร้างเพิ่มขึ้นร้อยละ 8.4 จากปี 2555 คือ จาก 74.7 ล้านตารางเมตร เป็น 81.0 ล้านตารางเมตร ในปี 2556

แผนภูมิ 4 จำนวนผู้ได้รับอนุญาต จำนวนสิ่งก่อสร้าง และพื้นที่ของสิ่งก่อสร้างที่เป็นอาคารโรงเรือนที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้าง พ.ศ. 2549 - 2556

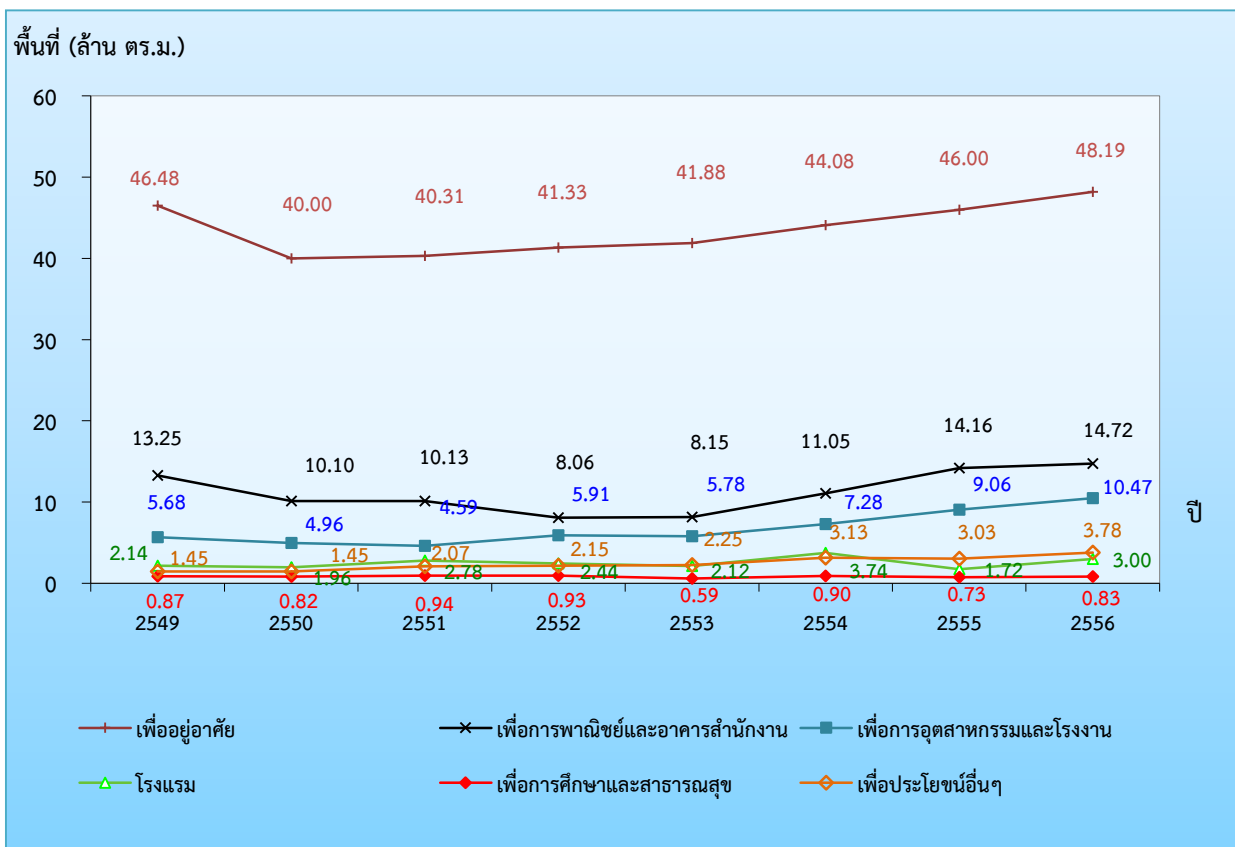

หากพิจารณาพื้นที่ของสิ่งก่อสร้างตามประเภทของสิ่งก่อสร้าง พบว่าพื้นที่ของสิ่งก่อสร้างที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างส่วนใหญ่ร้อยละ 59.5 เป็นการก่อสร้างอาคารโรงเรือนเพื่อยุ่อาศัย ซึ่งมีจำนวน 48.2 ล้านตารางเมตร ส่วนการก่อสร้างเพื่อการพาณิชย์และอาคารสำนักงานมีจำนวน 14.7 ล้านตารางเมตร (ร้อยละ 18.2) เพื่อการอุตสาหกรรมและโรงงานมีจำนวน 10.5 ล้านตารางเมตร (ร้อยละ 12.9) พื้นที่ของสิ่งก่อสร้างที่เป็นโรงแรมมีจำนวน 3.0 ล้านตารางเมตร (ร้อยละ 3.7) อาคารเพื่อการศึกษาและสาธารณสุขมีจำนวน 0.8 ล้านตารางเมตรร้อยละ 1.0 และเป็นการก่อสร้างอื่นๆ เช่น อาคารเพื่อการบำบัดน้ำเสีย โรงไฟฟ้า อาคารระบบประปาและโรงกรองน้ำ เพื่อการเกษตรเพื่อการขนส่ง เพื่อการบันเทิงและอื่นๆ จำนวน 3.8 ล้านตารางเมตร (ร้อยละ 4.7)

เมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา พบว่า อาคารโรงเรือนมีพื้นที่ของสิ่งก่อสร้างที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างโดยรวมเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 8.4 โดยเฉพาะการก่อสร้างโรงแรมเพิ่มขึ้นมากที่สุดร้อยละ 73.3 รองลงมาเป็นการก่อสร้างอาคารเพื่อการอุตสาหกรรมและโรงงานเพิ่มขึ้นร้อยละ 15.5 การ

ก่อสร้างอาคารเพื่อการศึกษาและสาธารณสุขเพิ่มขึ้นร้อยละ 13.0 อาคารเพื่ออยู่อาศัยเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.8 การก่อสร้างอาคารเพื่อการพาณิชย์และอาคารสำนักงานเพิ่มขึ้นน้อยที่สุดจำนวน 3.9 ล้านตารางเมตร ส่วนการก่อสร้างอาคารเพื่อประโยชน์อื่นๆ (การบำบัดน้ำเสีย โรงไฟฟ้า อาคารระบบประปา และโรงกรองน้ำ เพื่อการเกษตร เพื่อการขนส่ง เพื่อการบันเทิงและอื่นๆ) เพิ่มขึ้นร้อยละ 24.3 จากปี 2555

แผนภูมิ 5 พื้นที่ของสิ่งก่อสร้างประเภทอาคารโรงเรียนที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้าง จำแนกตามประเภทของสิ่งก่อสร้าง พ.ศ. 2549 – 2556

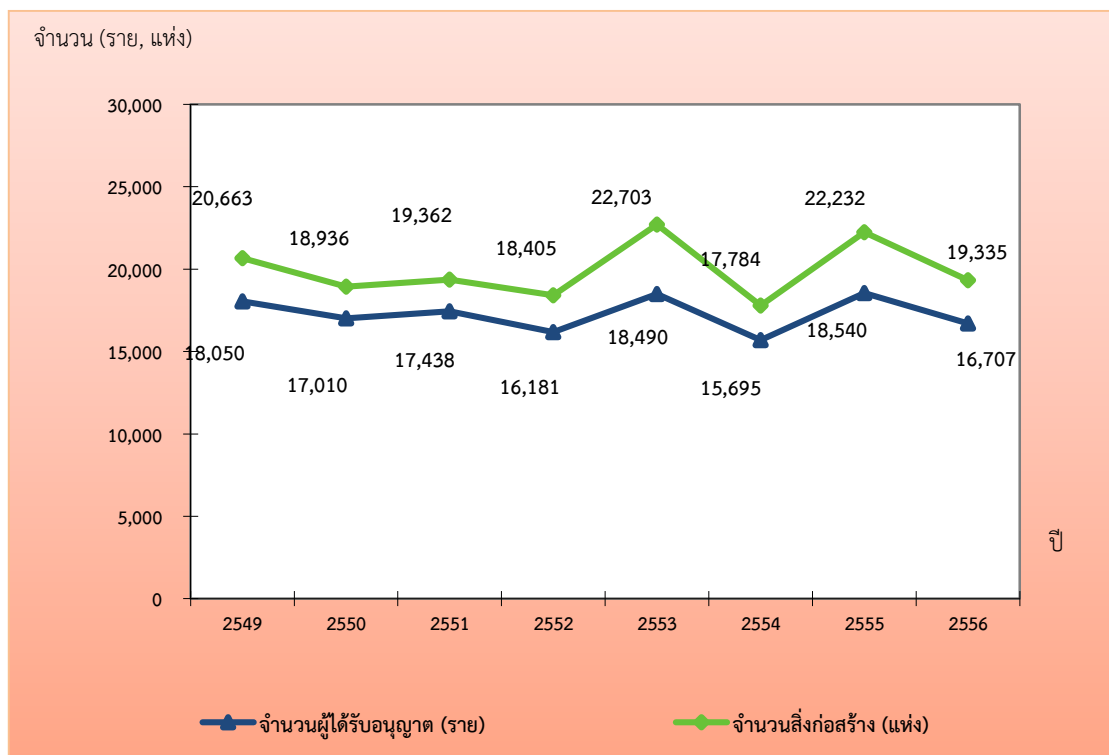

2. สิ่งก่อสร้างที่มีใช้อาคารโรงเรือน

ในปี 2556 มีผู้ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างสิ่งก่อสร้างที่มีใช้อาคารโรงเรือน ประเภท รั้ว/กำแพง ถนน สะพาน เขื่อน/คันดิน ท่อ/ทางระบายน้ำ ฯลฯ ทั่วประเทศจำนวน 16,707 ราย เป็นสิ่งก่อสร้างทั้งสิ้น 19,335 แห่ง

เมื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลงในระยะ 8 ปีที่ผ่านมา พบว่า สิ่งก่อสร้างที่มีใช้อาคารโรงเรือน ที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างสูงสุดในปี 2553 และลดต่ำสุดในปี 2554 ซึ่งเป็นปีที่ประสบภาวะน้ำท่วมครั้งใหญ่ในประเทศไทย ในปี 2555 มีการก่อสร้างทดแทนสิ่งที่เสียหายไปจากน้ำท่วมและมีการก่อสร้างขึ้นใหม่เพื่อป้องกันน้ำท่วม ทำให้มีสิ่งก่อสร้างเพิ่มขึ้น ส่วนในปี 2556 มีผู้ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างสิ่งก่อสร้างลดลงร้อยละ 9.9 เมื่อเทียบกับปี 2555 จำนวนสิ่งก่อสร้างลดลงร้อยละ 13.0

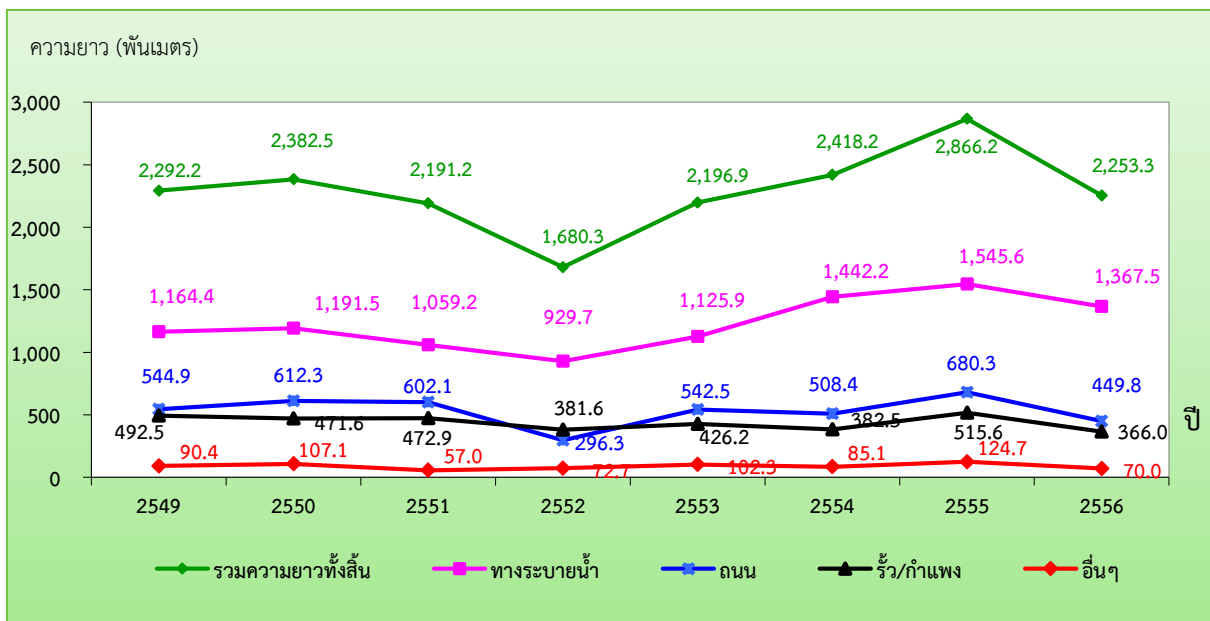
แผนภูมิ 6 จำนวนผู้ได้รับอนุญาต และจำนวนสิ่งก่อสร้างที่มีใช้อาคารโรงเรือน (มีหน่วยวัดเป็นความยาว) ที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้าง พ.ศ. 2549 – 2556

สำหรับความยาวของสิ่งก่อสร้างที่มีใช้อาคารโรงเรียนทั่วประเทศที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างจำนวนทั้งสิ้น 2,253,304 เมตร ส่วนใหญ่เป็นการก่อสร้างท่อ/ทางระบายน้ำรวม 1,367,459 เมตร (ร้อยละ 60.7) เป็นการก่อสร้างถนน 449,778 เมตร (ร้อยละ 20.0) รั้ว/กำแพง 366,052 เมตร (ร้อยละ 16.2) ส่วนการก่อสร้างอื่นๆ เช่น การก่อสร้างสะพาน เขื่อน/คันดิน เป็นต้น คิดเป็นความยาวรวม 70,015 เมตร (ร้อยละ 3.1)

เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2555 พบว่า ความยาวของสิ่งก่อสร้างทุกประเภทลดลง โดยในภาพรวมปี 2556 มีความยาวทั้งสิ้นลดลงร้อยละ 21.4 จากปี 2555

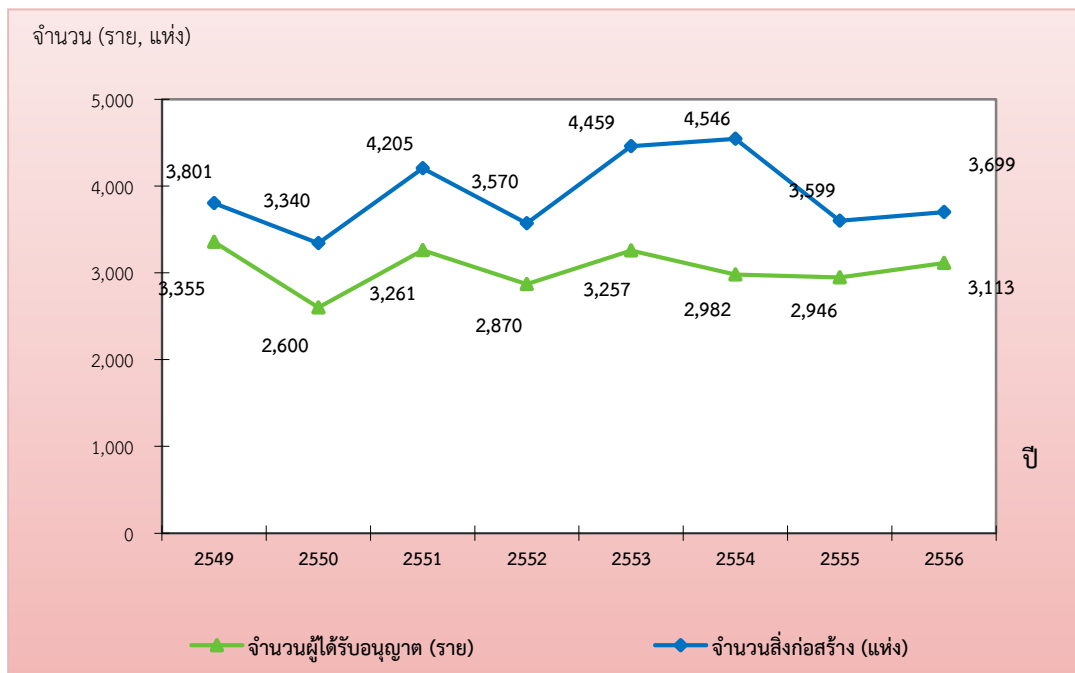
แผนภูมิ 7 ความยาวของสิ่งก่อสร้างที่มีใช้อาคารโรงเรียน ที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้าง จำแนกตามชนิดของสิ่งก่อสร้าง พ.ศ. 2549 – 2556

สำหรับสิ่งก่อสร้างที่มีใช้อาคารโรงเรียนประเภทสระว่ายน้ำ บัมพ์น้ำมัน ท่าเรือ สนามกีฬา ลานจอดรถ ป้ายโฆษณา ฯลฯ ในปี 2556 มีผู้ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างจำนวน 3,113 ราย และมีการอนุญาตให้ก่อสร้างจำนวน 3,699 แห่ง

เมื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลงในระยะ 8 ปีที่ผ่านมา พบว่ามี การเปลี่ยนแปลงลดลงและเพิ่มขึ้นสลับกันในแต่ละปี แต่ทั้งจำนวนผู้ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้าง และจำนวนสิ่งก่อสร้างมีการเปลี่ยนแปลงไม่มากนัก สำหรับปี 2556 มีผู้ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างจำนวน 3,113 ราย เพิ่มขึ้นร้อยละ 5.7 จากปี 2555 และสิ่งก่อสร้างที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างจำนวน 3,699 แห่งเพิ่มขึ้น ร้อยละ 2.8

แผนภูมิ 8 จำนวนผู้ได้รับอนุญาต และจำนวนสิ่งก่อสร้างที่มีใช้อาคารโรงเรียน (มีหน่วยวัดเป็นพื้นที่) ที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้าง พ.ศ. 2549 – 2556

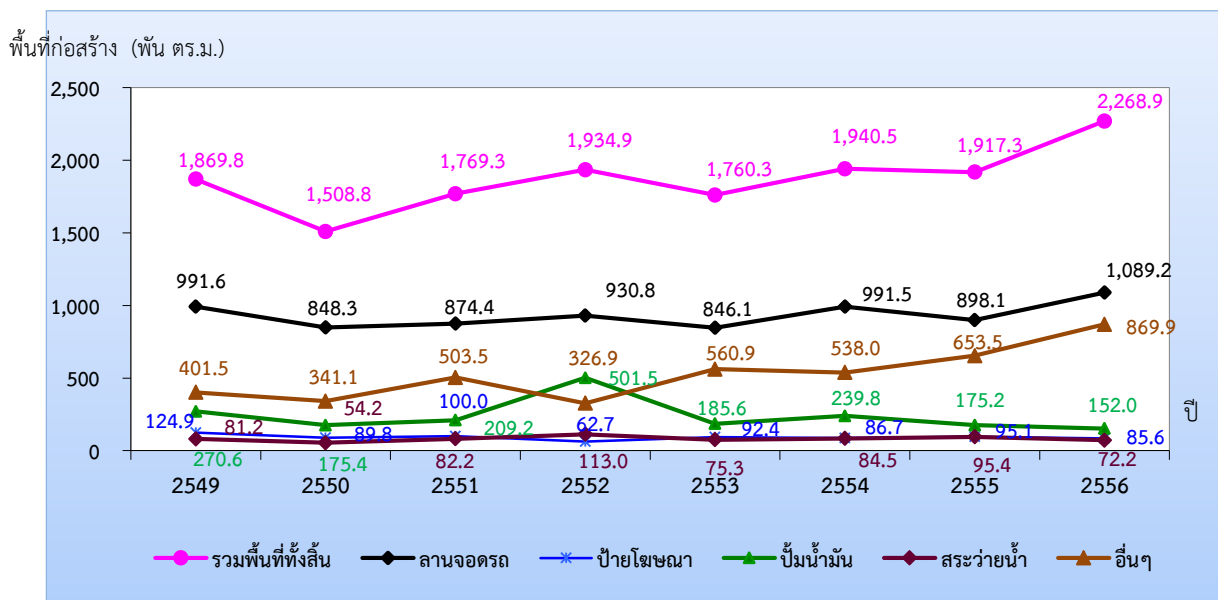

สำหรับพื้นที่ของสิ่งก่อสร้างที่มีใช้อาคารโรงเรียนทั่วประเทศได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างจำนวนทั้งสิ้น 2,268,899 ตารางเมตร ส่วนใหญ่เป็นการก่อสร้างลานจอดรถ 1,089,161 ตารางเมตร (ร้อยละ 48.0) รองลงมาเป็น ปั้มน้ำมัน 151,968 ตารางเมตร (ร้อยละ 6.7) ป้ายโฆษณา 85,631 ตาราง เมตร (ร้อยละ 3.8) สระว่ายน้ำ 72,232 ตารางเมตร (ร้อยละ 3.2) ส่วนการ ก่อสร้างอื่นๆ เช่น การก่อสร้างท่าเรือ สนามกีฬา ลานตากข้าว การก่อสร้าง

พื้นที่ตั้งเสาสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่ เป็นต้น คิดเป็นพื้นที่ของสิ่งก่อสร้างรวม 869,907 ตารางเมตร(ร้อยละ 38.3)

เมื่อพิจารณา พื้นที่ของสิ่งก่อสร้างในปี 2556 ส่วนใหญ่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ในภาพรวมเพิ่มขึ้นร้อยละ 18.3 จากปี 2555 โดยเฉพาะลานจอดรถเพิ่มขึ้น ถึงร้อยละ 21.3

แผนภูมิ 9 พื้นที่ของสิ่งก่อสร้างที่มีใช้อาคารโรงเรือนที่ได้รับอนุมัติให้ก่อสร้าง พ.ศ. 2549 - 2556

3. สรุปสถานการณ์ก่อสร้าง

จากการประมวลข้อมูลพื้นที่การก่อสร้างในปี 2556 พบว่า จำนวนผู้ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารโรงเรือนลดลงจากปี 2555 ร้อยละ 4.7 แต่จำนวนสิ่งก่อสร้างเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.3 และพื้นที่ก่อสร้างเพิ่มขึ้นร้อยละ 8.4 สำหรับสิ่งก่อสร้างที่มีใช้อาคารโรงเรือนที่มีหน่วยวัดเป็นความยาว มีความยาวของสิ่งก่อสร้างที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างลดลงร้อยละ 21.4 และสิ่งก่อสร้างที่ใช้พื้นที่เป็นหน่วยวัด มีพื้นที่ที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างเพิ่มขึ้นร้อยละ 18.3 จากปี 2555

อย่างไรก็ตาม ผลการสำรวจข้อมูลพื้นที่การก่อสร้างแสดงให้เห็นถึงการก่อสร้างในภาคเอกชนขยายตัวเพิ่มขึ้นเล็กน้อย ต่อเนื่องจากนโยบายเกี่ยวกับการซื้อบ้านหลังแรกจากภาครัฐ และการฟื้นฟู ซ่อมแซมสิ่งก่อสร้างที่เสียหายจากเหตุการณ์อุทกภัยครั้งใหญ่ปลายปี 2554 และสาเหตุจากวัสดุก่อสร้างหลายชนิดมีแนวโน้มปรับขึ้นราคา เช่น เหล็ก ไม้ ซีเมนต์ และต้นทุนค่าขนส่งที่เพิ่มขึ้นส่งผลให้มีการชะลอการก่อสร้างในบางพื้นที่

สำรวจการใช้พลังงานของครัวเรือน พ.ศ. 2556

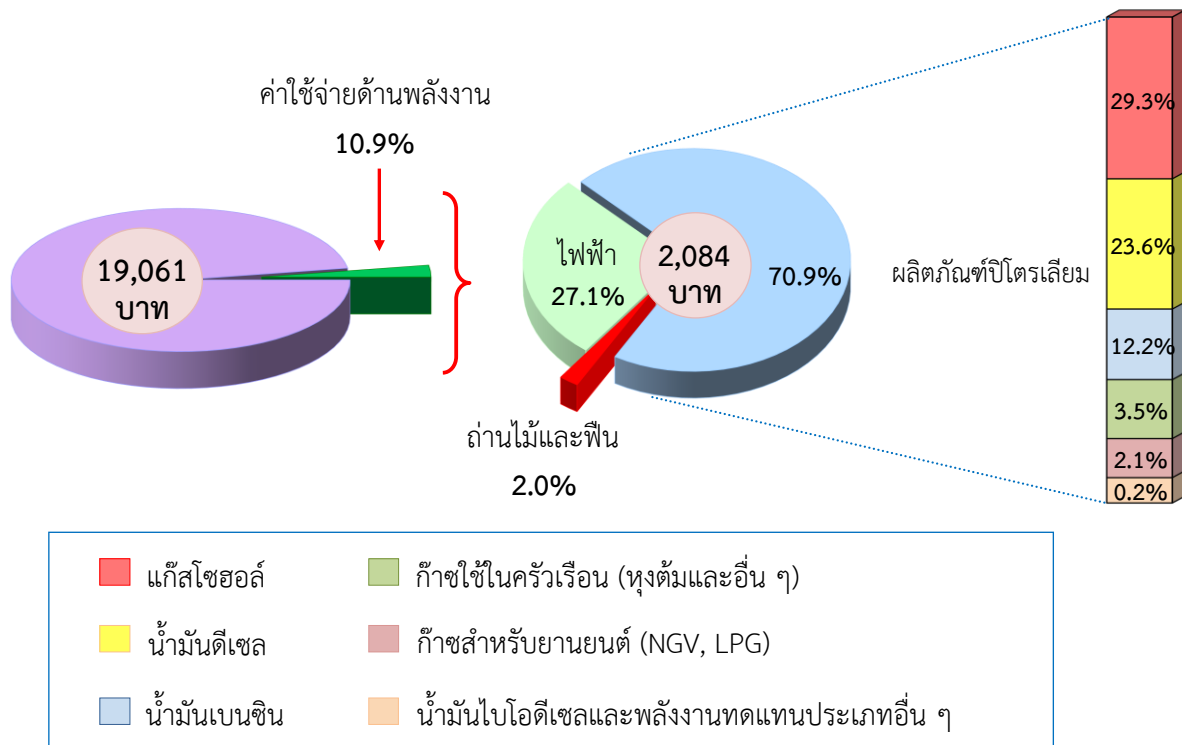
สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้สำรวจการใช้พลังงานของครัวเรือนครั้งแรกในปี 2527 โดยฝากคำถามไปกับการสำรวจแรงงาน ต่อมาปี 2529 สำรวจไปพร้อมกับสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน โดยสำรวจต่อเนื่องทุก 2 ปี สำหรับการสำรวจในปี 2556 เก็บรวบรวมข้อมูลในทุกจังหวัดทั่วประเทศ ทั้งในเขตและนอกเขตเทศบาลตั้งแต่เดือนมกราคม - ธันวาคม 2556 ประมาณ 52,000 ครัวเรือน

ข้อมูลที่นำมาประมวลผล ได้แก่ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการใช้ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม ได้แก่ น้ำมัน และก๊าซชนิดต่างๆ และการใช้พลังงานในรูปอื่น (ไฟฟ้า ถ่านไม้ และฟืน) สามารถสรุปผลที่สำคัญได้ดังนี้

1. ค่าใช้จ่ายด้านพลังงานของครัวเรือน

ผลจากการสำรวจในปี 2556 พบว่า ครัวเรือนทั่วประเทศมีค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นเฉลี่ยเดือนละ 19,061 บาท เป็นค่าใช้จ่ายด้านพลังงาน 2,084 บาท หรือคิดเป็นร้อยละ 10.9 ของค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น ซึ่งค่าใช้จ่ายด้านพลังงานส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70.9) เป็นค่าใช้จ่ายผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม ได้แก่ แก๊สโซฮอล์ (ร้อยละ 29.3) น้ำมันดีเซล (ร้อยละ 23.6) น้ำมันเบนซิน (ร้อยละ 12.2) ก๊าซใช้ในครัวเรือน (ร้อยละ 3.5) ก๊าซสำหรับยานยนต์ (NGV, LPG) (ร้อยละ 2.1) และน้อยที่สุด คือ น้ำมันไบโอดีเซลและพลังงานทดแทนประเภทอื่นๆ (ร้อยละ 0.2) นอกจากนี้เป็นค่าใช้จ่ายพลังงานอื่นๆ อีกร้อยละ 29.1 ของค่าใช้จ่ายด้านพลังงานทั้งสิ้น คือ ไฟฟ้า (ร้อยละ 27.1) และถ่านไม้ และฟืน (ร้อยละ 2.0)

แผนภูมิ 1 ค่าใช้จ่ายด้านพลังงานเฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือน
จำแนกตามประเภทของพลังงาน พ.ศ. 2556

สำหรับค่าใช้จ่ายด้านพลังงานโดยรวมของครัวเรือนในภาคต่างๆ ในปี 2556 พบว่า ครัวเรือนในกรุงเทพมหานครและ 3 จังหวัด (นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ) ใช้จ่ายด้านพลังงานมากที่สุด เฉลี่ยเดือนละ 3,271 บาท ซึ่งคิดเป็น 2.1 เท่าของครัวเรือนในภาคเหนือ ซึ่งเป็นภาคที่มีค่าใช้จ่ายด้านพลังงานน้อยที่สุด คือ เฉลี่ยเดือนละ 1,558 บาท รองลงมา ได้แก่ ครัวเรือนในภาคใต้ (2,392 บาท) ครัวเรือนในภาคกลาง (2,238 บาท) และครัวเรือนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (1,644 บาท) ตามลำดับ

ตาราง 1 ค่าใช้จ่ายด้านพลังงานเฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือน
จำแนกตามประเภทของพลังงาน รายภาค ปี 2556

รายการ	ภาค					
	ทั่วราชอาณาจักร	กรุงเทพมหานคร และ 3 จังหวัด*	กลาง	เหนือ	ตะวันออก- เฉียงเหนือ	ใต้
ค่าใช้จ่ายด้านพลังงานทั้งสิ้น	2,084	3,271	2,238	1,558	1,644	2,392
น้ำมันเบนซิน	255	306	224	170	215	461
น้ำมันดีเซล	492	481	564	385	442	675
ไฟฟ้า	565	1,133	643	408	367	537
แก๊สโซฮอลล์	610	1,120	677	458	438	591
ก๊าซสำหรับยานยนต์ (NGV, LPG)	44	156	48	16	17	26
ก๊าซใช้ในครัวเรือน (หุงต้มและอื่นๆ)	72	64	68	66	75	92
ถ่านไม้และฟืน	42	1	12	53	87	5
น้ำมันไบโอดีเซลและพลังงาน ทดแทนประเภทอื่นๆ	4	10	2	2	3	5

* นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ

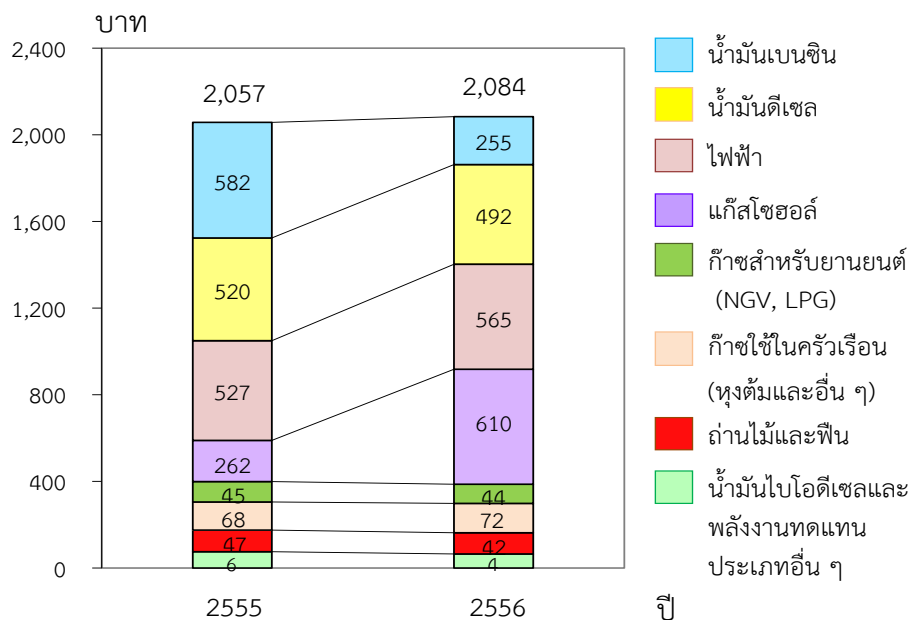
หากพิจารณาตามประเภทของพลังงาน พบว่า ครัวเรือนใน กรุงเทพมหานคร และ 3 จังหวัด (นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ) มีค่าใช้จ่ายไฟฟ้าและแก๊สโซฮอลล์สูงกว่าครัวเรือนในภาคอื่นๆ คือ ค่าไฟฟ้าเฉลี่ยเดือนละ 1,133 บาทต่อครัวเรือน และค่าแก๊สโซฮอลล์เฉลี่ยเดือนละ 1,120 บาท ซึ่งคิดเป็น 3.1 และ 2.6 เท่า ตามลำดับ ของครัวเรือนในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งเป็นภาคที่มีค่าไฟฟ้าและแก๊สโซฮอลล์น้อยที่สุด (เฉลี่ยเดือนละ 367 และ 438 บาทตามลำดับ) สำหรับน้ำมันเบนซินและน้ำมันดีเซล ครัวเรือนในภาคใต้มีค่าใช้จ่ายมากที่สุด คือ เฉลี่ยเดือนละ 461 บาท และ 675 บาทต่อครัวเรือน ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากครัวเรือนในภาคใต้มีการประกอบอาชีพการประมงและทำการเกษตรซึ่งส่วนใหญ่ยังคงต้องใช้น้ำมันดีเซลเป็นเชื้อเพลิง สำหรับครัวเรือนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีค่าใช้จ่ายถ่านไม้และฟืนมากกว่าภาคอื่น คือ เฉลี่ยเดือนละ 87 บาทต่อครัวเรือน ในขณะที่น้ำมันไบโอดีเซลและพลังงานทดแทนประเภทอื่นๆ มีการใช้น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับพลังงานที่ได้กล่าวมาข้างต้น

2. เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายด้านพลังงานของครัวเรือน

เมื่อเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายด้านพลังงานของครัวเรือนทั่วประเทศ ปี 2555 และ 2556 พบว่า ค่าใช้จ่ายด้านพลังงานเฉลี่ยต่อเดือนเพิ่มขึ้นเล็กน้อย กล่าวคือ จาก 2,057 บาท เป็น 2,084 บาท หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.3 เมื่อพิจารณาตามประเภทของพลังงาน พบว่า แก๊สโซฮอลล์มีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นมากที่สุดถึงร้อยละ 132.8 (จาก 262 เป็น 610 บาท) เนื่องจากการรณรงค์ให้ใช้แก๊สโซฮอลล์ รองลงมาคือ ไฟฟ้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.2 (จาก 527 เป็น 565 บาท) และก๊าซใช้ในครัวเรือนเพิ่มขึ้นร้อยละ 5.9 (จาก 68 เป็น 72 บาท) สำหรับ น้ำมันเบนซิน พบว่า มีค่าใช้จ่ายลดลงร้อยละ 56.2 (จาก 582 เป็น 255 บาท) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการยกเลิกการจำหน่ายน้ำมันเบนซินออกเทน 91¹

แผนภูมิ 2 เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายด้านพลังงานเฉลี่ยต่อเดือน

จำแนกตามประเภทของพลังงาน พ.ศ. 2555 - 2556

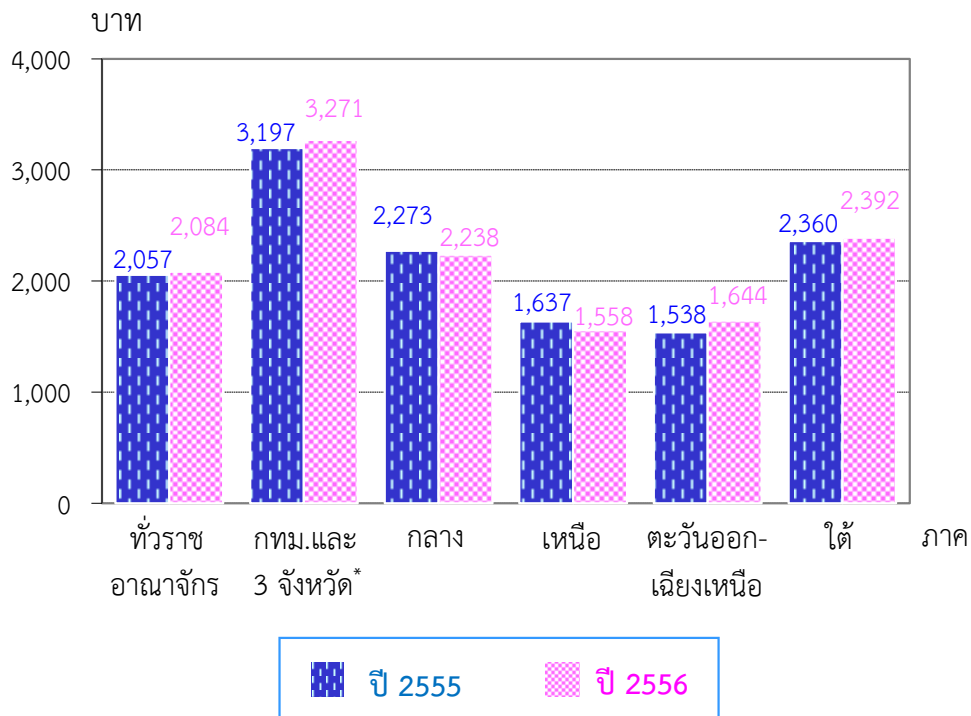

หากพิจารณาเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายด้านพลังงานของครัวเรือนทั่วประเทศเป็นรายภาค ปี 2555 และ 2556 พบว่า ครัวเรือนทุกภาค ยกเว้นภาคกลาง และภาคเหนือมีค่าใช้จ่ายดังกล่าวเฉลี่ยต่อเดือนเพิ่มขึ้น และ

¹ คณะรัฐมนตรีมีมติให้ยกเลิกน้ำมันเบนซินออกเทน 91 ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2556 สำหรับน้ำมันเบนซินออกเทน 91 ที่ผลิตก่อนและคงเหลือค้างอยู่ที่คลังน้ำมันและสถานีบริการ ผ่อนผันให้สามารถจำหน่ายได้จนถึงวันที่ 31 มีนาคม 2556

ภาคที่มีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นมากที่สุด คือ คริวเรือในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพิ่มขึ้นร้อยละ 6.9 (จาก 1,538 เป็น 1,644 บาท) ขณะที่คริวเรือในภาคเหนือมีค่าใช้จ่ายลดลงมากที่สุด คือ ร้อยละ 4.8 (จาก 1,637 เป็น 1,558 บาท)

แผนภูมิ 3 เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายด้านพลังงานเฉลี่ยต่อเดือนของคริวเรือ
รายภาค พ.ศ. 2555 - 2556

* นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ

ด้านสังคม

สำรวจพฤติกรรมการสูบบุหรี่และการดื่มสุราของประชากร พ.ศ. 2557

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ดำเนินการสำรวจเกี่ยวกับพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของประชากรครั้งแรกในปี 2519 สำหรับการสำรวจพฤติกรรมการสูบบุหรี่และการดื่มสุราเริ่มตั้งแต่ปี 2544 และได้ดำเนินการสำรวจมาแล้วทั้งสิ้น 16 ครั้ง การสำรวจปี 2557 นี้เป็นครั้งที่ 17 เก็บรวบรวมข้อมูลในเดือนมิถุนายน โดยสุ่มเลือกผู้ตอบสัมภาษณ์ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ที่เป็นสมาชิกในครัวเรือนตัวอย่างและตอบสัมภาษณ์ด้วยตนเองครัวเรือนละ 1 คน โดยมีจำนวนครัวเรือนตัวอย่างทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลทั้งประเทศ 25,758 ครัวเรือน ซึ่งสรุปผลการสำรวจที่สำคัญสรุปได้ดังนี้

1. การสูบบุหรี่

1.1 จำนวนผู้สูบบุหรี่ และอัตราการสูบบุหรี่

พบว่าในจำนวนประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปทั้งสิ้น 54.8 ล้านคน เป็นผู้ที่สูบบุหรี่ 11.4 ล้านคน (ร้อยละ 20.7) โดยเป็นผู้ที่สูบบุหรี่เป็นประจำ 10 ล้านคน (ร้อยละ 18.2) และเป็นผู้ที่สูบบุหรี่นานๆ ครั้ง 1.4 ล้านคน (ร้อยละ 2.5) เมื่อพิจารณาอัตราการสูบบุหรี่ตามกลุ่มวัย พบว่ากลุ่มวัยทำงาน (25-59 ปี) มีอัตราการสูบบุหรี่สูงสุด (ร้อยละ 23.5) รองลงมา คือกลุ่มผู้สูงอายุ (60 ปีขึ้นไป) และกลุ่มเยาวชน (15-24 ปี) (ร้อยละ 16.6 และ 14.7 ตามลำดับ) อัตราการสูบบุหรี่ของผู้ชายมากกว่าผู้หญิง 18.4 เท่า (ร้อยละ 40.5 และ 2.2 ตามลำดับ) นอกเขตเทศบาล มีอัตราการสูบบุหรี่สูงกว่าในเขตเทศบาล 1.3 เท่า (ร้อยละ 23.0 และ 18.0 ตามลำดับ)

ตาราง 1 จำนวนประชากรอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปที่สูบบุหรี่ อัตราการสูบบุหรี่
จำแนกตามกลุ่มอายุ เพศ และเขตการปกครอง พ.ศ. 2557

หน่วย: พันคน

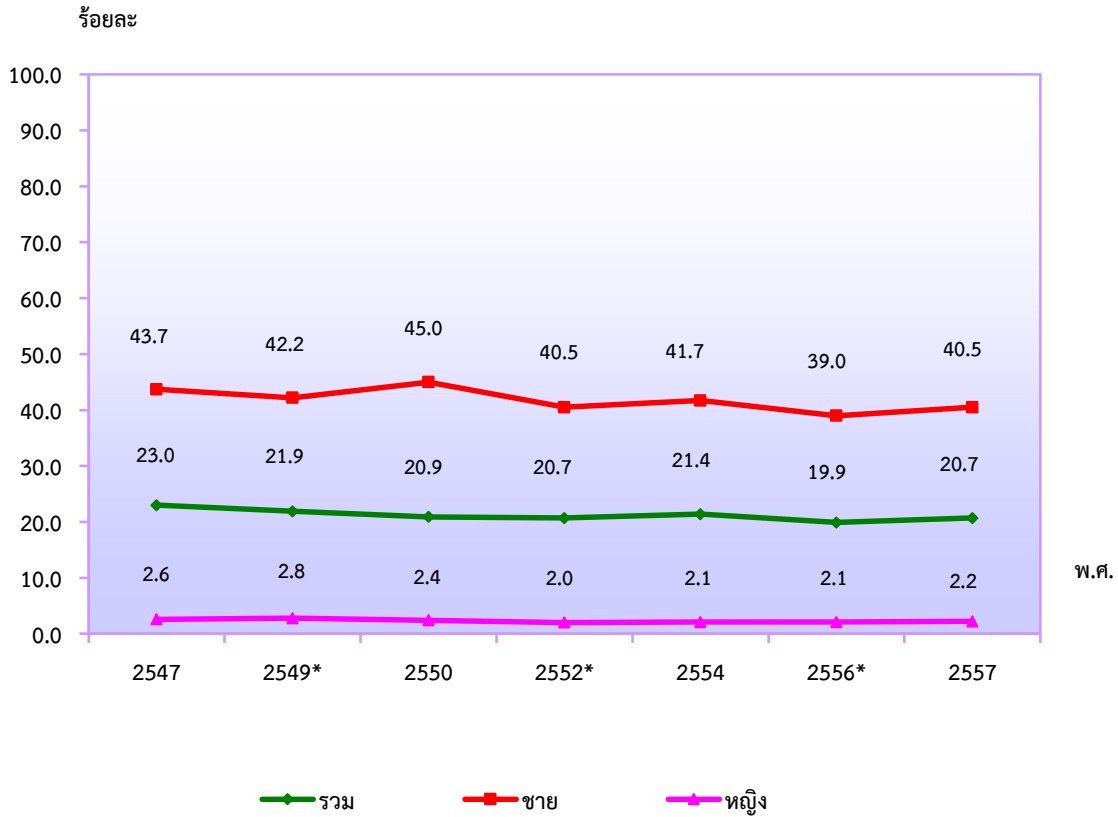
กลุ่มอายุ เพศ และ เขตการปกครอง	ประชากรอายุ ตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป	ผู้ที่สูบบุหรี่ในรอบปีที่แล้ว			อัตราการ สูบบุหรี่ ^{1/}
		รวม	สูบเป็น ประจำ	สูบนานๆ ครั้ง	
รวม	54,831.2 (100.0)	11,363.4	10,002.5 (18.2)	1,360.9 (2.5)	20.7
กลุ่มอายุ (ปี)					
15 - 24	9,636.8	1,413.7	1,107.6	306.1	14.7
25 - 59	35,214.1	8,290.2	7,368.3	921.9	23.5
60 ขึ้นไป	9,980.4	1,659.5	1,526.6	132.9	16.6
เพศ					
ชาย	26,524.1	10,746.8	9,490.0	1,256.8	40.5
หญิง	28,307.2	616.6	512.5	104.1	2.2
เขตการปกครอง					
ในเขตเทศบาล	24,882.1	4,483.3	3,883.4	599.9	18.0
นอกเขตเทศบาลเทศบาล	29,949.2	6,880.1	6,119.1	761.0	23.0

^{1/} อัตราการสูบบุหรี่ของประชากร หมายถึง ร้อยละของจำนวนประชากรที่สูบบุหรี่ต่อจำนวนประชากรทั้งหมด
ในแต่ละกลุ่มอายุ เพศ และเขตการปกครอง

เมื่อพิจารณาอัตราการสูบบุหรี่ของประชากรอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป
ในภาพรวมพบว่า ในช่วงปี 2547-2552 อัตราการสูบบุหรี่มีแนวโน้มลดลง
(ร้อยละ 23.0 และ 20.7 ตามลำดับ) ปี 2554 อัตราสูบเพิ่มขึ้นอีกเป็นร้อยละ
21.4 และลดลงเหลือร้อยละ 19.9 ในปี 2556 ผลสำรวจครั้งล่าสุดในปี 2557
อัตราการสูบเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20.7

เมื่อเปรียบเทียบอัตราการสูบบุหรี่ระหว่างปี 2557 กับปี 2556 พบว่า
ทั้งเพศชายและหญิงมีอัตราการสูบบุหรี่เพิ่มสูงขึ้น โดยชายเพิ่มจากร้อยละ
39.0 เป็น 40.5 ส่วนหญิงเพิ่มเพียงเล็กน้อยจากร้อยละ 2.1 เป็น 2.2

แผนภูมิ 1 เปรียบเทียบอัตราการสูบบุหรี่ของประชากรอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป จำแนกตามเพศ พ.ศ. 2547 - 2557

หมายเหตุ: * จากผลการสำรวจอนามัยและสวัสดิการ

1.2 อายุเฉลี่ยที่เริ่มสูบบุหรี่ครั้งแรกและสูบเป็นปกตินิสัย

จากผลการสำรวจในปี 2557 พบว่า อายุเฉลี่ยที่เริ่มสูบบุหรี่ครั้งแรกของผู้ที่สูบบุหรี่เป็นประจำคือ 17.8 ปี ขณะที่อายุเฉลี่ยที่เริ่มสูบบุหรี่เป็นประจำ (สูบประจำ/นานๆ ครั้ง) คือ 19.5 ปี เมื่อเทียบกับปี 2550 พบว่าทุกกลุ่มวัยมีอายุเฉลี่ยที่เริ่มสูบบุหรี่น้อยลง โดยเฉพาะกลุ่มเยาวชน (15-24 ปี) เริ่มสูบบุหรี่เมื่ออายุน้อยลงค่อนข้างมากกว่ากลุ่มอื่น คือจากปี 2550 เยาวชนเริ่มสูบบุหรี่เมื่ออายุ 16.8 ปี และในปี 2557 ลดลงเป็น 15.6 ปี

จากผลการสำรวจในปี 2557 ซึ่งให้เห็นว่าอายุของนักสูบหน้าใหม่ลดลง ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรทบทวนและบังคับใช้มาตรการและกฎหมายต่างๆ ที่มีอยู่อย่างเป็นรูปธรรม เพื่อสกัดกั้นการเกิดนักสูบหน้าใหม่

ตาราง 2 เปรียบเทียบอายุเฉลี่ยที่เริ่มสูบบุหรี่ครั้งแรกของผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ที่สูบบุหรี่เป็นประจำ จำแนกตามกลุ่มอายุ พ.ศ. 2544 - 2557

พ.ศ.	เยาวชน (15 - 24 ปี)	วัยทำงาน (25 - 59 ปี)	วัยสูงอายุ (60 ปีขึ้นไป)	อายุเฉลี่ย
2544	16.9	18.7	19.3	18.5
2547	16.5	18.6	19.2	18.4
2549	16.6	18.1	18.5	18.3
2550	16.8	18.7	19.3	18.5
2554	16.2	18.1	18.6	17.9
2557	15.6	18.0	18.5	17.8

1.3 ประเภทของบุหรี่ที่สูบ

พบว่ามากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 61.7) ของผู้ที่สูบบุหรี่เป็นประจำ นิยมสูบบุหรี่มวนที่ผลิตจากโรงงาน รองลงมา สูบบุหรี่มวนเอง (ร้อยละ 55.4) มีผู้ที่สูบบุหรี่ซิการ์หรือไปป์เพียงร้อยละ 1.3 และมีสัดส่วนของผู้ที่สูบบุหรี่ที่สูบผ่านน้ำ เช่น บารากู่/ฮุกก้า/ซิซา และบุหรี่ไฟฟ้าแบบแท่ง ร้อยละ 0.8 โดยกลุ่มผู้สูงวัยมีสัดส่วนของการสูบบุหรี่มวนเองสูงกว่ากลุ่มวัยอื่น (ร้อยละ 80.6) ผู้ที่อยู่นอกเขตเทศบาลสูบบุหรี่มวนเองมากกว่าผู้ที่อยู่ในเขตเทศบาลเกือบสองเท่า (ร้อยละ 68.4 และ 35.0 ตามลำดับ) ผู้ที่อยู่ในเขตเทศบาลสูบบุหรี่มวนที่ผลิตจากโรงงานสูงกว่าผู้ที่อยู่นอกเขตเทศบาล (ร้อยละ 75.9 และ 52.7ตามลำดับ) เยาวชนที่อยู่ในกรุงเทพมหานครนิยมสูบบุหรี่ที่สูบผ่านน้ำ เช่น บารากู่/ฮุกก้า/ซิซา

1.4 ค่าใช้จ่ายเพื่อซื้อบุหรี่มาสูบเอง (เฉลี่ยต่อเดือน)

ผู้ที่สูบบุหรี่เป็นประจำมีค่าใช้จ่ายเพื่อซื้อบุหรี่มาสูบเอง โดยเฉลี่ยประมาณเดือนละ 423 บาท กลุ่มวัยทำงานมีค่าใช้จ่ายเพื่อซื้อบุหรี่เฉลี่ยต่อเดือนสูงกว่ากลุ่มเยาวชนและกลุ่มผู้สูงวัย (470 บาท, 409 บาท และ 208 บาท ตามลำดับ)

1.5 การได้รับควันบุหรี่มือสอง (Secondhand Smoke)

จากการสอบถามถึงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ในตัวของสมาชิกที่อยู่อาศัยในครัวเรือน พบว่า 3 ใน 5 (ร้อยละ 59.4) ของผู้ตอบฯ ตอบว่าไม่มีการสูบบุหรี่ภายในตัวบ้าน 2 ใน 5 (ร้อยละ 39.5) ตอบว่ามีการสูบบุหรี่ภายในตัวบ้าน และที่เหลือร้อยละ 1.1 ตอบว่าไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ และเมื่อถามถึงความบ่อยครั้งของการสูบบุหรี่ในตัวบ้าน พบว่า ร้อยละ 27.8 มีการสูบบุหรี่ในตัวบ้านทุกวัน และร้อยละ 7.1 มีการสูบบุหรี่ในบ้านอย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง จากผลการสำรวจนี้ชี้ให้เห็นว่ายังมีผู้สูบบุหรี่อีกจำนวนมากที่นอกจากจะไม่ใส่ใจในสุขภาพของตนเองแล้ว ยังไม่คำนึงถึงสุขภาพร่างกายและสุขภาพจิตของสมาชิกคนอื่นๆ ที่อยู่ร่วมบ้านเดียวกัน

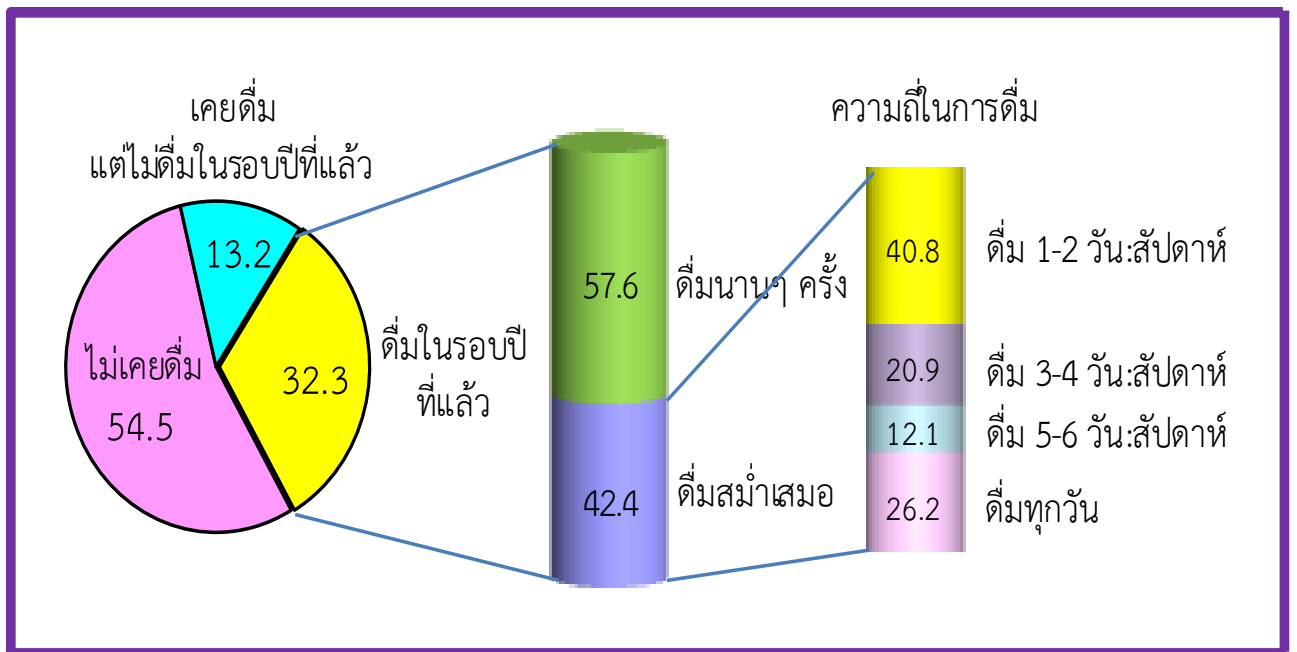
2. การดื่มสุรา

2.1 พฤติกรรมการดื่มสุราหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์พฤติกรรมการดื่มสุราฯ ของประชากรในปี 2557 พบว่าในจำนวนประชากรอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป 54.8 ล้านคน เป็นผู้ดื่มสุราในรอบ 12 เดือนที่แล้วประมาณ 17.7 ล้านคน (ร้อยละ 32.3) โดยผู้ชายมีอัตราการดื่มสุราฯ สูงกว่าหญิงประมาณ 4 เท่า กลุ่มวัยทำงาน (25-59 ปี) มีอัตราการดื่มสุราฯ สูงกว่ากลุ่มอื่น (ร้อยละ 38.2) และมีข้อสังเกตว่ากลุ่มผู้สูงวัยที่ดื่มสุราสูงถึงร้อยละ 18.4

เมื่อพิจารณาถึงความบ่อยครั้งของการดื่มสุราฯ พบว่า ร้อยละ 57.6 เป็นผู้ที่ดื่มนานๆ ครั้ง ร้อยละ 42.4 เป็นผู้ที่ดื่มสม่ำเสมอ เมื่อพิจารณาความถี่หรือความบ่อยครั้งในการดื่มของกลุ่มผู้ที่ดื่มสม่ำเสมอ นั้น พบว่า เป็นผู้ที่ดื่ม 5 วันต่อสัปดาห์ขึ้นไปถึงร้อยละ 38.3 ซึ่งในกลุ่มนี้เป็นผู้ที่ดื่มทุกวันสูงถึงร้อยละ 26.2

แผนภูมิ 2 พฤติกรรมการดื่มสุรา ของประชากรอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป
จำแนกตามความบ่อยครั้งของการดื่มฯ พ.ศ. 2557

2.2 อายุเฉลี่ยที่เริ่มดื่มสุราหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ครั้งแรก

พบว่าผู้ที่ดื่มสุราฯ ในรอบ 12 เดือนที่แล้ว รวมทั้งผู้ที่เคยดื่มแต่ในรอบ 12 เดือนที่แล้วไม่ดื่ม มีอายุเฉลี่ยที่เริ่มดื่มสุราฯ ครั้งแรก คือ 20.8 ปี และชายจะเริ่มดื่มเร็วกว่าหญิง (19.4 ปีและ 25.0 ปี ตามลำดับ) หรืออาจกล่าวได้ว่าชายเริ่มทดลองดื่มสุราฯ ครั้งแรกตั้งแต่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ

ตาราง 3 จำนวนและอัตราของประชากรอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปที่มีตัมสุราฯ
อายุเฉลี่ยที่เริ่มตัม จำแนกตามเพศ และกลุ่มอายุ พ.ศ. 2557

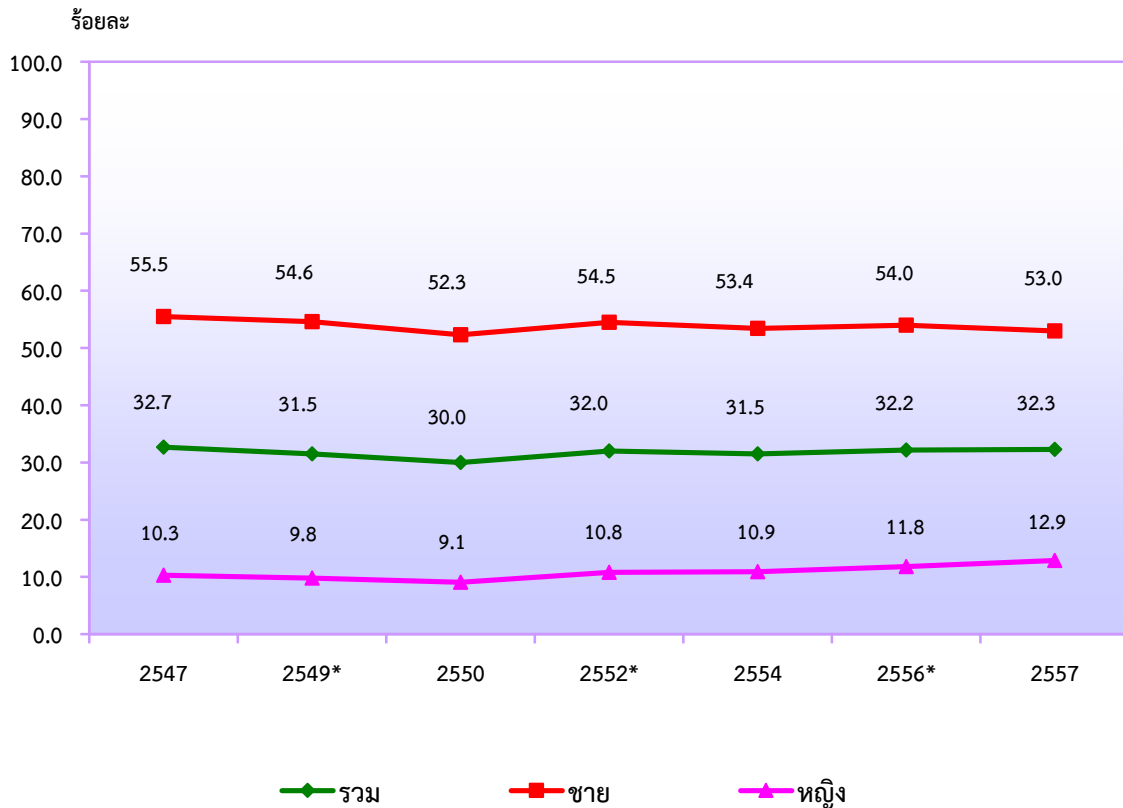
หน่วย : พันคน

เพศและ กลุ่มอายุ (ปี)	ประชากรอายุ ตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป	ประชากร ที่มีตัมสุรา	อัตราการตัมสุรา ของประชากร	อายุเฉลี่ย ที่เริ่มตัมสุรา
รวม	54,831.2	17,705.1	32.3	20.8
ชาย	26,524.1	14,047.3	53.0	19.4
หญิง	28,307.2	3,657.8	12.9	25.0
กลุ่มอายุ (ปี)				
15 - 24	9,636.8	2,428.3	25.2	16.7
25 - 59	35,214.1	13,439.8	38.2	20.9
60 ขึ้นไป	9,980.4	1,837.0	18.4	23.3

2.3 แนวโน้มของการตัมสุราหรือเครื่องตัมแอลกอฮอล์

เมื่อเปรียบเทียบอัตราการตัมของประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป พบว่า ในช่วงปี 2547-2550 อัตราการตัมสุราฯ มีแนวโน้มลดลงจากร้อยละ 32.7 เป็นร้อยละ 30.0 ในปี 2552 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 32.0 และลดลงเหลือร้อยละ 31.5 ในปี 2554 ล่าสุดปี 2557 อัตราการตัมเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 32.3

แผนภูมิ 3 เปรียบเทียบอัตราการดื่มสุราฯ ของประชากรอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป จำแนกตามเพศ พ.ศ. 2547 - 2557

หมายเหตุ: * จากผลการสำรวจจอนามัยและสวัสดิการ

2.4 ประเภทของสุราหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ดื่ม (ตอบได้มากกว่า 1 ประเภท)

จากการสอบถามถึงประเภทของสุราหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ดื่มในรอบ 12 เดือนที่แล้ว พบว่าผู้บริโภคสุราฯ ส่วนใหญ่นิยมดื่มเบียร์มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง (ร้อยละ 65.8) อันดับสอง คือ สุราสี/สุราแดงที่มีราคาถูก (ร้อยละ 42.1) อันดับสาม คือ สุราขาว/สุรากลั่นชุมชน (ร้อยละ 39.3) อันดับสี่ คือ สุราสี/สุราแดงที่มีราคาแพง (ร้อยละ 12.6) และอันดับห้า คือ ไวน์คูลเลอร์/สุราผสมน้ำผลไม้/เหล้าปั่น (ร้อยละ 7.3)

2.5 สาเหตุสำคัญที่เริ่มดื่มสุราหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

พบว่าสาเหตุสำคัญที่เริ่มดื่มสุราฯ ที่เป็นสาเหตุหลักๆ มีด้วยกัน 3 สาเหตุ สาเหตุสำคัญอันดับหนึ่ง คือ เพื่อเข้าสังคม/การสังสรรค์ (ร้อยละ 41.9) อันดับสอง คือ ตามอย่างเพื่อน/เพื่อนชวนดื่ม (ร้อยละ 27.3) และอันดับสาม คือ อยากทดลองดื่ม (ร้อยละ 24.4) ทั้งชายและหญิงมีอันดับสำคัญของสาเหตุที่เริ่มดื่ม 3 อันดับแรกเหมือนกัน แต่แตกต่างกันในสัดส่วน โดยชายที่เริ่มดื่มเพราะตามอย่างเพื่อน/เพื่อนชวนดื่ม และเพราะอยากทดลองดื่มสูงกว่าหญิง ตามอย่างเพื่อน/เพื่อนชวนดื่ม (ร้อยละ 29.8 และ 19.8 ตามลำดับ) อยากทดลองดื่ม (ร้อยละ 26.7 และ 17.2 ตามลำดับ)

ตาราง 4 ร้อยละของผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ที่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในรอบปีที่แล้ว รวมทั้งผู้ที่เคยดื่มแต่ในรอบปีที่แล้วไม่ดื่ม จำแนกตามสาเหตุสำคัญที่เริ่มดื่ม และเพศ พ.ศ. 2557

สาเหตุสำคัญที่เริ่มดื่มสุราฯ	รวม	ชาย	หญิง
รวม	100.0	100.0	100.0
เพื่อเข้าสังคม/การสังสรรค์	41.9	38.5	52.2
ตามอย่างเพื่อน/เพื่อนชวนดื่ม	27.3	29.8	19.8
อยากทดลองดื่ม	24.4	26.7	17.2
เพื่อความโก้เก๋	1.3	1.7	0.0*
เพื่อให้เจริญอาหาร	1.2	0.7	2.6
ใช้เป็นยาหรือส่วนผสมของยา	1.0	0.1	3.9
มีความเครียด/วิตกกังวล	1.0	0.6	2.0
เพื่อความเป็นผู้ใหญ่	0.6	0.7	0.1
ตามอย่างสมาชิกในครัวเรือน	0.5	0.4	0.7
อื่นๆ	0.5	0.3	0.9
เมื่อรู้สึกผิดหวัง	0.3	0.2	0.3
ตามอย่างดารา/ผู้มีชื่อเสียงในสังคม	0.1	0.1	0.2
ผู้ใหญ่ใช้ให้ไปซื้อ	0.1	0.1	na

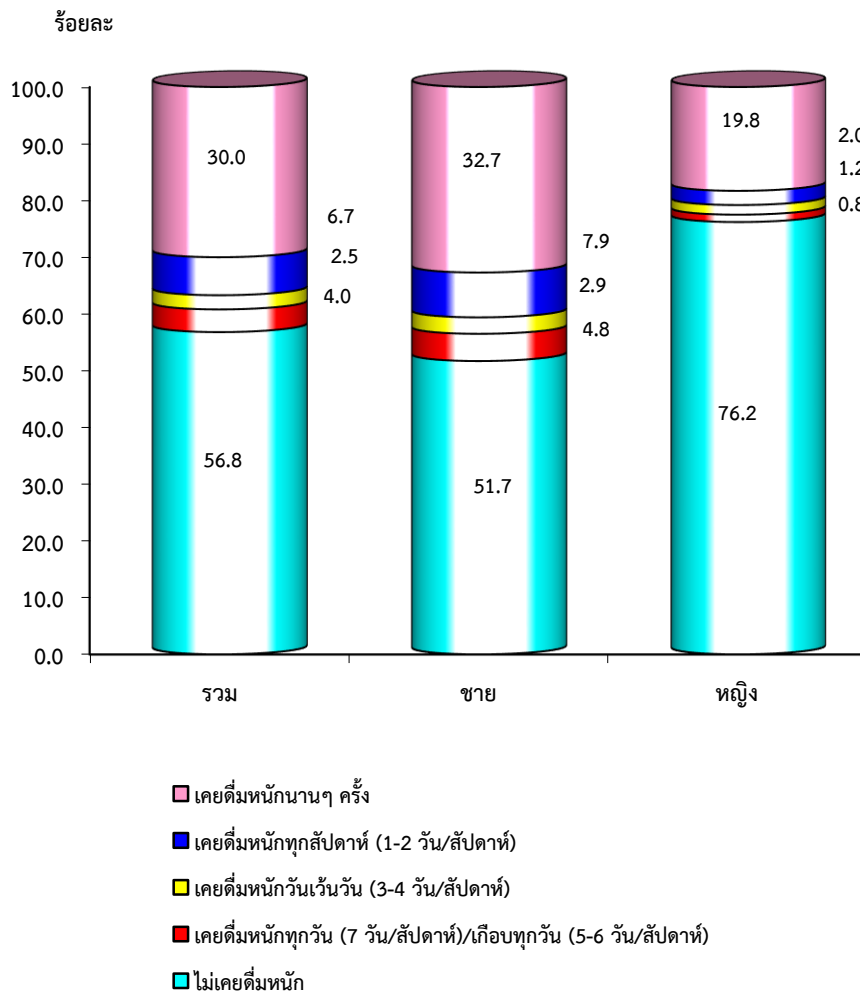
หมายเหตุ: * ขนาดตัวอย่างน้อยกว่าร้อยละ 0.1

na ไม่พบตัวอย่างในการสำรวจ

2.6 การเคยดื่มสุราหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หนักในครั้งเดียว

พบว่าร้อยละ 43.2 ของผู้ที่ดื่มสุราฯ ใน 12 เดือนที่แล้ว เป็นผู้ดื่มหนัก สัดส่วนของชายที่ดื่มหนักในครั้งเดียวสูงกว่าหญิงถึง 2 เท่า (ร้อยละ 48.3 และ 23.8 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาถึงความบ่อยครั้งของการดื่มหนักในครั้งเดียว พบว่าร้อยละ 4.0 ของผู้ที่เคยดื่มหนักเป็นผู้ที่เคยดื่มหนักทุกวันหรือเกือบทุกวัน สัดส่วนของเพศชายที่เคยดื่มหนักทุกวันหรือเกือบทุกวันสูงกว่าหญิงเกือบ 6 เท่า (ร้อยละ 4.7 และ 0.8 ตามลำดับ)

แผนภูมิ 4 ร้อยละของผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ที่ดื่มสุราฯ จำแนกตามการเคยดื่มหนักและความบ่อยครั้งของการดื่มหนักในครั้งเดียวในรอบปีที่แล้ว และเพศ พ.ศ. 2557

สำรวจประชากรสูงอายุในประเทศไทย พ.ศ. 2557

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้จัดทำการศึกษาสำรวจประชากรสูงอายุในประเทศไทย พ.ศ. 2557 ขึ้นเป็นครั้งที่ 5 เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ สังคม ภาวะสุขภาพ การเกื้อหนุน ตลอดจนลักษณะการอยู่อาศัยของผู้สูงอายุ โดยการสัมภาษณ์สมาชิกในครัวเรือนส่วนบุคคลในครัวเรือน ตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 83,880 ครัวเรือน ซึ่งสรุปผลที่สำคัญได้ดังนี้

1. ลักษณะทางประชากรของผู้สูงอายุ

1.1 จำนวนประชากรสูงอายุ

ผู้สูงอายุ หมายถึง ผู้ที่มีอายุ 60 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป จากผลสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ 4 ครั้งที่ผ่านมา พบว่า ประเทศไทยมีจำนวนและสัดส่วนของผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง โดยในปี 2537 มีจำนวนผู้สูงอายุคิดเป็น ร้อยละ 6.8 ของประชากรทั้งประเทศ และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 9.4 ร้อยละ 10.7 ร้อยละ 12.2 ในปี 2545 2550 2554 ตามลำดับ ซึ่งผลการสำรวจปี 2557 พบว่า มีจำนวนผู้สูงอายุคิดเป็นร้อยละ 14.9 ของประชากรทั้งหมด (ชายร้อยละ 13.2 และหญิงร้อยละ 16.1)

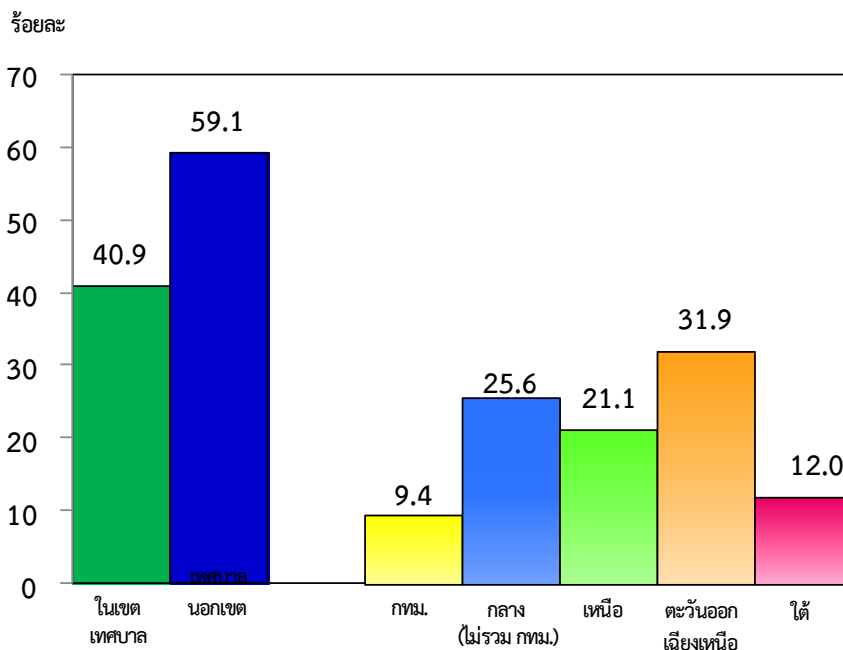
จากจำนวนผู้สูงอายุทั้งสิ้น 10,014,699 คน เป็นชาย 4,514,812 และหญิง 5,499,887 คน หรือคิดเป็นชายร้อยละ 45.1 และหญิงร้อยละ 54.9 ของผู้สูงอายุทั้งหมด

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของประชากรสูงอายุ พ.ศ. 2537 2545 2550 2554 และ 2557

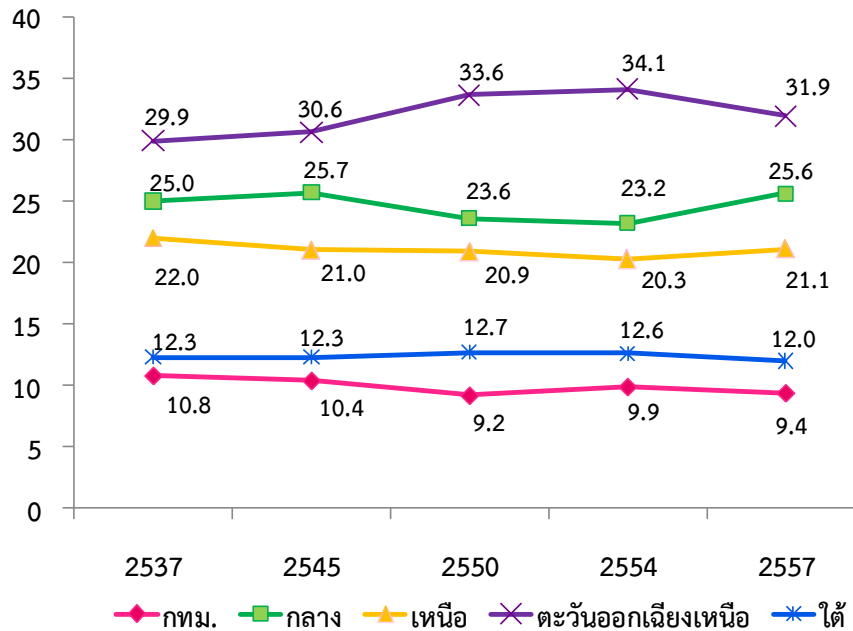
ปีที่สำรวจ	จำนวนผู้สูงอายุ	ร้อยละ
2537	4,011,854	6.8
2545	5,969,030	9.4
2550	7,020,959	10.7
2554	8,266,304	12.2
2557	10,014,699	14.9

เมื่อพิจารณาการกระจายตัวของผู้สูงอายุตามเขตการปกครองหรือเขตที่อยู่อาศัยและภาค พบว่า ในปี 2557 ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ในเขตเทศบาล ร้อยละ 40.9 และนอกเขตเทศบาลร้อยละ 59.1 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีจำนวนผู้สูงอายุมากที่สุดประมาณร้อยละ 31.9 รองลงมา คือ ภาคกลาง ภาคเหนือ และภาคใต้ (ร้อยละ 25.6 ร้อยละ 21.1 และร้อยละ 12.0 ตามลำดับ) สำหรับกรุงเทพมหานครมีผู้สูงอายุน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 9.4

แผนภูมิ 1 การกระจายตัวของประชากรสูงอายุตามเขตที่อยู่อาศัย และภาค พ.ศ. 2557

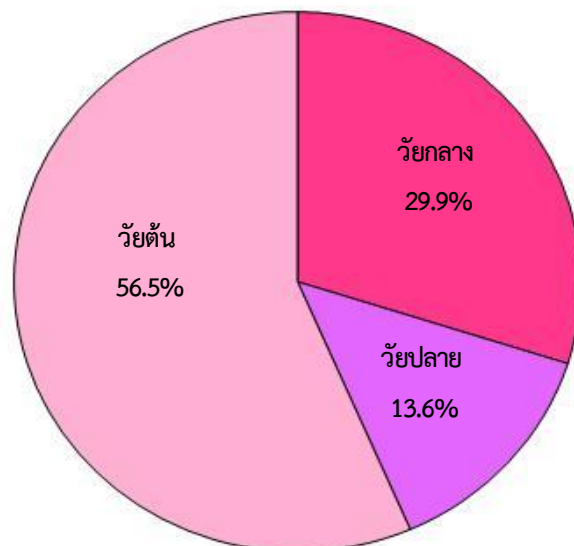

แผนภูมิ 2 การกระจายตัวของประชากรสูงอายุ จำแนกตามภาค พ.ศ. 2537 2545 2550 2554 และ 2557

เมื่อพิจารณาช่วงอายุของผู้สูงอายุ ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ช่วง คือ วัยต้น (อายุ 60-69 ปี) วัยกลาง (อายุ 70-79 ปี) และวัยปลาย (อายุ 80 ปีขึ้นไป) จากการสำรวจ พบว่า โดยส่วนใหญ่แล้วผู้สูงอายุของประเทศไทยจะมีอายุอยู่ในช่วงวัยต้นร้อยละ 56.5 ของผู้สูงอายุทั้งหมด

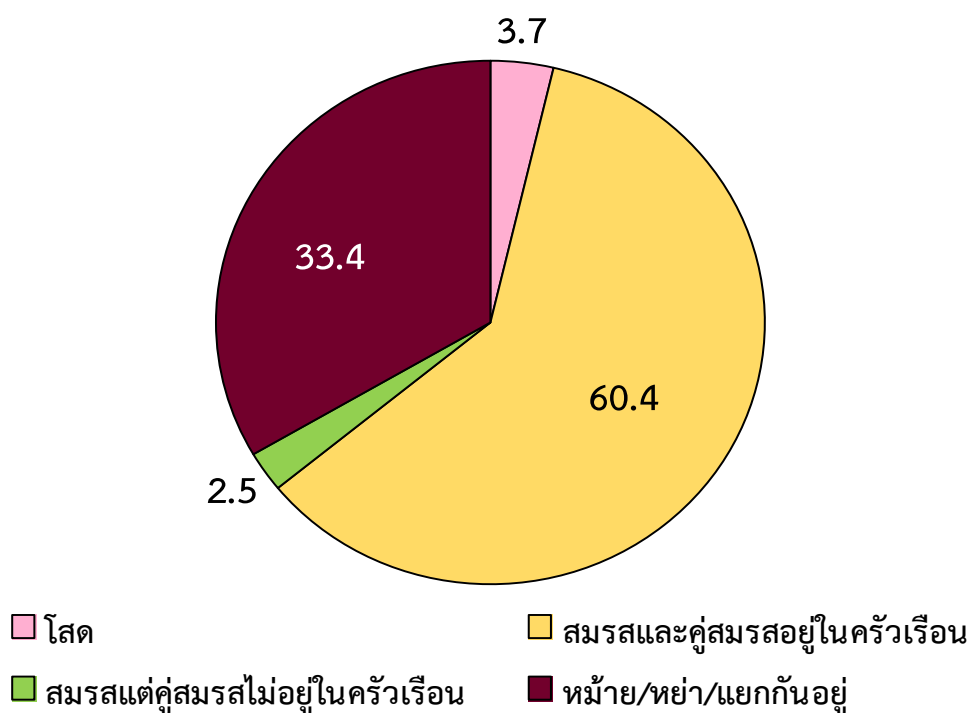
แผนภูมิ 3 ร้อยละของประชากรสูงอายุ จำแนกตามกลุ่มช่วงวัย พ.ศ. 2557

1.2 สถานภาพสมรส

ผู้สูงอายุส่วนใหญ่ (ร้อยละ 62.9) เป็นผู้ที่สมรส ในจำนวนนี้ ร้อยละ 60.4 เป็นผู้ที่มีคู่สมรสอยู่ด้วยกันในครัวเรือน มีเพียงร้อยละ 2.5 ที่ไม่มีคู่สมรสอยู่ด้วยกัน มีผู้สูงอายุที่เป็นหม้าย หย่า แยกกันอยู่ ร้อยละ 33.4 และเป็นโสดร้อยละ 3.7

แผนภูมิ 4 ร้อยละของประชากรสูงอายุ จำแนกตามสถานภาพสมรส พ.ศ. 2557

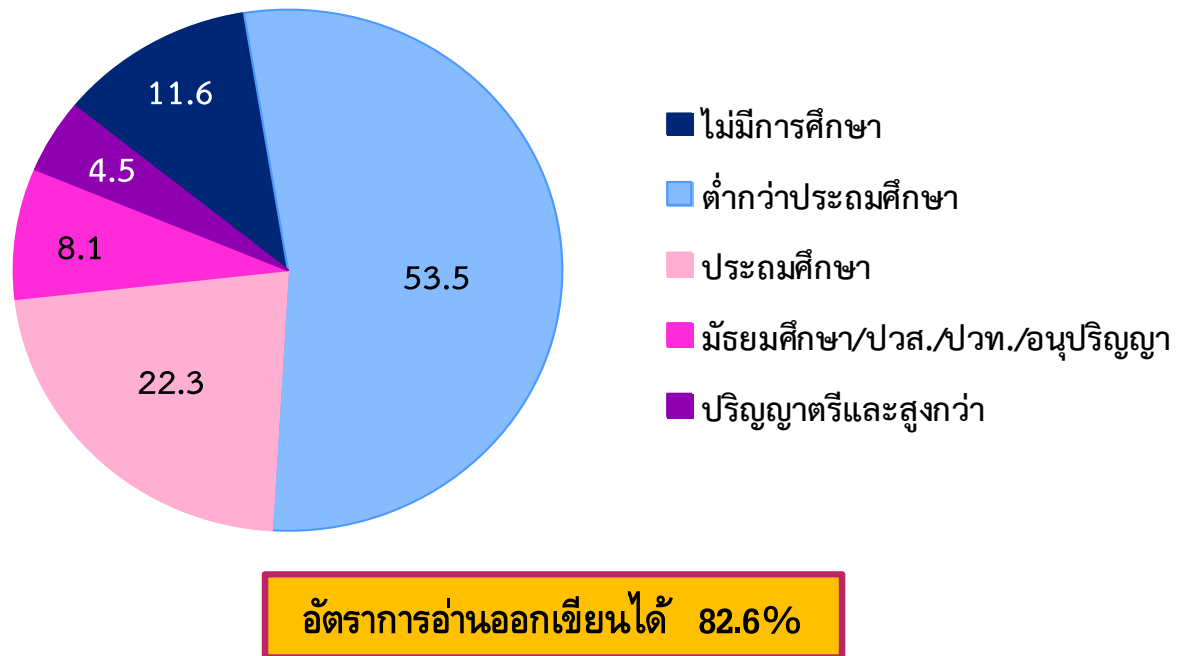

1.3 ระดับการศึกษาที่สำเร็จและการอ่านออกเขียนได้

ผู้สูงอายุส่วนใหญ่ (ร้อยละ 75.8) จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา และต่ำกว่าประถมศึกษา มีเพียงร้อยละ 12.6 ที่จบสูงกว่าระดับประถมศึกษา ผู้สูงอายุที่ไม่ได้รับการศึกษา หรือไม่เคยเรียนหนังสือ ร้อยละ 11.6

ประมาณร้อยละ 82.6 ของผู้สูงอายุเป็นผู้ที่อ่านออกเขียนได้ร้อยละ 17.4 เป็นผู้ที่ไม่สามารถอ่านและเขียนหนังสือได้หรืออาจกล่าวว่าเป็นผู้ที่ไม่รู้หนังสือ

แผนภูมิ 5 ร้อยละของประชากรสูงอายุ จำแนกตามระดับการศึกษาที่สำเร็จ และอัตราการอ่านออกเขียนได้ พ.ศ. 2557

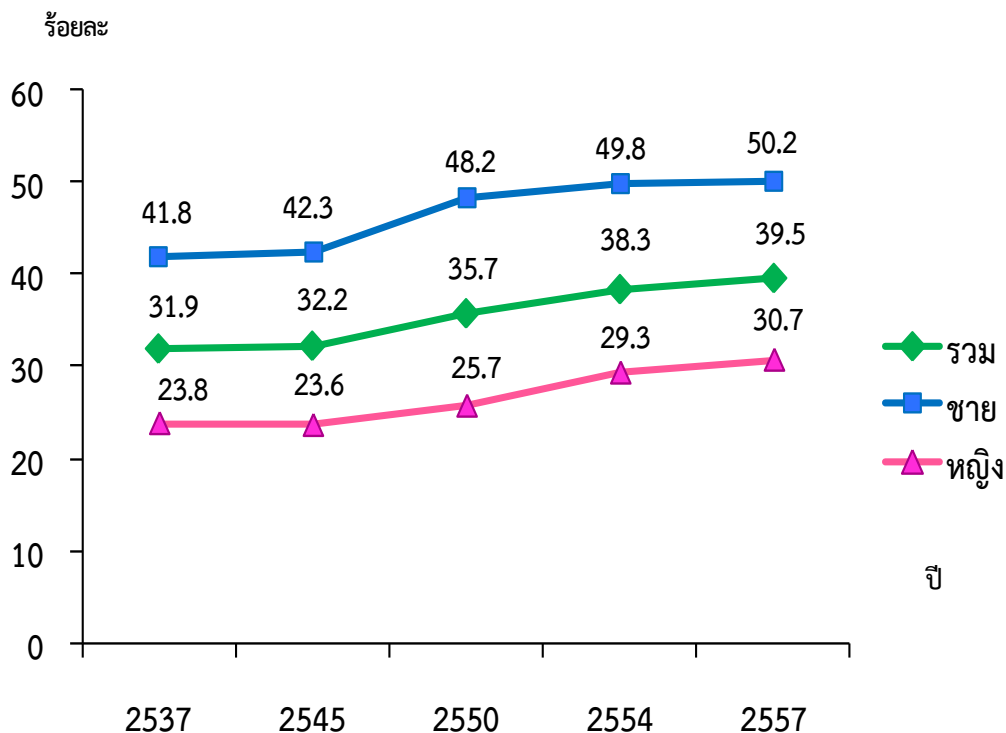

1.4 ภาวะการมีงานทำ

ปัจจุบันผู้สูงอายุมีแนวโน้มที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในกำลังแรงงานเพิ่มมากขึ้นโดยพบว่า ผู้สูงอายุที่ทำงานในระหว่าง 7 วันก่อนวันสัมภาษณ์เพิ่มขึ้น จากร้อยละ 31.9 ในปี 2537 เป็นร้อยละ 32.2 35.7 และ 38.3 ในปี 2545 2550 และ 2554 ตามลำดับ

สำหรับปี 2557 พบว่า ผู้สูงอายุที่อยู่ในกำลังแรงงานเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 39.5 โดยเป็นผู้สูงอายุชายร้อยละ 50.2 และผู้สูงอายุหญิง ร้อยละ 30.7 ตามลำดับ

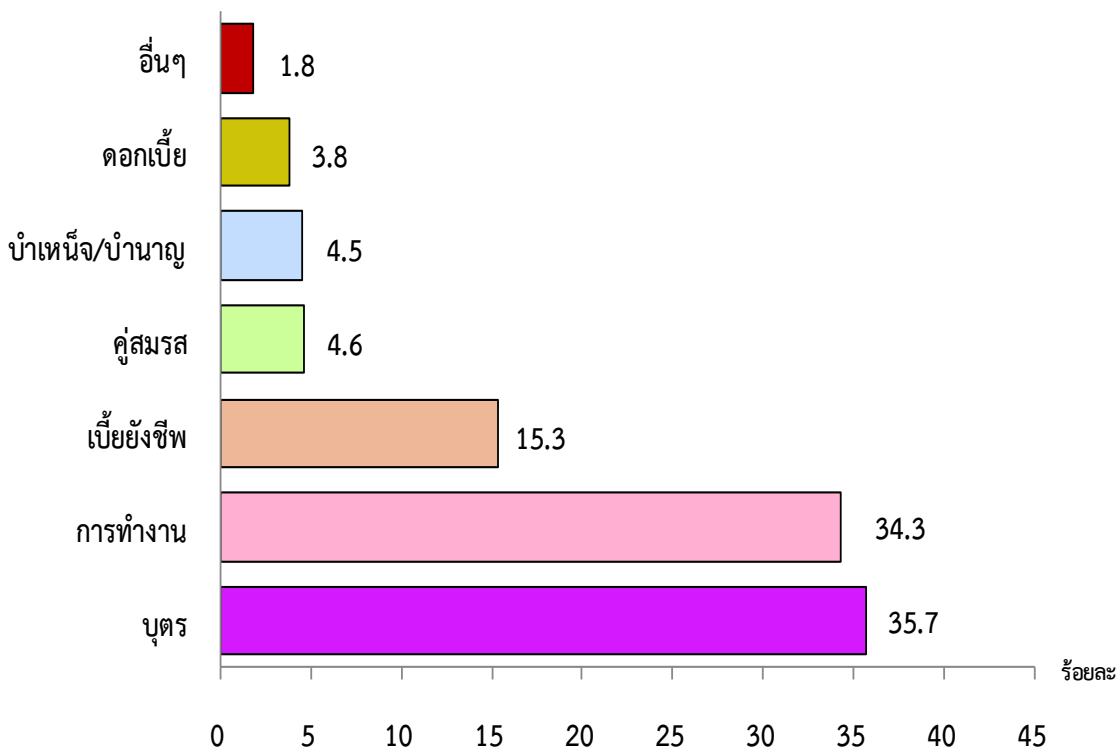
แผนภูมิ 6 ร้อยละของประชากรสูงอายุ จำแนกตามภาวะการมีงานทำ
พ.ศ. 2537 2545 2550 2554 และ 2557

1.5 แหล่งรายได้หลักในการดำรงชีวิต

แหล่งรายได้ที่สำคัญหรือแหล่งรายได้หลักในการดำรงชีวิตของผู้สูงอายุส่วนใหญ่ร้อยละ 35.7 คือ บุตร (รวมบุตรเลี้ยง/บุตรบุญธรรม) รองลงมา คือ รายได้จากการทำงานของผู้สูงอายุเอง (ร้อยละ 34.3) จากเบี้ยยังชีพทางราชการ (ร้อยละ 15.3) จากคู่สมรส (ร้อยละ 4.6) จากเงินบำเหน็จ/บำนาญ (ร้อยละ 4.5) และจากดอกเบี้ยเงินออมที่ผู้สูงอายุได้เก็บออม/เงินออม/การขายทรัพย์สินที่มีอยู่ (ร้อยละ 3.8)

แผนภูมิ 7 ร้อยละของประชากรสูงอายุ จำแนกตามแหล่งรายได้หลักในการดำรงชีวิต พ.ศ. 2557

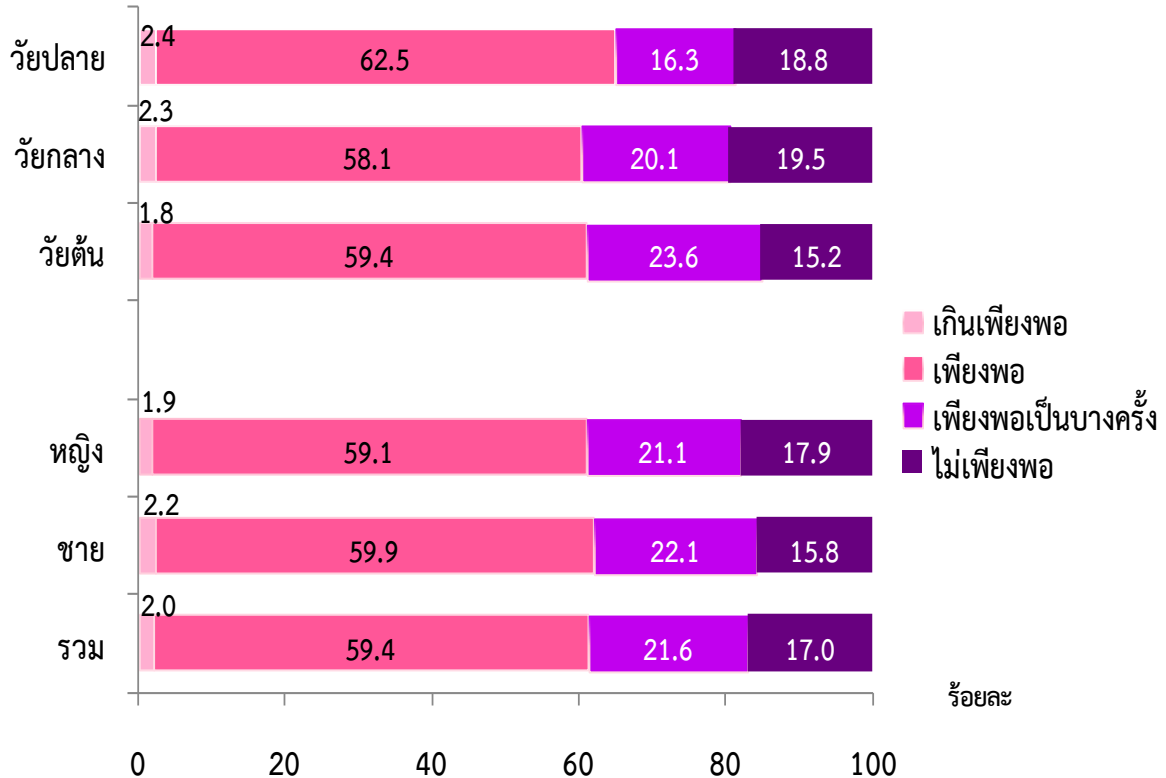

1.6 ความเพียงพอของรายได้

จากการถามถึงความเพียงพอของรายได้ที่ผู้สูงอายุได้รับจากทุกแหล่งต่อการดำรงชีพ โดยให้ผู้สูงอายุตอบจากการประเมินความรู้สึกของตนเอง โดยไม่ได้นำจำนวนเงินรายได้มาใช้เป็นเกณฑ์ในการวัดความเพียงพอของรายได้ พบว่า เกินกว่าครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 59.4 ของผู้สูงอายุตอบว่ามีรายได้เพียงพอ ร้อยละ 21.6 เพียงพอเป็นบางครั้ง ร้อยละ 17.0 มีรายได้ไม่เพียงพอ และมีเพียงร้อยละ 2.0 ที่มีรายได้เกินเพียงพอ

เมื่อพิจารณาตามกลุ่มช่วงวัย พบว่า ผู้สูงอายุทุกกลุ่มช่วงวัยเกินกว่าครึ่งหนึ่งรู้สึกว่าตนมีรายได้เพียงพอต่อการดำรงชีพ ผู้สูงอายุวัยกลาง (70-79 ปี) ตอบว่า มีรายได้ไม่เพียงพอ (ร้อยละ 19.5) สูงกว่าผู้สูงอายุวัยปลาย (80 ปีขึ้นไป) และผู้สูงอายุวัยต้น (60-69 ปี) คือ ร้อยละ 18.8 และร้อยละ 15.2 ตามลำดับ

แผนภูมิ 8 ร้อยละของประชากรสูงอายุ จำแนกความเพียงพอของรายได้ ตามกลุ่มช่วงวัย และเพศ พ.ศ. 2557

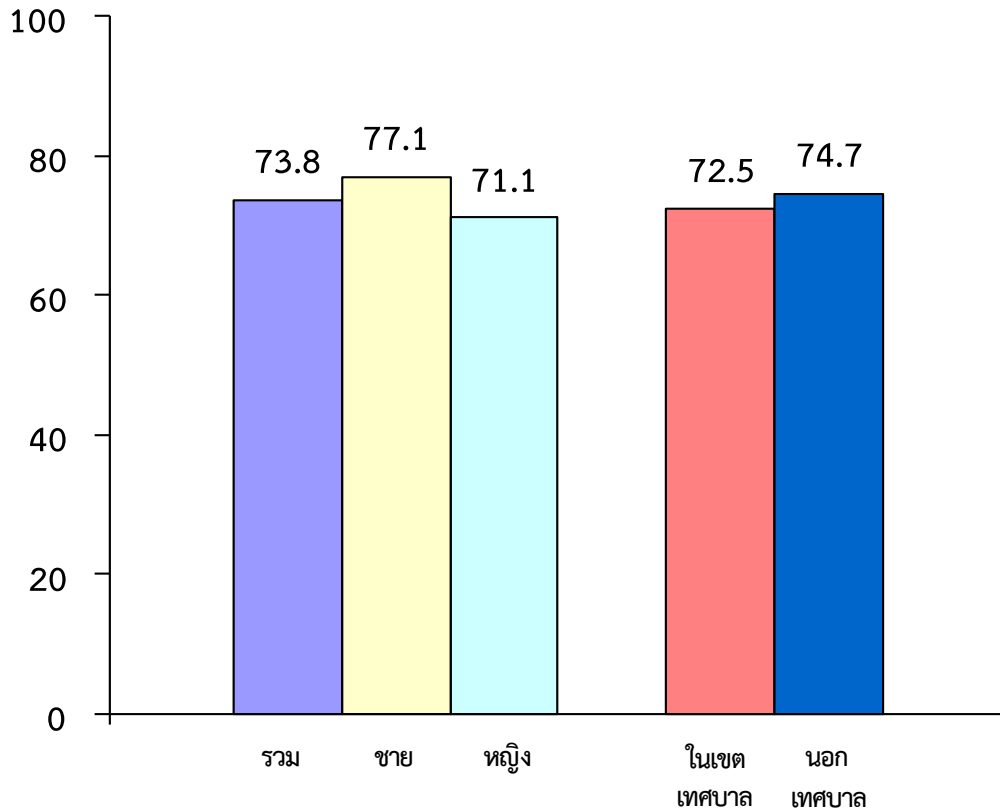
1.7 การออม

การออมในการสำรวจครั้งนี้ หมายถึง การออมในรูปของเงินสด การสะสมทรัพย์สินที่มีมูลค่า เช่น หุ้น พันธบัตร ที่ดิน บ้าน รถ เพชร ทอง รวมถึงการออมเงินในการประกันชีวิต จากผลการสำรวจ พบว่า ผู้สูงอายุส่วนใหญ่ มีการออม (ร้อยละ 73.8) โดยผู้สูงอายุชายมีการออมสูงกว่าหญิง (ร้อยละ 77.1 และ 71.1 ตามลำดับ) ในขณะที่ผู้สูงอายุที่ไม่มีการออมมีเพียงร้อยละ 26.2

สำหรับผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่นอกเขตเทศบาลมีการออมสูงกว่าในเขตเทศบาล (ร้อยละ 74.7 และร้อยละ 72.5 ตามลำดับ)

แผนภูมิ 9 ร้อยละของประชากรสูงอายุ จำแนกตามการออม เพศ และเขตการปกครอง พ.ศ. 2557

ร้อยละ

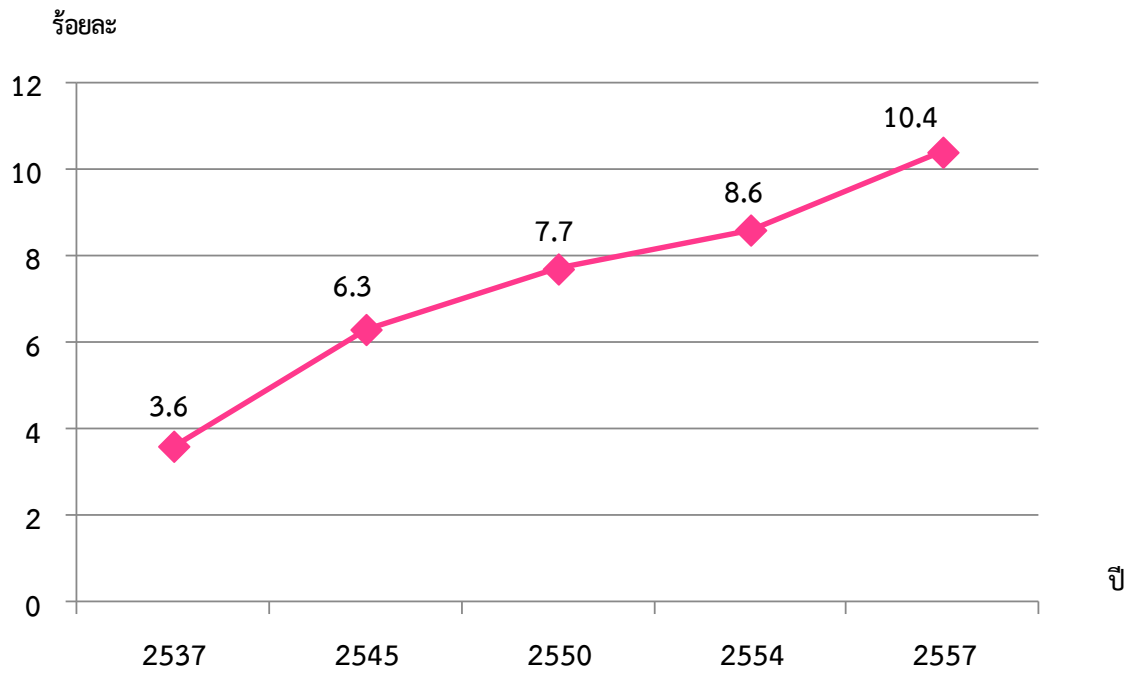

1.8 ลักษณะการอยู่อาศัยของผู้สูงอายุ

จากผลการสำรวจ แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียวตามลำพังในครัวเรือนมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น โดยปี 2537 มีผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียว ร้อยละ 3.6 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 6.3 ร้อยละ 7.7 ร้อยละ 8.6 ในปี 2545 2550 และ 2554 ตามลำดับ

สำหรับผลการสำรวจปี 2557 มีผู้สูงอายุอยู่คนเดียวตามลำพังเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 10.4 และไม่ได้อยู่คนเดียวตามลำพัง ร้อยละ 89.6

แผนภูมิ 10 ร้อยละของประชากรสูงอายุที่อยู่คนเดียวตามลำพังในครัวเรือน
พ.ศ. 2537 2545 2550 2554 และ 2557

สำรวจสุขภาพจิต (ความสุข) คนไทย สิงหาคม พ.ศ. 2557

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ร่วมมือกับกรมสุขภาพจิต จัดทำการสำรวจสุขภาพจิตของประชากร ครั้งแรกในปี 2551 โดยสำรวจไปพร้อมกับการสำรวจภาวะทางสังคมและวัฒนธรรม สำหรับการสำรวจในครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 (ปี 2552 และ 2553) ได้สำรวจไปพร้อมกับการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน ในครั้งที่ 4 (ปี 2554) ได้สำรวจไปพร้อมกับการสำรวจอนามัยและสวัสดิการ การสำรวจพฤติกรรมการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายของประชากร และการสำรวจพฤติกรรมการสูบบุหรี่และการดื่มสุราของประชากรในเดือนมีนาคม การสำรวจประชากรสูงอายุในประเทศไทยในเดือนพฤษภาคม – กรกฎาคม และการสำรวจสภาวะทางสังคมและวัฒนธรรมในเดือนตุลาคม ในครั้งที่ 5 (ปี 2555) ได้สำรวจไปพร้อมกับการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือนในเดือนมกราคม – ธันวาคม และสำรวจพร้อมกับการสำรวจความพิการ พ.ศ. 2555 ในเดือนตุลาคม – ธันวาคม ในครั้งที่ 6 (ปี 2556) สำรวจพร้อมกับการสำรวจอนามัยและสวัสดิการ พ.ศ. 2556 ในเดือนมีนาคม และในครั้งที่ 7 (ปี 2557) เป็นครั้งล่าสุดนี้ดำเนินการสำรวจพร้อมกับการสำรวจภาวะการดำเนินงานของประชากร พ.ศ. 2557 ในเดือนกุมภาพันธ์ พฤษภาคม กรกฎาคม สิงหาคม และพฤศจิกายน โดยสอบถามคนไทยที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ซึ่งเป็นผู้ตอบคำถามด้วยตนเองเท่านั้น ซึ่งใช้ข้อถามสุขภาพจิต 15 ข้อ แต่ละข้อมีคะแนนอยู่ระหว่าง 0-3 คะแนน ซึ่งคะแนนเต็มของข้อถามชุดนี้ คือ 45 คะแนน สรุปผลการสำรวจที่สำคัญได้ดังนี้

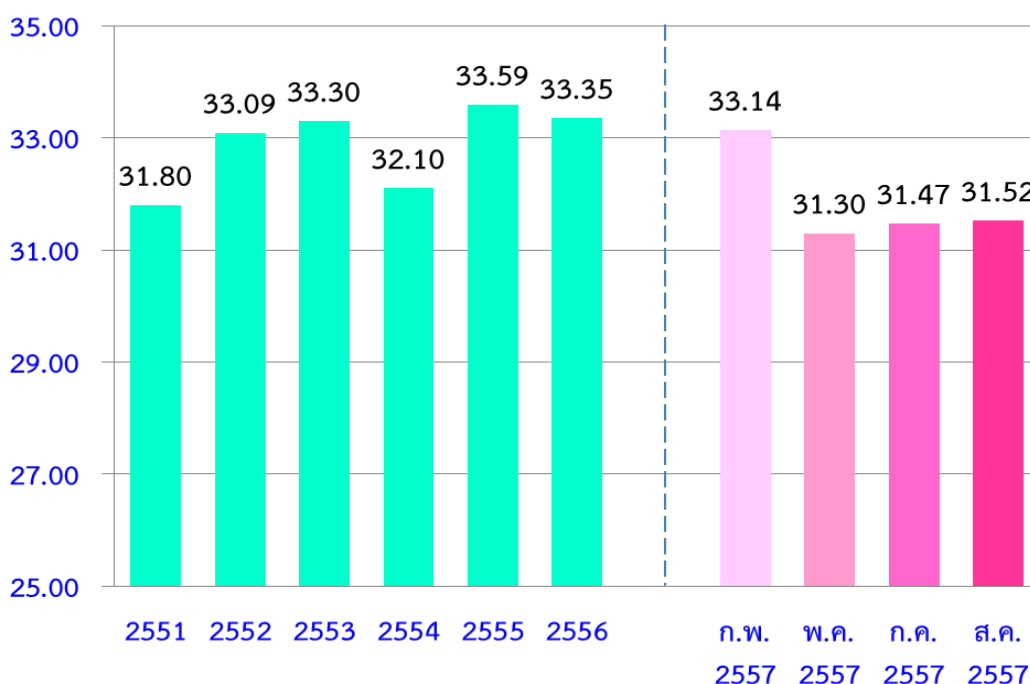
1. สถานการณ์สุขภาพจิตของคนไทย

ผลการสำรวจในเดือนสิงหาคม 2557 พบว่า จำนวนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยสุขภาพจิตเท่ากับ 31.52 คะแนน หากเปรียบเทียบกับเดือนกรกฎาคมกับสิงหาคม 2557 พบว่า คะแนนเฉลี่ยสุขภาพจิตเพิ่มขึ้น 0.05 คะแนน (จาก 31.47 คะแนน เป็น 31.52 คะแนน)

เมื่อพิจารณากับผลการสำรวจในครั้งที่ผ่านมา โดยปี 2551–2553 คะแนนสุขภาพจิตมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ส่วนปี 2554 มีคะแนนสุขภาพจิตเริ่มลดลง เนื่องจากหลายพื้นที่ในประเทศไทยประสบภาวะน้ำท่วม สำหรับปี 2555 คะแนนสุขภาพจิตเริ่มขยับเพิ่มขึ้น และมีแนวโน้มลดลงอีกครั้งในปี 2556 – 2557 จากภาวะปัญหาทางการเมืองภายในประเทศและเศรษฐกิจที่ถดถอยลงตามไปด้วย และในปี 2557 ได้ดำเนินการสำรวจเพื่อติดตามถึงสุขภาพจิตของคนไทยเป็นรายเดือน โดยเริ่มตั้งแต่เดือน ก.พ. เป็นต้นมา พบว่า สุขภาพจิตคนไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเล็กน้อย

แผนภูมิ 1 คะแนนเฉลี่ยสุขภาพจิตคนไทยอายุ 15 ปีขึ้นไป พ.ศ. 2551 - 2557

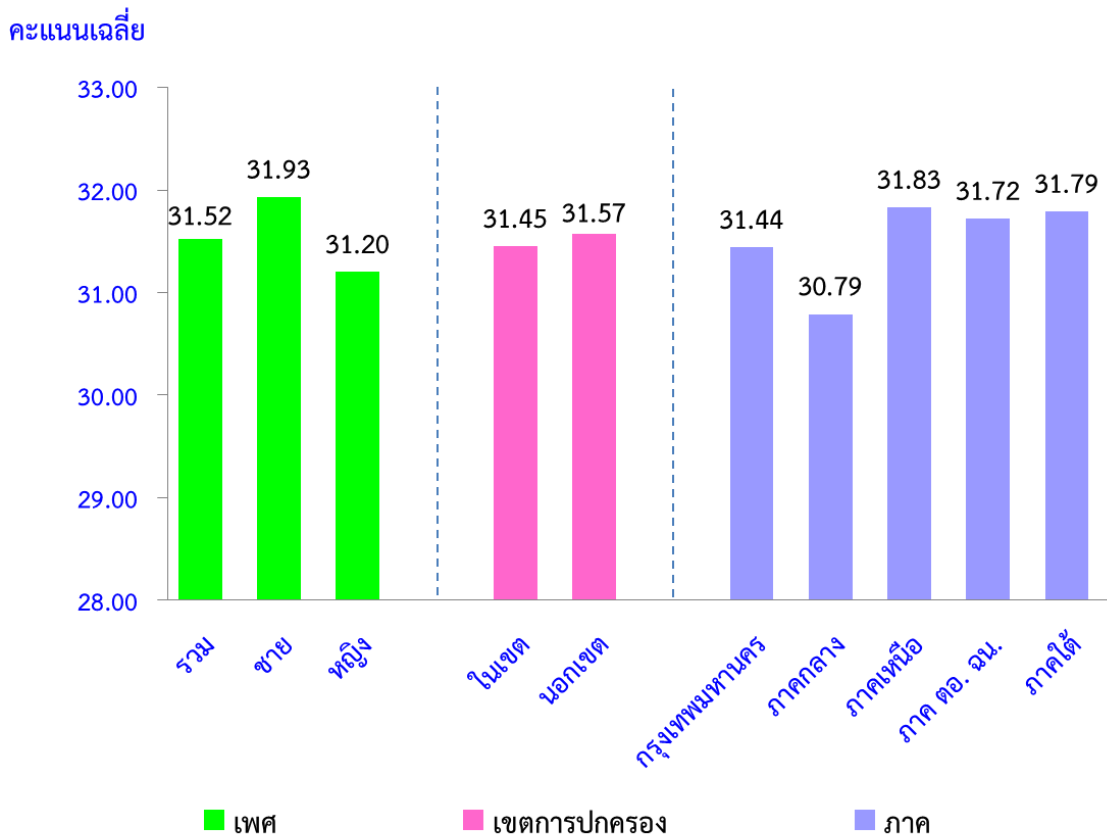
คะแนนเฉลี่ย

หมายเหตุ : พ.ศ. 2557 สำรวจเดือน ก.พ. พ.ค. ก.ค. ส.ค. และ พ.ย.

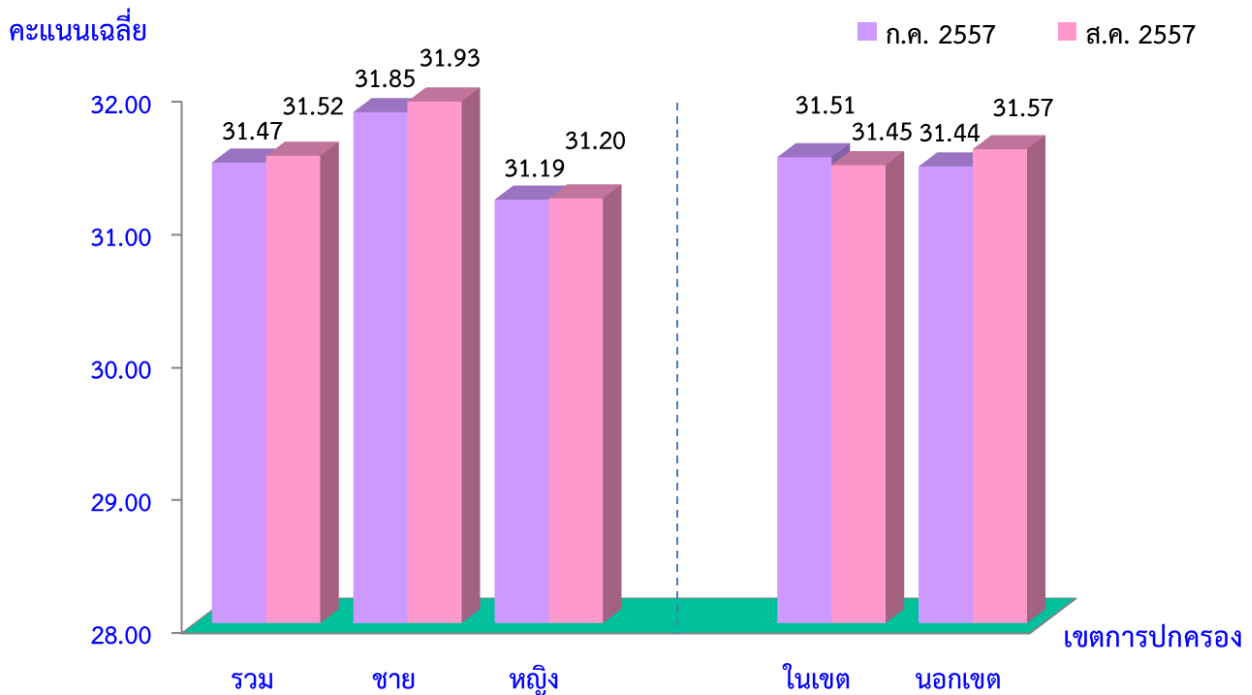
เมื่อพิจารณาตามเพศ เขตการปกครอง และภาคในเดือนสิงหาคม 2557 พบว่า เพศชายมีคะแนนเฉลี่ยสุขภาพจิตสูงกว่าเพศหญิง (ชาย 31.93 หญิง 31.20) ผู้ที่อยู่นอกเขตเทศบาลมีคะแนนเฉลี่ยสุขภาพจิตสูงกว่าผู้ที่อยู่ในเขตเทศบาล (ในเขตเทศบาล 31.45 นอกเขตเทศบาล 31.57) หากพิจารณาเป็นรายภาค พบว่า ภาคเหนือมีคะแนนเฉลี่ยสุขภาพจิตสูงที่สุด 31.83 รองลงมา เป็นภาคใต้ 31.79 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 31.72 กรุงเทพมหานคร 31.44 และคะแนนเฉลี่ยสุขภาพจิตต่ำสุดเป็นภาคกลาง 30.97

แผนภูมิ 2 คะแนนเฉลี่ยสุขภาพจิตคนไทยอายุ 15 ปีขึ้นไป จำแนกตามเพศ เขตการปกครอง และภาค พ.ศ. 2557

เมื่อเปรียบเทียบเดือนกรกฎาคมกับสิงหาคม 2557 พบว่า คะแนนเฉลี่ยสุขภาพจิตเพิ่มขึ้น โดยเพศชายเพิ่มขึ้น 0.08 คะแนน เพศหญิงเพิ่มขึ้นเล็กน้อย 0.01 คะแนน ส่วนผู้ที่อาศัยอยู่นอกเขตเทศบาลเพิ่มขึ้น 0.13 คะแนน ขณะที่ผู้ที่อยู่ในเขตเทศบาลลดลง 0.06 คะแนน

แผนภูมิ 3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยสุขภาพจิตคนไทยอายุ 15 ปีขึ้นไป จำแนกตามเพศ และเขตการปกครอง พ.ศ. 2557

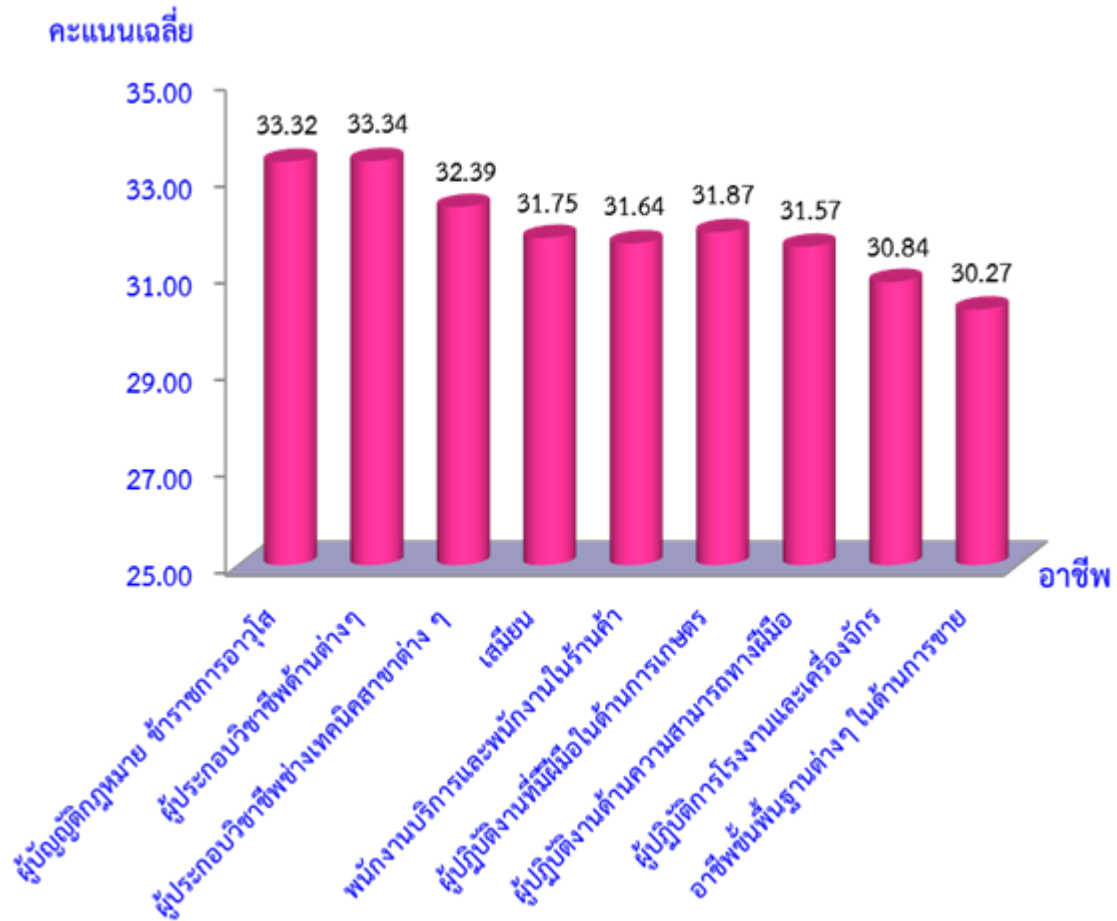

2. สุขภาพจิตของผู้มีงานทำ

สุขภาพจิตของผู้ทำงานในเดือนสิงหาคม 2557 พบว่า อาชีพที่มีคะแนนสุขภาพจิตสูงที่สุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ กลุ่มอาชีพผู้ประกอบการวิชาชีพด้านต่างๆ (ผู้ประกอบการวิชาชีพด้านวิทยาศาสตร์ วิศวกรรม ด้านสุขภาพ ด้านการสอน ด้านธุรกิจและการบริหาร ด้าน ICT ด้านกฎหมาย สังคม และวัฒนธรรม) มีคะแนนเฉลี่ย 33.34 รองลงมาเป็นกลุ่มอาชีพผู้บัญญัติกฎหมาย ข้าราชการอาวุโส 33.32 และกลุ่มอาชีพผู้ประกอบการวิชาชีพช่างเทคนิคสาขาต่างๆ 32.39

ส่วนกลุ่มอาชีพชั้นพื้นฐานต่างๆ ในด้านการขาย มีคะแนนสุขภาพจิต ต่ำที่สุด 30.27

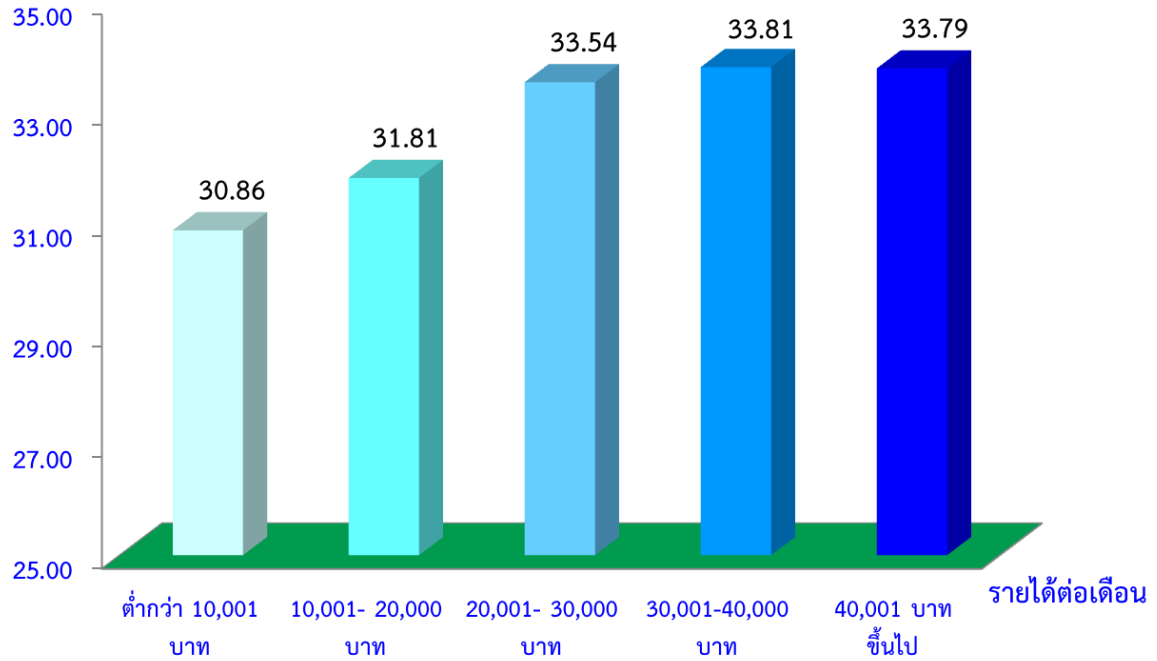
แผนภูมิ 4 คะแนนเฉลี่ยสุขภาพจิตของผู้มีงานทำ จำแนกตามอาชีพ พ.ศ. 2557

เมื่อพิจารณาผู้ทำงานที่เป็นลูกจ้างตามระดับของเงินเดือนที่ได้รับในแต่ละเดือนพบว่า คะแนนเฉลี่ยสุขภาพจิตของลูกจ้างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001 - 40,000 บาทขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยสุขภาพจิตสูงสุด 33.81 รองลงมาเป็นผู้ที่มีรายได้มากกว่า 40,000 บาท มีคะแนนเฉลี่ย 33.79 ผู้ที่มีรายได้ 20,001 - 30,000 บาท มีคะแนนเฉลี่ย 33.54 ผู้ที่มีรายได้ 10,001 - 20,000 บาท มีคะแนนเฉลี่ย 31.81 และผู้ที่มีรายได้ต่ำกว่า 10,001 บาท มีคะแนนเฉลี่ย 30.86 จะเห็นได้ว่า ลูกจ้างที่มีรายได้ดีคะแนนเฉลี่ยสุขภาพจิตก็จะยิ่งสูงขึ้นตามไปด้วย

แผนภูมิ 5 คะแนนเฉลี่ยสุขภาพจิตของผู้มีงานทำ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน
ของลูกจ้าง พ.ศ. 2557

คะแนนเฉลี่ย

สำรวจแรงงานนอกระบบ พ.ศ. 2557

ความเป็นมาและวัตถุประสงค์

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของข้อมูลแรงงานนอกระบบ จึงได้ดำเนินการสำรวจแรงงานนอกระบบขึ้นเป็นครั้งแรก ในปี 2548 เพื่อให้มีข้อมูลใช้อย่างต่อเนื่อง โดยได้ดำเนินการสำรวจเป็นประจำทุกปี ซึ่งดำเนินการสำรวจพร้อมกับการสำรวจภาวะการทำงานของประชากรในไตรมาสที่ 3 เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการใช้ข้อมูลแก่หน่วยงานด้านการวางแผนและกำหนดนโยบาย ในการใช้เป็นฐานข้อมูลเพื่อศึกษาถึงแรงงานนอกระบบ ในการขยายความคุ้มครองและการประกันสังคมให้ครอบคลุมทุกสาขาอาชีพ เพื่อให้ผู้ที่ทำงานนอกระบบได้เข้าถึงการประกันสังคมและความคุ้มครองจากการทำงาน ได้รับความเป็นธรรม มีความมั่นคงจากการทำงาน ซึ่งจะส่งผลให้แรงงานนอกระบบเหล่านี้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

สำหรับการสำรวจแรงงานนอกระบบ ได้ดำเนินการเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับจำนวน และลักษณะต่างๆ ของประชากรที่มีงานทำที่ไม่ได้รับความคุ้มครอง และไม่มีหลักประกันทางสังคม และไม่ได้รับความคุ้มครองจากการทำงานตามกฎหมายแรงงาน ซึ่งข้อมูลสำคัญที่ได้จากการสำรวจได้แก่

- 1) จำนวนแรงงานที่อยู่ในระบบและนอกระบบ
- 2) ลักษณะทางประชากรและสังคมที่สำคัญของแรงงานในระบบและนอกระบบ เช่น อายุ เพศ การศึกษาที่สำเร็จ อาชีพ และอุตสาหกรรม ชั่วโมงการทำงาน เป็นต้น
- 3) ข้อมูลอื่นๆ เกี่ยวกับการได้รับบาดเจ็บหรืออุบัติเหตุจากการทำงาน สิทธิการรักษาพยาบาล และปัญหาที่เกิดขึ้นจากการทำงาน เป็นต้น

คํารวม

ประชากรที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนส่วนบุคคลและครัวเรือนกลุ่มบุคคล (ประเภทคนงาน)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

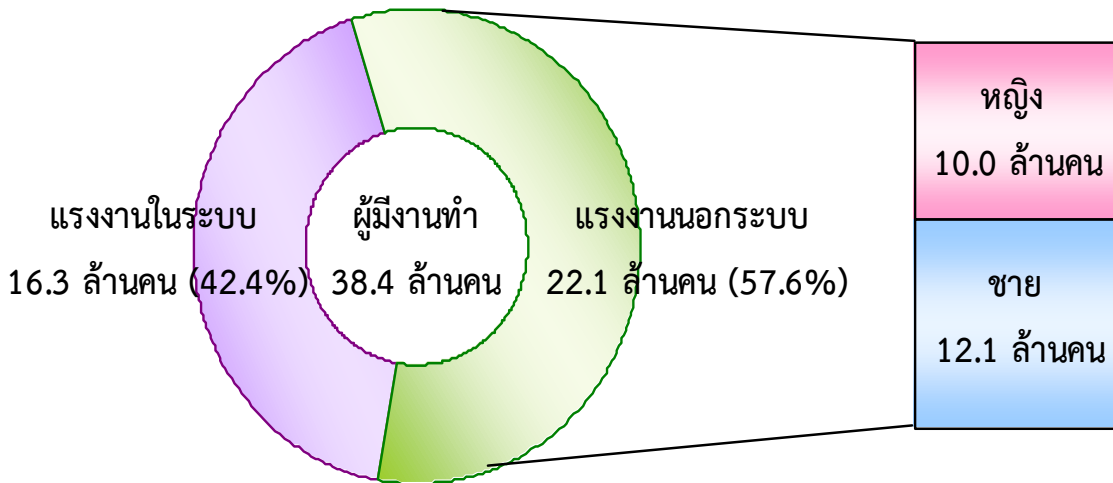
ดำเนินการในทุกจังหวัดทั่วประเทศ พร้อมกับการสำรวจภาวะการทำงานของประชากรระหว่างวันที่ 1 - 12 ของเดือนกรกฎาคม - กันยายน 2557 โดยมีครัวเรือนที่ตกเป็นตัวอย่างทั้งสิ้น 83,880 ครัวเรือน เป็นครัวเรือนตัวอย่างในกรุงเทพมหานคร 4,800 ครัวเรือน ในเขตเทศบาล 48,960 ครัวเรือน และนอกเขตเทศบาล 34,920 ครัวเรือน สำหรับวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้การสัมภาษณ์หัวหน้าครัวเรือน หรือสมาชิกในครัวเรือนที่ตกเป็นตัวอย่าง โดยพนักงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ซึ่งมีประสบการณ์ในการสำรวจ

แรงงานนอกระบบ หมายถึง ผู้มีงานทำที่ไม่ได้รับความคุ้มครอง หรือไม่มีหลักประกันทางสังคมจากการทำงาน ซึ่งผลการสำรวจในปี 2557 สรุปสาระสำคัญ ได้ดังนี้

1. จำนวนแรงงานนอกระบบ

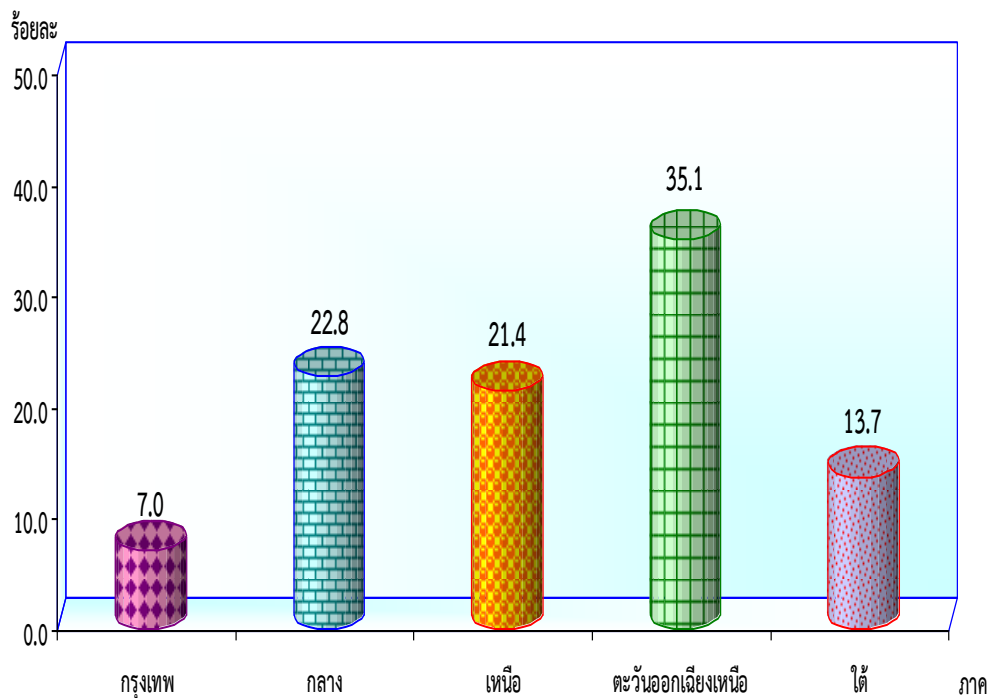
ผลการสำรวจในปี 2557 พบว่า ในจำนวนผู้มีงานทำทั้งสิ้น 38.4 ล้านคน เป็นผู้ทำงานที่ไม่ได้รับความคุ้มครองหรือไม่มีหลักประกันทางสังคมจากการทำงาน เรียกว่าแรงงานนอกระบบ 22.1 ล้านคน หรือร้อยละ 57.6 และที่เหลือเป็นแรงงานในระบบ 16.3 ล้านคน หรือร้อยละ 42.4 สำหรับแรงงานนอกระบบเมื่อพิจารณาตามเพศ พบว่า เพศชายมีจำนวนมากกว่าเพศหญิงเล็กน้อย คือ เพศชาย 12.1 ล้านคน หรือร้อยละ 54.8 และเพศหญิง 10.0 ล้านคน หรือร้อยละ 45.2 ของแรงงานนอกระบบทั้งหมด

แผนภูมิ 1 จำนวนแรงงานนอกระบบ จำแนกตามเพศ พ.ศ. 2557

นอกจากนั้นแรงงานนอกระบบทำงานอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุดร้อยละ 35.1 รองลงมาเป็น ภาคกลางร้อยละ 22.8 ภาคเหนือร้อยละ 21.4 ภาคใต้ร้อยละ 13.7 และกรุงเทพมหานครมีแรงงานนอกระบบน้อยที่สุดร้อยละ 7.0

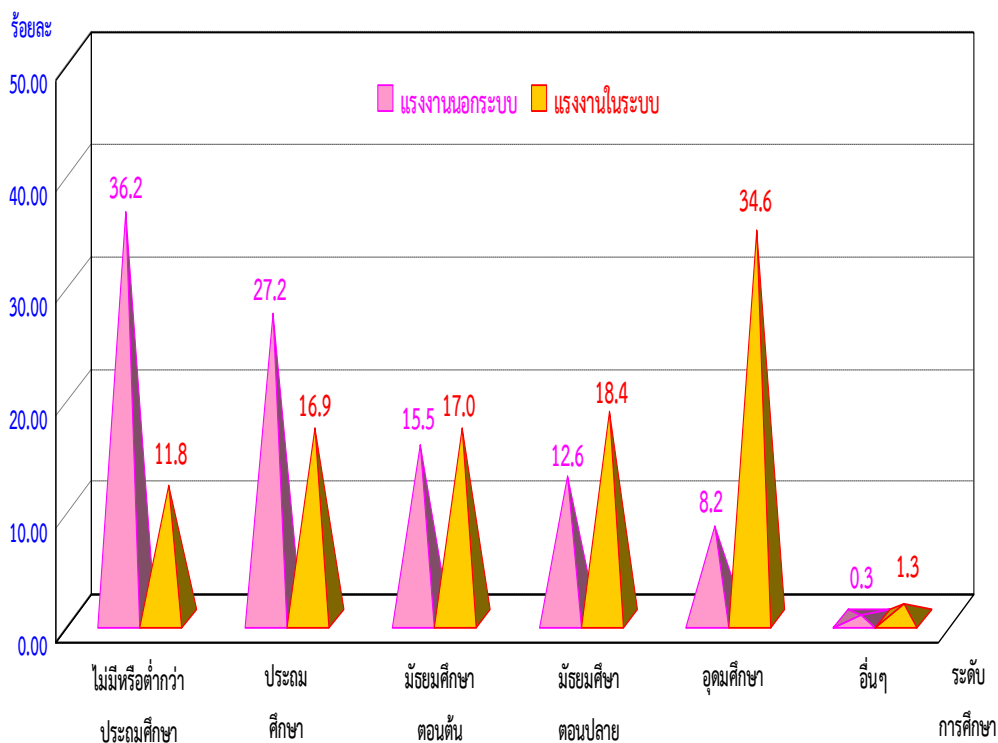
แผนภูมิ 2 ร้อยละของแรงงานนอกระบบ จำแนกตามภาค พ.ศ. 2557

2. ระดับการศึกษาที่สำเร็จของแรงงานนอกระบบ

สำหรับระดับการศึกษาที่สำเร็จของแรงงานนอกระบบ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษาและต่ำกว่ามากที่สุด ประมาณ 14.0 ล้านคน หรือร้อยละ 63.4 รองลงมาเป็น ระดับมัธยมศึกษา 6.2 ล้านคน หรือร้อยละ 28.1 และระดับอุดมศึกษา 1.8 ล้านคน หรือร้อยละ 8.2 จะเห็นได้ว่าแรงงานนอกระบบส่วนใหญ่เป็นผู้มีการศึกษาในระดับที่ไม่สูงนัก เมื่อเทียบกับแรงงานในระบบ ดังนั้นหน่วยงานหลักที่เกี่ยวข้องควรมีการส่งเสริม สนับสนุนด้านการศึกษาแก่แรงงานนอกระบบเพื่อเป็นการเพิ่มศักยภาพและยกระดับสถานภาพการทำงานของแรงงานนอกระบบให้ดีขึ้น

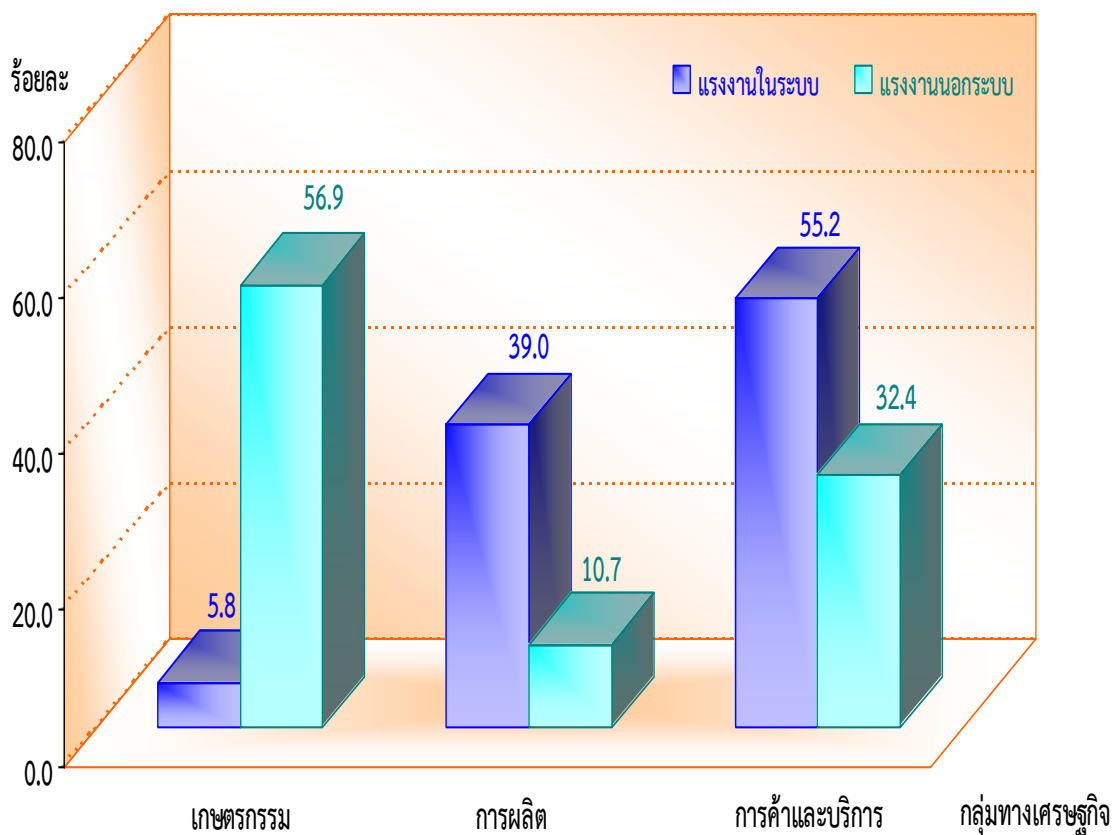
แผนภูมิ 3 เปรียบเทียบร้อยละของแรงงานในระบบและนอกระบบ จำแนกตามระดับการศึกษาที่สำเร็จ พ.ศ. 2557

3. การประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจของแรงงานนอกระบบ

เมื่อพิจารณาถึงประเภทการประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจ พบว่า แรงงานนอกระบบมากกว่าครึ่งหนึ่งทำงานอยู่ในภาคเกษตรกรรม โดยมีจำนวนถึง 12.6 ล้านคน หรือร้อยละ 56.9 รองลงมาทำงานอยู่ในภาคการค้าและการบริการร้อยละ 32.4 และภาคการผลิตร้อยละ 10.7 ตามลำดับ

แผนภูมิ 4 เปรียบเทียบร้อยละของแรงงานในระบบและนอกระบบ จำแนกตามกลุ่มทางเศรษฐกิจ พ.ศ. 2557

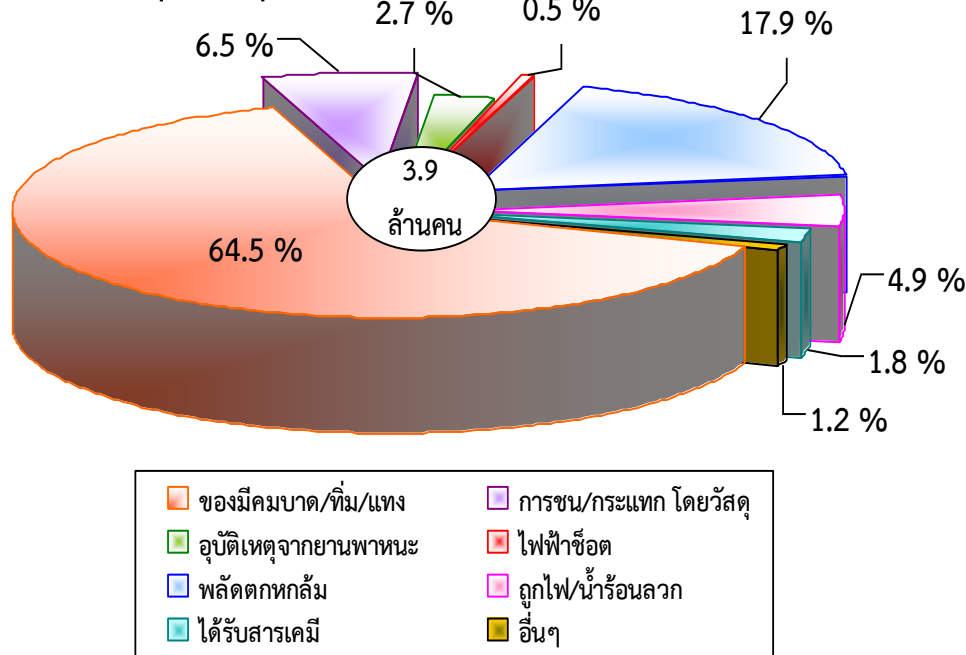
4. การได้รับบาดเจ็บหรืออุบัติเหตุจากการทำงาน

สำหรับการได้รับบาดเจ็บหรืออุบัติเหตุจากการทำงานของแรงงานนอกระบบในปี 2557 มีจำนวน 3.9 ล้านคน โดยลักษณะของการเกิดอุบัติเหตุหรือบาดเจ็บเกิดจากการถูกของมีคมบาดมากที่สุดร้อยละ 64.5 รองลงมา

เป็นพลัดตกหกล้มร้อยละ 17.9 การชนและกระแทกร้อยละ 6.5 ไฟไหม้หรือน้ำร้อนลวกร้อยละ 4.9 อุบัติเหตุจากยานพาหนะร้อยละ 2.7 ได้รับสารเคมีเป็นพิษร้อยละ 1.8 และไฟฟ้าช็อตร้อยละ 1.2

เมื่อพิจารณาแรงงานนอกระบบที่ได้รับบาดเจ็บหรืออุบัติเหตุในปี 2557 พบว่า มีจำนวนเฉลี่ยวันละ 10,760 คน ซึ่งมีจำนวนลดลงจากปี 2556 (เฉลี่ยวันละ 11,100 คน) ซึ่งเป็นตัวเลขที่ค่อนข้างสูง ดังนั้นนายจ้างควรเข้ามาดูแลและสร้างความปลอดภัยจากการทำงานให้แก่แรงงานนอกระบบมากขึ้น

แผนภูมิ 5 ร้อยละของแรงงานนอกระบบ จำแนกตามการได้รับบาดเจ็บหรืออุบัติเหตุจากการทำงาน พ.ศ. 2557

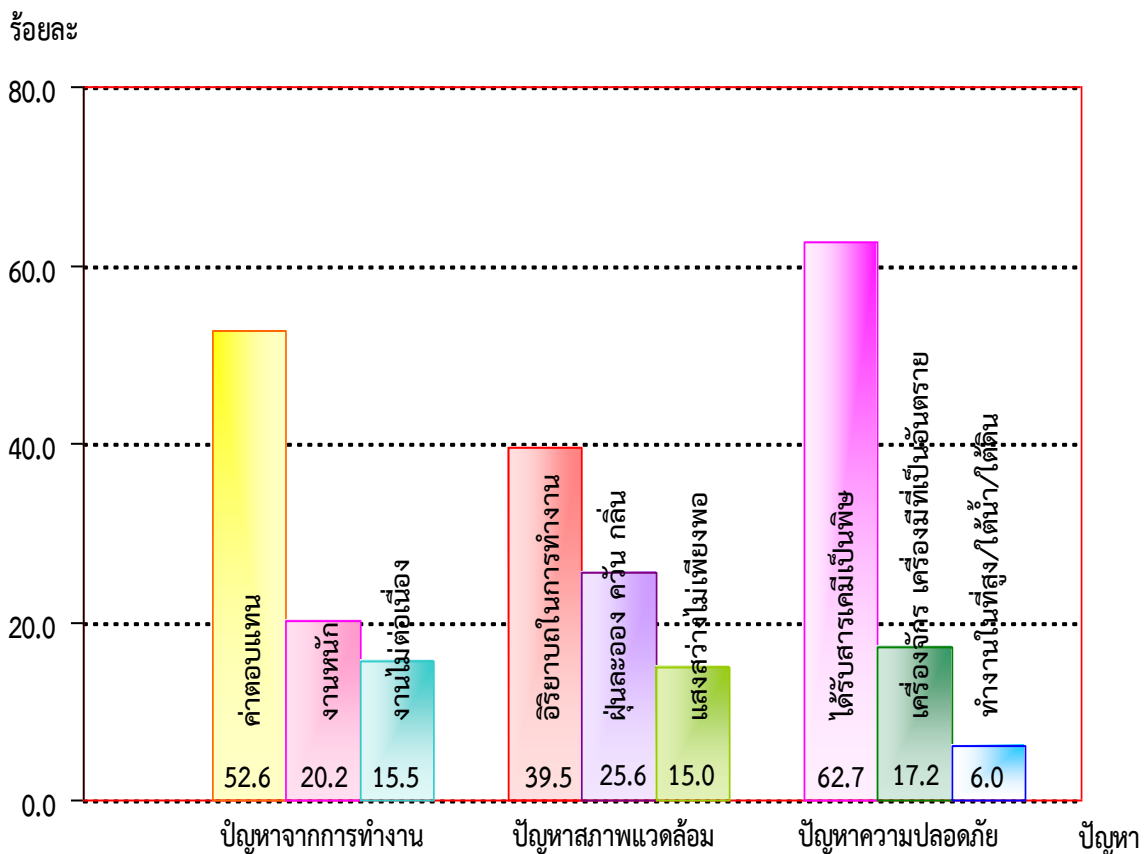
5. ปัญหาของแรงงานนอกระบบ

จากผลการสำรวจแรงงานนอกระบบต่อปัญหาต่างๆ จากการทำงาน เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา พบว่า ปัญหาจากการทำงานที่แรงงานนอกระบบต้องการให้ภาครัฐช่วยเหลือมากที่สุด คือ ปัญหาการเกี่ยวกับค่าตอบแทน ร้อยละ 52.6 รองลงมาเป็นการทำงานหนักร้อยละ 20.2 และงานที่ไม่ได้รับการจ้างอย่างต่อเนื่อง

ร้อยละ 15.5 ที่เหลือเป็นอื่นๆ เช่น ไม่มีสวัสดิการ ไม่มีวันหยุด ทำงานไม่ตรงเวลาปกติ ชั่วโมงทำงานมากเกินไปและลาพักผ่อนไม่ได้ เป็นต้น

สำหรับปัญหาสภาพแวดล้อมในการทำงาน ที่แรงงานนอกระบบประสบมากที่สุด คือ อริยาบถในการทำงาน (ไม่ค่อยได้เปลี่ยนลักษณะท่าทางในการทำงาน) ร้อยละ 39.5 มีฝุ่น คว้น กลิ่นร้อยละ 25.6 และมีแสงสว่างไม่เพียงพอร้อยละ 15.0

แผนภูมิ 6 ร้อยละของแรงงานนอกระบบ จำแนกตามปัญหาที่เกิดจากการทำงานที่สำคัญ (ด้านการทำงาน ด้านสภาพแวดล้อม ด้านความปลอดภัย) พ.ศ. 2557

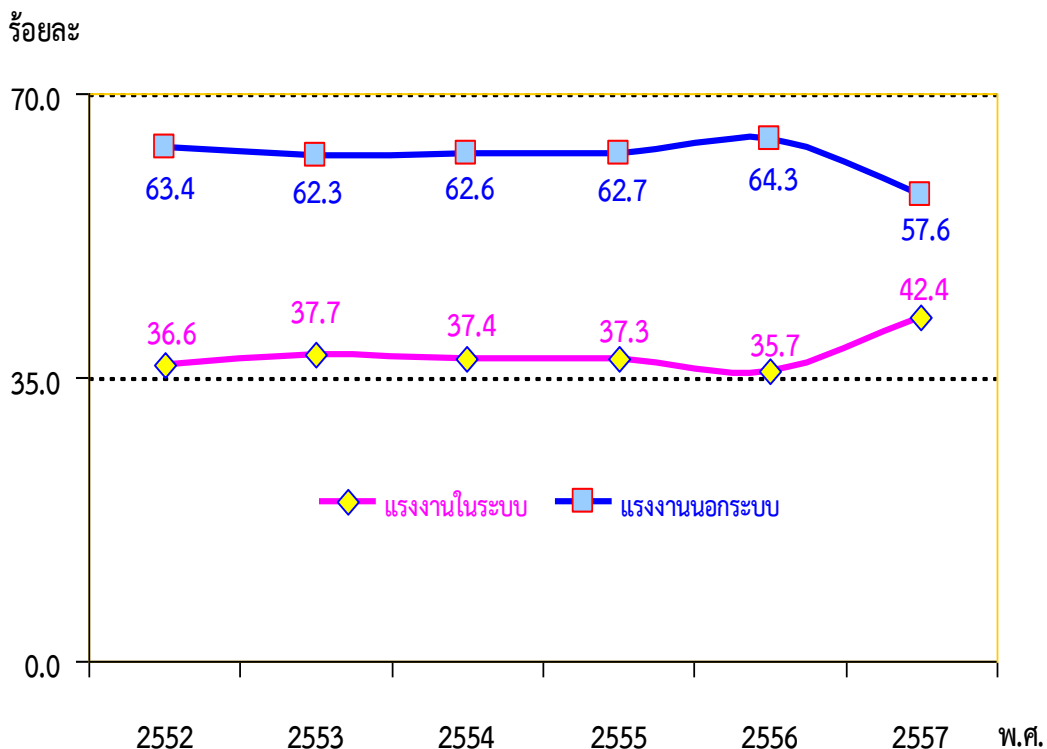

ปัญหาความปลอดภัยในการทำงาน ส่วนใหญ่ ได้รับสารเคมีเป็นพิษ ร้อยละ 62.7 เครื่องจักร เครื่องมือ ที่เป็นอันตรายร้อยละ 17.2 และทำงานในที่สูง/ใต้น้ำ/ใต้ดินร้อยละ 6.0

6. เปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของแรงงานนอกระบบ ในช่วงปี 2552 - 2557

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลตั้งแต่ ปี 2552 จนถึง ปี 2557 พบว่า สัดส่วนผู้ทำงานที่เป็นแรงงานนอกระบบในแต่ละปีไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก โดยในช่วงปี 2553 – 2556 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 62.3 ในปี 2553 เป็นร้อยละ 64.3 ในปี 2556 ในขณะที่ปี 2557 ร้อยละของแรงงานนอกระบบลดลงเป็น 57.6 เนื่องจากในช่วงปี 2557 ที่ผ่านมานโยบายของภาครัฐที่ต้องการผลักดันผู้ทำงานในตลาดแรงงานจากผู้ทำงานที่เป็นแรงงานนอกระบบให้เข้าสู่ในระบบ ซึ่งจะทำให้แรงงานเหล่านี้สามารถเข้าถึงสวัสดิการและผลตอบแทนที่ดีกว่าจากภาครัฐได้ง่ายกว่าการเป็นแรงงานนอกระบบ

แผนภูมิ 7 เปรียบเทียบร้อยละของแรงงานในระบบและนอกระบบ
พ.ศ. 2552 - 2557

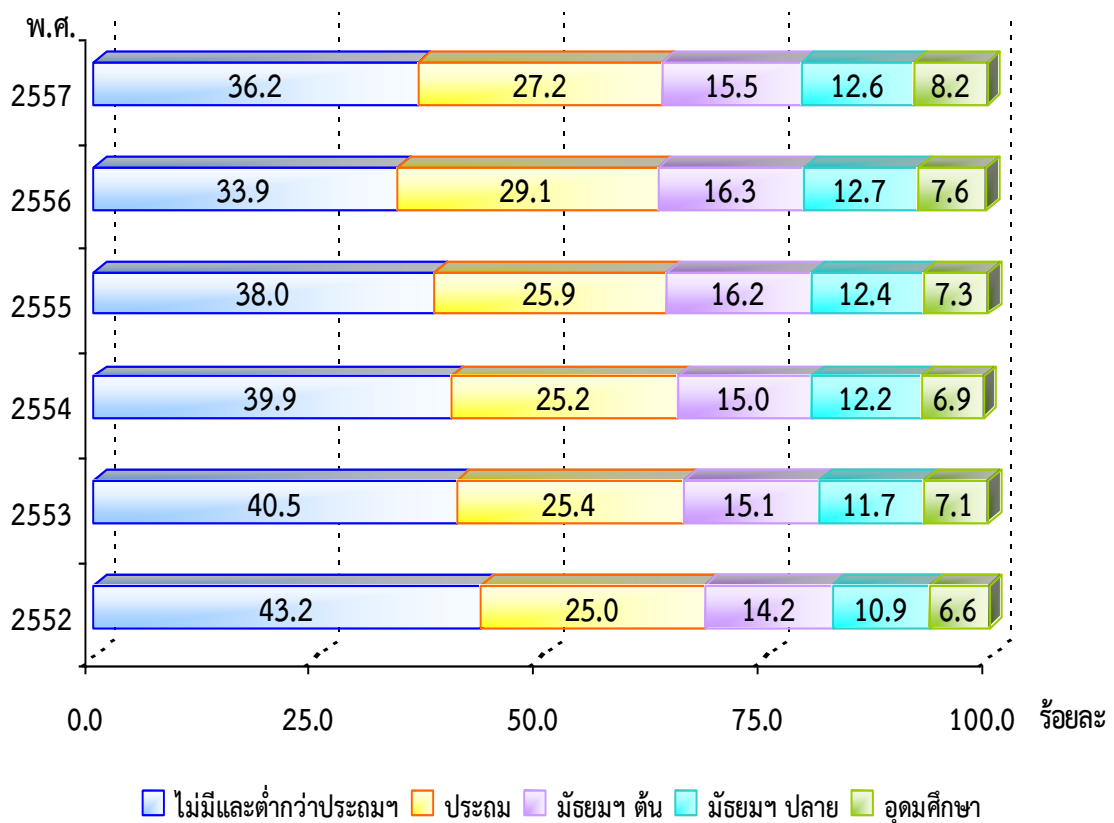

สำหรับระดับการศึกษาที่สำเร็จของแรงงานนอกระบบในช่วง 6 ปีที่ผ่านมา พบว่า แรงงานนอกระบบส่วนใหญ่ยังเป็นผู้ที่ไม่มีการศึกษาและต่ำกว่า ประถมศึกษา รองลงมาเป็น ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และอุดมศึกษา ตามลำดับ

อนึ่งเป็นที่น่าสนใจว่าในช่วงปี 2552 ถึงปี 2557 แรงงานนอกระบบที่ สำเร็จการศึกษาตั้งแต่ประถมศึกษาขึ้นไปมีสัดส่วนเพิ่มขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม ระดับการศึกษาของแรงงานนอกระบบในช่วง 6 ปีที่ผ่านมา ยังอยู่ในกลุ่ม ของผู้มีการศึกษาไม่สูงนัก

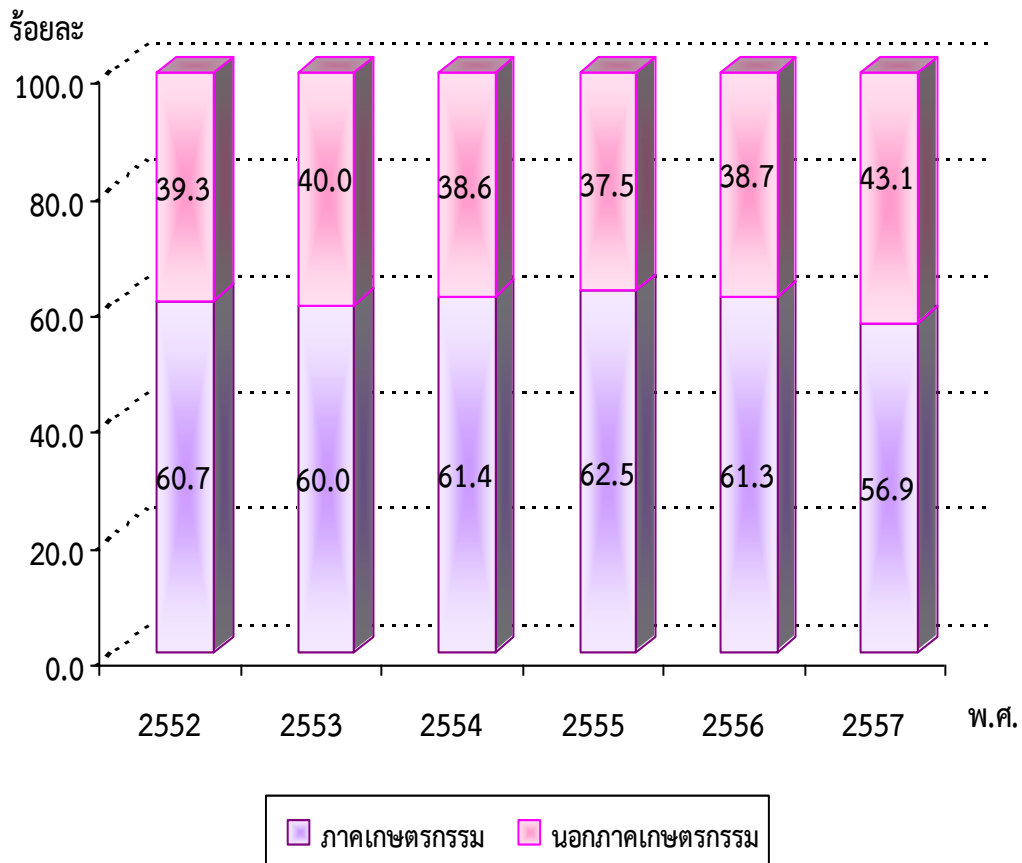
แผนภูมิ 8 เปรียบเทียบร้อยละของแรงงานนอกระบบ

จำแนกตามระดับการศึกษาที่สำเร็จ พ.ศ. 2552 - 2557

และเมื่อพิจารณาตามอุตสาหกรรมในภาคเกษตรกรรมและนอกภาคเกษตรกรรม พบว่า ตั้งแต่ปี 2552 – 2557 สัดส่วนแรงงานนอกระบบที่อยู่ในภาคเกษตรกรรมประมาณร้อยละ 37.5 – 43.1 และอยู่นอกภาคเกษตรกรรมประมาณร้อยละ 56.9 – 62.5 โดยในปี 2557 แรงงานนอกระบบที่อยู่ในภาคเกษตรกรรมมีจำนวนลดลง ในขณะที่แรงงานนอกระบบที่อยู่นอกภาคเกษตรกรรมเพิ่มขึ้น

แผนภูมิ 9 เปรียบเทียบร้อยละของแรงงานนอกระบบ จำแนกตามภาคเกษตรกรรมและนอกภาคเกษตรกรรม พ.ศ. 2552 - 2557

สำรวจความต้องการพัฒนาขีดความสามารถของประชากร พ.ศ. 2557

ความเป็นมาและวัตถุประสงค์

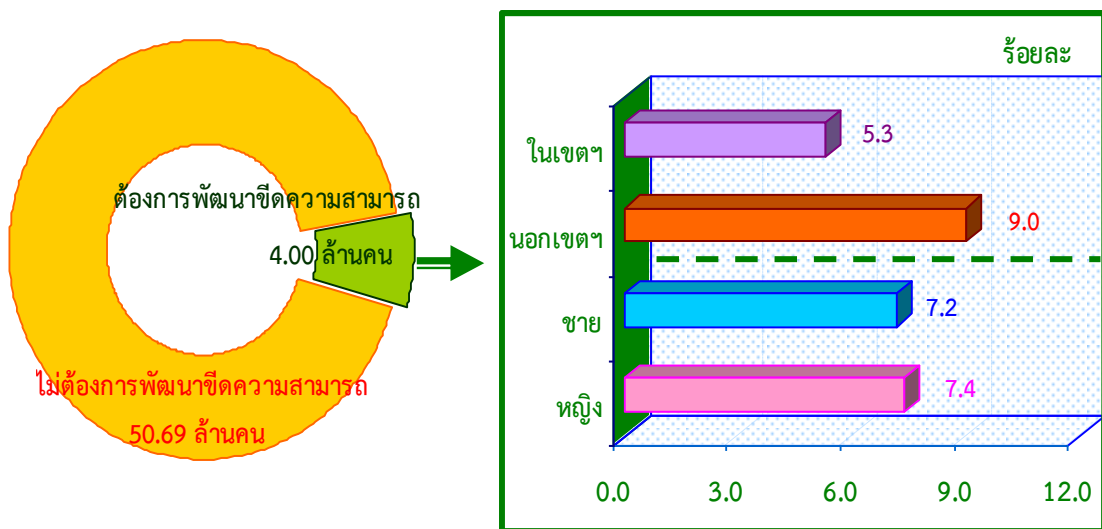
สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ดำเนินการสำรวจความต้องการพัฒนาขีดความสามารถของประชากรครั้งแรกในปี 2538 โดยผนวกข้อมูลเข้ากับแบบสำรวจภาวะการทำงานของประชากรในรอบที่ 1 (กุมภาพันธ์) ตามความต้องการใช้ข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ครั้งที่ 2 ได้ดำเนินการในปี 2542 รอบที่ 1 (กุมภาพันธ์) และรอบที่ 3 (สิงหาคม) และตั้งแต่ปี 2544 เป็นต้นมา ได้ดำเนินการสำรวจปีละ 1 ครั้ง โดยเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนมกราคม กุมภาพันธ์ และมีนาคมของทุกปี โดยสำรวจจากประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ในครัวเรือนที่ตกเป็นตัวอย่างทั่วประเทศ รวมทั้งสิ้น 83,880 ครัวเรือน เพื่อให้มีข้อมูลที่ต่อเนื่อง ประกอบการวางแผนและการจัดทำนโยบายด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สำหรับวัตถุประสงค์ของการสำรวจ เพื่อต้องการประมาณถึงจำนวนและลักษณะของประชากรผู้ที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถ ตามรายวิชาหรือหลักสูตรที่ต้องการพัฒนา ผลการสำรวจสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ความต้องการพัฒนาขีดความสามารถ

ผลการสำรวจความต้องการพัฒนาขีดความสามารถของประชากร พ.ศ. 2557 พบว่า จำนวนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป มีประมาณ 54.69 ล้านคน ในจำนวนนี้มีผู้ต้องการพัฒนาขีดความสามารถ 4.00 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 7.3 ของประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป เป็นชาย 1.90 ล้านคน (ร้อยละ 7.2) และหญิง 2.10 ล้านคน (ร้อยละ 7.4)

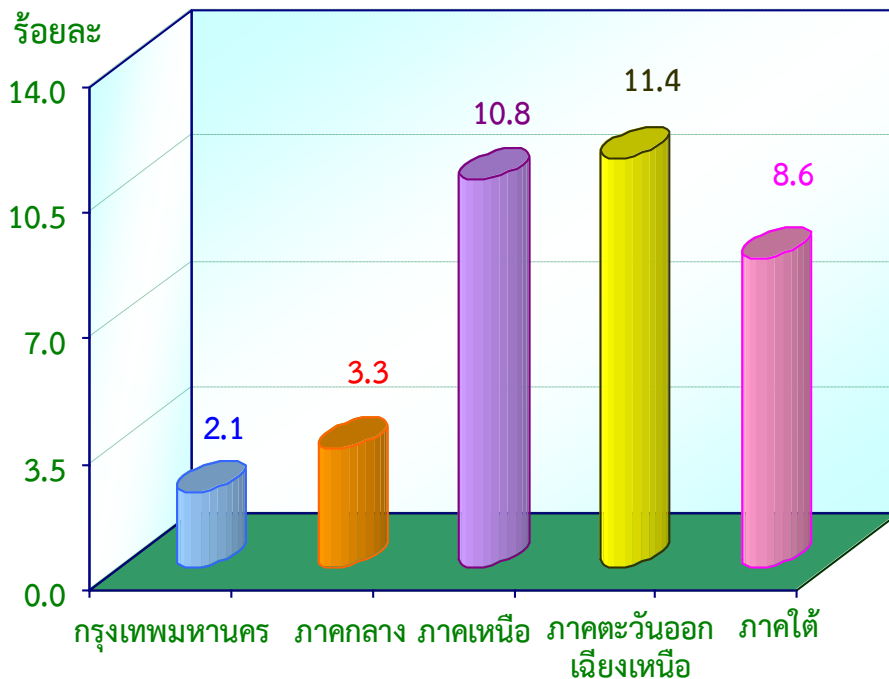
หากพิจารณาตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาล ต้องการพัฒนาขีดความสามารถ 1.32 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 5.3 ขณะที่นอกเขตเทศบาลต้องการพัฒนาขีดความสามารถ 2.68 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 9.0

แผนภูมิ 1 จำนวนและร้อยละของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถ จำแนกตามเพศ และเขตการปกครอง

เมื่อพิจารณา ผู้ที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถเป็นรายภาค พบว่า ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีผู้ที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถมากที่สุดร้อยละ 11.4 รองลงมาเป็นภาคเหนือร้อยละ 10.8 ภาคใต้ร้อยละ 8.6 ภาคกลางร้อยละ 3.3 และกรุงเทพมหานครน้อยที่สุดคือร้อยละ 2.1

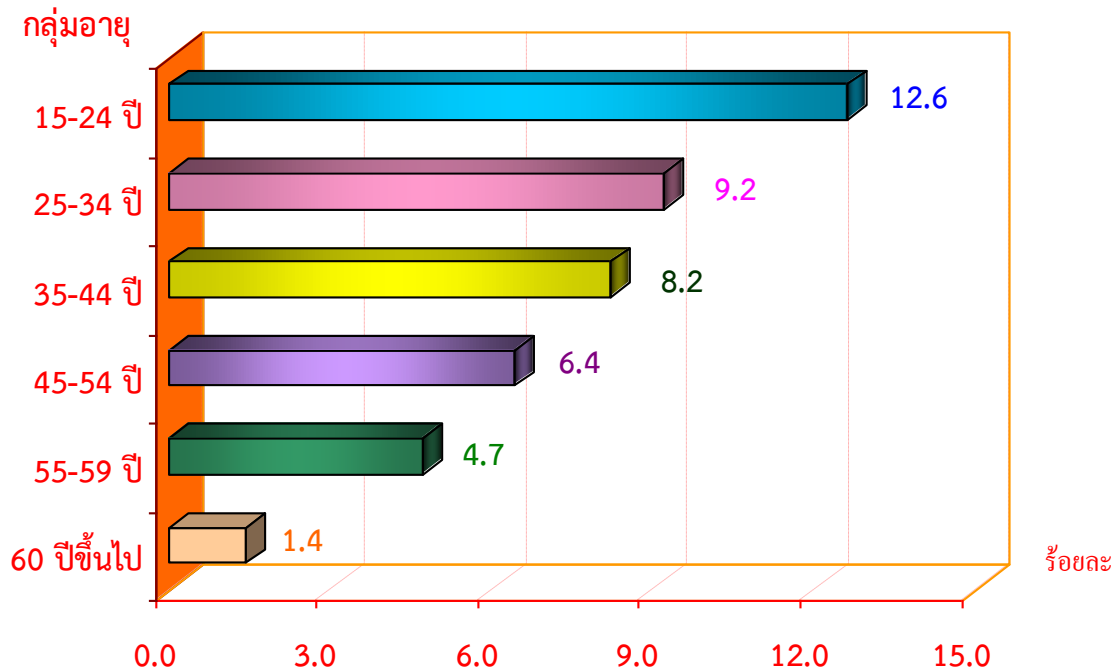
แผนภูมิ 2 ร้อยละของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถ
จำแนกตามภาค

ร้อยละของผู้ที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถตามภาค = $\frac{\text{ผู้ที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถแต่ละภาค}}{\text{ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป แต่ละภาค}} \times 100$

สำหรับผู้ที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถตามกลุ่มอายุ พบว่า กลุ่มอายุ 15-24 ปี หรือกลุ่มเยาวชนมีมากที่สุด ร้อยละ 12.6 กลุ่มอายุ 25-34 ปี ร้อยละ 9.2 กลุ่มอายุ 35-44 ปี ร้อยละ 8.2 กลุ่มอายุ 45-54 ปี ร้อยละ 6.4 กลุ่มอายุ 55-59 ปี ร้อยละ 4.7 และกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไปน้อยที่สุดคือร้อยละ 1.4 จะเห็นได้ว่ายิ่งอายุมากขึ้น ร้อยละของผู้ที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถจะลดลง

แผนภูมิ 3 ร้อยละของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถ จำแนกตามกลุ่มอายุ

$$\text{ร้อยละของผู้ที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถตามกลุ่มอายุ} = \frac{\text{ผู้ที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถแต่ละกลุ่มอายุ} \times 100}{\text{ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป แต่ละกลุ่มอายุ}}$$

2. หลักสูตรที่มีผู้สนใจต้องการพัฒนาขีดความสามารถ

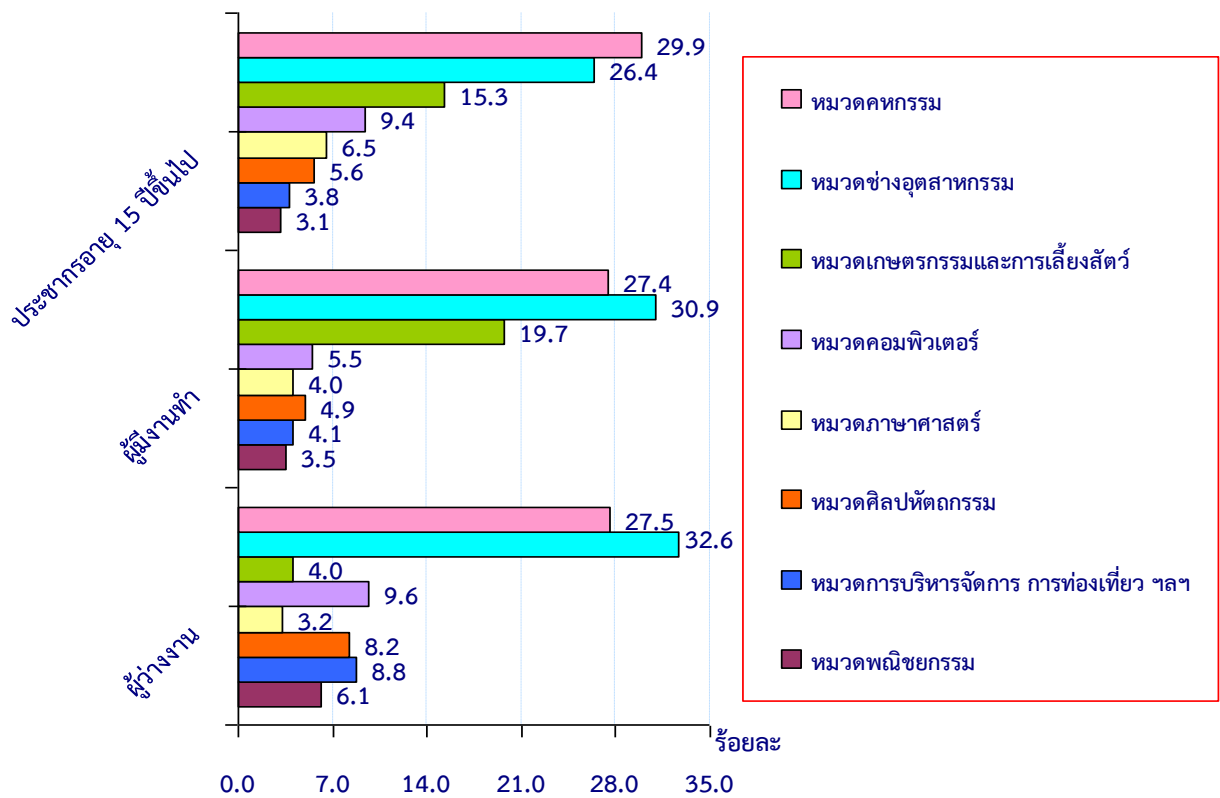
จากผลการสำรวจ พบว่า ผู้ที่ต้องการรับการพัฒนาขีดความสามารถตามสถานภาพแรงงาน จำแนกตามหลักสูตรที่มีผู้ต้องการพัฒนามากที่สุด 3 ลำดับแรก ประกอบด้วย

ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องการพัฒนาขีดความสามารถในหมวดคหกรรมมากที่สุด รองลงมาเป็นหมวดช่างอุตสาหกรรม และหมวดเกษตรกรรมและการเลี้ยงสัตว์

ผู้มีงานทำ ต้องการพัฒนาขีดความสามารถในหมวดช่างอุตสาหกรรมมากที่สุด รองลงมาเป็นหมวดคหกรรม และหมวดเกษตรกรรมและการเลี้ยงสัตว์

ผู้ว่างงาน ต้องการพัฒนาขีดความสามารถในหมวดช่างอุตสาหกรรมมากที่สุด รองลงมาเป็นหมวดคหกรรม และหมวดคอมพิวเตอร์

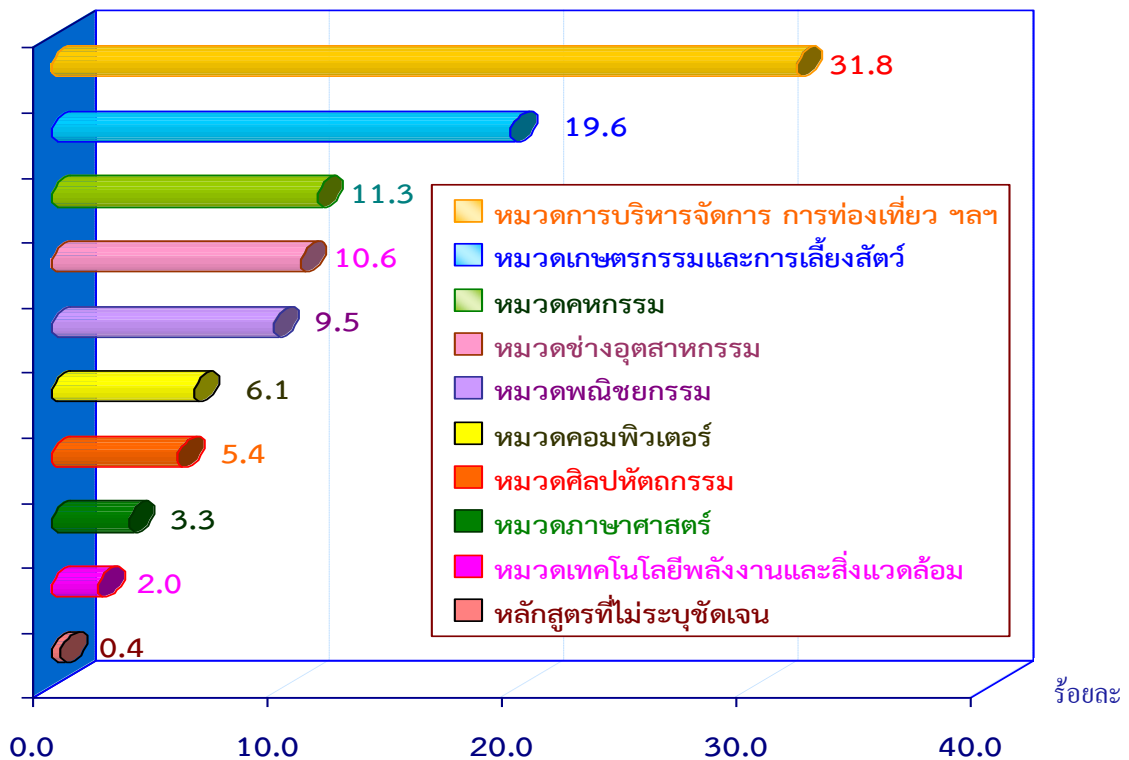
แผนภูมิ 4 ร้อยละของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ต้องพัฒนาขีดความสามารถจำแนกตามสถานภาพแรงงาน และหลักสูตรที่ต้องการพัฒนา

3. หลักสูตรที่เคยมีผู้ได้รับการพัฒนา

สำหรับการอบรมหรือพัฒนาขีดความสามารถในหลักสูตรด้านต่างๆ นั้นพบว่า ผู้ที่เคยได้รับการอบรมจำนวน 7.13 แสนคน เคยได้รับการอบรมหรือพัฒนาไปแล้วตามหมวดต่างๆ ที่สำคัญ 3 อันดับ ได้แก่ อันดับแรกหมวดการบริหารจัดการ การท่องเที่ยว การโรงแรมและภัตตาคาร การบริการ และอื่นๆ มากที่สุดร้อยละ 31.8 อันดับที่สองเป็นหมวดเกษตรกรรมและการเลี้ยงสัตว์ ร้อยละ 19.6 และอันดับที่สามหมวดคหกรรมร้อยละ 11.3

แผนภูมิ 5 ร้อยละของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่เคยได้รับการอบรมและการพัฒนาฯ
จำแนกตามหลักสูตร

4. เปรียบเทียบความต้องการพัฒนาขีดความสามารถของประชากร
ในช่วง ปี 2553 - 2557

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลตั้งแต่ปี 2553 - 2557 พบว่า ผู้ที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถมีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่อง

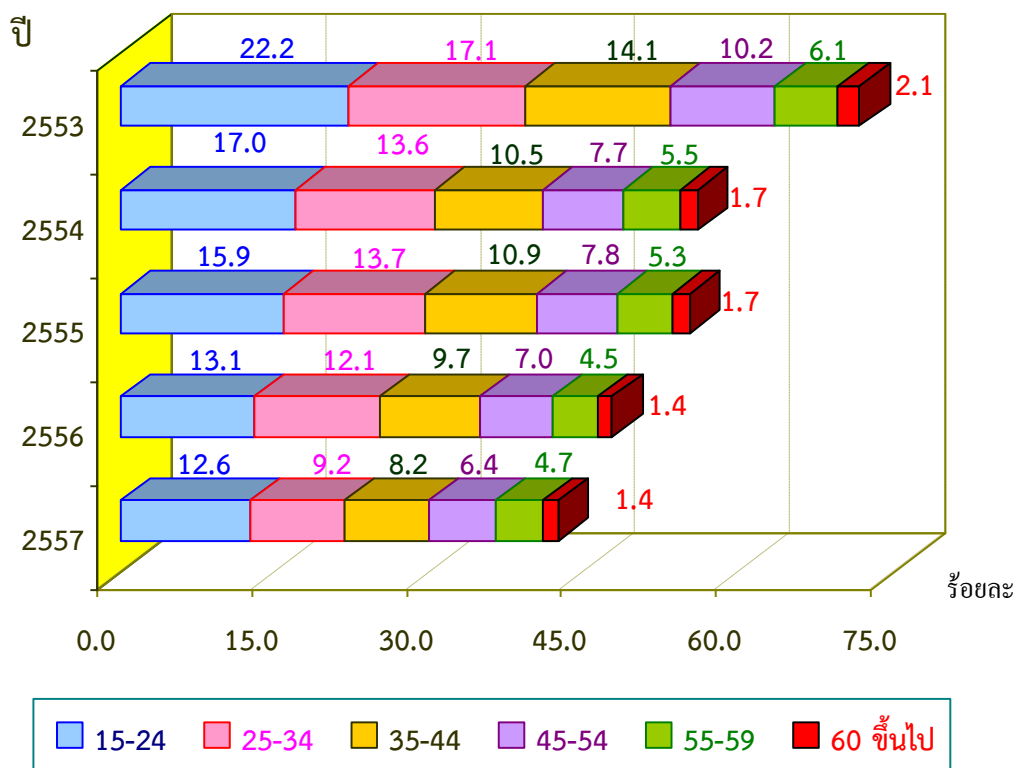
ตาราง 1 เปรียบเทียบจำนวนและร้อยละของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ต้องการ
พัฒนาขีดความสามารถ พ.ศ. 2553 - 2557

หน่วย : ล้านคน

ลักษณะความต้องการ	2553	2554	2555	2556	2557
ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป	53.23	53.80	54.32	54.83	54.69
ต้องการพัฒนาขีดความสามารถ	7.07	5.48	5.42	4.70	4.00
ไม่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถ	46.16	48.32	48.90	50.13	50.69
ร้อยละของผู้ที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถ	13.3	10.2	10.0	8.7	7.3

เมื่อพิจารณาผู้ที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถตามกลุ่มอายุ พบว่า กลุ่มอายุ 15 – 34 ปี มีความต้องการมากกว่ากลุ่มอายุอื่นๆ ซึ่งเป็นวัยหนุ่มสาวหรือเริ่มต้นเข้าสู่ชีวิตการทำงานจึงต้องการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เพื่อให้สามารถนำไปปรับใช้ในการพัฒนาตนเอง

แผนภูมิ 6 เปรียบเทียบร้อยละของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถ จำแนกตามกลุ่มอายุ พ.ศ. 2553 - 2557

สำรวจการอ่านหนังสือของประชากร พ.ศ. 2556

สำนักงานสถิติแห่งชาติดำเนินการสำรวจการอ่านหนังสือของประชากร เริ่มตั้งแต่ปี 2546 ต่อมาปี 2548 2551 2554 2556 โดยสำรวจทุก 2 ปี สำหรับปี 2556 เก็บรวบรวมข้อมูลในระหว่างเดือนมิถุนายน - กรกฎาคม พ.ศ. 2556 จากจำนวนครัวเรือนตัวอย่าง 55,920 ครัวเรือน

การสำรวจที่ผ่านมาในปี 2546 และ 2548 สำรวจเฉพาะการอ่านหนังสือ^{i/} ของประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป และตั้งแต่ปี 2551 ได้สำรวจเพิ่มเรื่องการอ่านหนังสือของเด็กเล็ก (ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 6 ปี) ผลการสำรวจที่สำคัญในปี 2556 สรุปได้ดังนี้

1. การอ่านหนังสือของเด็กเล็ก

การอ่านหนังสือของเด็กเล็ก ในที่นี้หมายถึงการอ่านหนังสือของเด็กเล็กที่อ่านในช่วงนอกเวลาเรียนด้วยตัวเอง รวมทั้งที่ผู้ใหญ่อ่านให้ฟัง

1.1 อัตราการอ่านหนังสือนอกเวลาเรียน

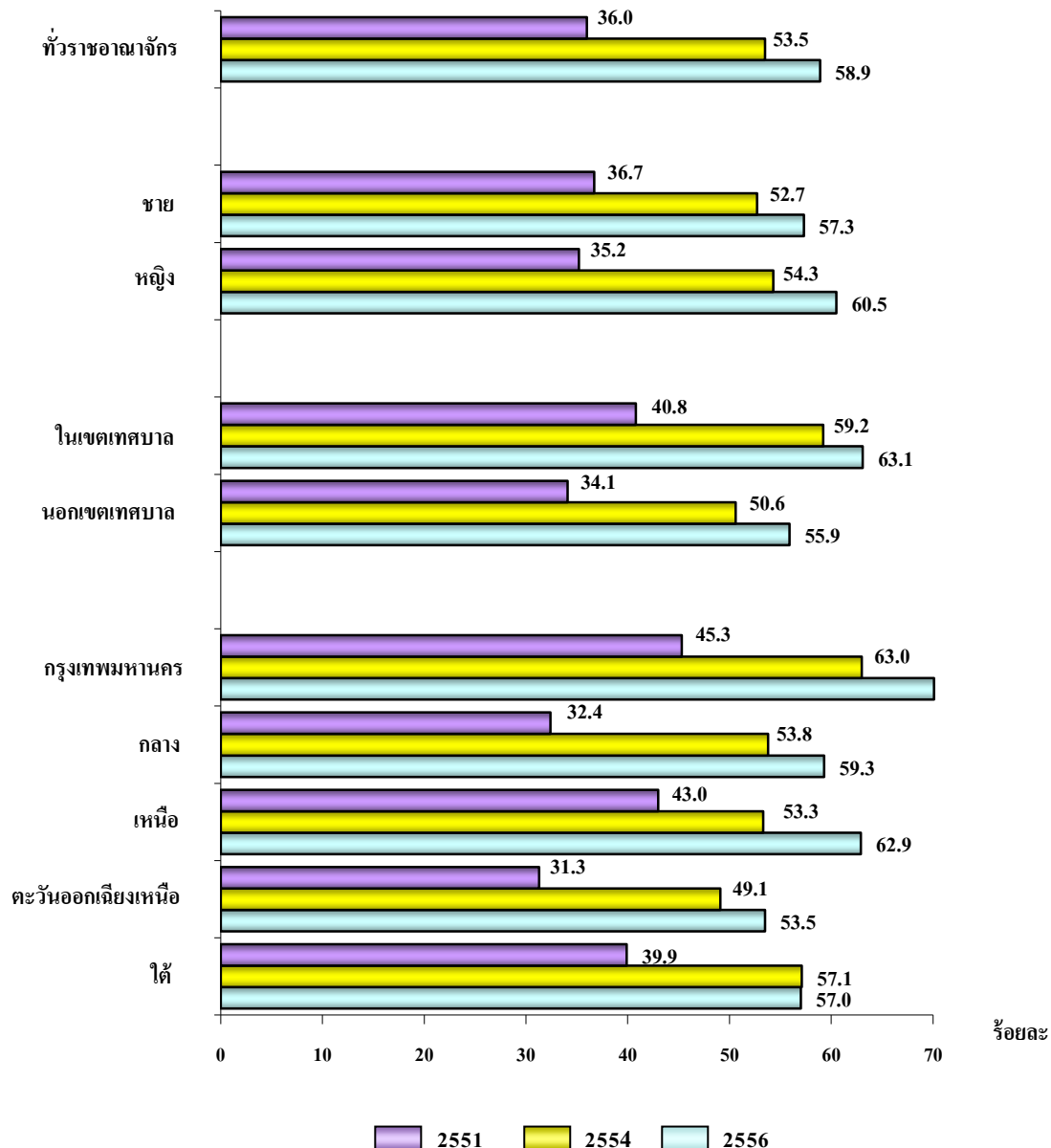
ผลการสำรวจปี 2556 พบว่า เด็กเล็กที่อ่านหนังสือมีประมาณ 2.7 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 58.9 เด็กผู้หญิงมีอัตราการอ่านหนังสือสูงกว่าเด็กผู้ชายเล็กน้อย (ร้อยละ 60.5 และร้อยละ 57.3 ตามลำดับ) นอกจากนี้ อัตราการอ่านหนังสือของเด็กเล็กมีความแตกต่างกันระหว่างเขตการปกครองและภาค โดยในเขตเทศบาลมีอัตราการอ่านหนังสือสูงกว่านอกเขตเทศบาล เด็กเล็กในกรุงเทพมหานครมีอัตราการอ่านหนังสือสูงสุดร้อยละ 70.1 ขณะที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เด็กเล็กมีอัตราการอ่านหนังสือต่ำสุดร้อยละ 53.5

^{i/} การอ่านหนังสือ หมายถึง การอ่านหนังสือทุกประเภทนอกเวลาเรียน/นอกเวลาทำงาน

รวมทั้งการอ่านทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ เช่น อินเทอร์เน็ต ซีดี ฯลฯ ยกเว้น SMS หรือ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail)

เมื่อเปรียบเทียบกับการสำรวจที่ผ่านมา พบว่า อัตราการอ่านของเด็กเล็กในปี 2554 มีร้อยละ 53.5 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 58.9 ในปี 2556 เด็กหญิงมีอัตราการอ่านหนังสือเพิ่มขึ้นมากกว่าเด็กผู้ชาย เด็กเล็กที่อาศัยนอกเขตเทศบาลและภาคเหนือมีอัตราการอ่านหนังสือเพิ่มขึ้นมากกว่าพื้นที่อื่น

แผนภูมิ 1 อัตราการอ่านหนังสือของเด็กเล็กนอกเวลาเรียน^{1/} จำแนกตามเพศ เขตการปกครอง และภาค พ.ศ. 2551 - 2556

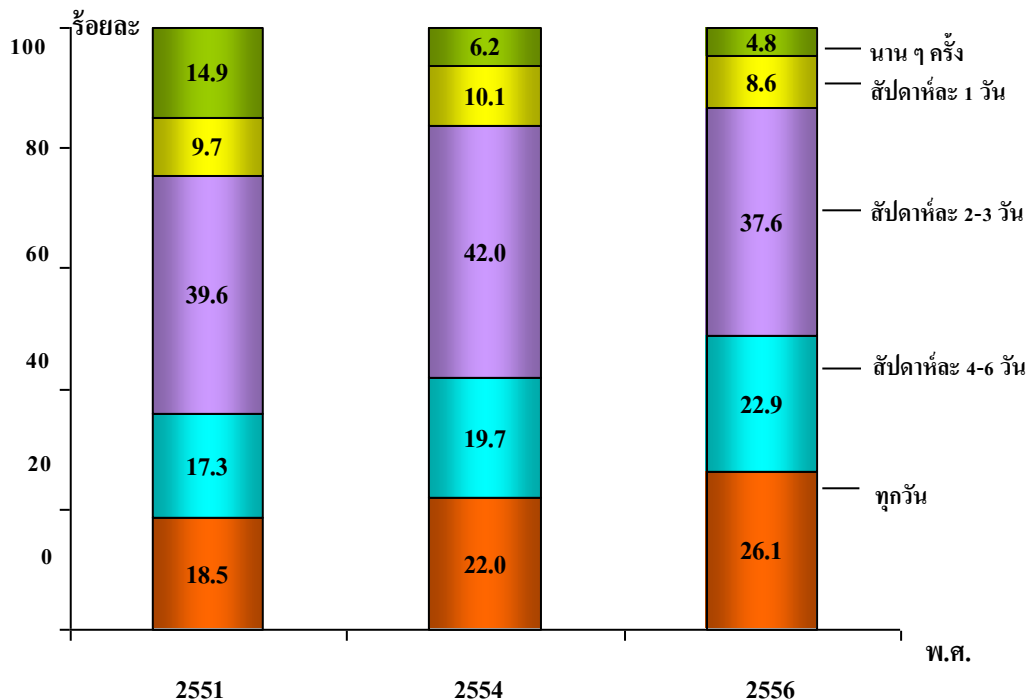
1/ อัตราการอ่านหนังสือ หมายถึง ร้อยละของจำนวนประชากรที่อ่านหนังสือต่อจำนวนประชากรทั้งสิ้นในแต่ละกลุ่ม

1.2 ความถี่ของการอ่านหนังสือนอกเวลาเรียน

เด็กเล็กที่อ่านหนังสือมีความถี่ในการอ่านหนังสือสัปดาห์ละ 2 – 3 วันมากที่สุดร้อยละ 37.6 รองลงมา คือ อ่านทุกวันและอ่านสัปดาห์ละ 4 – 6 วันใกล้เคียงกันร้อยละ 26.1 และ 22.9 ตามลำดับ และพบว่า มีเด็กเล็กที่อ่านหนังสือแต่อ่านนานๆ ครั้งอยู่ร้อยละ 4.8

เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มเด็กเล็กที่อ่านหนังสืออย่างน้อย 1 วันต่อสัปดาห์ กับกลุ่มที่อ่านนานๆ ครั้ง พบว่า เด็กเล็กมีความถี่ในการอ่านหนังสือเพิ่มขึ้น คือ เด็กเล็กที่อ่านหนังสืออย่างน้อย 1 วันต่อสัปดาห์มีเพิ่มมากขึ้น (ปี 2556 มีร้อยละ 95.2 เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 93.8 ในปี 2554) ในขณะที่ร้อยละของเด็กเล็กที่อ่านนานๆ ครั้ง มีแนวโน้มลดลง

แผนภูมิ 2 ร้อยละของเด็กเล็กที่อ่านหนังสือนอกเวลาเรียน จำแนกตามความถี่ของการอ่านหนังสือ พ.ศ. 2551 - 2556

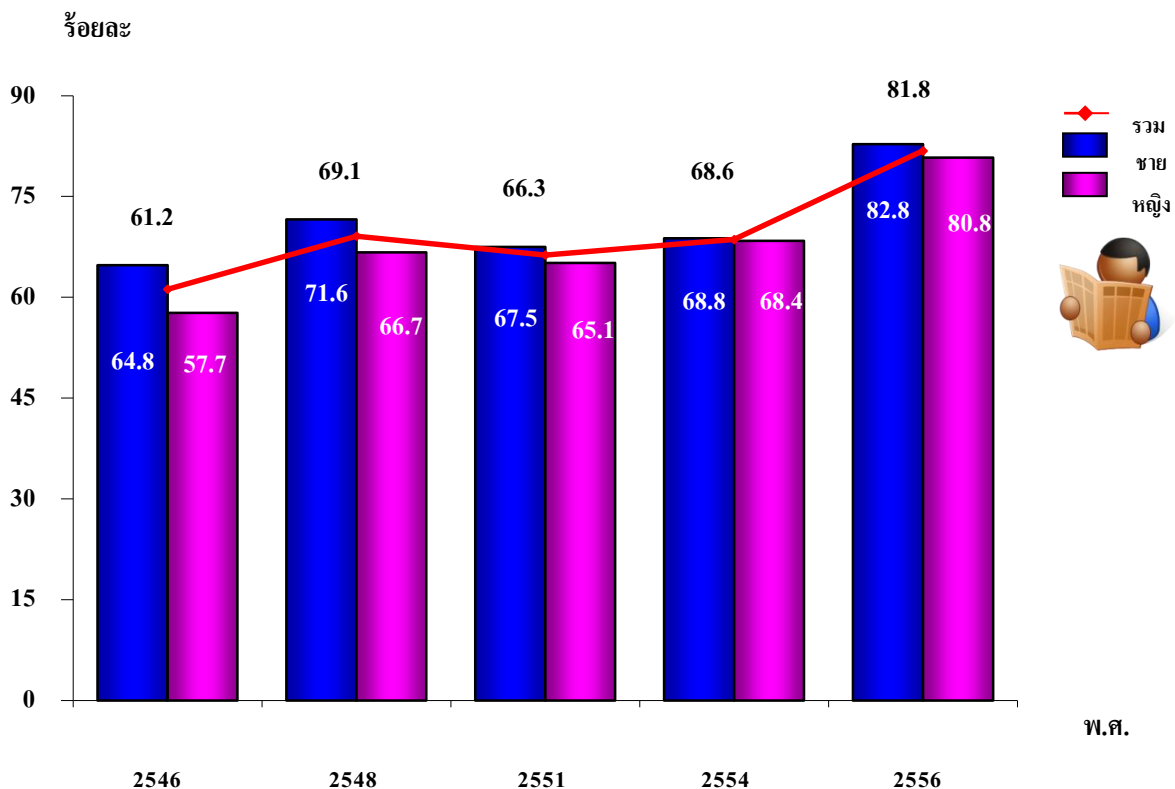

2. การอ่านหนังสือของประชากร (อายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป)

2.1 อัตราการอ่านหนังสือนอกเวลาเรียน/นอกเวลาทำงาน

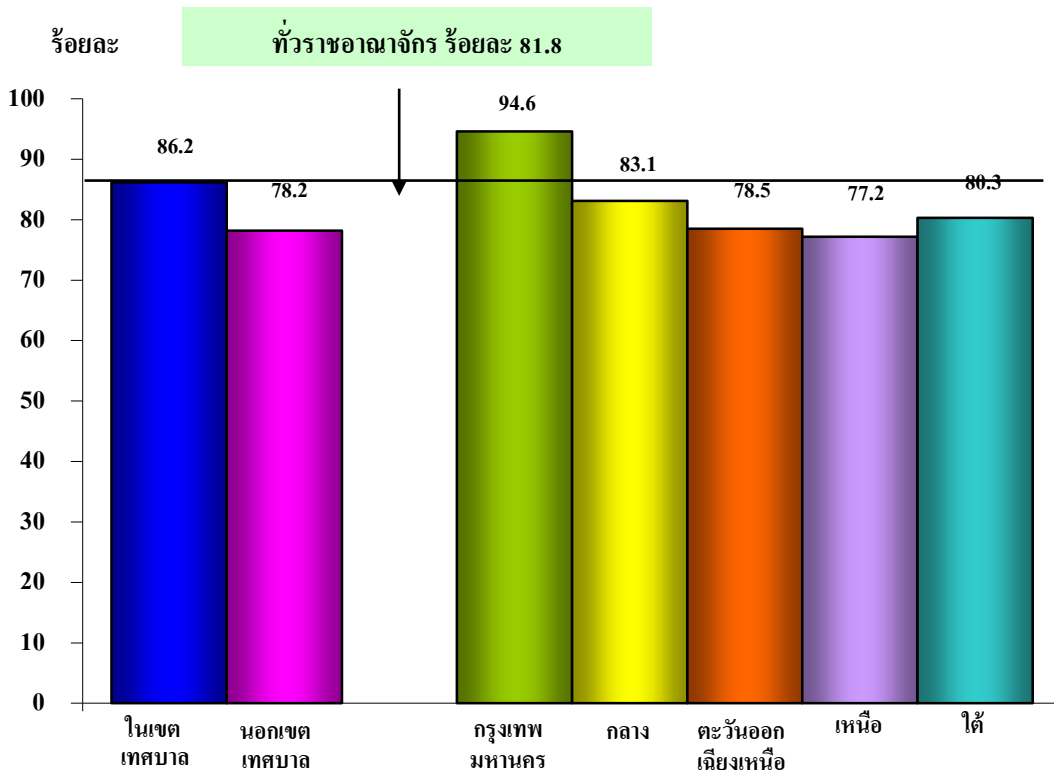
จากผลการสำรวจปี 2556 พบว่า คนไทยอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป มีอัตราการอ่านหนังสือร้อยละ 81.8 ผู้ชายมีอัตราการอ่านหนังสือสูงกว่าผู้หญิงเล็กน้อย (ร้อยละ 82.8 และ 80.8 ตามลำดับ) และเมื่อเปรียบเทียบกับการสำรวจที่ผ่านมา พบว่า อัตราการอ่านหนังสือเพิ่มขึ้นมากกว่าร้อยละ 10.0 จากปี 2554 ทั้งผู้ชายและผู้หญิง

แผนภูมิ 3 อัตราการอ่านหนังสือนอกเวลาเรียน/นอกเวลาทำงานของประชากรอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป จำแนกตามเพศ พ.ศ. 2546 – 2556

เมื่อพิจารณาอัตราการอ่านหนังสือตามเขตการปกครองและภาค พบว่า ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลมีอัตราการอ่านหนังสือสูงกว่า นอกเขตเทศบาลร้อยละ 86.2 และ 78.2 ตามลำดับ กรุงเทพมหานคร มีอัตราการอ่านหนังสือสูงที่สุดร้อยละ 94.6 และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีอัตราการอ่านหนังสือต่ำสุดร้อยละ 77.2

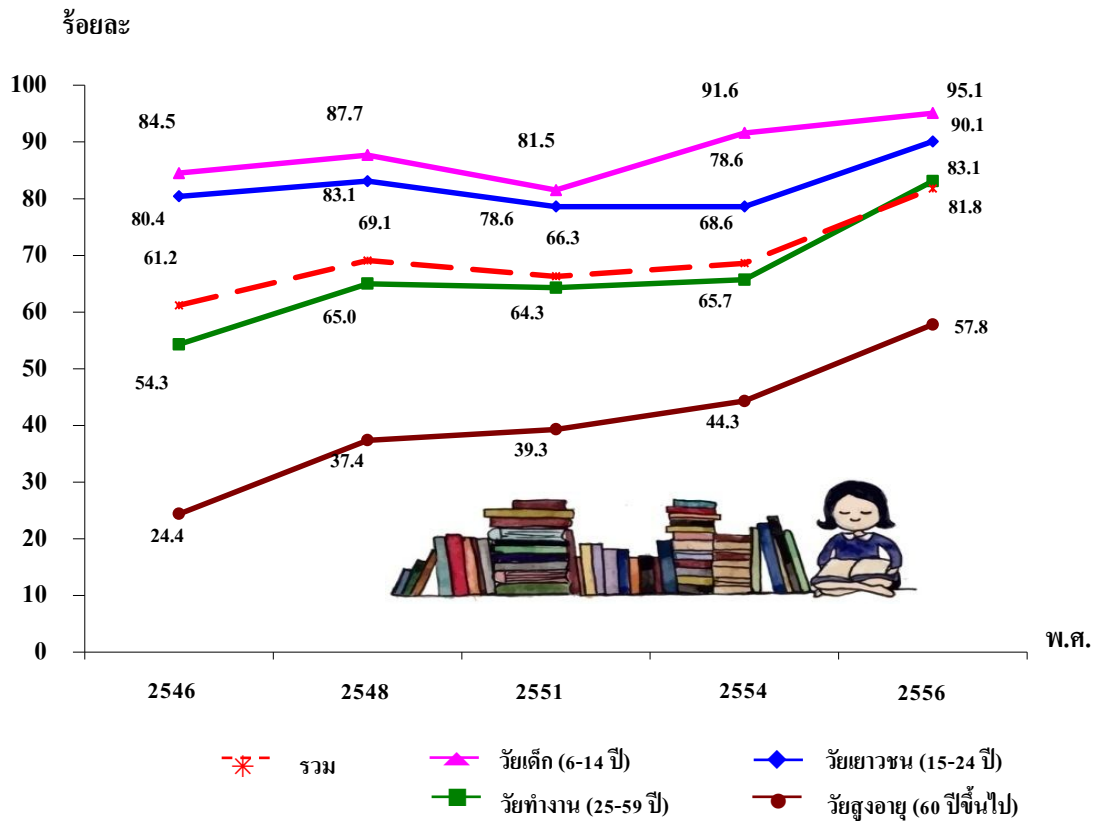
แผนภูมิ 4 อัตราการอ่านหนังสือนอกเวลาเรียน/นอกเวลาทำงานของประชากร อายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป จำแนกตามเขตการปกครอง และภาค พ.ศ. 2556

2.2 กลุ่มอายุ

การอ่านหนังสือของประชากรมีความแตกต่างกันตามวัย กลุ่มวัยเด็กมีอัตราการอ่านหนังสือสูงสุดถึงร้อยละ 95.1 รองลงมาคือ กลุ่มเยาวชน กลุ่มวัยทำงาน และต่ำสุดคือ กลุ่มวัยสูงอายุ (ร้อยละ 90.1 83.1 และ 57.8 ตามลำดับ) และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างการสำรวจที่ผ่านมา พบว่า ปี 2556 การอ่านหนังสือของประชากรทุกกลุ่มวัย มีอัตราการอ่านหนังสือเพิ่มขึ้นจากปี 2554

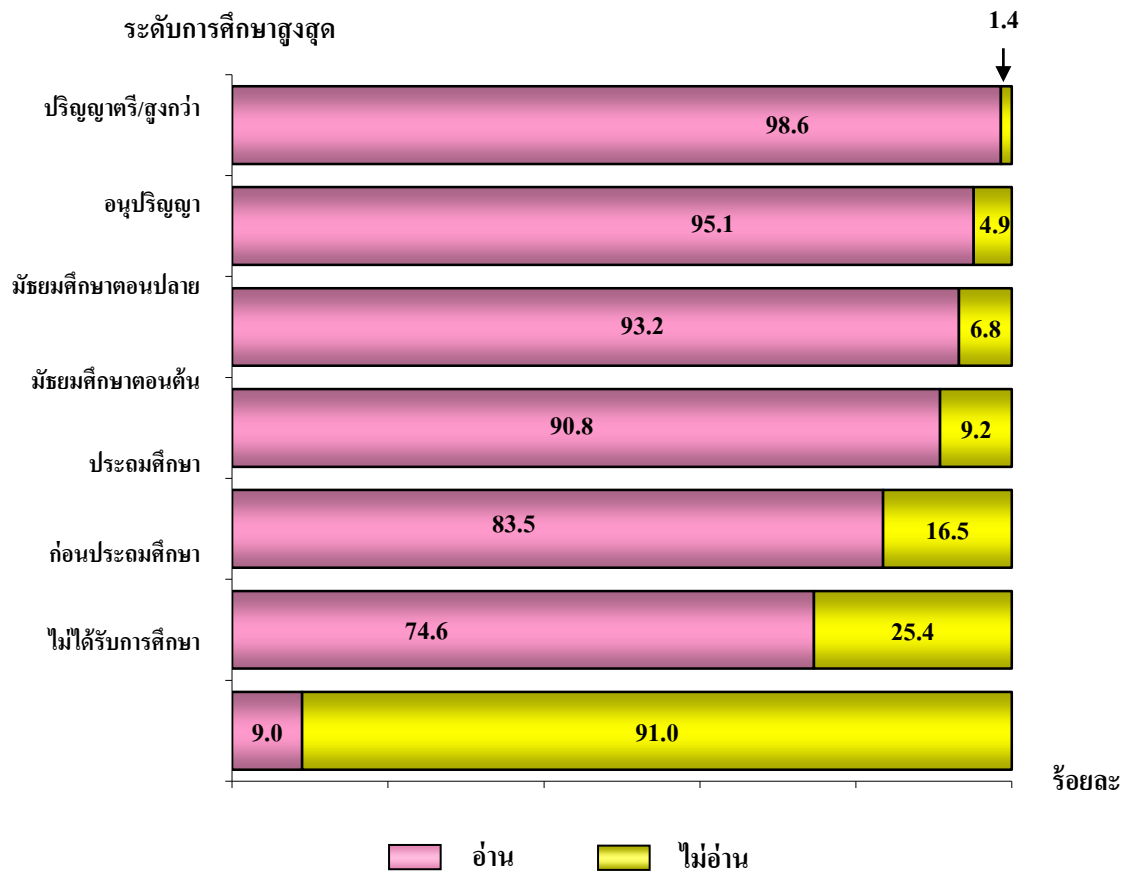
แผนภูมิ 5 อัตราการอ่านหนังสือนอกเวลาเรียน/นอกเวลาทำงานของประชากร
อายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป จำแนกตามกลุ่มวัย พ.ศ. 2546 – 2556

2.3 ระดับการศึกษา

จากผลการสำรวจ พบว่า การศึกษาและอัตราการอ่านหนังสือ มีความสัมพันธ์กันเชิงบวก กล่าวคือ ผู้มีระดับการศึกษาที่สูงกว่า มีอัตราการอ่านหนังสือสูงกว่าผู้มีการศึกษาระดับต่ำกว่า

แผนภูมิ 6 ร้อยละของประชากรอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป จำแนกตามการอ่านหนังสือ
นอกเวลาเรียน/นอกเวลาทำงาน และระดับการศึกษาสูงสุด พ.ศ. 2556

2.4 ประเภทของหนังสือที่อ่านนอกเวลาเรียน/นอกเวลาทำงาน

หนังสือพิมพ์เป็นประเภทของหนังสือที่มีผู้อ่านสูงสุด คือร้อยละ 73.7 รองลงมา คือ วารสาร/เอกสารประเภทที่ออกเป็นประจำร้อยละ 55.1 ตำรา/หนังสือ/เอกสารที่ให้ความรู้ร้อยละ 49.2 นิตยสารร้อยละ 45.6 และหนังสือ/เอกสารเกี่ยวกับคำสอนทางศาสนา ร้อยละ 41.2 สำหรับนวนิยาย/การ์ตูน/หนังสืออ่านเล่น และแบบเรียน/ตำราเรียนตามหลักสูตรมีผู้อ่านน้อยกว่าร้อยละ 40.0 (ร้อยละ 38.5 และ 29.5) ตามลำดับ และหนังสือประเภทอื่นๆ มีผู้อ่านเพียงร้อยละ 5.4

คนที่มีวัยแตกต่างกัน มีความสนใจเลือกประเภทหนังสือที่อ่านแตกต่างกัน โดยวัยเด็กอ่านแบบเรียน/ตำราเรียนตามหลักสูตรสูงสุดถึงร้อยละ 96.0 รองลงมา คือ นวนิยาย/การ์ตูน/หนังสืออ่านเล่น สำหรับวัยเยาวชนและวัยทำงานส่วนใหญ่อ่านหนังสือพิมพ์ แต่ลำดับรองลงมา มีความแตกต่างกันคือ วัยเยาวชนชอบอ่านตำรา/หนังสือ/เอกสารที่ให้ความรู้ ส่วนวัยทำงานชอบอ่านวารสาร/เอกสารประเภทที่ออกเป็นประจำ สำหรับวัยสูงอายุส่วนใหญ่อ่านหนังสือ/เอกสารเกี่ยวกับคำสอนทางศาสนา รองลงมา คือ หนังสือพิมพ์

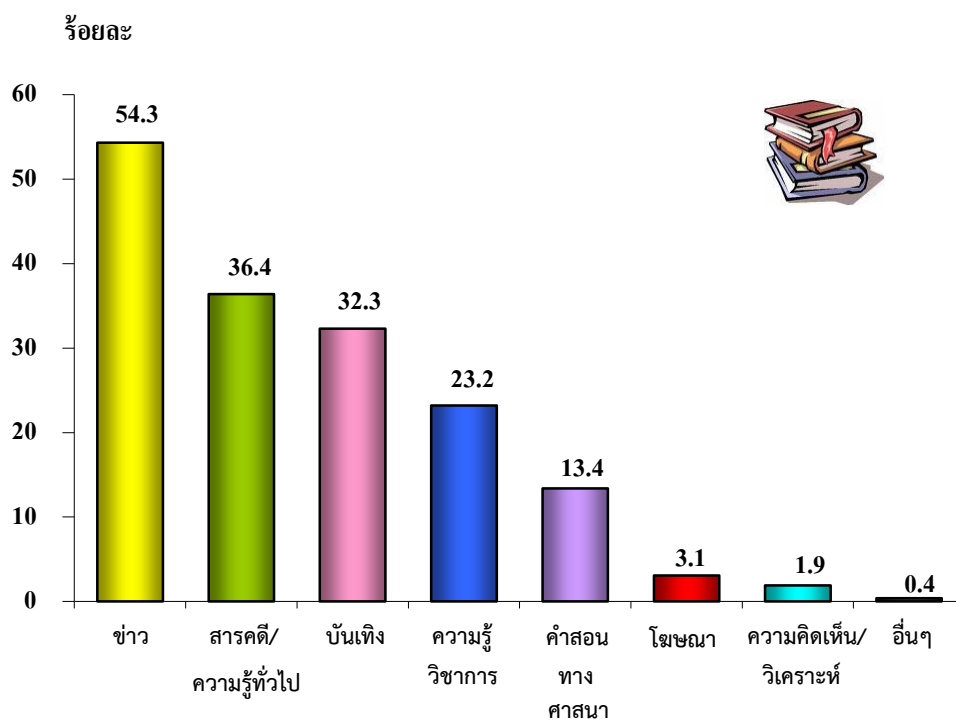
ตาราง 1 ร้อยละของประชากรอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไปที่อ่านหนังสือนอกเวลาเรียน/นอกเวลาทำงาน จำแนกตามประเภทของหนังสือที่อ่าน และกลุ่มวัย พ.ศ. 2556

ประเภทของหนังสือ ที่อ่าน ^{1/}	กลุ่มวัย				
	รวม	วัยเด็ก (6 – 14 ปี)	วัยเยาวชน (15 – 24 ปี)	วัยทำงาน (25 – 59 ปี)	วัยสูงอายุ (60 ปีขึ้นไป)
รวม	100.0 (50,808,133)	100.0 (7,301,056)	100.0 (8,665,208)	100.0 (29,286,599)	100.0 (5,555,270)
หนังสือพิมพ์	73.7	29.0	78.5	85.6	62.6
วารสาร/เอกสารประเภท ที่ออกเป็นประจำ	55.1	32.6	61.6	60.5	46.2
ตำรา/หนังสือ/เอกสาร ที่ให้ความรู้ทั่วไป	49.2	63.1	64.5	44.7	31.1
นิตยสาร	45.6	21.4	61.7	51.1	24.0
หนังสือ/เอกสารเกี่ยวกับ คำสอนทางศาสนา	41.2	24.2	29.3	42.3	76.0
นวนิยาย/การ์ตูน/ หนังสืออ่านเล่นต่าง ๆ	38.5	70.0	61.6	29.1	10.2
แบบเรียน/ตำราเรียน ตามหลักสูตร	29.5	96.0	55.6	10.1	3.3
อื่น ๆ	5.4	4.6	7.2	5.4	3.4

2.5 ประเภทเนื้อหาสาระของหนังสือที่อ่านนอกเวลาเรียน/นอกเวลาทำงาน

เนื้อหาสาระที่ผู้อ่านหนังสือชอบอ่านมากที่สุด คือ ข่าวย่อยละ 54.3 รองลงมา คือ สารคดี/ความรู้ทั่วไป บันเทิง ความรู้วิชาการ และคำสอนทางศาสนา ร้อยละ 36.4 32.3 23.2 และ 13.4 ตามลำดับ ส่วนโฆษณา เนื้อหาสาระประเภทความคิดเห็น/วิเคราะห์ และอื่นๆ มีผู้อ่านเพียงเล็กน้อย

แผนภูมิ 7 ร้อยละของประชากรอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไปที่อ่านหนังสือนอกเวลาเรียน/นอกเวลาทำงาน จำแนกตามประเภทเนื้อหาสาระของหนังสือที่อ่าน^{1/}
พ.ศ. 2556

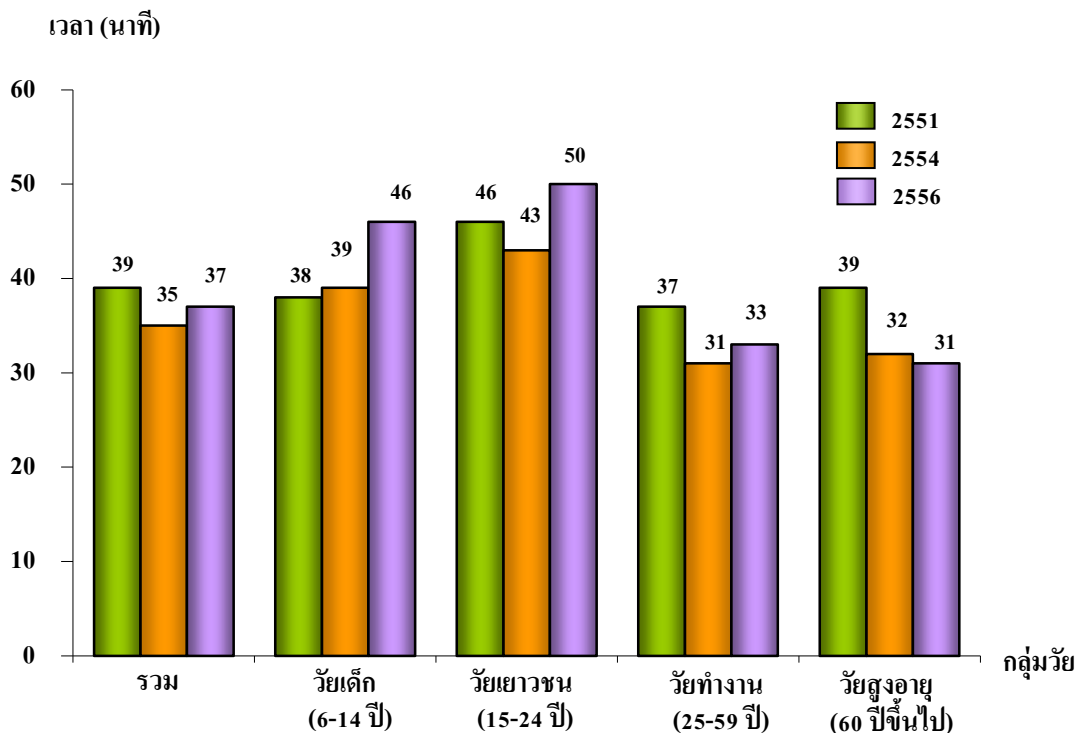
1/ ตอบได้ไม่เกิน 2 ประเภท

2.6 เวลาเฉลี่ยที่ใช้อ่านหนังสือนอกเวลาเรียน/นอกเวลาทำงาน

สำหรับผู้อ่านหนังสือที่มีอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไปทั้งหมด ใช้เวลาอ่านหนังสือนอกเวลาเรียน/นอกเวลาทำงานเฉลี่ย 37 นาทีต่อวัน โดยกลุ่มเด็กและเยาวชนใช้เวลาอ่านหนังสือฯ เฉลี่ย 46 – 50 นาทีต่อวันมากกว่ากลุ่มวัยทำงานและผู้สูงอายุใช้เวลาอ่านหนังสือฯ เฉลี่ยประมาณ 31 - 33 นาทีต่อวัน

เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2554 พบว่า เกือบทุกวัยใช้เวลาอ่านหนังสือเพิ่มขึ้น ยกเว้นกลุ่มวัยสูงอายุที่ใช้เวลาอ่านหนังสือลดลง

แผนภูมิ 8 เวลาที่ใช้อ่านหนังสือนอกเวลาเรียน/นอกเวลาทำงานเฉลี่ยต่อวันของประชากรอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไปที่อ่านหนังสือ จำแนกตามกลุ่มวัย พ.ศ. 2551 - 2556

2.7 วิธีการรณรงค์ให้คนรักการอ่านหนังสือ

จากการสำรวจความคิดเห็นของประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป เกี่ยวกับวิธีการรณรงค์ให้คนรักการอ่านหนังสือ พบว่า วิธีการรณรงค์ที่ได้รับการเสนอแนะมากที่สุด 5 ลำดับแรก คือ หนังสือควรมีราคาถูกลงร้อยละ 39.0 ปลุกฝังให้รักการอ่านผ่านพ่อแม่/ครอบครัวร้อยละ 26.3 ให้สถานศึกษามีการรณรงค์ส่งเสริมการอ่าน และส่งเสริมให้มีห้องสมุด/ห้องสมุดเคลื่อนที่/มุมอ่านหนังสือในชุมชน/พื้นที่สาธารณะมีร้อยละ 25.2 เท่ากัน และรูปเล่ม/เนื้อหา น่าสนใจ หรือใช้ภาษาต่างๆ ร้อยละ 23.2

สำรวจอนามัยและสวัสดิการ พ.ศ. 2556

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ดำเนินการสำรวจข้อมูลด้านอนามัยและสวัสดิการ ครั้งแรกในปี 2517 และครั้งนี้เป็นการสำรวจครั้งที่ 18 โดยเก็บข้อมูลจากครัวเรือนตัวอย่างประมาณ 27,960 ครัวเรือนในทุกจังหวัดทั่วประเทศ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2556 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับหลักประกันด้านสุขภาพ การเจ็บป่วย การไปรับบริการสาธารณสุข และข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง กับสุขภาพ ซึ่งสรุปผลการสำรวจได้ดังนี้

1. สวัสดิการค่ารักษาพยาบาล

จากผลการสำรวจ พบว่า ประชากรได้รับสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง คือ จากร้อยละ 96.0 ในปี 2549 เป็นร้อยละ 98.3 ในปี 2556 โดยประเภทสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลที่ได้รับสูงสุด คือ บัตรประกันสุขภาพ (บัตรทอง) ร้อยละ 74.4 รองลงมา คือ บัตรประกันสังคม/กองทุนเงินทดแทนและสวัสดิการข้าราชการ/ข้าราชการบำนาญ/รัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 15.4 และร้อยละ 8.6 ตามลำดับ สำหรับการประกันสุขภาพกับบริษัทประกันจะมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นประมาณ 2.3 เท่าจากร้อยละ 2.3 ในปี 2549 เป็นร้อยละ 5.3 ในปี 2556

ตาราง 1 ร้อยละของประชากรที่มีสวัสดิการค่ารักษาพยาบาล จำแนกตามประเภทของสวัสดิการฯ ที่มี พ.ศ. 2549 - 2556

การมีสวัสดิการฯ และ ประเภทของสวัสดิการฯ ที่มี	ปีที่สำรวจ				
	2549	2550	2552	2554	2556
ประชากรที่มีสวัสดิการฯ	96.0	96.3	97.4	98.0	98.3
ประเภทสวัสดิการฯ ที่มี ^{1/}					
บัตรประกันสุขภาพ (บัตรทอง)	77.8	76.6	78.6	79.2	74.4
บัตรประกันสังคม/กองทุนเงินทดแทน	12.2	12.7	12.9	11.6	15.4
สวัสดิการข้าราชการหรือข้าราชการบำนาญ/ รัฐวิสาหกิจ	9.5	9.5	8.2	8.8	8.6
ประกันสุขภาพกับบริษัทประกัน	2.3	2.3	3.7	4.1	5.3
สวัสดิการจัดโดยนายจ้าง	0.4	0.4	0.4	0.5	0.7
อื่นๆ	0.7	0.6	0.6	0.5	0.5

1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

2. สถานการณ์ด้านสุขภาพ

2.1 การเจ็บป่วยและการส่งเสริมสุขภาพในระหว่าง 1 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์

ในปี 2556 เมื่อสอบถามเกี่ยวกับสุขภาพในระหว่าง 1 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ พบว่า มีผู้ป่วยที่ไม่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาลทั้งสิ้น 19.3 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 29.1 ของประชากร เป็นชาย 8.5 ล้านคน และหญิง 10.8 ล้านคน โดยเป็นผู้ที่มีอาการป่วย/รู้สึกไม่สบาย 13.9 ล้านคน หรือร้อยละ 21.0 เป็นผู้ที่มีโรคเรื้อรัง/โรคประจำตัว 11.5 ล้านคน หรือร้อยละ 17.4 และเป็นผู้ที่ได้รับอุบัติเหตุ/ถูกทำร้าย 1.6 ล้านคน หรือร้อยละ 2.4 โดยผู้หญิงมีส่วนของอาการป่วย/รู้สึกไม่สบาย และโรคเรื้อรัง/โรคประจำตัวสูงกว่าผู้ชายอย่างเห็นได้ชัด ในขณะที่ผู้ชายมีส่วนของการเกิดอุบัติเหตุ/ถูกทำร้ายสูงกว่าหญิงเล็กน้อย

ในช่วงเวลาเดียวกัน พบว่า มีผู้ไปรับบริการส่งเสริมสุขภาพ เช่น การไปรับการฉีดวัคซีน การวางแผนครอบครัว การตรวจสุขภาพประจำปี เป็นต้น ประมาณ 1.8 ล้านคน หรือร้อยละ 2.8 ซึ่งในจำนวนนี้พบว่าผู้หญิงไปใช้บริการสูงกว่าผู้ชาย

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของประชากร จำแนกตามสถานการณ์ด้านสุขภาพ ในระหว่าง 1 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ และเพศ พ.ศ. 2556

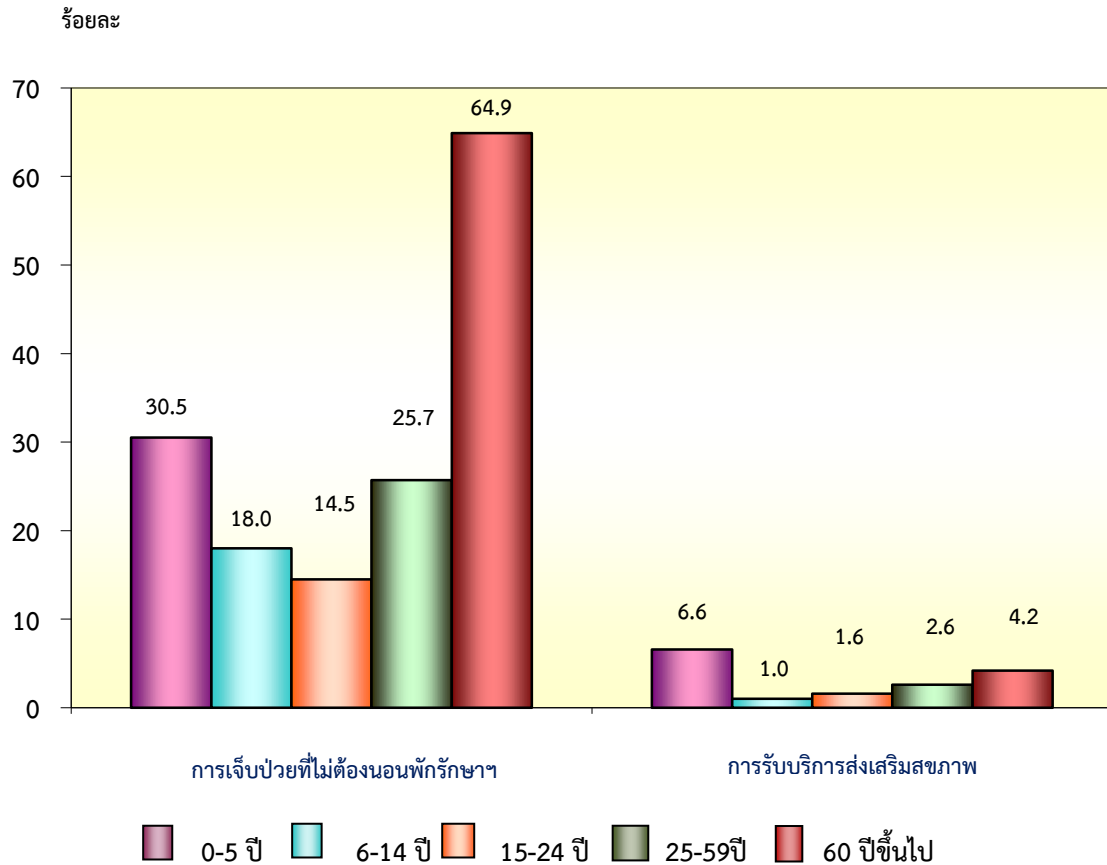
สถานการณ์ด้านสุขภาพ ในระหว่าง 1 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์	จำนวน:ล้านคน (ร้อยละ)		
	รวม	ชาย	หญิง
ผู้ป่วยที่ไม่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาล ^{1/}	19.3 (20.1)	8.5 (21.0)	10.8 (21.0)
- ผู้มีอาการป่วยหรือรู้สึกไม่สบาย	13.9	6.1	7.8
- ผู้ได้รับอุบัติเหตุหรือถูกทำร้าย	1.6	0.9	0.7
- ผู้มีโรคเรื้อรังหรือโรคประจำตัว	11.5	4.8	6.7
ผู้รับบริการส่งเสริมสุขภาพ	1.8 (2.8)	0.7 (2.2)	1.1 (3.4)

1/ ผู้ป่วย หมายถึง ผู้ที่มีลักษณะของการเจ็บป่วยลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือหลายลักษณะรวมกัน ได้แก่ การมีอาการป่วย/รู้สึกไม่สบาย การได้รับอุบัติเหตุ/ถูกทำร้าย และการมีโรคเรื้อรัง/โรคประจำตัว

เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มวัย 0-5 ปี มีอัตราการเจ็บป่วยที่ไม่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาลในระหว่าง 1 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ ร้อยละ 30.5 และอัตราการเจ็บป่วยจะลดลงตามกลุ่มอายุที่เพิ่มขึ้นจนกระทั่งถึงกลุ่มวัย 15-24 ปี แล้วอัตราการเจ็บป่วยจะกลับไปเพิ่มขึ้นตามกลุ่มวัย โดยในกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป จะมีอัตราการเจ็บป่วยสูงสุดร้อยละ 64.9

ส่วนการรับบริการส่งเสริมสุขภาพ พบว่า ในกลุ่มอายุ 0-5 ปี มีอัตราการรับบริการส่งเสริมฯ สูงสุด คือ ร้อยละ 6.6 สำหรับกลุ่มอายุ 6-14 ปี จะมีอัตราการรับบริการส่งเสริมฯ ต่ำสุดร้อยละ 1.0 และอัตราการรับบริการส่งเสริมสุขภาพของผู้ที่มีอายุ 6 ปีขึ้นไป จะแปรผันตามกลุ่มอายุที่เพิ่มขึ้น

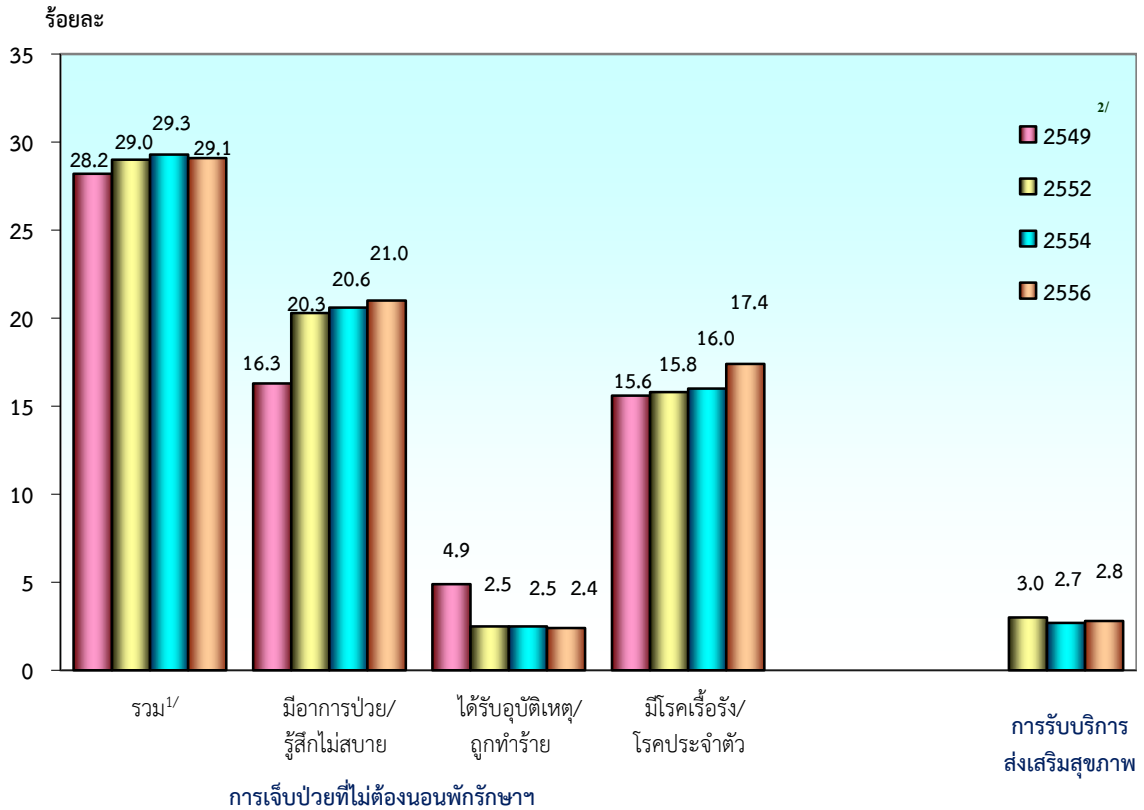
แผนภูมิ 1 อัตราการเจ็บป่วยที่ไม่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาล และอัตราการรับบริการส่งเสริมสุขภาพ ในระหว่าง 1 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ จำแนกตามกลุ่มอายุ พ.ศ. 2556

เมื่อเปรียบเทียบกับผลการสำรวจที่ผ่านมา พบว่า ผู้ป่วยที่ไม่ต้องนอนพักรักษา มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 28.2 ในปี 2549 เป็นร้อยละ 29.3 ในปี 2554 และลดลงเล็กน้อยในปี 2556 (ร้อยละ 29.1) และเมื่อพิจารณาตามลักษณะของการเจ็บป่วย พบว่า ผู้ที่ป่วยเพราะมีอาการป่วย/รู้สึกไม่สบาย และป่วยเพราะมีโรคเรื้อรัง/โรคประจำตัว มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 16.3 และร้อยละ 15.6 ในปี 2549 เป็นร้อยละ 21.0 และร้อยละ 17.4 ในปี 2556 ตามลำดับ แต่ผู้ที่เจ็บป่วยเพราะได้รับอุบัติเหตุ/ถูกทำร้ายมีสัดส่วนลดลงเล็กน้อยจากปี 2552 คือ จากร้อยละ 2.5 เป็นร้อยละ 2.4 ในปี 2556

สำหรับแนวโน้มของผู้รับบริการส่งเสริมสุขภาพในช่วงปี 2554 - 2556 พบว่ามีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเล็กน้อย คือ จากร้อยละ 2.7 เป็นร้อยละ 2.8

แผนภูมิ 2 อัตราการเจ็บป่วยที่ไม่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาล และอัตรา
รับบริการส่งเสริมสุขภาพในระหว่าง 1 เดือน ก่อนวันสัมภาษณ์
พ.ศ. 2549 - 2556

1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

2/ ปี 2549 ไม่มีข้อมูลการรับบริการส่งเสริมสุขภาพ

2.2 การเจ็บป่วยและการรับบริการทันตกรรมในระหว่าง 12 เดือน ก่อนวันสัมภาษณ์

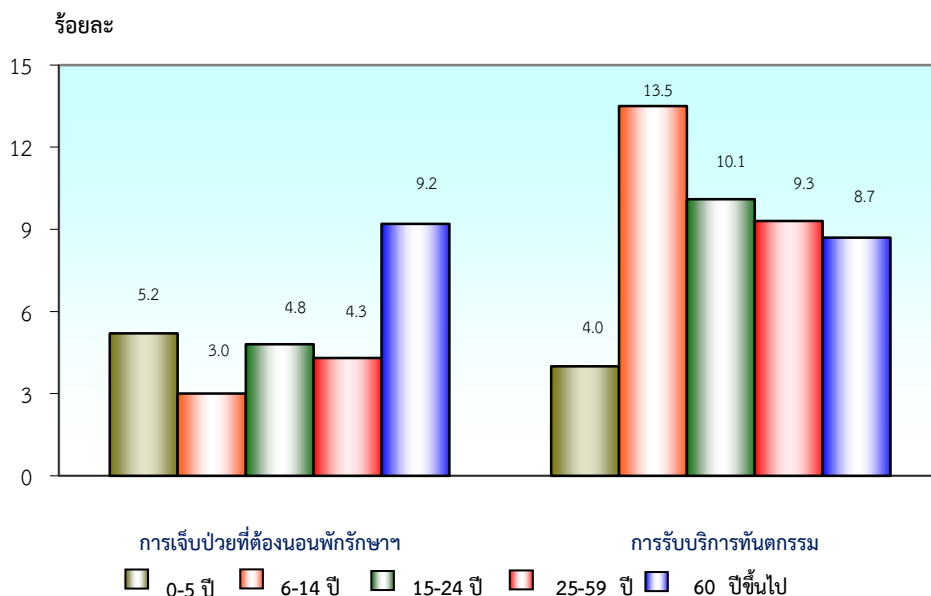
ในระหว่าง 12 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์มีผู้ป่วยที่ต้องนอนพักรักษา
ในสถานพยาบาลจำนวน 3.3 ล้านคน (ร้อยละ 5.0) สำหรับผู้ไปรับบริการ
ทันตกรรม เช่น การขูดหินปูน การตรวจรักษาสุขภาพในช่องปาก การอุดฟัน
 เป็นต้น พบว่ามีผู้ไปรับบริการฯ 6.3 ล้านคน (ร้อยละ 9.5) ซึ่งมีข้อสังเกตว่า
ทั้ง 2 กรณี สัดส่วนของหญิงจะมากกว่าชาย

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของประชากร จำแนกตามสถานการณ์ด้านสุขภาพ
ในระหว่าง 12 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ และเพศ พ.ศ. 2556

สถานการณ์ด้านสุขภาพ ในระหว่าง 12 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์	จำนวน: ล้านคน (อัตราร้อยละ)		
	รวม	ชาย	หญิง
ผู้ป่วยที่ต้องเข้าพักรักษาในสถานพยาบาล (ผู้ป่วยใน)	3.3 (5.0)	1.4 (4.3)	1.9 (5.6)
ผู้รับบริการทันตกรรม	6.3 (9.5)	2.5 (7.7)	3.8 (11.2)

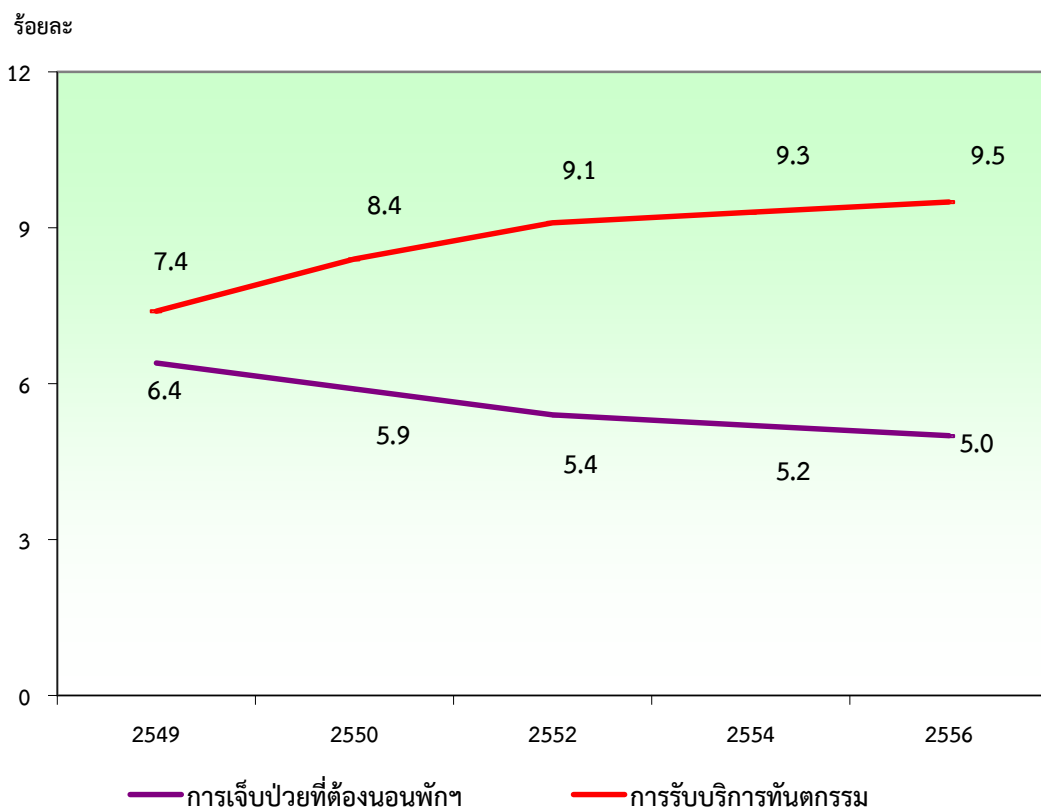
เมื่อจำแนกตามกลุ่มอายุ พบว่า กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป มีอัตราการเจ็บป่วยที่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาลมากที่สุด (ร้อยละ 9.2) และในกลุ่มอายุ 6-14 ปี มีอัตราการเจ็บป่วยที่ต้องนอนพักรักษาฯ ต่ำสุด (ร้อยละ 3.0) สำหรับอัตราการรับบริการทันตกรรม พบว่า ผู้ที่มีอายุ 6-14 ปี ไปรับบริการทันตกรรมสูงสุด (ร้อยละ 13.5) ส่วนกลุ่มอายุอื่นๆ ไม่ต่างกันมากนัก ยกเว้นในกลุ่มอายุ 0-5 ปี ซึ่งมีอัตราการรับบริการทันตกรรมต่ำกว่าอย่างเห็นได้ชัด (ร้อยละ 4.0)

แผนภูมิ 3 อัตราการเจ็บป่วยที่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาล และอัตราการรับบริการทันตกรรมในระหว่าง 12 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์
จำแนกตามกลุ่มอายุ พ.ศ. 2556

เมื่อเปรียบเทียบกับการสำรวจที่ผ่านมา พบว่า ในระหว่าง 12 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์มีผู้ป่วยที่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาลในสัดส่วนที่ลดลง (ร้อยละ 6.4 ในปี 2549 เป็นร้อยละ 5.0 ในปี 2556) สำหรับผู้รับบริการทันตกรรม พบว่ามีสัดส่วนเพิ่มขึ้น คือ จากร้อยละ 7.4 ในปี 2549 เป็นร้อยละ 9.5 ในปี 2556

แผนภูมิ 4 อัตราการเจ็บป่วยที่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาล และอัตราการรับบริการทันตกรรมในระหว่าง 12 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ พ.ศ. 2549 - 2556

3. สถานที่ในการรับบริการสาธารณสุขครั้งสุดท้าย

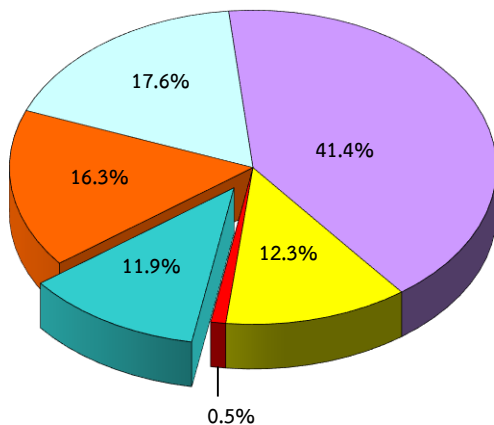
3.1 การเจ็บป่วยที่ไม่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาลและการส่งเสริมสุขภาพในระหว่าง 1 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์

จากจำนวนผู้ป่วยที่ไม่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาลในระหว่าง 1 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ทั้งสิ้น 19.3 ล้านคนนั้น พบว่ามีผู้ป่วยที่ไม่มีการรักษาร้อยละ 11.9 และเป็นผู้ป่วยที่มีการรักษาร้อยละ 71.8 นอกจากนี้ยังมี

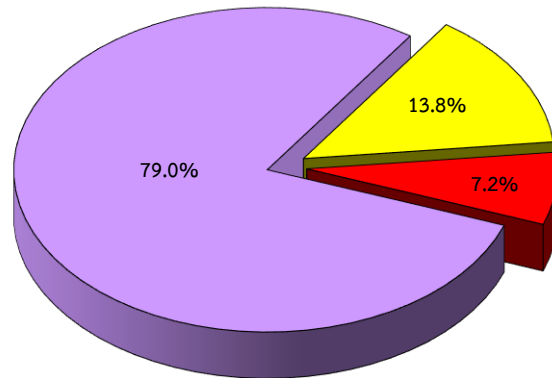
ผู้ที่ป่วยด้วยโรคเรื้อรัง/โรคประจำตัวที่ไม่มีการรับบริการทางการแพทย์ในระหว่าง 1 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ ซึ่งอาจจะเป็นผู้ที่ไม่ได้รักษา หรือกำลังรักษาแต่ยังไม่ถึงเวลาที่แพทย์นัดตรวจอีกร้อยละ 16.3

ในส่วนของผู้ที่มีการรักษา (ร้อยละ 71.8) พบว่า ไปสถานพยาบาลของรัฐสูงสุตร้อยละ 41.4 รองลงมา คือ ซื้อ/หายากินเอง และไปรับการรักษาพยาบาลที่สถานพยาบาลของเอกชนร้อยละ 17.6 และ 12.3 ตามลำดับ ส่วนที่เหลือร้อยละ 0.5 เป็นการรักษาด้วยวิธีอื่นๆ เช่น ไปหาหมอพื้นบ้าน/หมอแผนโบราณ/หมอนวดแผนไทย มีหน่วยแพทย์เคลื่อนที่มาให้บริการ เป็นต้น

แผนภูมิ 5 ร้อยละของผู้ป่วยที่ไม่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาล และผู้รับบริการส่งเสริมสุขภาพในระหว่าง 1 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ จำแนกตามวิธีในการรับบริการสาธารณสุขครั้งสุดท้าย พ.ศ. 2556

ผู้ป่วยที่ไม่ต้องนอนในสถานพยาบาล

ผู้รับบริการส่งเสริมสุขภาพ

- ไม่ได้รักษา
- ซื้อ/หายากินเอง
- ไปสถานพยาบาลของเอกชน

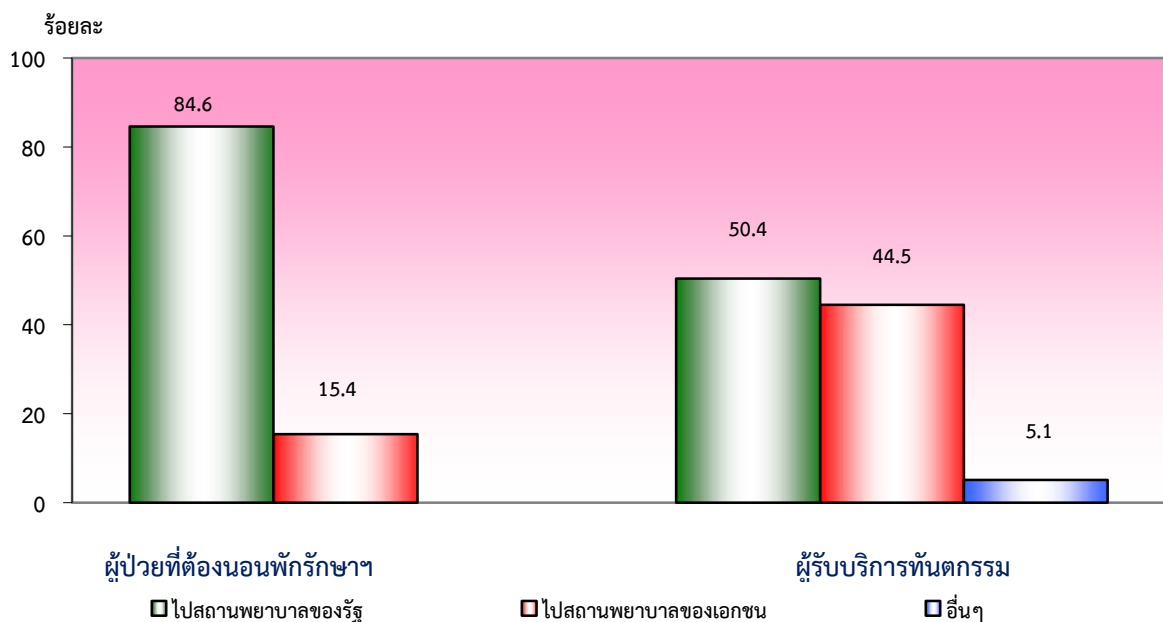
- ป่วยเป็นโรคเรื้อรัง แต่ไม่มีการรับบริการในระหว่าง 1 เดือน
- ไปสถานพยาบาลของรัฐ
- อื่นๆ

สำหรับการรับบริการส่งเสริมสุขภาพในระหว่าง 1 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ พบว่า มีผู้ไปรับบริการจากสถานพยาบาลของรัฐมากกว่าไปรับบริการจากสถานพยาบาลของเอกชนและที่อื่นๆ ประมาณ 4 เท่า (ร้อยละ 79.0 ร้อยละ 13.8 และร้อยละ 7.2 ตามลำดับ)

3.2 การเจ็บป่วยที่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาล และการรับบริการทันตกรรมในระหว่าง 12 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์

สำหรับการรับบริการสาธารณสุขในด้านการเจ็บป่วยที่ต้องนอนพักรักษา และด้านทันตกรรมในระหว่าง 12 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ พบว่า ผู้ไปรับบริการมีพฤติกรรมในการรับบริการในลักษณะเดียวกัน คือ ส่วนใหญ่รับบริการจากสถานพยาบาลของรัฐ (ร้อยละ 84.6 และ 50.4 ตามลำดับ) รองลงมา คือ รับบริการจากสถานพยาบาลของเอกชนและที่อื่นๆ แต่เป็นที่สังเกตว่าในการไปรับบริการทันตกรรม จะมีสัดส่วนของผู้ไปรับบริการที่สถานพยาบาลของเอกชนค่อนข้างสูง (ร้อยละ 44.5) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ผู้ใช้บริการส่วนหนึ่งยังไม่สะดวกในการใช้บริการในสถานพยาบาลของรัฐ

แผนภูมิ 6 ร้อยละของผู้ป่วยที่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาล และผู้รับบริการทันตกรรมในระหว่าง 12 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ จำแนกตามวิธีในการรับบริการสาธารณสุขครั้งสุดท้าย พ.ศ. 2556

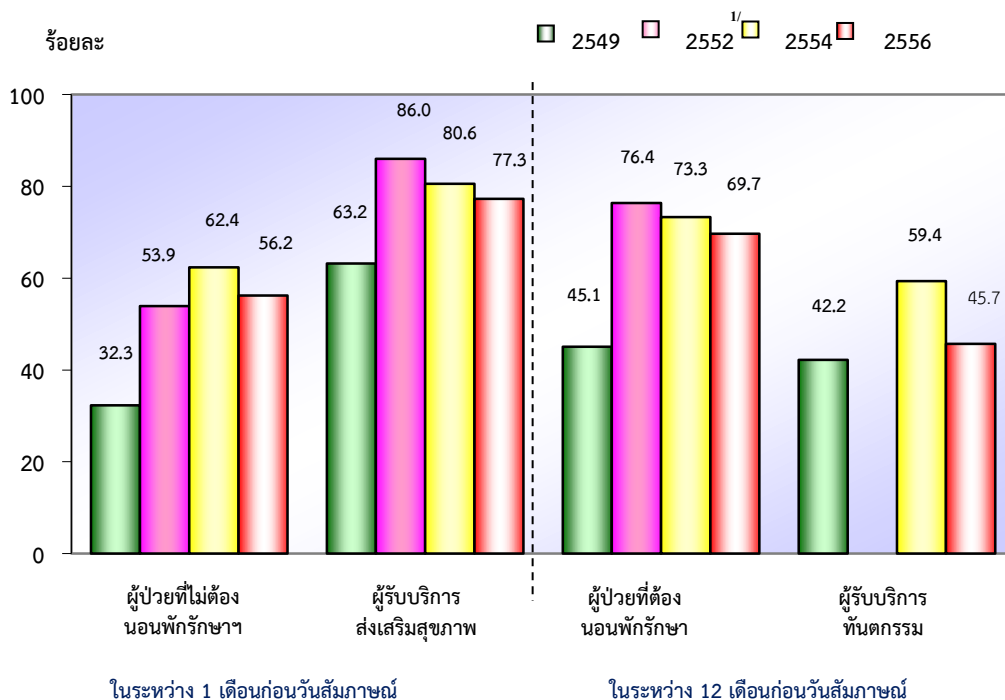

4. ค่ารักษาพยาบาลและค่าบริการ

ในระหว่าง 1 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ ผู้ป่วยที่ไม่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาล และผู้ที่รับบริการส่งเสริมสุขภาพส่วนใหญ่ได้รับการบริการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 56.2 และ 77.3 ตามลำดับ) โดยในปี 2556 มีแนวโน้มที่ไม่เสียค่าใช้จ่ายลดลง ซึ่งอาจจะมีผลมาจากนโยบายของรัฐบาลที่เปลี่ยนจากรักษาฟรีมาเป็นหลักประกันสุขภาพ 30 บาท

ในระหว่าง 12 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ ผู้ป่วยที่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาล และผู้รับบริการทันตกรรมที่ไม่เสียค่าใช้จ่าย มีแนวโน้มลดลงเช่นเดียวกัน โดยในปี 2556 ผู้ป่วยที่ต้องนอนพักรักษาในสถานพยาบาล และผู้รับบริการทันตกรรมที่ไม่เสียค่าใช้จ่ายมีร้อยละ 69.7 และ 45.7 ตามลำดับ โดยเป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ที่ไปรับบริการทันตกรรมเกินครึ่งมีค่าใช้จ่ายในการใช้บริการดังกล่าว ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นเพราะมีสัดส่วนการใช้บริการในสถานพยาบาลเอกชนค่อนข้างสูง

แผนภูมิ 7 ร้อยละของผู้รับบริการสาธารณสุขที่ไม่เสียค่าใช้จ่าย จำแนกตามประเภทการรับบริการสาธารณสุข พ.ศ. 2549 - 2556

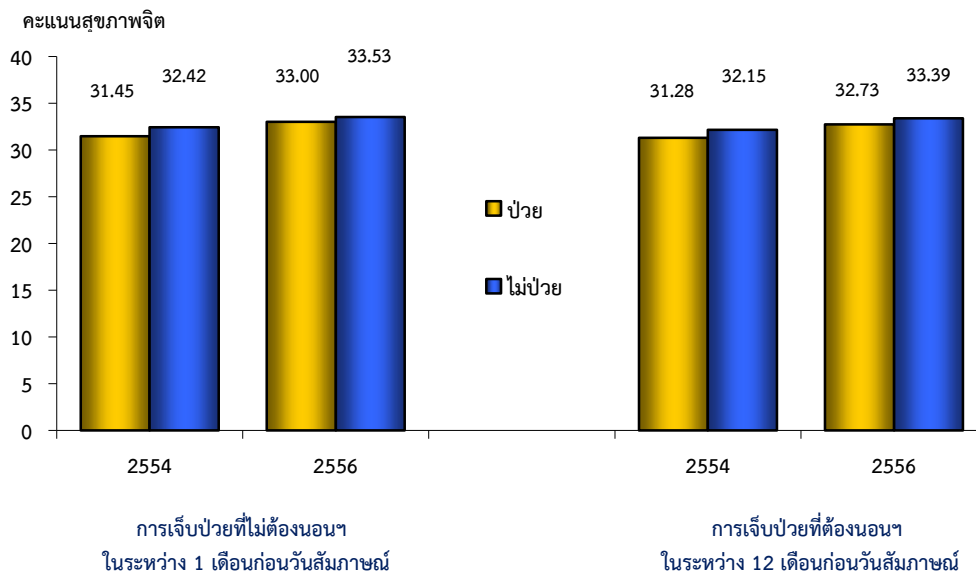

1/ ไม่มีข้อมูลค่าใช้จ่ายในการรับบริการทันตกรรม

5. การเจ็บป่วยกับสุขภาพจิต

คะแนนสุขภาพจิตของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปกับการเจ็บป่วย พบว่า ผู้ป่วยที่ไม่ต้องนอนพักรักษาฯ และผู้ป่วยที่ต้องนอนพักรักษาฯ จะมีคะแนนสุขภาพจิตต่ำกว่าผู้ที่ไม่เจ็บป่วย และเมื่อเทียบกับปี 2554 พบว่าคะแนนสุขภาพจิตของผู้ที่ป่วยและผู้ที่ไม่ป่วยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

แผนภูมิ 8 การเจ็บป่วยกับสุขภาพจิตของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป พ.ศ. 2554 และ 2556

สำรวจภาวะการทำงานของประชากร พ.ศ. 2556

ความเป็นมา

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ทำการสำรวจภาวะการทำงานของประชากรทั่วประเทศอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2506 โดยในช่วงแรกทำการสำรวจปีละ 2 รอบ และใน พ.ศ. 2527 ถึง พ.ศ. 2540 ได้ทำการสำรวจปีละ 3 รอบ โดยรอบที่ 1 ทำการสำรวจในเดือนกุมภาพันธ์ เป็นช่วงหน้าแล้งนอกฤดูการเกษตร รอบที่ 2 สำรวจในเดือนพฤษภาคม เป็นช่วงที่กำลังแรงงานใหม่ที่เพิ่งสำเร็จการศึกษาเริ่มเข้าสู่ตลาดแรงงาน รอบที่ 3 สำรวจในเดือนสิงหาคม เป็นช่วงฤดูการเกษตร และต่อมาใน พ.ศ. 2541 ได้เพิ่มการสำรวจอีก 1 รอบ รวมเป็น 4 รอบ โดยทำการสำรวจในเดือนพฤศจิกายน ของทุกปี ซึ่งเป็นช่วงฤดูการเก็บเกี่ยวผลผลิตทางการเกษตร ทั้งนี้เพื่อเป็นการนำเสนอข้อมูลที่สะท้อนถึงภาวะการมีงานทำ การว่างงานและการประกอบกิจกรรมต่างๆ ของประชากรทั้งประเทศเป็นรายไตรมาสและต่อเนืองครบทุกช่วงเวลาของปี และตั้งแต่ พ.ศ. 2544 เป็นต้นไป ดำเนินการสำรวจเป็นรายเดือน ซึ่งนำเสนอผลในระดับเขตการปกครอง ภาคและประเทศ

ทั้งนี้ จากความต้องการใช้ข้อมูล ในการวางแผนและกำหนดนโยบายในระดับจังหวัดมีมากขึ้น สำนักงานสถิติแห่งชาติจึงได้กำหนดขนาดตัวอย่างเพิ่มขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. 2537 เพื่อให้สามารถนำเสนอข้อมูลในระดับจังหวัดได้ โดยเสนอรอบที่ 1 และ 3 เท่านั้น พ.ศ. 2542 เสนอผลการสำรวจทั้ง 4 รอบ และตั้งแต่ พ.ศ. 2544 เป็นต้นไป เสนอผลเป็นรายเดือนในระดับจังหวัด

วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ที่สำคัญของการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร คือ เพื่อประมาณจำนวนและลักษณะของกำลังแรงงานภายในประเทศและในจังหวัดต่างๆ ในแต่ละเดือนของข้อมูลสถิติซึ่งได้จากการสำรวจ ได้แก่

1. จำนวนประชากรในวัยทำงาน (อายุ 15 ปีขึ้นไป) และจำนวนประชากรนอกวัยทำงาน จำแนกตามเพศ
2. จำนวนประชากรในวัยทำงาน จำแนกตามสถานภาพแรงงาน อายุ เพศ สถานภาพสมรส การศึกษาที่สำเร็จ
3. จำนวนผู้มีงานทำ จำแนกตามลักษณะที่น่าสนใจ เช่น อายุ เพศ การศึกษาที่สำเร็จ อาชีพ อุตสาหกรรม สถานภาพการทำงาน ชั่วโมงทำงาน ค่าจ้าง เงินเดือน และผลประโยชน์อื่นๆ ที่ได้รับจากการทำงาน
4. จำนวนผู้ว่างงาน จำแนกตามลักษณะบางประการที่น่าสนใจ เช่น ระยะเวลาในการหางานทำ งานที่ทำครั้งสุดท้าย สาเหตุการว่างงาน เป็นต้น

คํุ่รวม

การสำรวจโครงการนี้คํุ่รวมครัวเรือนส่วนบุคคลและครัวเรือนกลุ่มบุคคลทุกครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลทุกจังหวัดทั่วประเทศ ยกเว้น ครัวเรือนชาวต่างประเทศที่ทำงานในสถานทูตหรือองค์การระหว่างประเทศที่มีเอกสิทธิ์ทางการทูต

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และคาบการปฏิบัติงาน

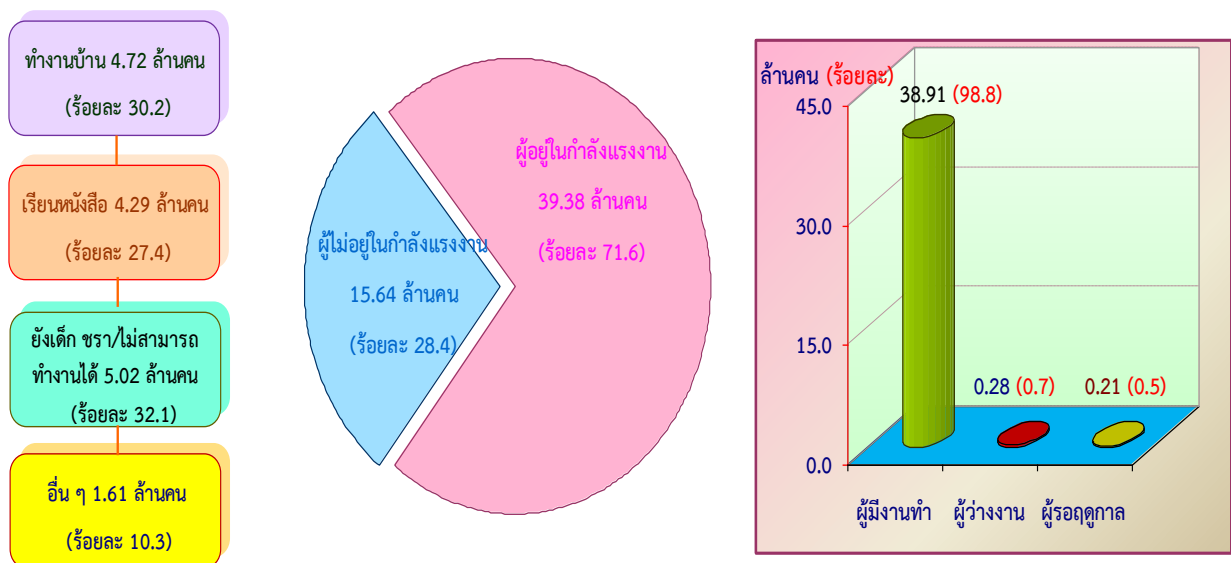
การสำรวจได้ดำเนินการพร้อมกันทั่วประเทศ ในระหว่างวันที่ 1 – 12 ของทุกเดือน มีครัวเรือนที่ตกเป็นตัวอย่างทั้งสิ้น 83,880 ครัวเรือน เป็นครัวเรือนตัวอย่างในกรุงเทพมหานคร 4,800 ครัวเรือน ในเขตเทศบาลอื่นๆ 48,960 ครัวเรือน และนอกเขตเทศบาล 34,920 ครัวเรือน สำหรับวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้การสัมภาษณ์หัวหน้าครัวเรือน หรือสมาชิกในครัวเรือนที่ตกเป็นตัวอย่าง โดยพนักงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ซึ่งมีประสบการณ์ในการสำรวจ

ผลการสำรวจ

1. โครงสร้างกำลังแรงงาน

ประชากรในประเทศไทยปี 2556 ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป มีจำนวน 55.02 ล้านคน เป็นผู้อยู่ในกำลังแรงงานหรือผู้ที่พร้อมจะทำงาน 39.38 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 71.6 ซึ่งประกอบด้วย ผู้มีงานทำ 38.91 ล้านคน ผู้ว่างงาน 2.8 แสนคน และผู้รอฤดูกาล 2.1 แสนคน อีกส่วนหนึ่งเป็นผู้อยู่นอกกำลังแรงงานหรือผู้ที่ไม่พร้อมจะทำงาน 15.64 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 28.4 ได้แก่ ผู้ที่ทำงานบ้าน 4.72 ล้านคน เรียนหนังสือ 4.29 ล้านคน ยังเด็ก ขรา/ไม่สามารถทำงานได้ 5.02 ล้านคน และอื่นๆ 1.61 ล้านคน

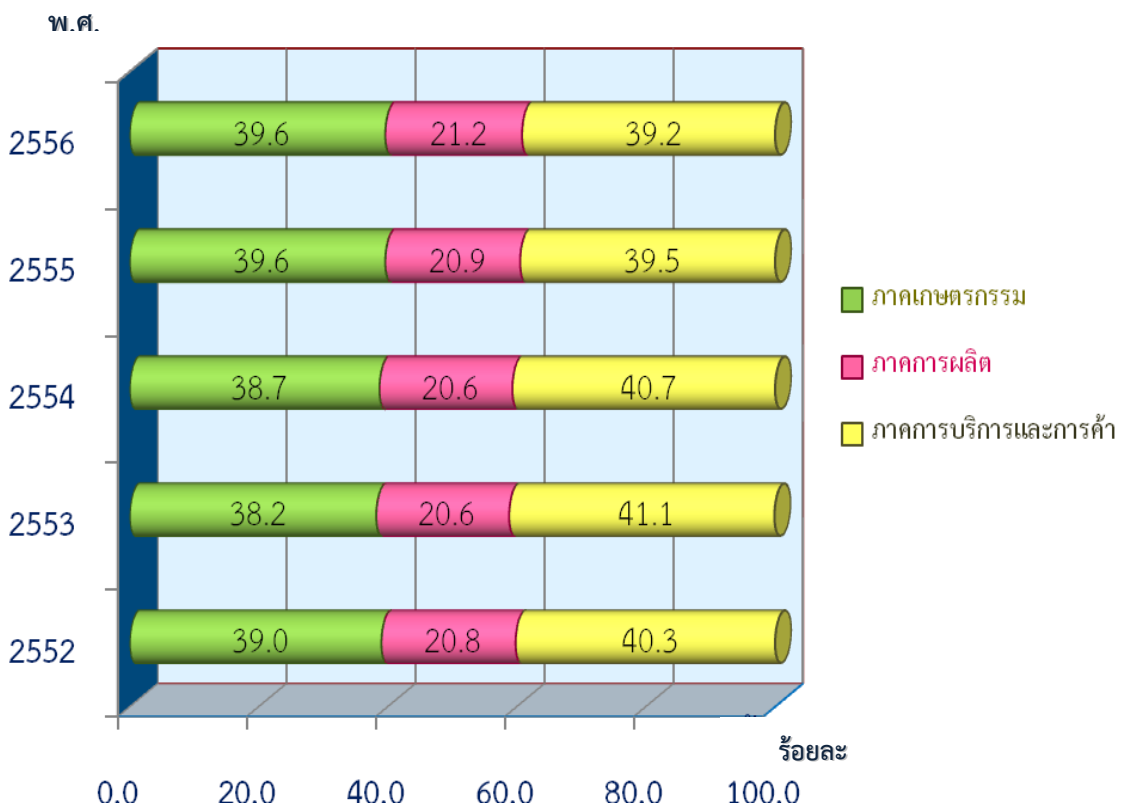
แผนภูมิ 1 จำนวนและร้อยละของประชากร จำแนกตามสถานภาพแรงงาน พ.ศ. 2556

2. ลักษณะการทำงานทางเศรษฐกิจที่สำคัญ

การทำงานของประชากรที่มีงานทำในปี 2556 ตามลักษณะของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญ ประกอบไปด้วยผู้ที่ทำงานในภาคเกษตรกรรมมีมากที่สุด 15.41 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 39.6 รองลงมาเป็นผู้ทำงานภาคการบริการและการค้า 15.27 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 39.2 และทำงานในภาคการผลิตน้อยที่สุด 6.23 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 21.2

แผนภูมิ 2 เปรียบเทียบร้อยละของพนักงาน จำแนกตามลักษณะทางเศรษฐกิจที่สำคัญ พ.ศ. 2552 - 2556

ผู้ทำงานตามลักษณะทางเศรษฐกิจที่สำคัญ ส่วนใหญ่ใช้เวลาในการทำงานเฉลี่ยสัปดาห์ละ 44.2 ชั่วโมง โดยจะทำงานในภาคการผลิตเฉลี่ยสัปดาห์ละ 48.2 ชั่วโมง ภาคการบริการและการค้าเฉลี่ยสัปดาห์ละ 47.5 ชั่วโมง และการทำงานในภาคเกษตรกรรมเฉลี่ยสัปดาห์ละ 38.9 ชั่วโมง

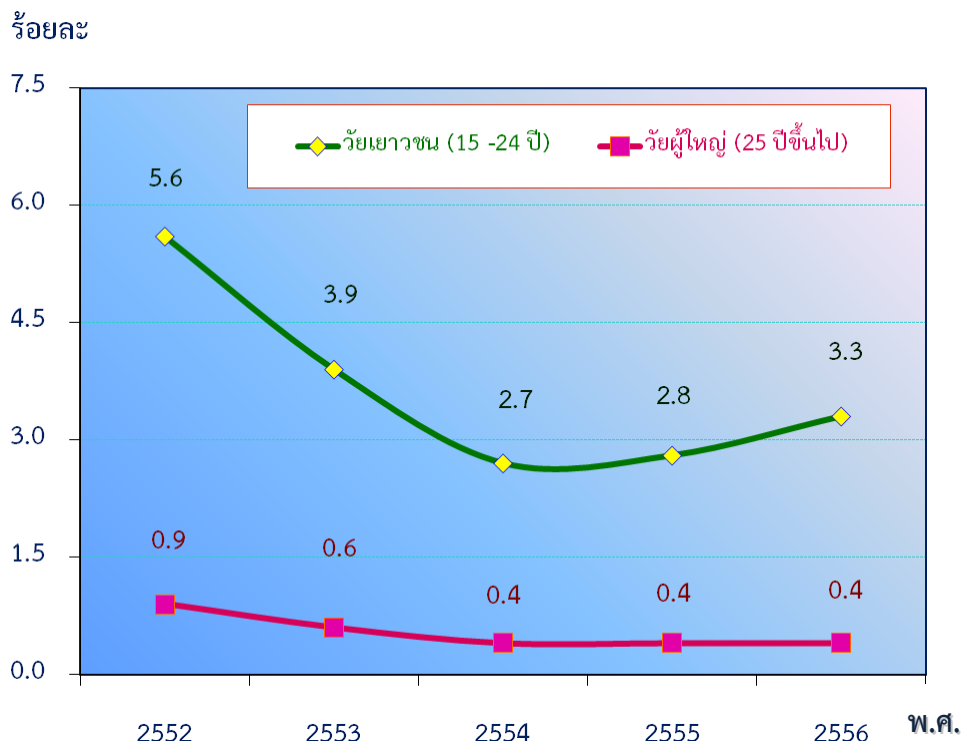
ตาราง 1 เปรียบเทียบจำนวนชั่วโมงทำงานเฉลี่ยต่อสัปดาห์ จำแนกตามลักษณะทางเศรษฐกิจที่สำคัญ พ.ศ. 2552 – 2556

ลักษณะทางเศรษฐกิจที่สำคัญ	ชั่วโมง/สัปดาห์				
	2552	2553	2554	2555	2556
ยอดรวม	45.3	45.4	44.7	45.2	44.2
ภาคเกษตรกรรม	40.5	40.0	39.5	39.8	38.9
ภาคการผลิต	47.8	48.5	48.2	49.2	48.2
ภาคการบริการและการค้า	48.7	48.7	48.2	48.4	47.5

3. ภาวะการว่างงาน

ผลการสำรวจในปี 2556 พบว่าวัยเยาวชน (15 – 24 ปี) มีอัตราการว่างงานร้อยละ 3.3 ในขณะที่วัยผู้ใหญ่ (25 ปีขึ้นไป) มีร้อยละ 0.4 จะเห็นได้ว่าอัตราการว่างงานของประชากรมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง แต่อย่างไรก็ตามมีข้อสังเกตว่า ภาวะการว่างงานในกลุ่มวัยเยาวชนจะสูงกว่ามาก

แผนภูมิ 3 เปรียบเทียบอัตราการว่างงาน จำแนกตามกลุ่มอายุ พ.ศ. 2552 -2556

หมายเหตุ : อัตราการว่างงาน = $\frac{\text{จำนวนผู้ว่างงานตามกลุ่มอายุ}}{\text{ผู้อยู่ในกำลังแรงงานตามกลุ่มอายุ}} \times 100$

สำรวจความต้องการแรงงานของสถานประกอบการ

พ.ศ. 2556

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้จัดทำการศึกษาความต้องการแรงงานของสถานประกอบการ เพื่อนำเสนอข้อมูลสถิติความต้องการแรงงานของสถานประกอบการในการประกอบธุรกิจต่างๆ นอกจากนี้ยังทราบถึงการขาดแคลนแรงงานของสถานประกอบการในธุรกิจแต่ละประเภทด้วย การสำรวจในครั้งนี้ นับเป็นการสำรวจครั้งที่ 2 และเป็นครั้งสุดท้ายที่จัดทำ (ครั้งแรก พ.ศ. 2551) คุ่มรวมสถานประกอบการที่มีคนทำงานตั้งแต่ 6 คนขึ้นไปทั่วประเทศ ที่ประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจตามการจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมประเทศไทย ปี 2552 (Thailand Standard Industrial Classification : TSIC -2009) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากสถานประกอบการที่ตกเป็นตัวอย่าง 31,856 แห่ง ครอบคลุมสถานประกอบการที่ประกอบธุรกิจต่างๆ ประกอบด้วย

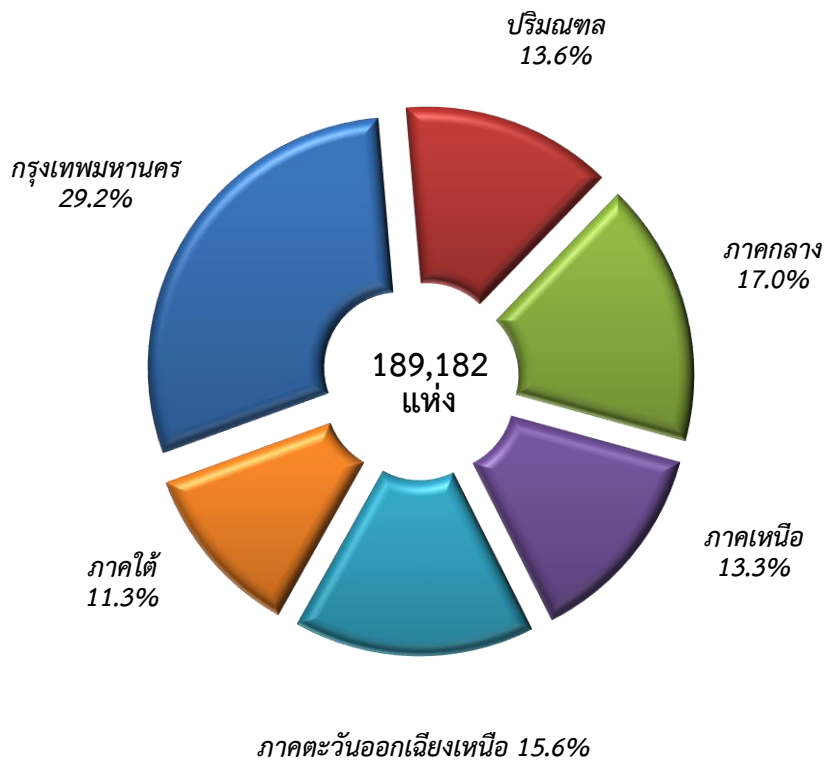
- การค้าส่ง ค้าปลีก ธุรกิจบริการ
- การก่อสร้าง
- การผลิต
- การขนส่งทางบก (ไม่รวมการขนส่งผู้โดยสารทางบกอื่นๆ ที่ไม่มี
- ตารางเวลา ได้แก่ รถมอเตอร์ไซด์รับจ้าง รถจักรยานยนต์ สามล้อ
- รถจักรยานสามล้อ) และตัวแทนธุรกิจการท่องเที่ยว
- โรงพยาบาล

การนำเสนอข้อมูลในระดับภาคและทั่วประเทศ โดยจำแนก ตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจในระดับหมวดย่อย (2 digits) และขนาดของสถานประกอบการ (จำนวนคนทำงาน) แบ่งออกเป็น 6 กลุ่ม คือ คนทำงาน 6 - 15 คน, 16 - 25 คน, 26 - 30 คน, 31 - 50 คน, 51 - 200 คน และคนทำงานมากกว่า 200 คนขึ้นไป ผลสำรวจที่สำคัญ สรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของสถานประกอบการ

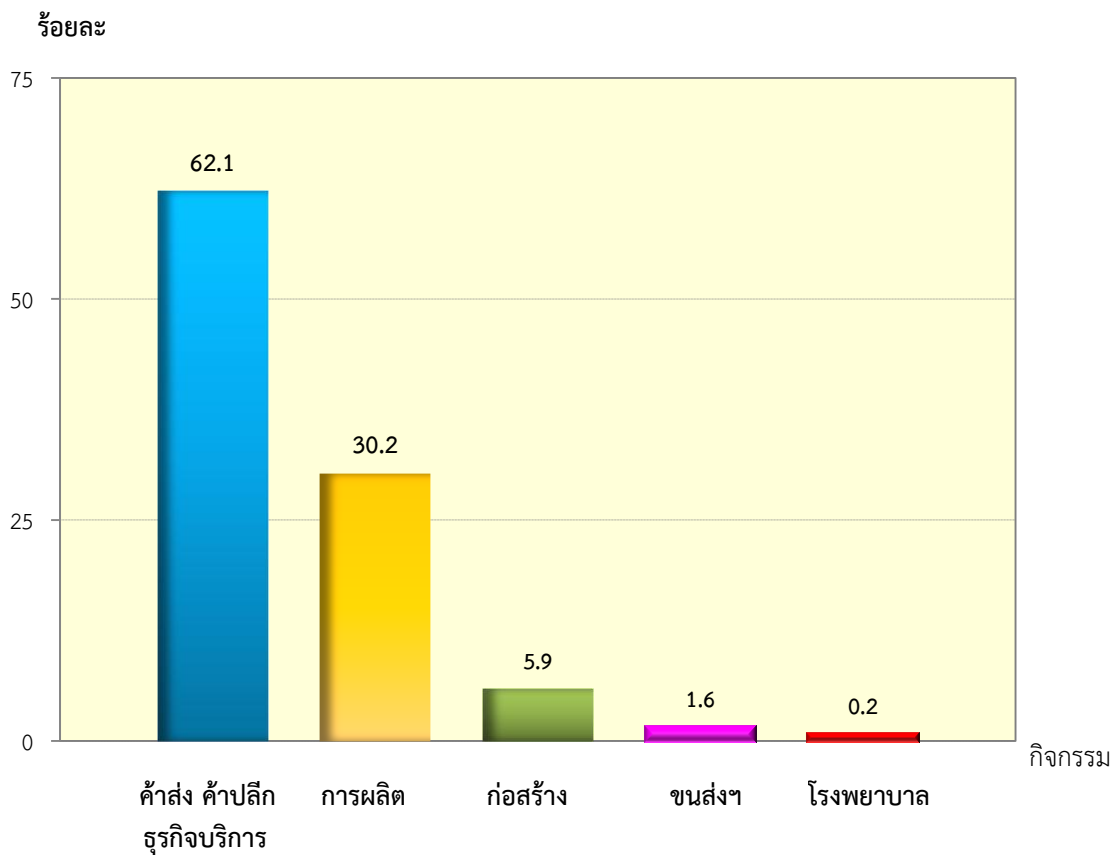
ผลจากการสำรวจสถานประกอบการที่มีคนทำงานตั้งแต่ 6 คนขึ้นไปทั่วประเทศ มีประมาณ 189,182 แห่ง ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครร้อยละ 29.2 หรือประมาณ 55,186 แห่ง ตั้งอยู่ในภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปริมณฑล และภาคเหนือประมาณร้อยละ 17.0 ร้อยละ 15.6 ร้อยละ 13.6 และร้อยละ 13.3 ตามลำดับ สำหรับภาคใต้มีประมาณร้อยละ 11.3

แผนภูมิ 1 ร้อยละของสถานประกอบการ จำแนกตามภาค

เมื่อพิจารณาตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 62.1 เป็นสถานประกอบการที่ดำเนินกิจการเกี่ยวกับธุรกิจทางการค้าส่ง ค้าปลีก และธุรกิจบริการ รองลงมาเป็นสถานประกอบการการผลิตร้อยละ 30.2 สำหรับสถานประกอบการก่อสร้างมีประมาณร้อยละ 5.9 ส่วนที่ดำเนินกิจการเกี่ยวกับการขนส่งทางบกและตัวแทนธุรกิจการท่องเที่ยว และโรงพยาบาล มีสัดส่วนเพียงเล็กน้อยร้อยละ 1.6 และร้อยละ 0.2 ตามลำดับ

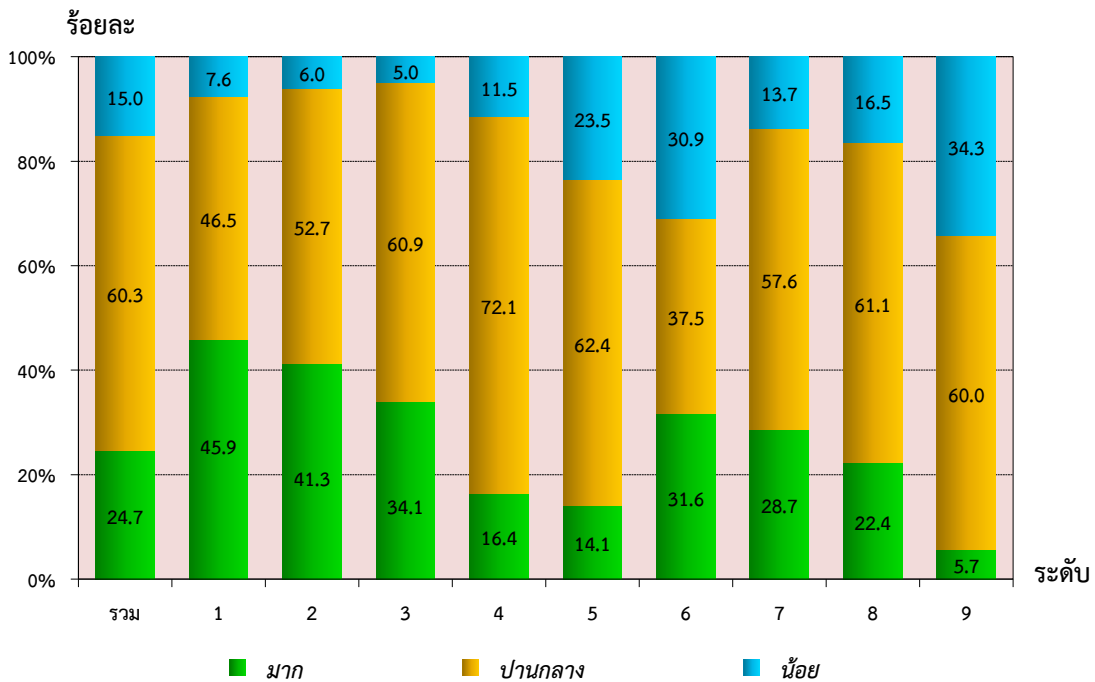
แผนภูมิ 2 ร้อยละของสถานประกอบการ จำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

2. ระดับสมรรถนะ/ทักษะ/ฝีมือแรงงาน

เมื่อสอบถามระดับสมรรถนะ/ทักษะ/ฝีมือแรงงานของผู้ที่ต้องการรับเข้ามาทำงานใหม่แต่ละกลุ่มอาชีพจากสถานประกอบการ พบว่า อาชีพผู้จัดการ/ผู้บริหาร เป็นตำแหน่งงานที่ต้องการหรือคาดหวังว่าต้องเป็นผู้ที่มีระดับสมรรถนะสูงกว่าอาชีพอื่นๆ ร้อยละ 45.9 ส่วนอาชีพพนักงานคนงานทั่วไปไม่ต้องการสูงนักร้อยละ 5.7 ซึ่งถ้าพิจารณาระดับสมรรถนะในแต่ละอาชีพในภาพรวมแล้วสถานประกอบการต้องการระดับสมรรถนะของแรงงานในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ร้อยละ 60.3

แผนภูมิ 3 ร้อยละของระดับสมรรถนะ/ทักษะ/ฝีมือแรงงานของกลุ่มแรงงานที่สถานประกอบการต้องการจ้างเข้ามาทำงานใหม่ จำแนกตามประเภทอาชีพ

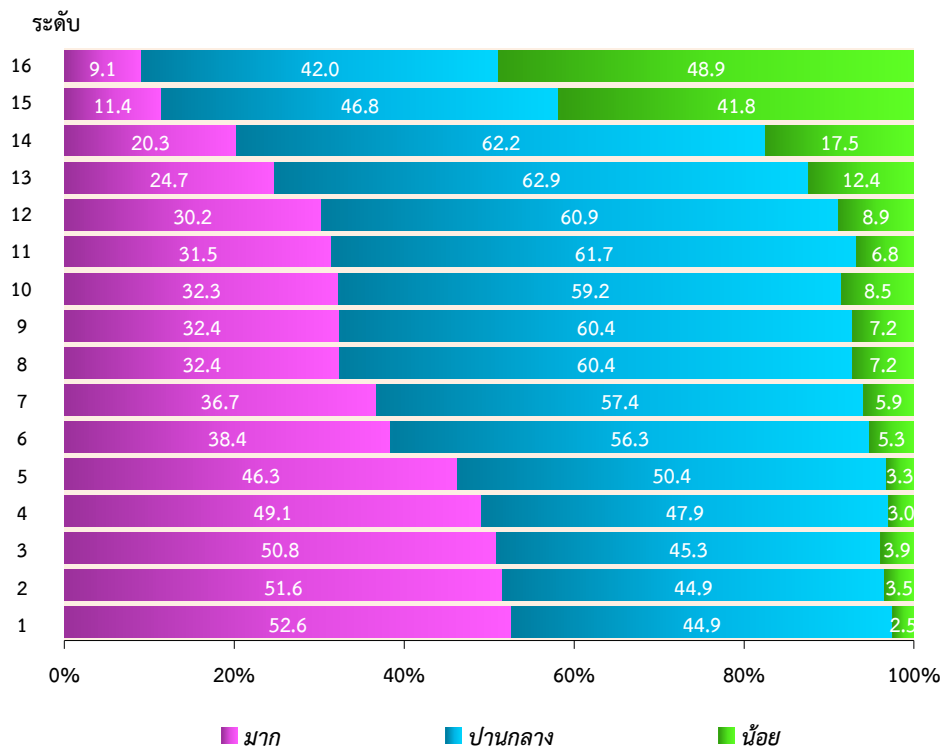
ประเภทอาชีพ :

1: ผู้บริหาร/ผู้จัดการ	6: ผู้ปฏิบัติงานฝีมือด้านการเกษตร ป่าไม้ และประมง
2: ผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่างๆ	7: ผู้ปฏิบัติงานโดยใช้ฝีมือในธุรกิจต่างๆ
3: ช่างเทคนิคและผู้ปฏิบัติงานด้านเทคนิค	8: ผู้ปฏิบัติงานในโรงงานฯ
4: เสริมียน	9: พนักงานคนงานทั่วไป
5: พนักงานบริการ/พนักงานขาย	

3. คุณลักษณะแรงงานในสถานประกอบการ

เมื่อสอบถามถึงคุณลักษณะของแรงงาน โดยพิจารณาตามความรู้ ความสามารถของแรงงานที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ได้แก่ ความรู้พื้นฐานในตำแหน่งงานที่ทำ การมีทักษะฝีมือแรงงาน ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ ความรู้ด้านคอมพิวเตอร์ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความขยันและอดทน ความสามารถในการแก้ปัญหา ความมีระเบียบวินัยในการทำงาน ตรงต่อเวลา มีความรับผิดชอบ ต่อหน้าที่ มีความซื่อสัตย์สุจริต มีทักษะการแสวงหาความรู้ มีทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ รู้จักบริหารเวลา และการมีจิตสาธารณะ

แผนภูมิ 4 ร้อยละของระดับคุณลักษณะแรงงาน ที่มีอยู่ในสถานประกอบการ

คุณลักษณะแรงงาน :

1: มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่	9: ความรู้พื้นฐานในตำแหน่งงานที่ทำ
2: มีความซื่อสัตย์สุจริต	10: ทักษะฝีมือแรงงาน
3: ความขยันและอดทน	11: มีจิตสาธารณะ
4: ตรงต่อเวลา	12: มีทักษะการแสวงหาความรู้
5: ความมีระเบียบวินัยในการทำงาน	13: ความสามารถในการคิดวิเคราะห์
6: มีทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น	14: ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
7: ความสามารถในการแก้ปัญหา	15: ความรู้ด้านคอมพิวเตอร์
8: รู้จักบริหารเวลา	16: ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ

สถานประกอบการรายงานว่า ในภาพรวมโดยเฉลี่ยแล้วแรงงานส่วนใหญ่มีคุณลักษณะดังกล่าวอยู่ในระดับปานกลาง

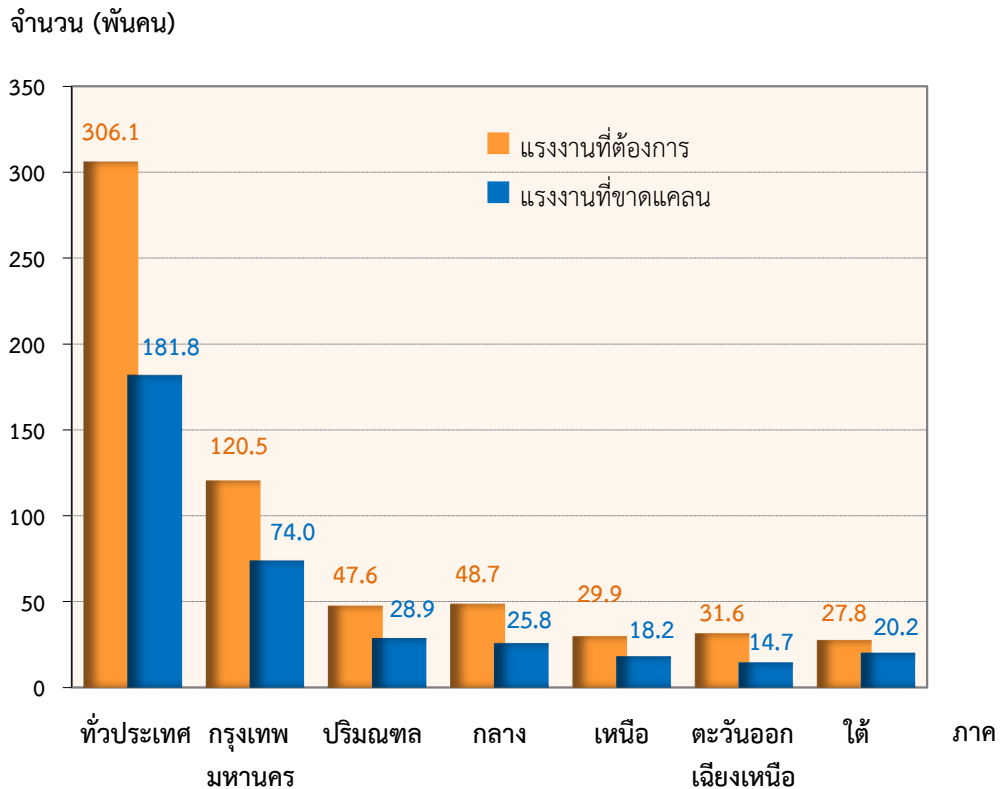
เมื่อพิจารณาถึงคุณลักษณะของแรงงานที่ปฏิบัติงานในสถานประกอบการในแต่ละความรู้ความสามารถ พบว่าคุณลักษณะที่มีอยู่ในระดับมาก ได้แก่ การมีความรับผิดชอบต่อน้ำที่ มีความซื่อสัตย์สุจริต และมีความขยันและอดทน ส่วนคุณลักษณะด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ มีทักษะการแสวงหาความรู้ มีจิตสาธารณะ มีทักษะฝีมือแรงงาน ความรู้พื้นฐานในตำแหน่งงานที่ทำ รู้จักบริหารเวลา ความสามารถในการแก้ปัญหา มีทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ความมีระเบียบวินัยในการทำงาน และตรงต่อเวลา แรงงานส่วนใหญ่มีคุณลักษณะดังกล่าวอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับความรู้ด้านคอมพิวเตอร์ ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ แรงงานส่วนใหญ่ยังมีทักษะความรู้ความสามารถในระดับน้อย

4. ความต้องการแรงงานและขาดแคลนแรงงานของสถานประกอบการ

เมื่อสอบถามเกี่ยวกับความต้องการแรงงานของสถานประกอบการ พบว่า สถานประกอบการยังมีความต้องการแรงงาน 306,148 คน ในจำนวนนี้สถานประกอบการรายงานว่า เป็นแรงงานที่ขาดแคลน (ตำแหน่งงานที่หาคนทำงานยาก หรือหาคนทำงานไม่ได้ตั้งแต่ 6 เดือนขึ้นไป) จำนวน 181,827 คน หรือประมาณร้อยละ 59.4 ของจำนวนแรงงานที่ต้องการทั้งสิ้น

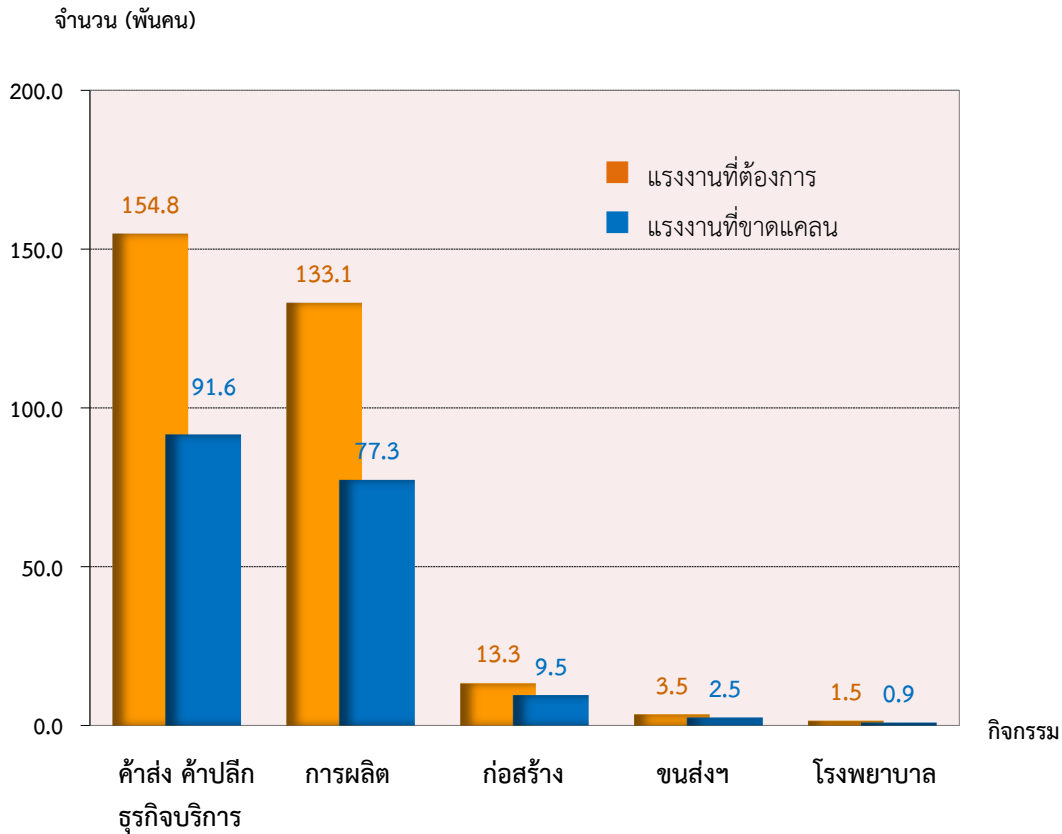
เมื่อพิจารณาตามภาค พบว่า กรุงเทพมหานครมีความต้องการแรงงานและขาดแคลนแรงงานมากที่สุด คือมีจำนวน 120,455 คน และ 73,968 คน ตามลำดับ ส่วนภาคใต้มีความต้องการแรงงานน้อยที่สุด และภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการขาดแคลนแรงงานน้อยที่สุด

แผนภูมิ 5 จำนวนแรงงานที่ต้องการและแรงงานที่ขาดแคลน จำแนกตามภาค

เมื่อพิจารณาตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ พบว่า สถานประกอบการที่ประกอบกิจการเกี่ยวกับการค้าส่ง ค้าปลีก และธุรกิจบริการ มีความต้องการแรงงานประมาณ 154,820 คน ในจำนวนนี้เป็นแรงงานที่ขาดแคลน 91,619 คน สำหรับสถานประกอบการการผลิตต้องการแรงงานประมาณ 133,114 คน (เป็นแรงงานขาดแคลน 77,284 คน) ขณะที่ความต้องการแรงงานในกิจกรรมการก่อสร้างมีประมาณ 13,255 คน กิจกรรมการขนส่งทางบกฯ และโรงพยาบาล มีความต้องการแรงงานประมาณ 3,486 คน และ 1,473 คน ตามลำดับ

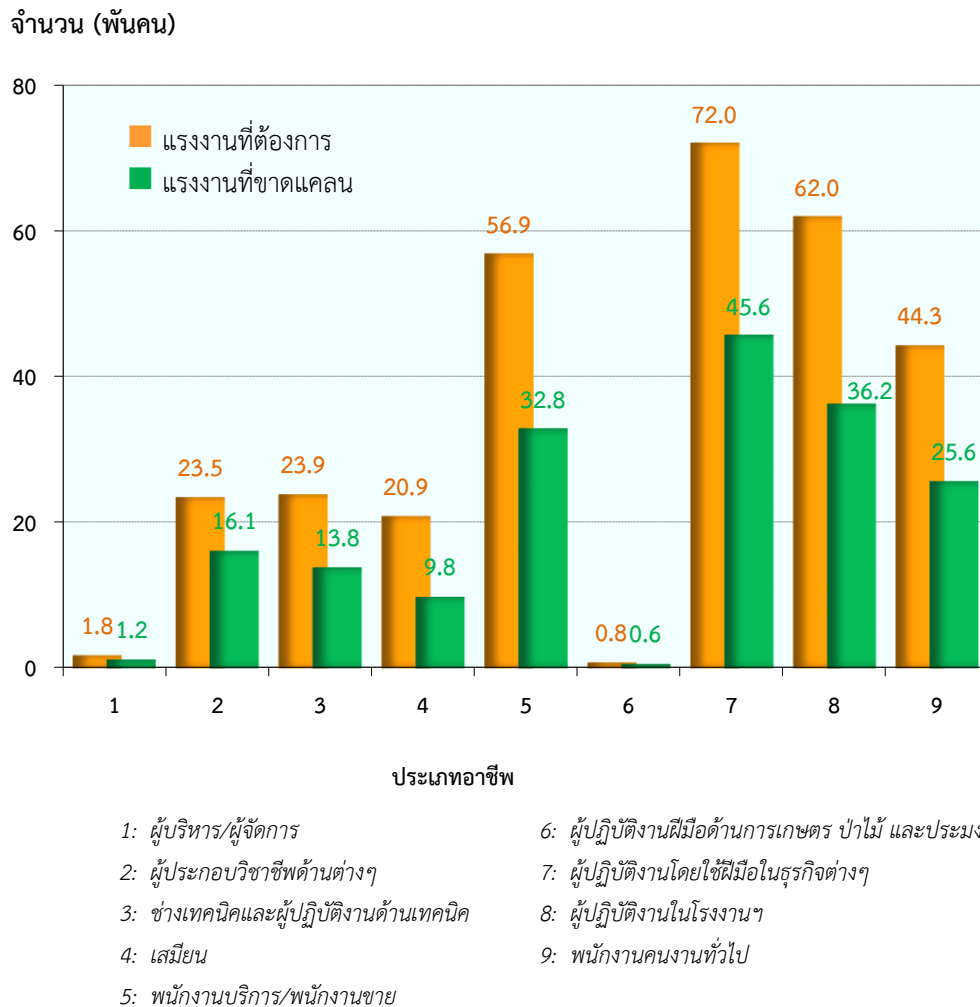
แผนภูมิ 6 จำนวนแรงงานที่ต้องการและแรงงานที่ขาดแคลน จำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

สำหรับประเภทอาชีพของผู้ปฏิบัติงานที่สถานประกอบการต้องการ และระบุว่าขาดแคลนด้วย ส่วนใหญ่เป็นผู้ปฏิบัติงานโดยใช้ฝีมือในธุรกิจต่างๆ มากที่สุด คือ มีความต้องการแรงงานประมาณ 72,049 คน ในจำนวนนี้เป็นตำแหน่งงานที่ขาดแคลน 45,601 คน รองลงมาเป็นผู้ปฏิบัติงานในโรงงานฯ มีความต้องการประมาณ 61,984 คน ในจำนวนนี้เป็นตำแหน่งงานที่ขาดแคลน 36,215 คน

สำหรับแรงงานที่สถานประกอบการต้องการเพิ่มและเป็นตำแหน่งที่ขาดแคลนน้อยที่สุด คือ ผู้ปฏิบัติงานฝีมือด้านการเกษตร ป่าไม้ และประมง

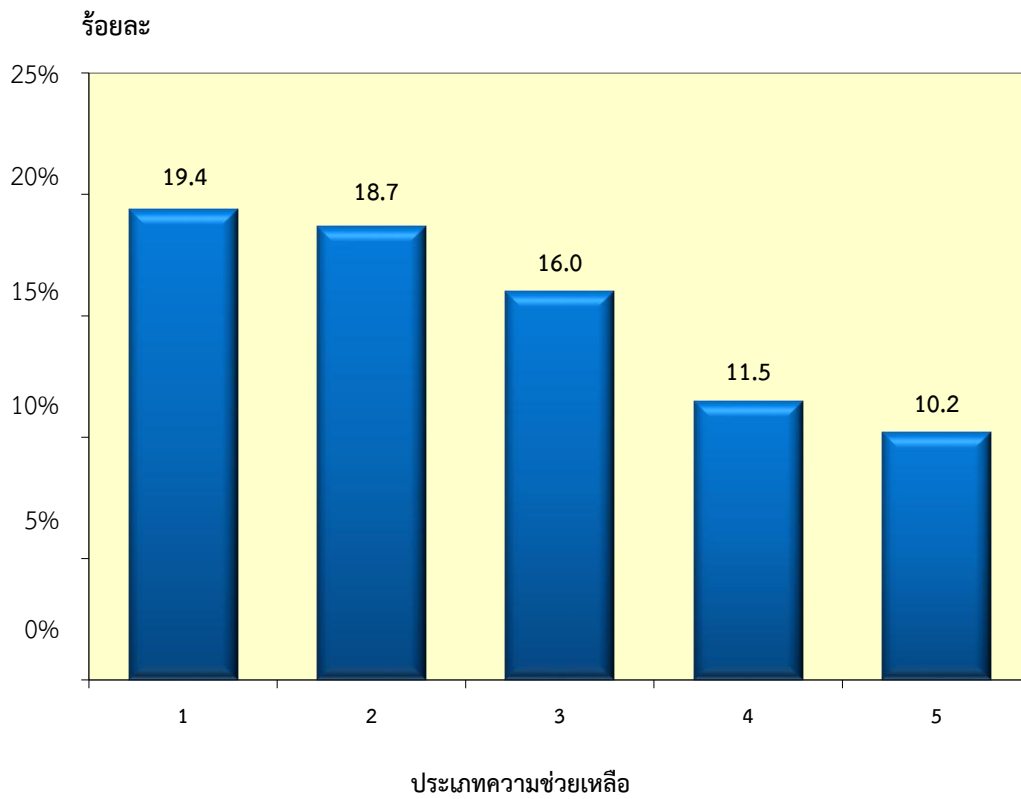
แผนภูมิ 7 จำนวนแรงงานที่ต้องการและแรงงานที่ขาดแคลน จำแนกตามประเภทอาชีพ

5. ความต้องการให้ภาครัฐช่วยเหลือ

สถานประกอบการ จำนวน 60,967 แห่ง หรือประมาณร้อยละ 32.2 ได้ให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านความต้องการให้รัฐช่วยเหลือที่สำคัญ 5 อันดับแรก คือ การลดภาษีเงินได้ของธุรกิจร้อยละ 19.4 (จากสถานประกอบการทั้งหมด) รองลงมาคือ จัดการฝึกอบรมและพัฒนาฝีมือแรงงาน ร้อยละ 18.7 การจัดหาแหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำร้อยละ 16.0 การส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และลดภาษีนำเข้าวัตถุดิบ เครื่องมือ เครื่องจักรฯ ร้อยละ 11.5 และร้อยละ 10.2 ตามลำดับ

**แผนภูมิ 8 ร้อยละของสถานประกอบการที่ต้องการให้ภาครัฐช่วยเหลือ
จำแนกตามลำดับความสำคัญของประเภทความช่วยเหลือ 5 ลำดับแรก**

ประเภทความช่วยเหลือ (5 อันดับแรก)

1: ลดภาษีเงินได้ของธุรกิจ

2: จัดการฝึกอบรม และพัฒนาฝีมือแรงงาน

3: จัดหาแหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ

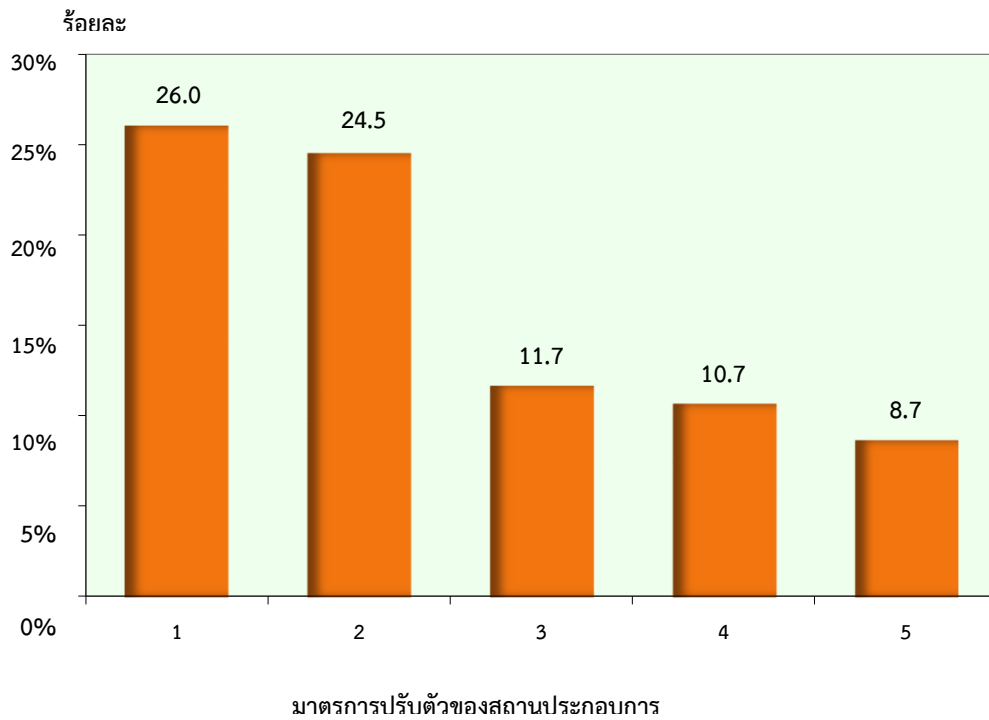
4: ส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

5: ลดภาษีนำเข้าวัตถุดิบ เครื่องมือ เครื่องจักรฯ

6. การปรับตัวต่อสถานภาพการขาดแคลนแรงงาน

ลักษณะการปรับตัวของสถานประกอบการต่อสถานภาพการขาดแคลนแรงงาน สถานประกอบการจำนวน 174,509 แห่ง หรือร้อยละ 92.2 ได้ให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่สำคัญ 5 อันดับแรก โดยอันดับแรกและอันดับที่สองมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน คือ การเพิ่มจำนวนชั่วโมงการทำงานล่วงเวลา และการเพิ่มค่าจ้างเพื่อจูงใจแรงงานใหม่ คิดเป็นร้อยละ 26.0 และร้อยละ 24.5 ตามลำดับ อันดับสามคือ การจ้างแรงงาน Outsource ร้อยละ 11.7 การจ้างแรงงานต่างด้าวมาทดแทนร้อยละ 10.7 และลำดับที่ห้าคือการนำเครื่องจักรมาทดแทนแรงงานคิดเป็นร้อยละ 8.7

แผนภูมิ 9 ร้อยละของสถานประกอบการที่มีการปรับตัวต่อสถานภาพการขาดแคลนแรงงาน จำแนกตามลำดับความสำคัญของมาตรการปรับตัว 5 ลำดับแรก

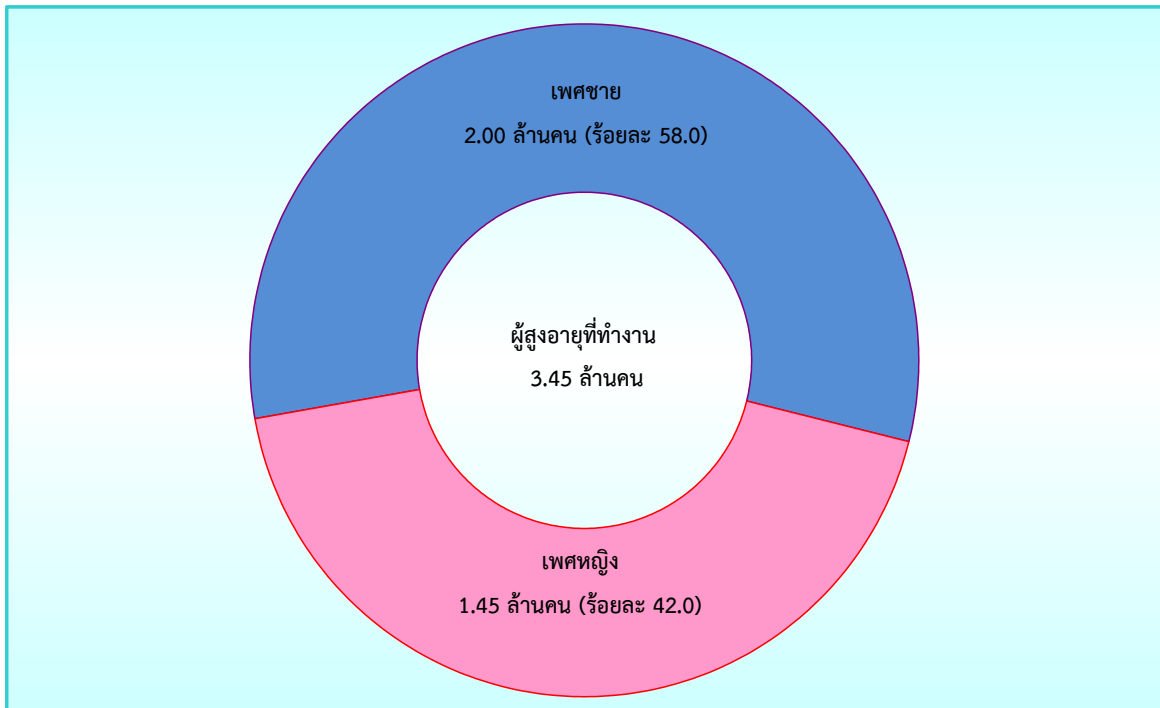
มาตรการปรับตัวต่อสถานภาพการขาดแคลนแรงงานของสถานประกอบการ (5 อันดับแรก)

- 1: เพิ่มจำนวนชั่วโมงการทำงานล่วงเวลา
- 2: เพิ่มค่าจ้างเพื่อจูงใจแรงงานใหม่
- 3: จ้างแรงงาน Outsource เพิ่มขึ้น
- 4: จ้างแรงงานต่างด้าวมาทดแทน
- 5: นำเครื่องจักรมาทดแทนแรงงาน

การทำงานของผู้สูงอายุในประเทศไทย พ.ศ. 2556

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้จัดทำรายงานผลการทำงานของผู้สูงอายุในประเทศไทย พ.ศ. 2556 โดยเป็นการนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร และการสำรวจแรงงานนอกระบบ พ.ศ. 2556 ประมวลผลเพิ่มเติมในส่วนของผู้มีงานทำที่เป็นผู้สูงอายุ จากผลการสำรวจพบว่า มีจำนวนผู้สูงอายุหรือผู้ที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไปในประเทศไทยเพิ่มขึ้นทุกๆ ปี จนปัจจุบันประเทศไทยได้เป็นสังคมของผู้สูงอายุเรียบร้อยแล้ว และจากการสำรวจภาวะการทำงานของประชากรหรือการสำรวจแรงงาน พบว่า ในปี 2556 มีผู้สูงอายุที่ทำงาน 3.45 ล้านคน จากจำนวนผู้สูงอายุทั้งสิ้น 9.00 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 38.3 โดยจำแนกเป็นชาย 2.00 ล้านคน ร้อยละ 58.0 และหญิง 1.45 ล้านคน ร้อยละ 42.0

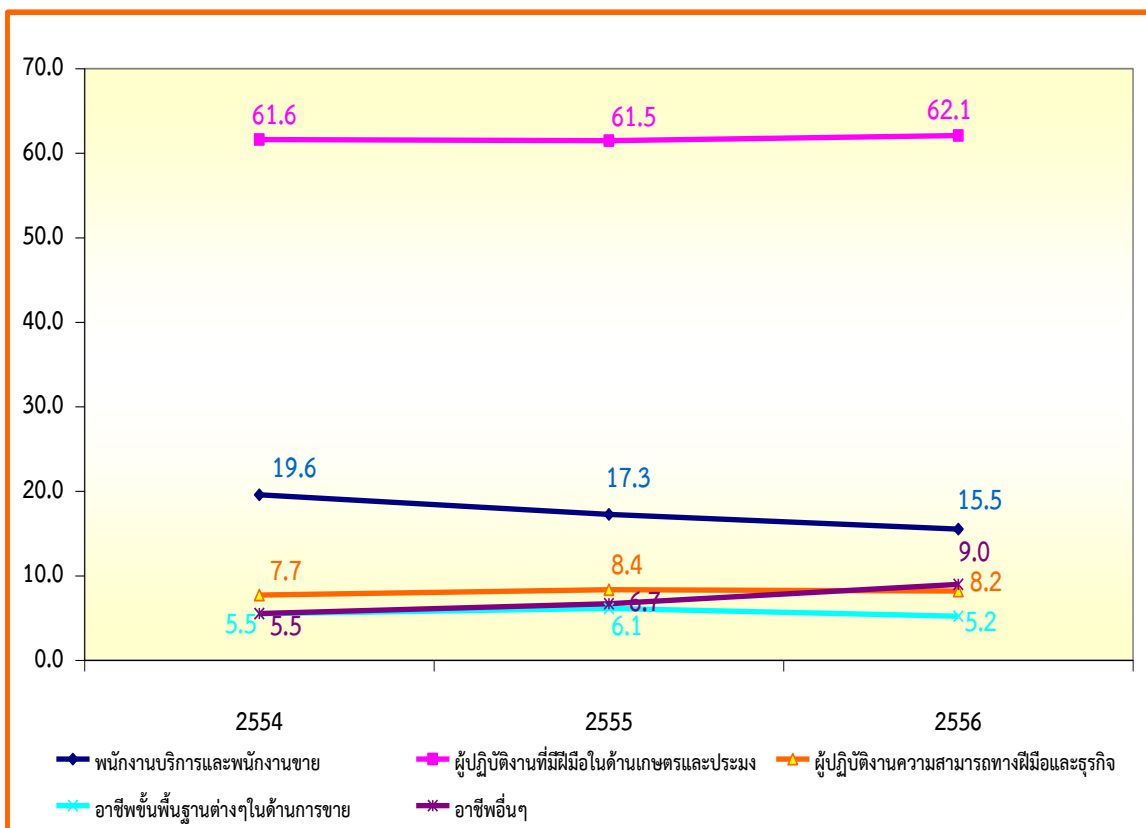
แผนภูมิ 1 จำนวนผู้สูงอายุที่ทำงาน จำแนกตามเพศ พ.ศ. 2556

1. อาชีพของผู้สูงอายุที่ทำงาน

สำหรับอาชีพของผู้สูงอายุที่ทำงาน พบว่า ตั้งแต่ พ.ศ. 2554 - 2556 ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและประมง แต่มีแนวโน้มคงที่ระหว่างร้อยละ 61.6 - 62.1 รองลงมาเป็นพนักงานบริการและพนักงานขายในร้านค้า ซึ่งมีแนวโน้มลดลงคือ ร้อยละ 19.6 ร้อยละ 17.3 และร้อยละ 15.5 ตามลำดับ และผู้ปฏิบัติงานด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจการค้าอยู่ระหว่างร้อยละ 7.7 - 8.2 และอาชีพพื้นฐานต่างๆ ในด้านการขาย เป็นต้น

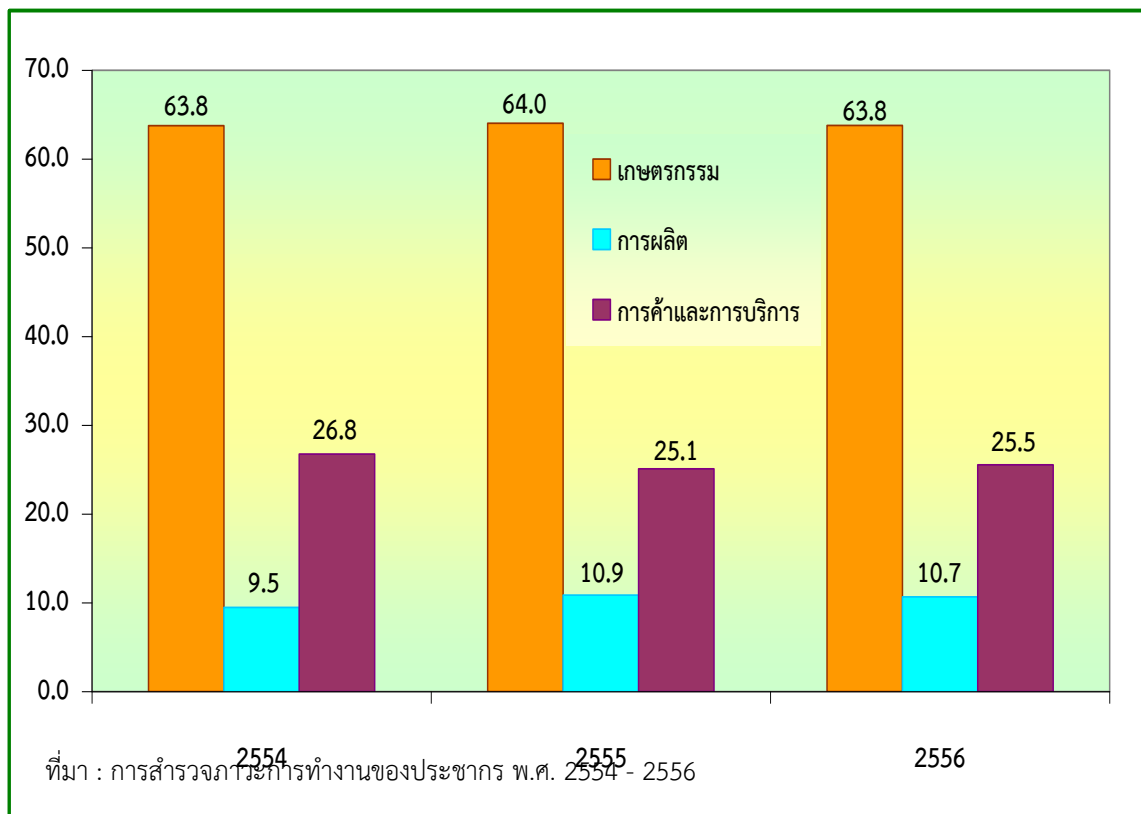
แผนภูมิ 2 ร้อยละของผู้สูงอายุที่ทำงาน จำแนกตามอาชีพ พ.ศ. 2554 - 2556

2. กิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญของผู้สูงอายุที่ทำงาน

เมื่อพิจารณาถึงกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญของผู้สูงอายุที่ทำงาน ตั้งแต่ปี 2554 - 2556 พบว่า ส่วนใหญ่ทำงานในภาคเกษตรกรรมมากกว่า ร้อยละ 60 รองลงมาเป็นภาคการค้าและการบริการประมาณร้อยละ 25.5 -26.8 และภาคการผลิตประมาณร้อยละ 9.5 - 10.7

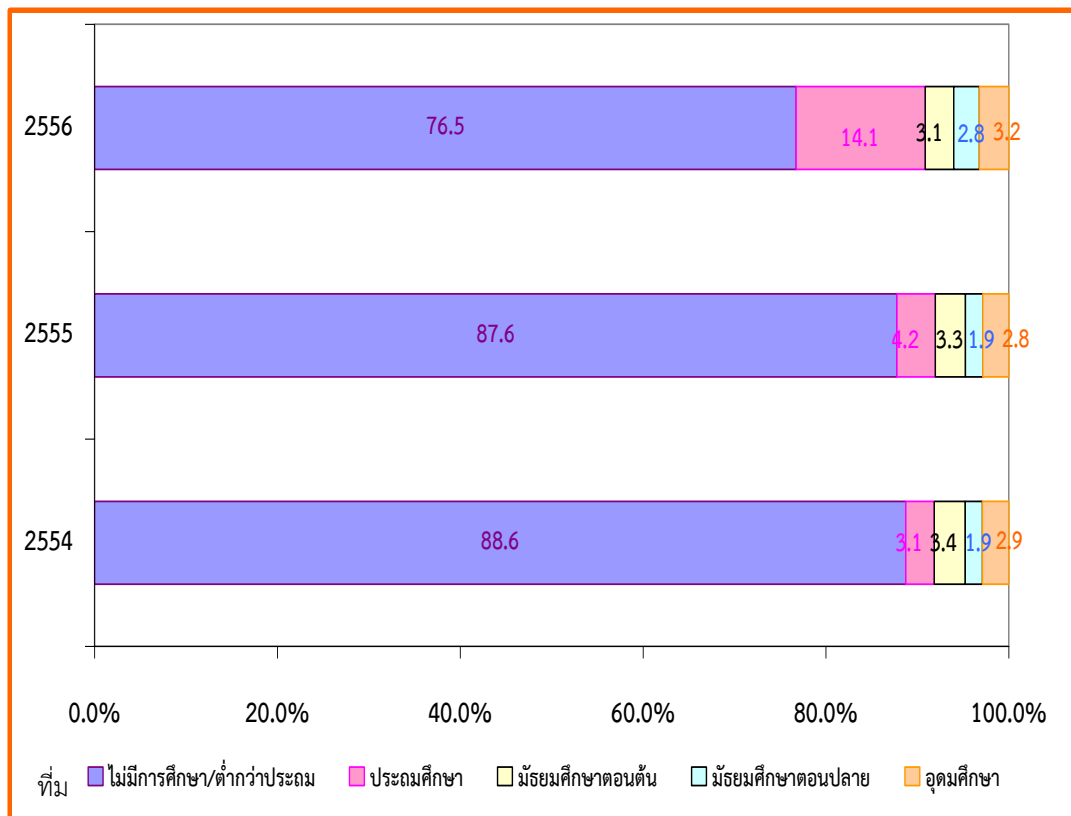
แผนภูมิ 3 ร้อยละของผู้สูงอายุที่ทำงาน จำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญ พ.ศ. 2554 - 2556

3. ระดับการศึกษาที่สำเร็จของผู้สูงอายุที่ทำงาน

เมื่อพิจารณาถึงระดับการศึกษาที่สำเร็จของผู้สูงอายุที่ทำงาน พบว่าส่วนใหญ่ไม่มีการศึกษา/สำเร็จการศึกษาต่ำกว่าระดับประถมศึกษา แต่มีแนวโน้มลดลงจากร้อยละ 88.6 ในปี 2554 เป็นร้อยละ 76.5 ในปี 2556 ในขณะที่ผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 5.3 เป็นร้อยละ 5.9 และร้อยละ 2.9 เป็นร้อยละ 3.2 ตามลำดับ

แผนภูมิ 4 ร้อยละของผู้สูงอายุที่ทำงาน จำแนกตามระดับการศึกษาที่สำเร็จ พ.ศ. 2554 - 2556

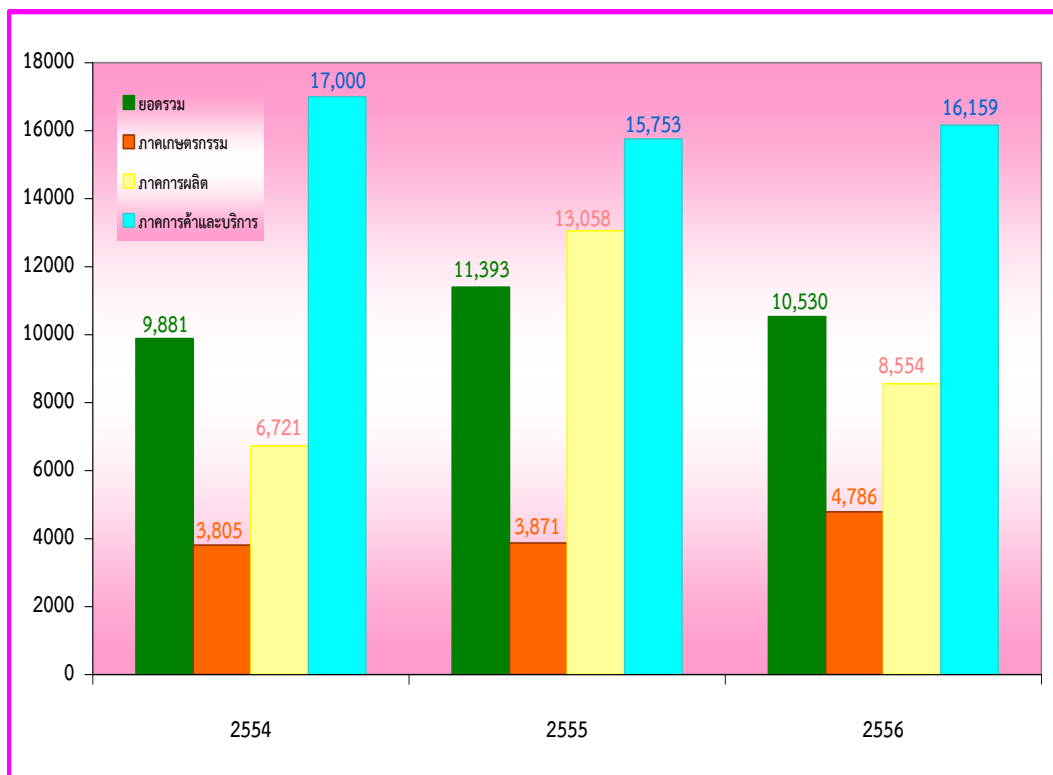

4. ค่าจ้าง/เงินเดือนของผู้สูงอายุที่ทำงาน

เมื่อพิจารณาถึงค่าจ้าง/เงินเดือนของผู้สูงอายุที่ทำงาน พบว่า ในปี 2556 โดยภาพรวมมีค่าจ้างเฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 10,530 บาท ซึ่งลดลงเล็กน้อยจากปี 2555 และเมื่อพิจารณาตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญ จะเห็นได้ว่าผู้สูงอายุที่ทำงานในภาคการค้าและบริการได้รับค่าจ้างเฉลี่ยต่อเดือนมากที่สุด รองลงมาเป็นภาคการผลิต และภาคเกษตรกรรม ตามลำดับ

แผนภูมิ 5 ค่าจ้าง/เงินเดือนเฉลี่ยของผู้สูงอายุที่ทำงาน จำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญ พ.ศ. 2554 – 2556

หน่วย: บาท/เดือน

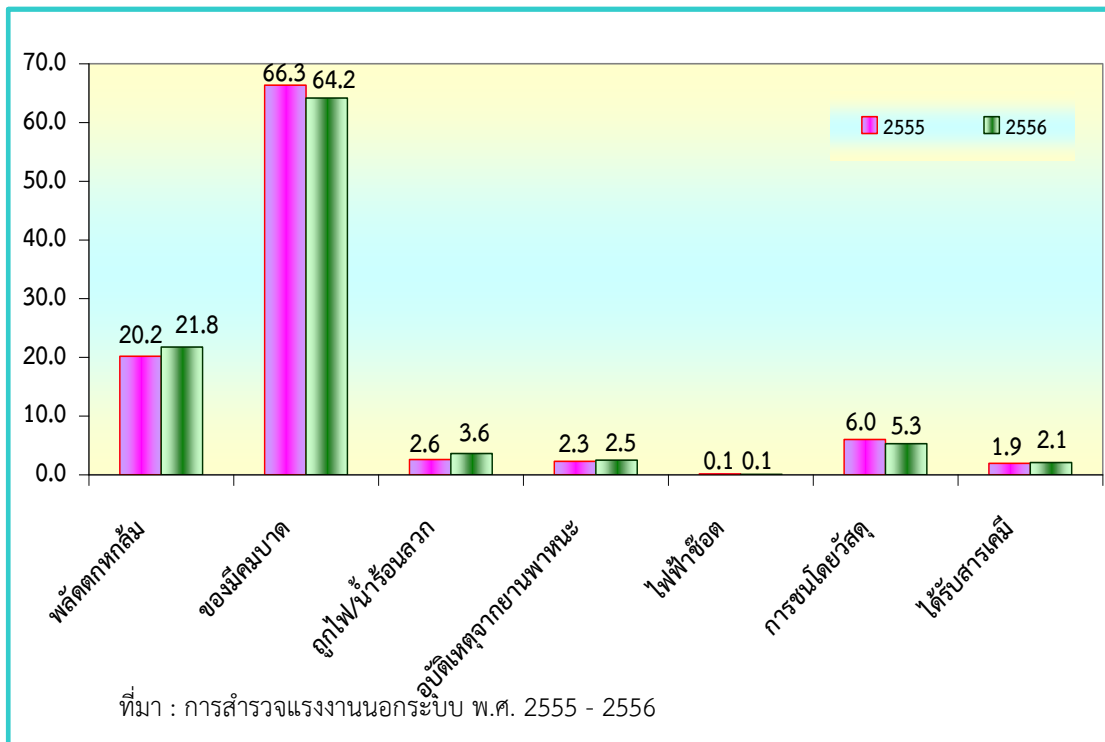
หมายเหตุ : เป็นค่าจ้าง/เงินเดือนเฉลี่ยเฉพาะของลูกจ้าง (ลูกจ้างรัฐบาลและลูกจ้างเอกชน)

ที่มา : การสำรวจภาวะการทำงานของประชากร พ.ศ. 2554 - 2556

5. การได้รับบาดเจ็บหรืออุบัติเหตุจากการทำงานของผู้สูงอายุที่ทำงาน

จากผลการสำรวจ พบว่า ในปี 2556 มีผู้สูงอายุที่ได้รับบาดเจ็บหรืออุบัติเหตุจากการทำงาน 5.7 แสนคน หรือร้อยละ 16.5 ของผู้สูงอายุที่ทำงานทั้งหมด โดยส่วนใหญ่ได้รับบาดเจ็บจากของมีคมบาด/ทิ่ม/แทง มากที่สุดร้อยละ 64.2 ของผู้ที่บาดเจ็บ รองลงมาเป็น การพลัดตก หกล้มร้อยละ 21.8 การชน/กระแทกร้อยละ 5.3 และถูกไฟ/น้ำร้อนลวกร้อยละ 3.6 เป็นต้น เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2555 พบว่า ผู้สูงอายุที่ได้รับบาดเจ็บจากของมีคมบาด/ทิ่ม/แทง ลดลงจากร้อยละ 66.3 เป็นร้อยละ 64.2 การชน/กระแทก ลดลงจากร้อยละ 6.0 เป็นร้อยละ 5.3 ในขณะที่ผู้สูงอายุที่พลัดตก หกล้ม เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 20.2 เป็นร้อยละ 21.8 และถูกไฟ/น้ำร้อนลวก เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 2.6 เป็นร้อยละ 3.6

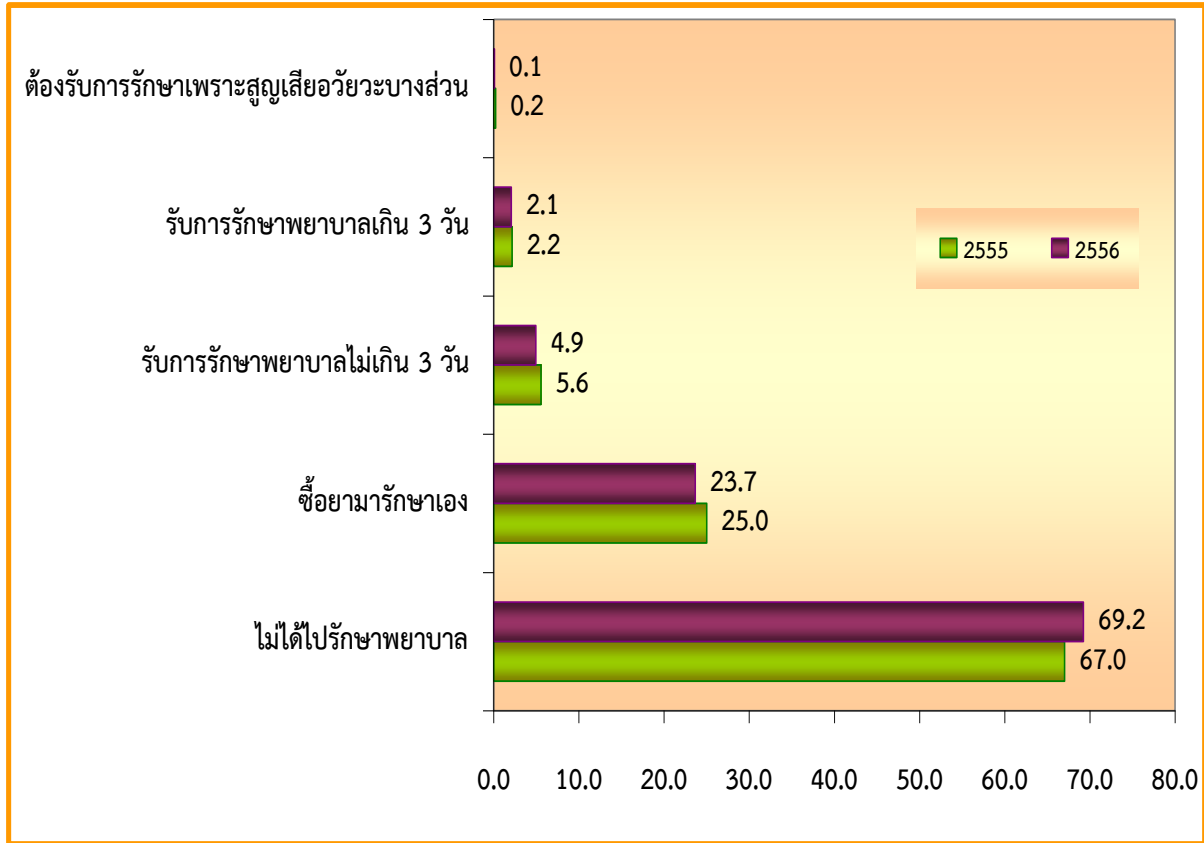
แผนภูมิ 6 ร้อยละของผู้สูงอายุที่ทำงาน จำแนกตามการได้รับบาดเจ็บหรืออุบัติเหตุจากการทำงาน พ.ศ. 2555 - 2556

6. วิธีการรักษาพยาบาลของผู้สูงอายุที่ทำงาน

ผู้สูงอายุที่ได้รับบาดเจ็บหรืออุบัติเหตุจากการทำงาน ในปี 2556 นั้น ส่วนใหญ่ได้รับบาดเจ็บหรืออุบัติเหตุเพียงเล็กน้อยจึงไม่ได้รับการรักษาพยาบาล รองลงมาเป็นการซื้อยาจากร้านขายยาและนำไปรักษาเอง ต้องไปรับการรักษาพยาบาลต่อในสถานพยาบาลไม่เกิน 3 วัน ต้องไปรับการรักษาพยาบาลต่อในสถานพยาบาลเกิน 3 วัน และต้องไปรับการรักษาพยาบาลต่อในสถานพยาบาลเพราะสูญเสียอวัยวะบางส่วน ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2555 พบว่า ผู้สูงอายุได้รับบาดเจ็บหรืออุบัติเหตุเพียงเล็กน้อยจึงไม่ได้รับการรักษาพยาบาลเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 67.0 เป็นร้อยละ 69.2 ในขณะที่ซื้อยาเพื่อนำไปรักษาเองลดลงจากร้อยละ 25.0 เป็นร้อยละ 23.7 ผู้สูงอายุที่ต้องไปรับการรักษาพยาบาลต่อในสถานพยาบาลไม่เกิน 3 วัน ลดลงจากร้อยละ 5.6 เป็นร้อยละ 4.9 ผู้ที่ต้องไปรับการรักษาพยาบาลต่อในสถานพยาบาลเกิน 3 วันลดลงจากร้อยละ 2.2 เป็นร้อยละ 2.1 และผู้สูงอายุที่ได้รับบาดเจ็บหรืออุบัติเหตุและต้องไปรับการรักษาพยาบาลต่อในสถานพยาบาลเพราะสูญเสียอวัยวะบางส่วนลดลงจากร้อยละ 0.2 เป็นร้อยละ 0.1

แผนภูมิ 7 ร้อยละของผู้สูงอายุที่ทำงาน จำแนกตามวิธีการรักษาพยาบาล
พ.ศ. 2555 - 2556

ที่มา : การสำรวจแรงงานนอกระบบ พ.ศ. 2555 - 2556

สำรวจการย้ายถิ่นของประชากร พ.ศ. 2556

ความเป็นมา

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้เริ่มดำเนินการสำรวจการย้ายถิ่นของประชากร ครั้งแรกใน พ.ศ.2517 โดยทำการสำรวจเฉพาะการย้ายเข้าสู่กรุงเทพมหานคร ต่อมา ในปี 2526-2533 ได้ขยายขอบข่ายการสำรวจเป็นการย้ายเข้าสู่จังหวัดที่อยู่ในเขต ปริมณฑลของกรุงเทพมหานคร และบางจังหวัดในส่วนภูมิภาคซึ่งกำหนดให้เป็น เมืองหลักในการพัฒนา และตั้งแต่ปี 2535 จนถึงปัจจุบัน ได้ขยายขอบข่ายการสำรวจให้ครอบคลุมทั่วทั้งประเทศ

วัตถุประสงค์และประโยชน์

การสำรวจการย้ายถิ่นของประชากรมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับการย้ายถิ่นของประชากร เพื่อให้มีข้อมูลสถิติในเรื่องดังกล่าว ใช้ ประกอบในการกำหนดนโยบาย และจัดทำแผนเกี่ยวกับการกระจายตัวและการตั้งถิ่นฐานของประชากรในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตลอดจนใช้เป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาโครงการต่างๆ และแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการย้ายถิ่นของประชากร

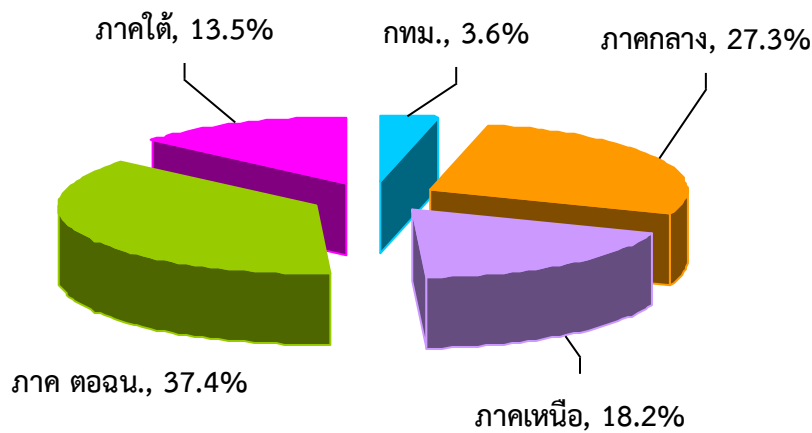
ขอบข่ายและคุ่มรวม

ประชากรที่อยู่ในขอบข่ายการสำรวจ คือบุคคลที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนส่วนบุคคล และครัวเรือนกลุ่มบุคคลประเภทคนงาน ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลทั่วประเทศในปี พ.ศ. 2556 เก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างตุลาคม - ธันวาคม จากครัวเรือนตัวอย่างทั้งสิ้น 83,880 ครัวเรือน เพื่อรวบรวมข้อมูลพื้นฐานด้านประชากรและสังคมของผู้ย้ายถิ่น สำหรับนำไปใช้ในการติดตามสถานการณ์การย้ายถิ่นของประชากร ซึ่งผลการสำรวจที่สำคัญสรุปได้ดังนี้

1. จำนวนและอัตราการย้ายถิ่น

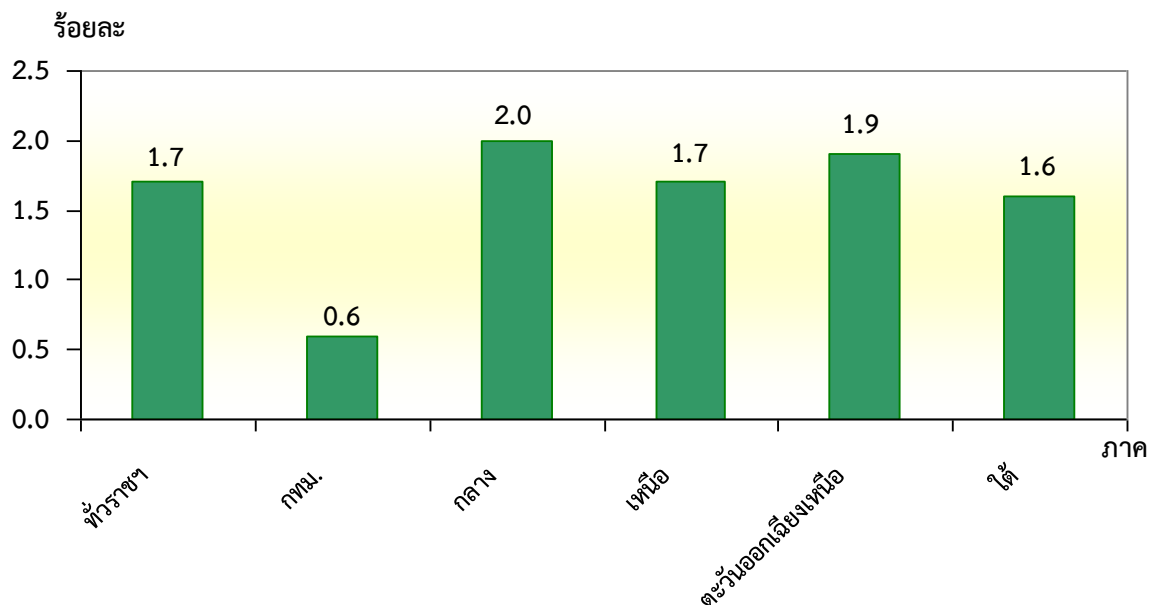
ผู้ย้ายถิ่นมีทั้งสิ้น 1.18 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 1.7 ของประชากรทั้งประเทศ โดยจำนวนผู้ย้ายถิ่นกระจายอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุดคือ 4.42 แสนคน (ร้อยละ 37.4) และอยู่ในกรุงเทพมหานครน้อยที่สุดคือ 4.19 หมื่นคน (ร้อยละ 3.6)

แผนภูมิ 1 ร้อยละของผู้ย้ายถิ่น จำแนกตามภาคที่อยู่ในปัจจุบัน พ.ศ. 2556

เมื่อพิจารณาตามอัตราการย้ายถิ่น พบว่า ภาคกลางมีอัตราการย้ายถิ่นมากที่สุด คือร้อยละ 2.0 รองลงมาคือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 1.9 ภาคเหนือร้อยละ 1.7 ภาคใต้ร้อยละ 1.6 และกรุงเทพมหานครร้อยละ 0.6

แผนภูมิ 2 อัตราการย้ายถิ่นรายภาค พ.ศ. 2556

2. เพศและอายุ

ผู้ชายมีอัตราการย้ายถิ่นมากกว่าผู้หญิง (ร้อยละ 1.9 และ 1.6 ตามลำดับ)

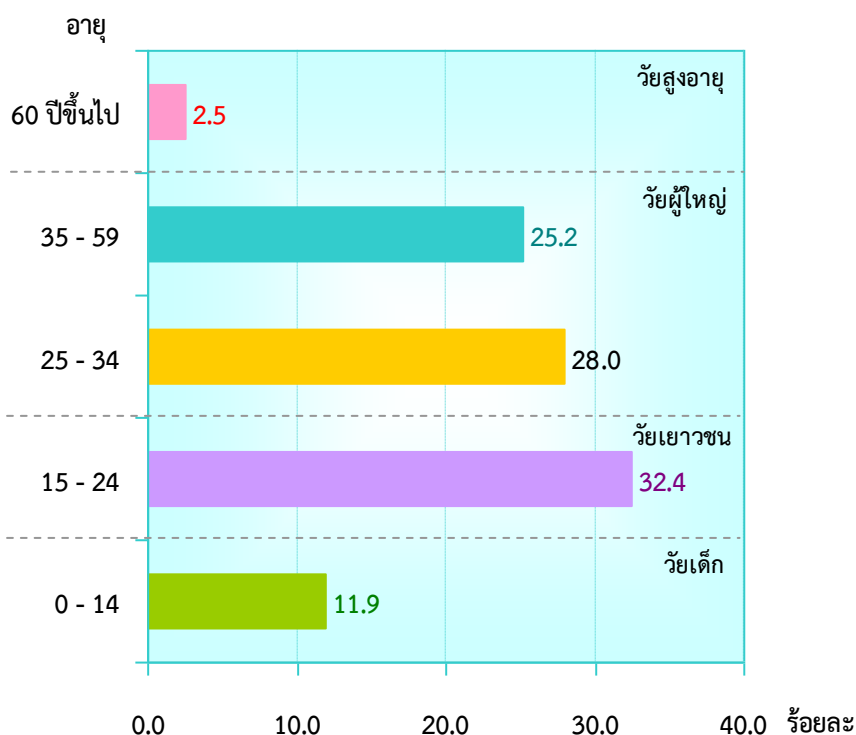
ตาราง 1 อัตราการย้ายถิ่น จำแนกตามเพศ พ.ศ. 2556

เพศ	จำนวนผู้ย้ายถิ่น (พันคน)	อัตราการย้ายถิ่น (ร้อยละ)
รวม	1,181.0	1.7
ชาย	620.3	1.9
หญิง	560.7	1.6

$$\text{อัตราการย้ายถิ่น} = \frac{\text{จำนวนผู้ย้ายถิ่น}}{\text{ประชากร}} \times 100$$

เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุของผู้ย้ายถิ่น พบว่า กลุ่มที่มีการย้ายถิ่นมากที่สุด คือ กลุ่มอายุ 25 -59 ปี (วัยผู้ใหญ่) ซึ่งมีร้อยละ 53.2 ของผู้ย้ายถิ่นทั้งสิ้น รองลงมาคือ กลุ่มอายุ 15 – 24 ปี (วัยเยาวชน) ร้อยละ 32.4 กลุ่มอายุ 0-14 ปี (วัยเด็ก) ร้อยละ 11.9 และน้อยที่สุดในกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป (วัยสูงอายุ) ร้อยละ 2.5

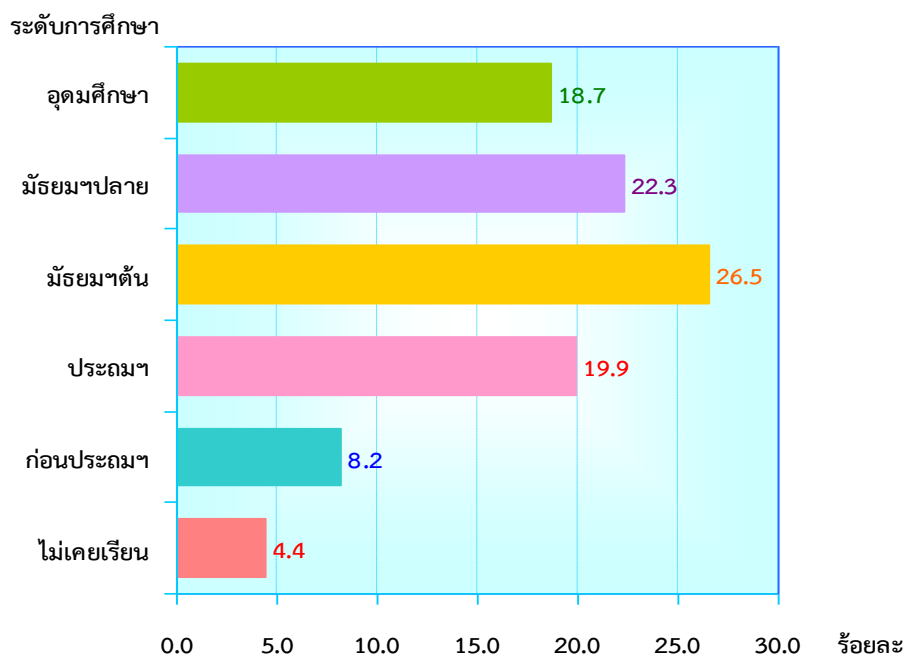
แผนภูมิ 3 ร้อยละของผู้ย้ายถิ่น จำแนกตามกลุ่มอายุ พ.ศ. 2556

3. ระดับการศึกษา

เมื่อพิจารณาตามระดับการศึกษาที่สำเร็จของผู้ย้ายถิ่นที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป พบว่า ผู้ย้ายถิ่นส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นร้อยละ 26.5 รองลงมาศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายร้อยละ 22.3

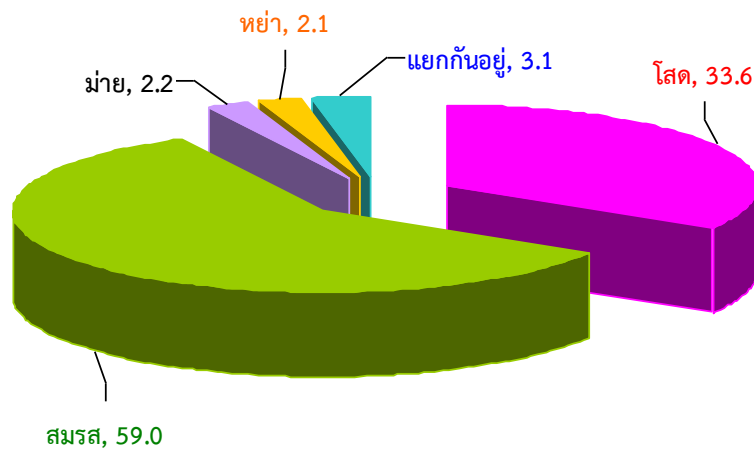
แผนภูมิ 4 ร้อยละของผู้ย้ายถิ่นอายุ 15 ปีขึ้นไป จำแนกตามระดับการศึกษา พ.ศ. 2556

4. สถานภาพสมรส

ผู้ย้ายถิ่นอายุ 15 ปีขึ้นไป ประมาณร้อยละ 59.0 เป็นผู้ที่สมรส ประมาณ 1 ใน 3 เป็นโสด ส่วนที่เหลือร้อยละ 7.4 เป็นผู้ที่มีสถานภาพสมรสอื่นๆ ได้แก่ ม่าย หย่า และแยกกันอยู่

แผนภูมิ 5 ร้อยละของผู้ย้ายถิ่นอายุ 15 ปีขึ้นไป จำแนกตามสถานภาพสมรส พ.ศ. 2556

5. ประเภทของการย้ายถิ่น

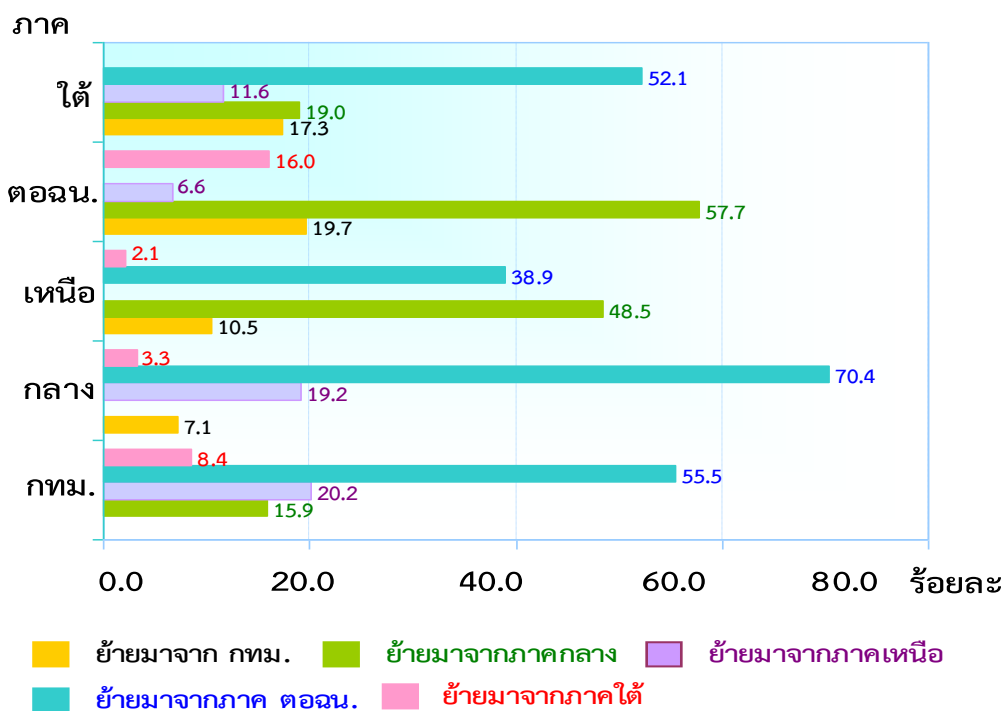
เมื่อพิจารณาการย้ายถิ่นตามประเภทการย้ายถิ่น พบว่า ผู้ย้ายถิ่นภายในภาคเดียวกันมีจำนวนมากกว่าผู้ย้ายถิ่นระหว่างภาคเล็กน้อย (ร้อยละ 53.7 และร้อยละ 42.8 ตามลำดับ)

ตาราง 2 ร้อยละของผู้ย้ายถิ่น จำแนกตามประเภทของการย้ายถิ่น พ.ศ. 2556

ประเภทของการย้ายถิ่น	2556
ย้ายภายในภาคเดียวกัน	53.7
ย้ายระหว่างจังหวัด	20.4
ย้ายภายในจังหวัด	33.3
ย้ายระหว่างภาค	42.8
ย้ายมาจากต่างประเทศ	3.5

เมื่อพิจารณาถิ่นที่อยู่ก่อนย้าย พบว่าผู้ย้ายถิ่นในภาคกลาง กรุงเทพมหานคร และภาคใต้ ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ย้ายถิ่นมาจากภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ สำหรับผู้ย้ายถิ่นในภาคเหนือ และภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนใหญ่เป็นผู้ย้ายถิ่นมาจากภาคกลาง

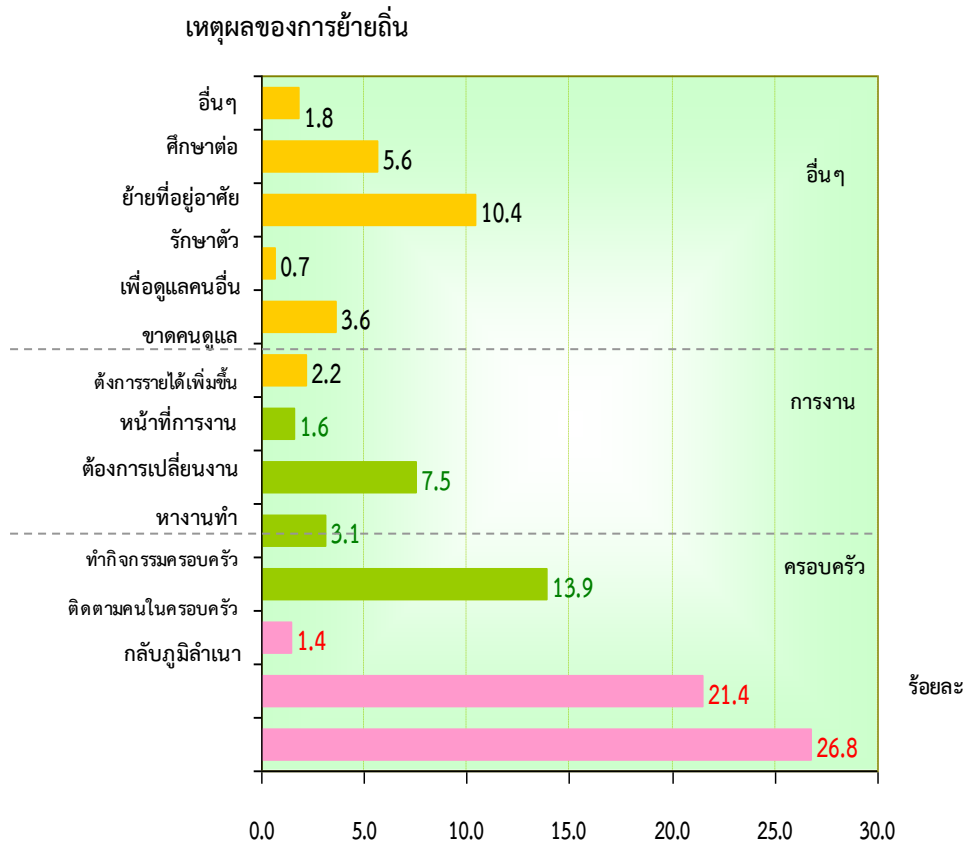
แผนภูมิ 6 ร้อยละของผู้ย้ายถิ่น จำแนกตามถิ่นที่อยู่ก่อนย้าย และภาคที่อยู่ในปัจจุบัน พ.ศ. 2556

6. เหตุผลของการย้ายถิ่น

ผู้ย้ายถิ่นประมาณครึ่งหนึ่งย้ายด้วยเหตุผลด้านครอบครัว ซึ่งส่วนใหญ่ย้ายถิ่นด้วยเหตุผลกลับภูมิลำเนาสูงเป็นอันดับ 1 และติดตามครอบครัวเป็นเหตุผลอันดับ 2 (ร้อยละ 26.8 และ 21.4 ตามลำดับ) สำหรับเหตุผลด้าน การงาน ส่วนใหญ่ย้ายเนื่องจากต้องการหางานมากกว่าย้ายเพราะเปลี่ยนงาน

แผนภูมิ 7 ร้อยละของผู้ย้ายถิ่น จำแนกตามเหตุผลของการย้ายถิ่น พ.ศ. 2556

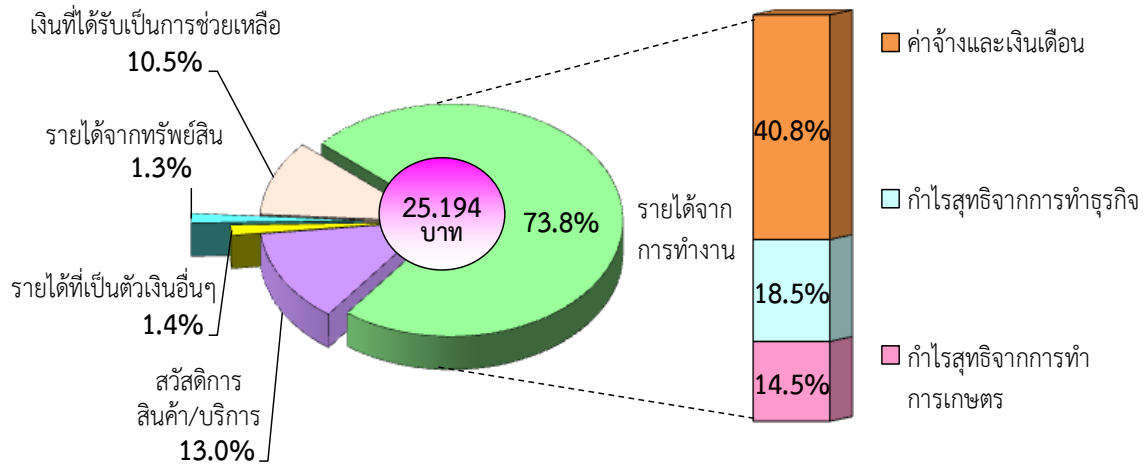
สำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน พ.ศ. 2556

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้จัดทำโครงการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน ตั้งแต่ปี 2500 โดยจัดทำจาก 5 ปี และจัดทำทุก 2 ปี หลังจากปี 2530 คือ 2531 2533 – 2547 และจัดทำทุกปีตั้งแต่ 2549 เป็นต้นไป โดยปี 2549 และ 2550 ซึ่งเป็นปีที่เริ่มมีการ Redesign แบบสอบถาม จึงทำการสำรวจเต็มรูปแบบต่อเนื่องทั้ง 2 ปี คือมีแบบรายได้และแบบรายจ่าย ต่อมาปี พ.ศ. ที่ลงท้ายด้วยเลขคี่จะทำการสำรวจแบบค่าใช้จ่ายอย่างเดียว และปีพ.ศ. ที่ลงท้ายด้วยเลขคู่จะสำรวจทั้งแบบรายได้ และรายจ่าย สำหรับการสำรวจในปี 2556 เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ ค่าใช้จ่าย ภาวะหนี้สิน และทรัพย์สินของครัวเรือน ตลอดจนลักษณะที่อยู่อาศัย โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลทุกเดือน (มกราคม-ธันวาคม 2556) จากครัวเรือนตัวอย่างในทุกจังหวัดทั่วประเทศ ทั้งในเขตเทศบาล และนอกเขตเทศบาล จำนวนครัวเรือนตัวอย่างประมาณ 52,000 ครัวเรือน ทั้งนี้ ค่าใช้จ่ายที่นำเสนอเป็นค่าใช้จ่ายเฉลี่ยที่จำเป็นต้องใช้ในการยังชีพเท่านั้น จึงไม่รวมการสะสมทุน เช่น ซื้อบ้าน/ที่ดิน และเงินออม ซึ่งสรุปผลการสำรวจที่สำคัญได้ดังนี้

1. รายได้ของครัวเรือน ปี 2556

จากผลการสำรวจ ในปี 2556 พบว่าครัวเรือนทั่วประเทศ มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 25,194 บาท ส่วนใหญ่เป็นรายได้จากการทำงานร้อยละ 73.8 ซึ่งได้แก่ ค่าจ้างและเงินเดือนร้อยละ 40.8 จากการทำธุรกิจร้อยละ 18.5 และจากการทำการเกษตรร้อยละ 14.5 และมีรายได้ที่ไม่ได้เกิดจากการทำงาน เช่น เงินที่ได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นนอกครัวเรือน/รัฐร้อยละ 10.5 รายได้จากทรัพย์สิน เช่น ดอกเบี้ยร้อยละ 1.3 นอกจากนี้ยังมีรายได้ในรูปแบบสวัสดิการ/สินค้า และบริการต่างๆ ร้อยละ 13.0

แผนภูมิ 1 ร้อยละของรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือน จำแนกตามแหล่งที่มาของรายได้ พ.ศ. 2556

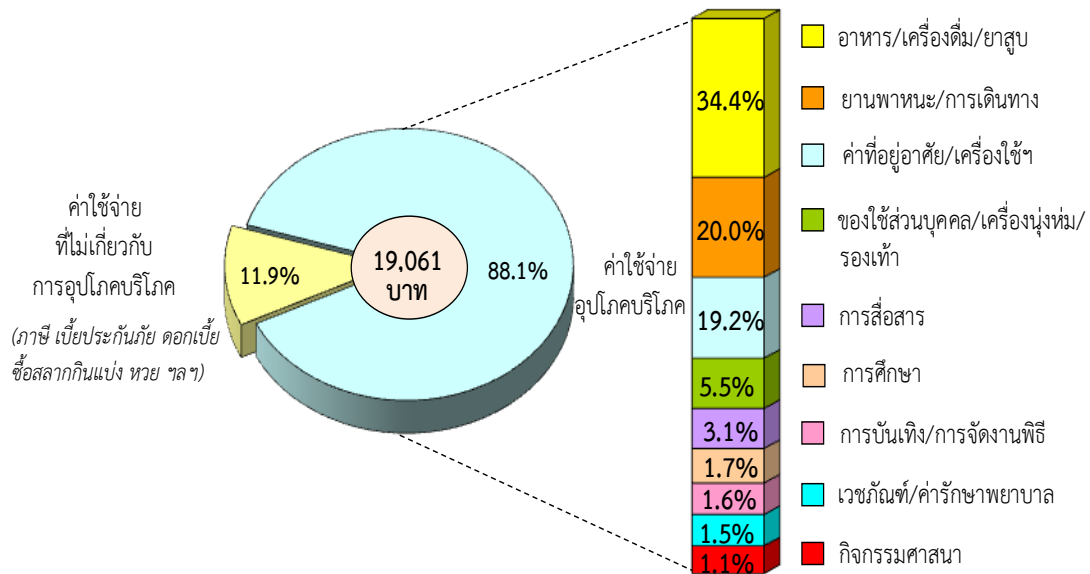

2. ค่าใช้จ่ายของครัวเรือน ปี 2556

ครัวเรือนทั่วประเทศ ในปี 2556 มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเดือนละ 19,061 บาท ค่าใช้จ่ายร้อยละ 34.4 เป็นค่าอาหารเครื่องดื่มและยาสูบ (ซึ่งในจำนวนนี้เป็นค่าเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ร้อยละ 1.1) รองลงมาเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทางและยานพาหนะร้อยละ 20.0 ค่าที่อยู่อาศัยและเครื่องใช้ภายในบ้านร้อยละ 19.2 ของใช้ส่วนบุคคล/เครื่องนุ่งห่ม/รองเท้าร้อยละ 5.5 ใช้จ่ายในการสื่อสารร้อยละ 3.1 ใช้เพื่อการศึกษา การบันเทิง/การจัดงานพิธี และค่าเวชภัณฑ์/ค่ารักษาพยาบาลใกล้เคียงกันคือร้อยละ 1.7 1.6 และ 1.5 กิจกรรมทางศาสนามีเพียงร้อยละ 1.1 ในส่วนของค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค เช่น ค่าภาษี ของขวัญ เบี้ยประกันภัย ซื่อสลากกินแบ่ง/ หวย ดอกเบี้ย ซึ่งสูงถึงร้อยละ 11.9

^{1/} ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยที่จำเป็นต้องใช้ในการยังชีพ โดยไม่รวมค่าใช้จ่ายประเภทสะสมทุน เช่น การซื้อบ้าน/ ที่ดิน เป็นต้น

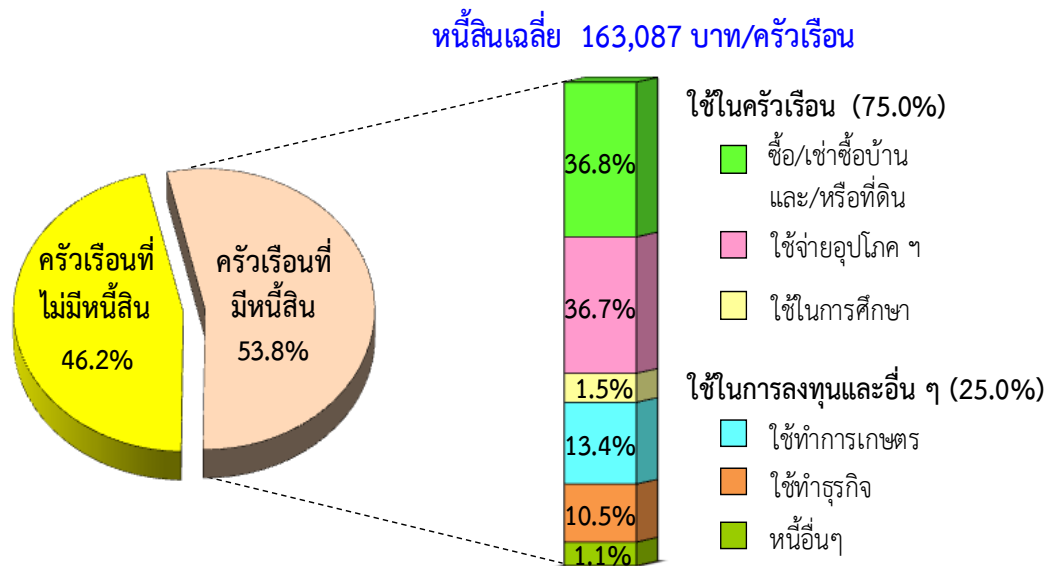
แผนภูมิ 2 ร้อยละของค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือน จำแนกตามประเภทค่าใช้จ่าย พ.ศ. 2556

3. หนี้สินของครัวเรือน ปี 2556

จากครัวเรือนทั่วประเทศประมาณ 20 ล้านครัวเรือน พบว่า เป็นครัวเรือนที่มีหนี้สินประมาณ 10.8 ล้านครัวเรือน หรือร้อยละ 53.8 โดยมีจำนวนหนี้สินเฉลี่ย 163,087 บาทต่อครัวเรือน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการก่อหนี้เพื่อใช้ในครัวเรือนร้อยละ 75.0 คือใช้ในการซื้อบ้าน/ที่ดินร้อยละ 36.8 อุปโภคบริโภคร้อยละ 36.7 และหนี้เพื่อใช้ในการศึกษามีเพียงร้อยละ 1.5 เท่านั้น สำหรับหนี้เพื่อใช้ในการลงทุนและอื่นๆ ร้อยละ 25.0 นั้น พบว่า ส่วนใหญ่เป็นหนี้เพื่อใช้ทำการเกษตรร้อยละ 13.4 ใช้ทำธุรกิจและอื่นๆ อีกร้อยละ 11.6

แผนภูมิ 3 ร้อยละของครัวเรือน จำแนกตามการมีหนี้สิน และจำนวนหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือน จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการกู้ยืม พ.ศ. 2556

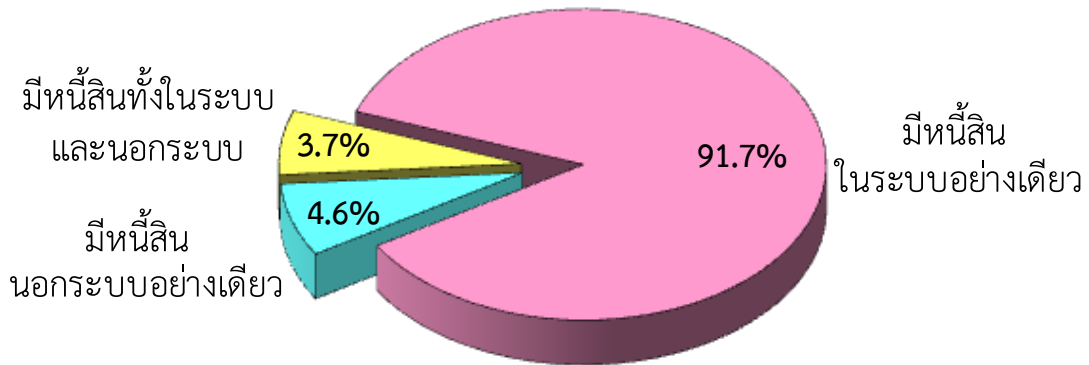

4. หนี้สินในระบบ และหนี้สินนอกระบบ ปี 2556

4.1 ครัวเรือนที่มีหนี้สิน

จากครัวเรือนทั่วประเทศที่มีหนี้สิน พบว่า ส่วนใหญ่ครัวเรือนเป็นหนี้ในระบบ โดยครัวเรือนที่มีหนี้ในระบบอย่างเดียวร้อยละ 91.7 และครัวเรือนที่มีหนี้ทั้งในระบบและนอกระบบร้อยละ 3.7 สำหรับครัวเรือนที่มีหนี้นอกระบบอย่างเดียวมีเพียงร้อยละ 4.6 และพบว่าจำนวนเงินเฉลี่ยที่เป็นหนี้ในระบบสูงกว่านอกระบบถึง 49 เท่า (159,816 บาท และ 3,271 บาท ตามลำดับ) โดยเพิ่มขึ้นจากปี 2554 ซึ่งหนี้ในระบบสูงกว่าหนี้นอกระบบประมาณ 32 เท่า (130,930 บาท และ 3,970 บาท ตามลำดับ)

แผนภูมิ 4 ร้อยละของครัวเรือนที่มีหนี้สินในระบบและ/หรือหนี้สินนอกระบบ และจำนวนหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือน พ.ศ. 2556

หนี้สินในระบบเฉลี่ย 159,816 บาท/ครัวเรือน

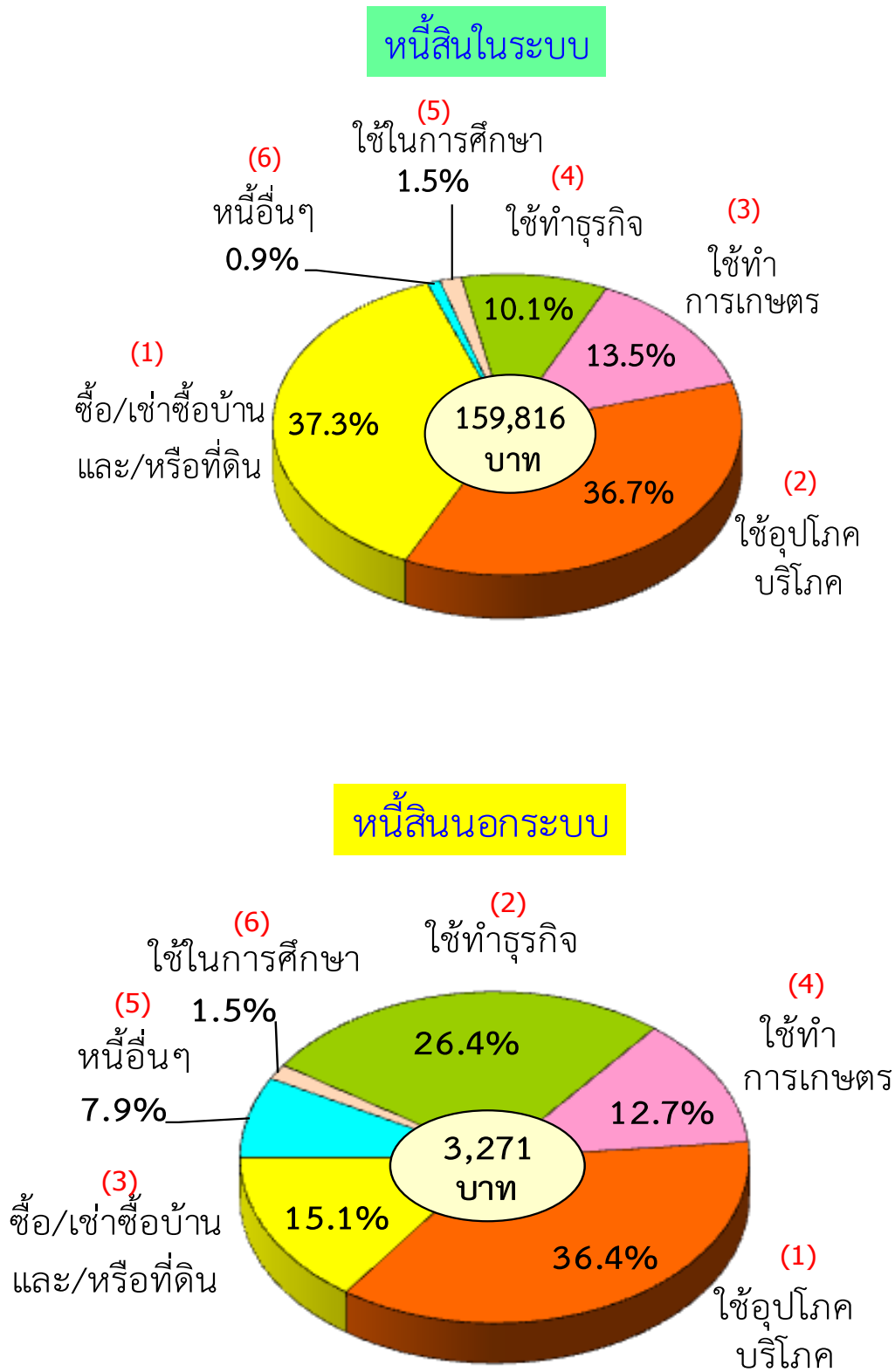
หนี้สินนอกระบบเฉลี่ย 3,271 บาท/ครัวเรือน

4.2 จำนวนหนี้สิน

จากผลการสำรวจครัวเรือนทั่วประเทศ พบว่า จำนวนหนี้สินในระบบส่วนใหญ่เป็นหนี้เพื่อใช้ในการซื้อบ้าน/ที่ดิน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากเดิมคือ ร้อยละ 34.5 ในปี 2554 เป็นร้อยละ 37.3 รองลงมา คือ เพื่อการอุปโภคบริโภคร้อยละ 36.7 ใช้ในการทำเกษตรร้อยละ 13.5 และใช้ทำธุรกิจร้อยละ 10.1 สำหรับหนี้เพื่อใช้ในการศึกษามีเพียงร้อยละ 1.5 เท่านั้น

สำหรับจำนวนหนี้สินนอกระบบ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นหนี้เพื่อการอุปโภคบริโภคในครัวเรือน ร้อยละ 36.4 ซึ่งลดลงจากปี 2554 ร้อยละ 4.1 (ปี 2554 ร้อยละ 40.5) ซึ่งเป็นปีที่เกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ รองลงมาเป็นหนี้เพื่อใช้ทำธุรกิจ ใช้ซื้อบ้าน/ที่ดิน และใช้ทำการเกษตร คือ ร้อยละ 26.4 15.1 และ 12.7 ตามลำดับ ส่วนหนี้เพื่อใช้ในการศึกษามีเพียงร้อยละ 1.5 เท่านั้น

แผนภูมิ 5 ร้อยละของหนี้สินในระบบ และนอกระบบเฉลี่ยต่อครัวเรือน
จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการกู้ยืม พ.ศ. 2556

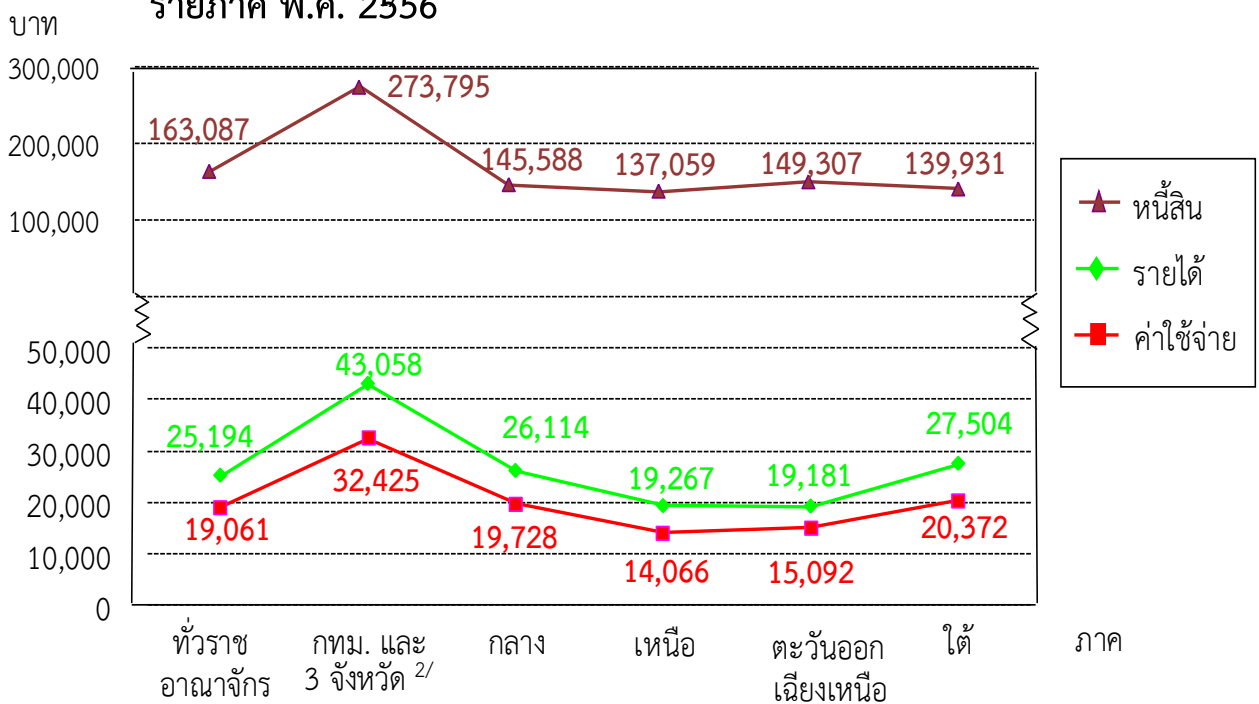

5. การเปรียบเทียบรายได้ ค่าใช้จ่าย^{1/} และหนี้สินของครัวเรือน ปี 2556

5.1 ภูมิภาค

เมื่อพิจารณารายได้ ค่าใช้จ่าย และหนี้สินของครัวเรือนเป็นรายภาค พบว่า กรุงเทพฯ และ 3 จังหวัด คือ นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ มีรายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนสูงกว่าภาคอื่นมาก คือ 43,058 บาท โดยมีค่าใช้จ่ายและจำนวนหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนสูงสุดเช่นเดียวกัน คือ 32,425 และ 273,795 บาท ตามลำดับ โดยมีสัดส่วนของค่าใช้จ่ายต่อรายได้ร้อยละ 75.3 และพบว่าครัวเรือนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นภาคที่มีสัดส่วนของค่าใช้จ่ายต่อรายได้สูงสุดถึงร้อยละ 78.7 ซึ่งทำให้มีเงินออม หรือเงินเพื่อชำระหนี้ได้น้อยมาก ในขณะที่ครัวเรือนในภาคเหนือมีสัดส่วนของค่าใช้จ่ายต่อรายได้ต่ำสุดคือ ร้อยละ 73.0 ซึ่งสามารถเก็บออม และมีเงินชำระหนี้ได้มากกว่าครัวเรือนในภาคอื่น

แผนภูมิ 6 รายได้ ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือน และจำนวนหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนทั้งสิ้น ภูมิภาค พ.ศ. 2556

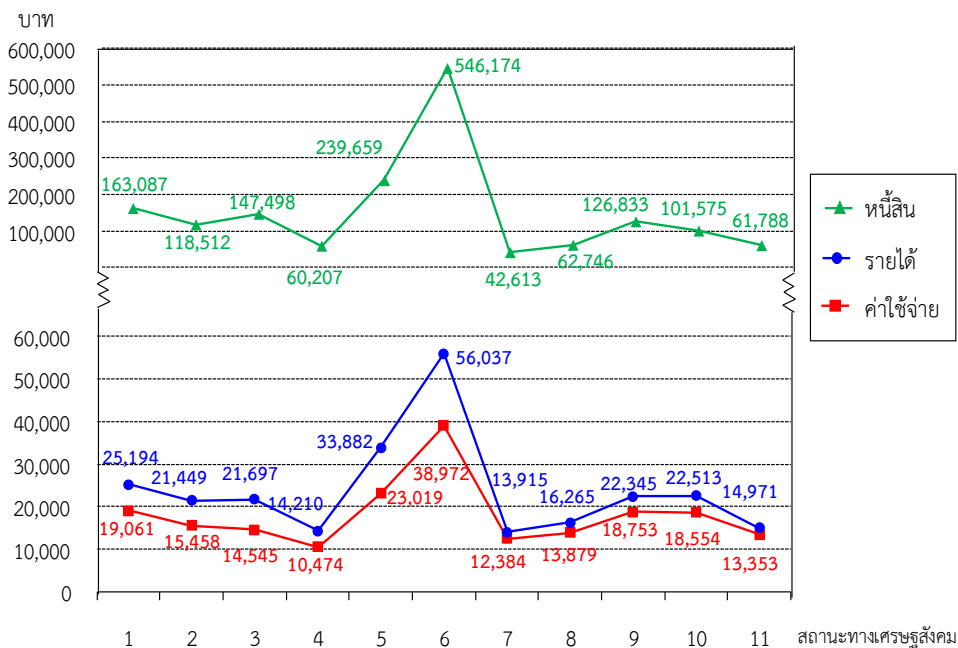
1/ ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยที่จำเป็นต้องใช้ในการยังชีพ โดยไม่รวมค่าใช้จ่ายประเภทสะสมทุน เช่น การซื้อบ้าน/ ที่ดิน เป็นต้น

2/ นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ

5.2 ตามสถานะทางเศรษฐกิจสังคมของครัวเรือน (ตามอาชีพ)

เมื่อพิจารณาตามอาชีพ พบว่า ครัวเรือนลูกจ้างที่ปฏิบัติงานวิชาชีพ/นักวิชาการ/นักบริหาร มีรายได้เฉลี่ยสูงสุดถึง 56,037 บาท รองลงมาได้แก่ครัวเรือนของผู้ดำเนินธุรกิจที่ไม่ใช่เกษตร 33,882 บาท ครัวเรือนผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต ครัวเรือนเสมียน/พนักงาน/ผู้ให้บริการ มีรายได้ใกล้เคียงกัน คือ 22,513 และ 22,345 บาท ตามลำดับ และผู้ถือครองทำการเกษตร เช่าที่ดิน/ทำฟรี 21,697 บาท และรายได้เฉลี่ยต่ำสุดคือครัวเรือนประมง ป่าไม้ ลำสัตว์ฯ และครัวเรือนคนงานเกษตร 14,210 และ 13,915 บาท ตามลำดับ ทั้งนี้ครัวเรือนอาชีพใดมีรายได้สูงส่วนใหญ่จะมีค่าใช้จ่ายและจำนวนเงินที่เป็นหนี้สูงเช่นเดียวกัน

แผนภูมิ 7 รายได้ ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือน และจำนวนหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนทั้งสิ้น จำแนกตามสถานะทางเศรษฐกิจสังคมของครัวเรือน พ.ศ. 2556

1 ทหารอาณัติ	5 ผู้ดำเนินธุรกิจของตนเองที่ไม่ใช่การเกษตร	9 เสมียน / พนักงาน / ผู้ให้บริการ
2 ผู้ถือครองทำการเกษตรเป็นเจ้าของที่ดิน	6 ลูกจ้างผู้ปฏิบัติงานวิชาชีพ วิชาการ บริหาร	10 ผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต
3 ผู้ถือครองทำการเกษตร เช่าที่ดิน / ทำฟรี	7 คนงานเกษตร	11 ผู้ไม่ได้ปฏิบัติงานเชิงเศรษฐกิจ
4 ประมง ป่าไม้ ลำสัตว์ หอของป่า และบริการทางการเกษตร	8 คนงานทั่วไป	

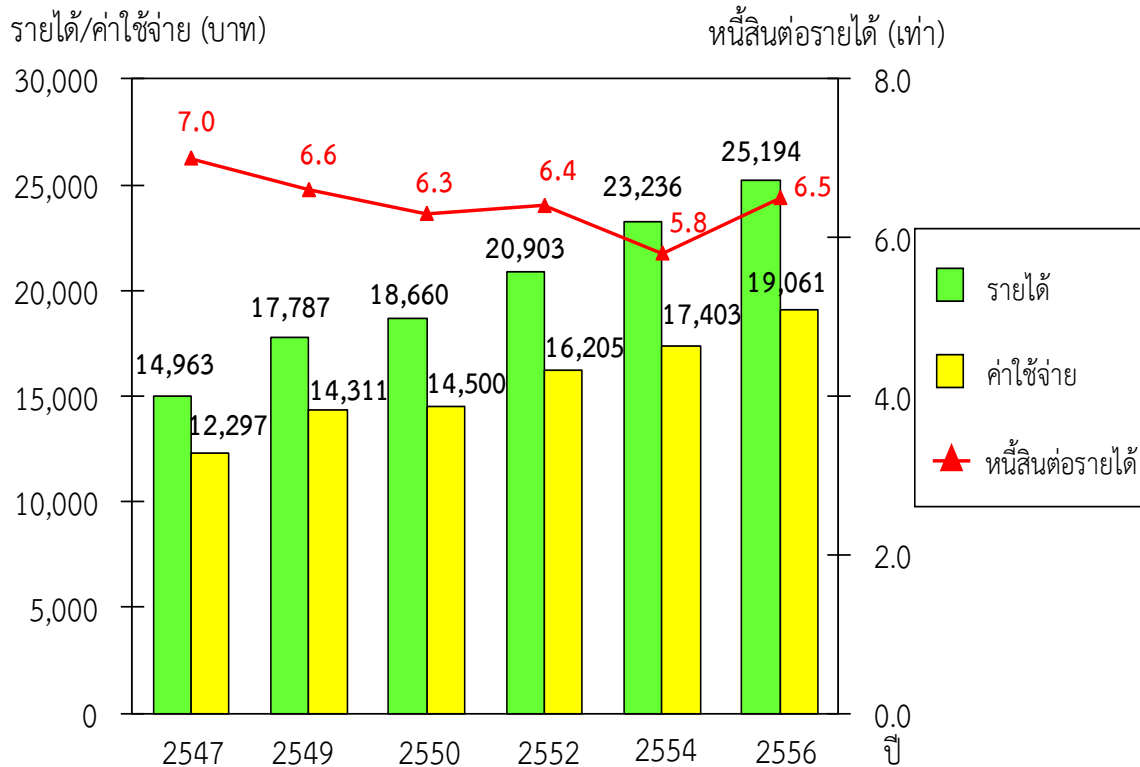
^{1/} ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยที่จำเป็นต้องใช้ในการยังชีพ โดยไม่รวมค่าใช้จ่ายประเภทสะสมทุน เช่น การซื้อบ้าน/ ที่ดิน เป็นต้น

6. การเปรียบเทียบรายได้ ค่าใช้จ่าย^{1/} และหนี้สินต่อรายได้ พ.ศ. 2547 – 2556

เมื่อเปรียบเทียบรายได้ ค่าใช้จ่าย และหนี้สินต่อรายได้ พบว่า ครั้วเรือนทั่วประเทศตั้งแต่ปี 2547 ถึง 2556 มีรายได้เฉลี่ยมากกว่าค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการยังชีพ และพบว่ารายได้ และค่าใช้จ่ายฯ ตั้งแต่ปี 2547 ถึง 2556 เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ คือ รายได้เพิ่มจาก 14,963 บาท เป็น 25,194 บาท และค่าใช้จ่ายฯ เพิ่มจาก 12,297 บาท เป็น 19,061 บาท ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาผลต่างของรายได้ และค่าใช้จ่าย ในปี 2556 พบว่ารายได้สูงกว่าค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการยังชีพ 6,133 บาทต่อเดือน หรือประมาณ 2,044 บาทต่อคน (ขนาดของครัวเรือนเฉลี่ยเท่ากับ 3.0 คน) ซึ่งส่วนใหญ่ถูกนำไปใช้ในการชำระหนี้ เช่น หนี้เพื่อการซื้อบ้าน/ที่ดิน หนี้อุปโภคบริโภค เป็นต้น

เมื่อเปรียบเทียบหนี้สินต่อรายได้ของครัวเรือนในรอบ 9 ปีที่ผ่านมา พบว่าปี 2547 คือ 7.0 เท่า จากนั้นลดลงเรื่อยมา และต่ำสุดในปี 2554 คือ 5.8 เท่า แต่ในปี 2556 หนี้สินเพิ่มสูงขึ้นเป็น 6.5 เท่า อาจสืบเนื่องมาจากการได้รับผลกระทบจากมหาอุทกภัยในปี 2554 ที่ทำให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินและธุรกิจต่างๆ ของครัวเรือน จึงทำให้เกิดการก่อหนี้เพื่อฟื้นฟูความเสียหายดังกล่าว

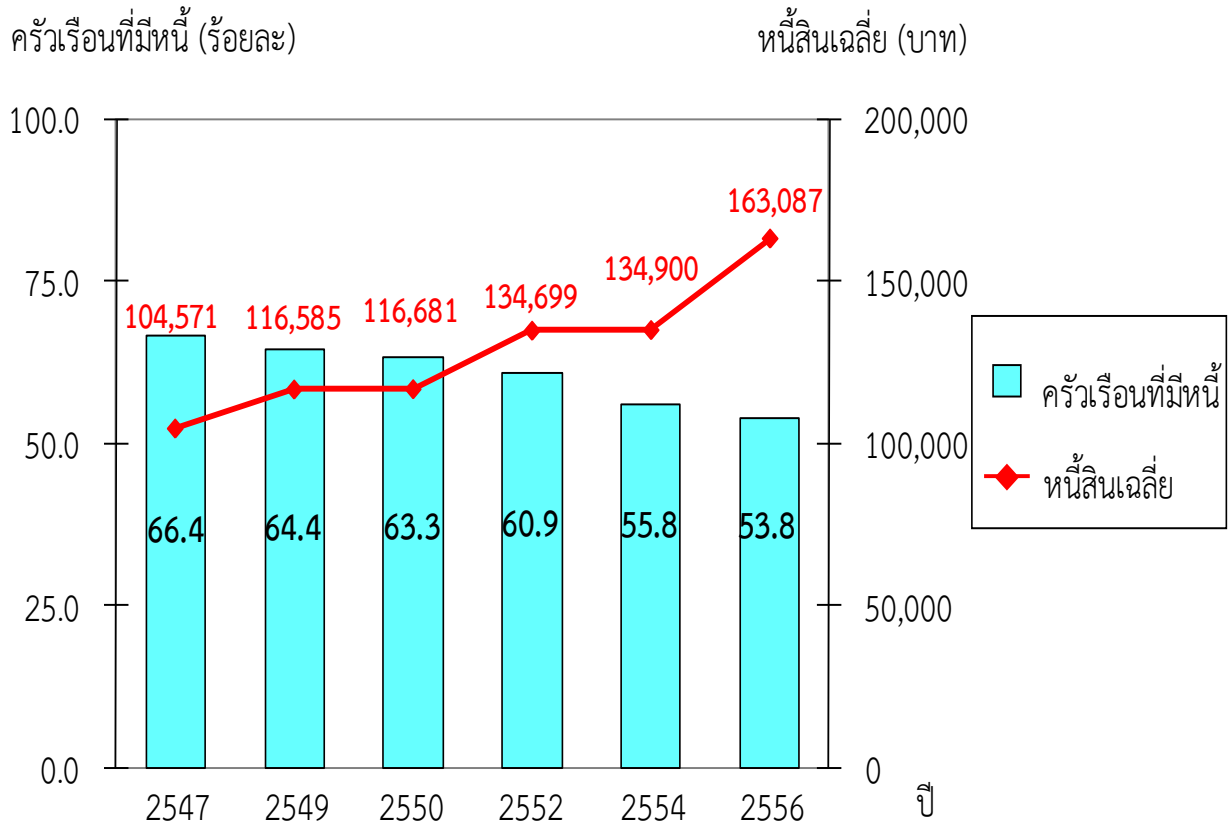
แผนภูมิ 8 รายได้และค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการยังชีพเฉลี่ยต่อเดือน และหนี้สินต่อรายได้ของครัวเรือน พ.ศ. 2547 - 2556

7. การเปรียบเทียบอัตราร้อยละของครัวเรือนที่มีหนี้ และจำนวนหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนทั้งสิ้น พ.ศ. 2547 - 2556

เมื่อพิจารณาจำนวนครัวเรือนที่เป็นหนี้ และหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนในระหว่างปี 2547 ถึง 2556 พบว่า สัดส่วนของครัวเรือนที่เป็นหนี้ลดลงตามลำดับ คือ ลดลงจากร้อยละ 66.4 ในปี 2547 เป็นร้อยละ 53.8 ในปี 2556 แต่จำนวนเงินที่เป็นหนี้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเพิ่มจาก 104,571 บาท ในปี 2547 เป็น 163,087 บาท ในปี 2556 โดยในปี 2556 เพิ่มขึ้นจากปี 2554 มากถึงร้อยละ 20.9

แผนภูมิ 9 ร้อยละของครัวเรือนที่มีหนี้ และจำนวนหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนทั้งสิ้น
พ.ศ. 2547 - 2556

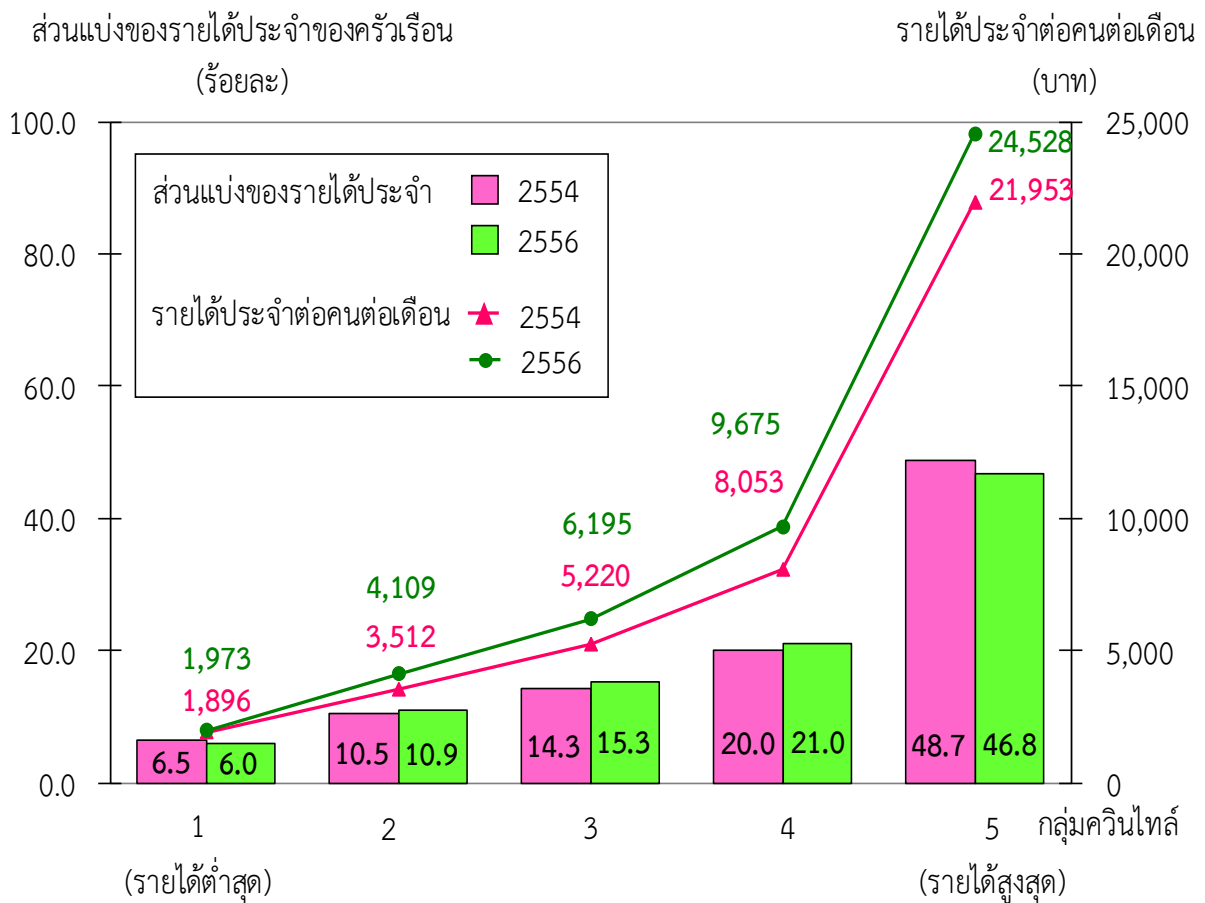

8. การเปรียบเทียบการกระจายรายได้ของครัวเรือน ปี 2554 – 2556

ในการวิเคราะห์การกระจายรายได้ โดยได้จัดแบ่งครัวเรือนทั่วประเทศเป็น 5 กลุ่มเท่าๆ กัน และนำมาเรียงลำดับตามรายได้ประจำต่อคนต่อเดือนจากน้อยไปมาก (กลุ่มที่ 1 มีรายได้ต่ำสุด และกลุ่มที่ 5 มีรายได้สูงสุด) พบว่าในปี 2556 กลุ่มที่มีรายได้สูงสุด มีส่วนแบ่งของรายได้ร้อยละ 46.8 ขณะที่กลุ่มที่มีรายได้ต่ำสุด มีส่วนแบ่งของรายได้เพียงร้อยละ 6.0 แต่อย่างไรก็ตามพบว่าความเหลื่อมล้ำของรายได้มีแนวโน้มลดลงคือ กลุ่มที่มีรายได้สูงสุดลดลงร้อยละ 1.9 ขณะที่กลุ่มที่มีรายได้ปานกลาง(กลุ่มที่ 2 - 4) มีส่วนแบ่งของรายได้เพิ่มขึ้น และพบว่าค่าสัมประสิทธิ์ของความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ด้านการกระจายรายได้ของครัวเรือนทั่วประเทศทั้ง 5 กลุ่มมีค่าลดลงคือ จาก 0.376 ในปี 2554 เป็น 0.367 ในปี 2556

สำหรับรายได้ประจำต่อคนต่อเดือน โดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 7,226 บาท ในปี 2554 เป็น 8,180 บาท ในปี 2556 โดยเพิ่มขึ้นในทุกกลุ่ม คือครัวเรือนที่มีรายได้สูงสุด มีรายได้ประจำต่อคนต่อเดือนเพิ่มขึ้นจาก 21,953 เป็น 24,528 บาท และครัวเรือนที่มีรายได้ต่ำสุด มีรายได้ประจำต่อคนต่อเดือนเพิ่มขึ้นจาก 1,896 เป็น 1,973 บาท

แผนภูมิ 10 ส่วนแบ่งของรายได้ประจำต่อคนต่อเดือน โดยจำแนกครัวเรือนเป็น 5 กลุ่ม พ.ศ. 2554 และ 2556

	2554	2556
สัมประสิทธิ์ของความไม่เสมอภาค (5 กลุ่ม) (Gini Coefficient)	0.376	0.367
รายได้ประจำต่อคนต่อเดือน	7,226	8,180

ด้านความคิดเห็นของประชาชน

สำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับ การจัดระเบียบสังคม พ.ศ. 2557

ในช่วงเวลาที่ผ่านมา ประเทศไทยได้มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงในเรื่องต่างๆ เกิดขึ้น ทั้งในด้านเศรษฐกิจ และวิถีการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคม ขณะเดียวกันธุรกิจสถานบริการ แหล่งบันเทิง รวมถึงแหล่งอบายมุขต่างๆ ก็มีการแพร่ขยายอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดปัจจัยเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดปัญหาด้านสังคมต่างๆ เช่น ปัญหาอาชญากรรม ยาเสพติด การมั่วสุมทางเพศ การพนัน ฯลฯ โดยเฉพาะในกลุ่มเสี่ยงคือเด็กและเยาวชน

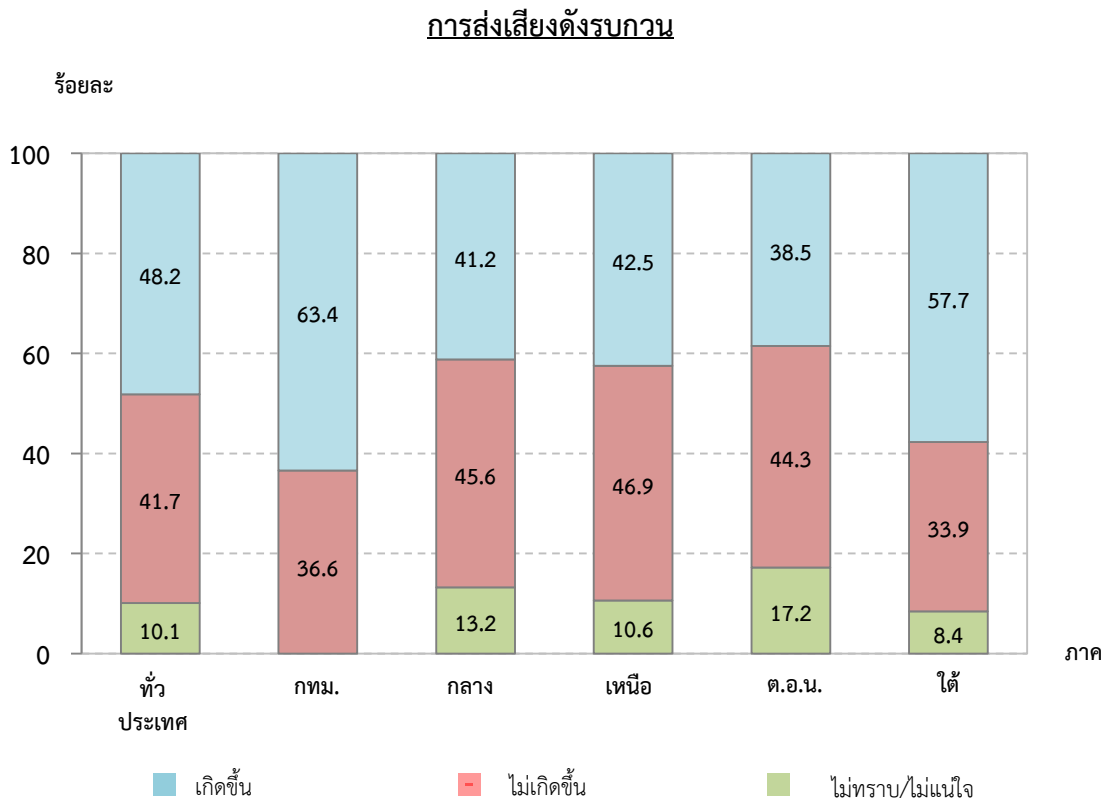
รัฐบาลได้ดำเนินมาตรการจัดระเบียบสังคมมาโดยตลอดและต่อเนื่อง เพื่อให้สังคมน่าอยู่และคนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข สำนักงานสถิติแห่งชาติ จึงได้ดำเนินการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการจัดระเบียบสังคมเพื่อเป็นข้อมูลให้รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปใช้ในการติดตาม ประเมินผล และวางแผนกำหนดมาตรการการจัดระเบียบสังคมให้มีประสิทธิภาพต่อไป โดยการสำรวจครั้งนี้ ใช้วิธีการสำรวจด้วยตัวอย่างแบบ Stratified Three - stage Sampling โดยส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานสถิติแห่งชาติไปสัมภาษณ์สมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปทั่วประเทศ ครัวเรือนละ 1 ราย ได้จำนวนประชาชนตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 5,200 ราย ระหว่างวันที่ 1-20 เมษายน 2557 โดยมีผู้ตอบสัมภาษณ์เป็นชายร้อยละ 48.6 เป็นหญิงร้อยละ 51.4 มีอายุ 18-29 ปีร้อยละ 17.5 อายุ 30-39 ปีร้อยละ 21.0 อายุ 40-49 ปีร้อยละ 25.6 อายุ 50-59 ปีร้อยละ 23.9 และอายุ 60 ปีขึ้นไปร้อยละ 12.0 ระดับการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรีมีร้อยละ 85.3 และปริญญาตรีขึ้นไปร้อยละ 14.7

รายได้ครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนไม่เกิน 10,000 บาทร้อยละ 36.9 รายได้ 10,001–30,000 บาทร้อยละ 48.7 และมากกว่า 30,000 บาทร้อยละ 14.4 ซึ่งสรุปผลการสำรวจได้ดังนี้

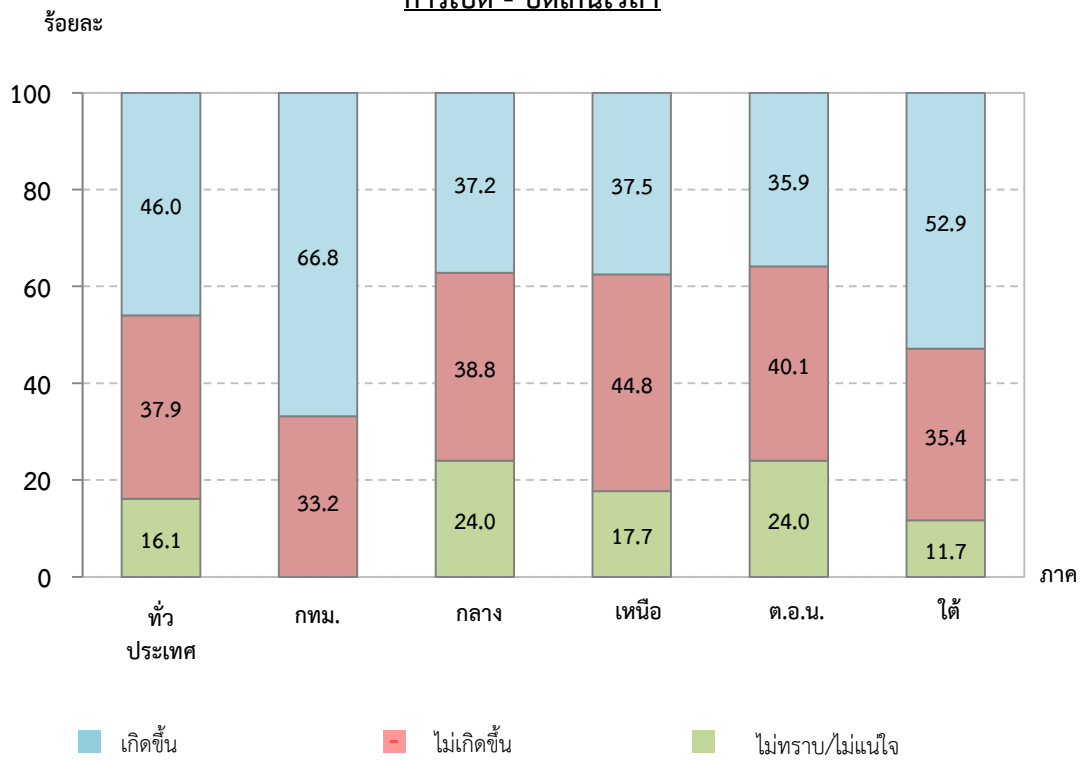
1. สถานะบ้านเท็ง/สถานบริการ

ประชาชนที่อยู่ในชุมชน/หมู่บ้านที่มีสถานะบ้านเท็ง/สถานบริการ เห็นว่าการส่งเสียงดังรบกวนเกิดขึ้นมากกว่าเรื่องอื่นร้อยละ 48.2 รองลงมา ได้แก่ การเปิด-ปิดเกินเวลาร้อยละ 46.0 และการปล่อยให้เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี เข้าไปใช้บริการร้อยละ 45.5 ส่วนการจัดการแสดงที่ไม่เหมาะสม ประชาชน เห็นว่าเกิดขึ้นร้อยละ 36.8 โดยเป็นที่สังเกตได้ว่ากรุงเทพมหานคร และภาคใต้มีทุกเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นมากกว่าภาคอื่น

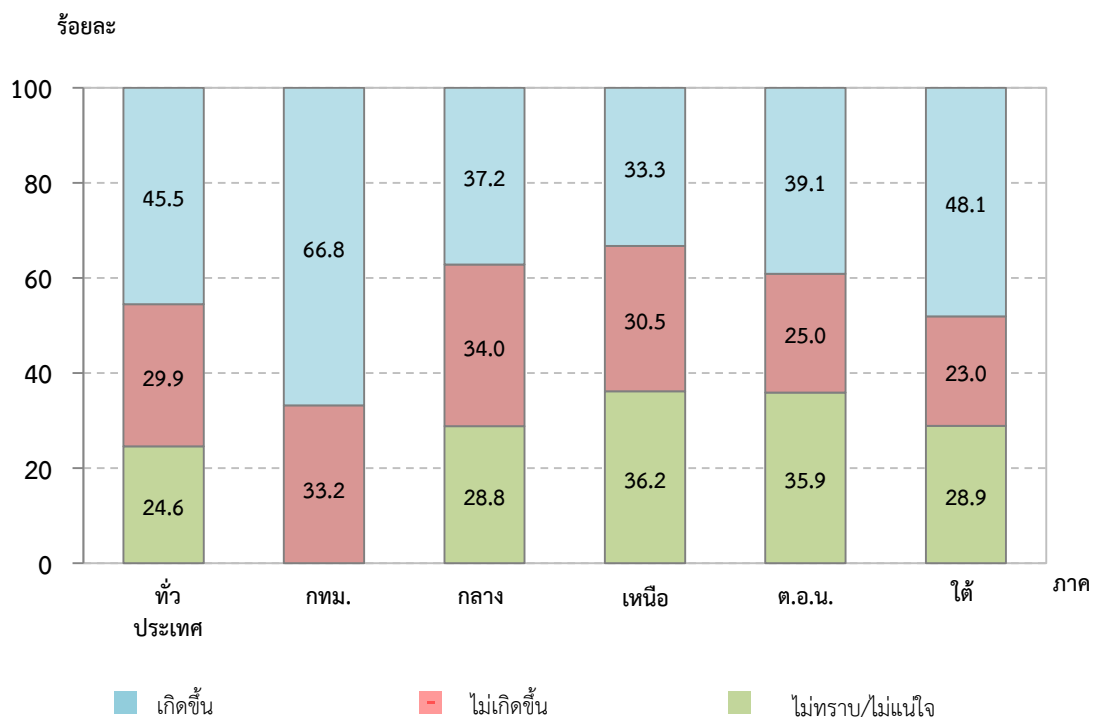
แผนภูมิ 1 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีสถานะบ้านเท็ง/สถานบริการ จำแนกตามการเกิดเหตุการณ์ในสถานะบ้านเท็ง/สถานบริการ เป็นรายภาค

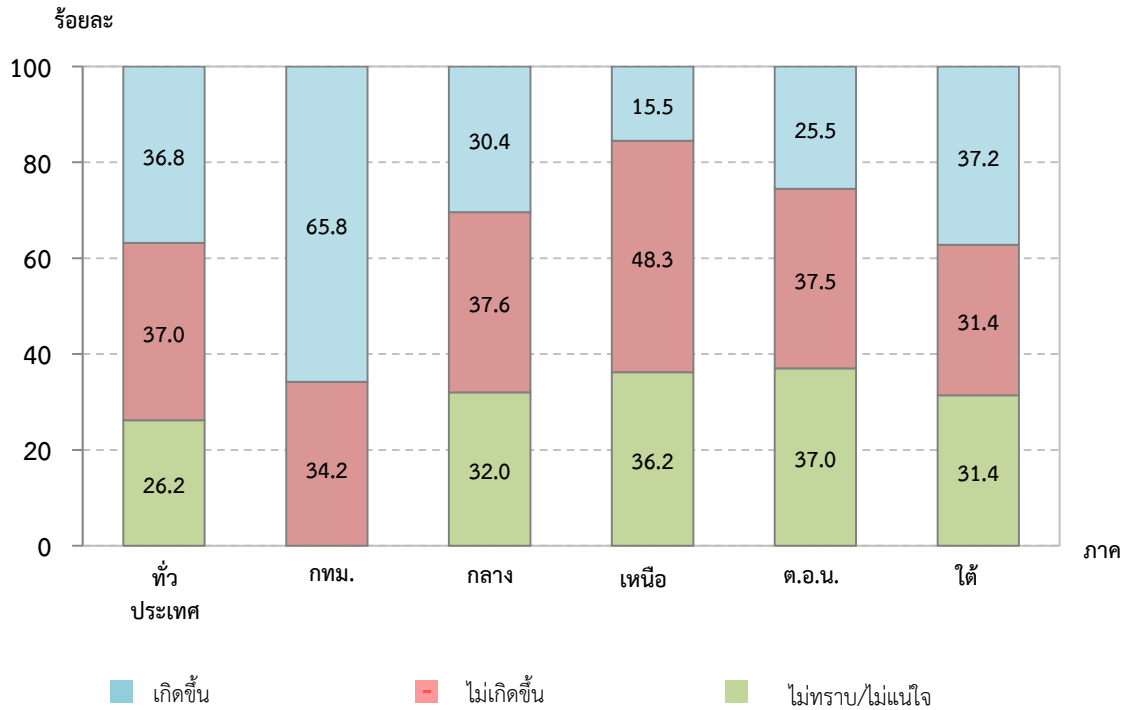
การเปิด - ปิดเกินเวลา

การปล่อยให้เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีเข้าไปใช้บริการ

การจัดการแสดงที่ไม่เหมาะสม

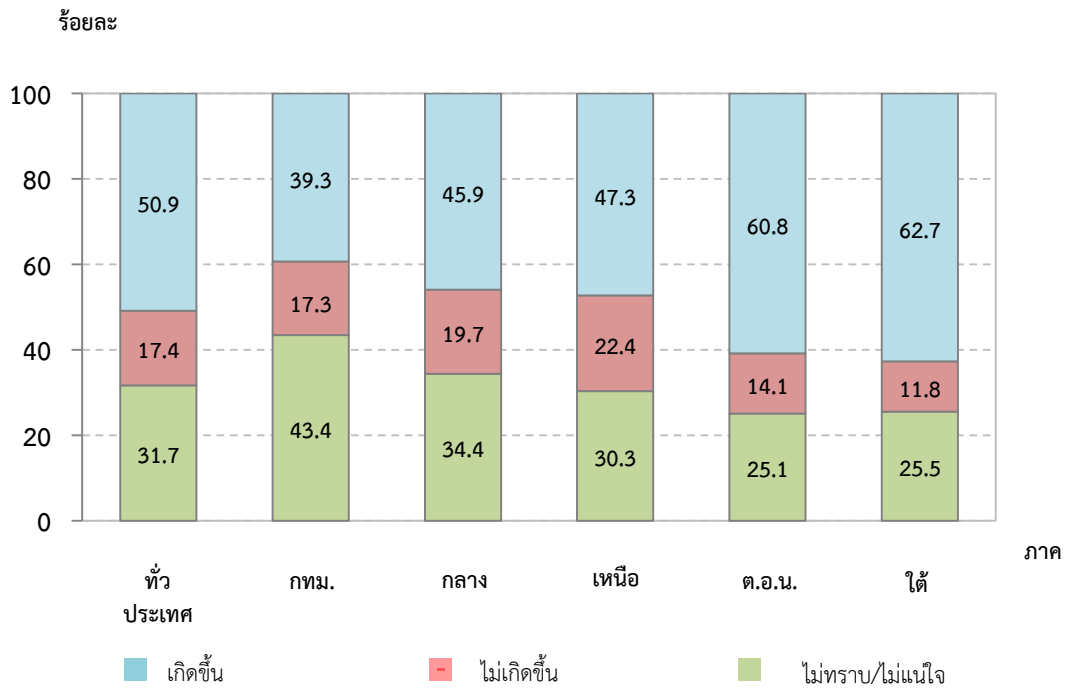
2. ร้านขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์/บุหรี่ย

ประชาชนประมาณครึ่งหนึ่งเห็นว่ามีร้านขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์/บุหรี่ยที่มีอยู่ในชุมชน/หมู่บ้าน ขายให้กับเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี คือร้อยละ 50.9 โดยภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นมากกว่าภาคอื่น

ขณะที่ประชาชนร้อยละ 50.1 เห็นว่ามีร้านขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์/บุหรี่ยบริเวณใกล้เคียงหรือรอบๆ สถานศึกษา/ศาสนสถาน ซึ่งเป็นที่สังเกตได้ว่าภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นมากกว่าภาคอื่น

แผนภูมิ 2 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีร้านขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์/ บุหรี่ จำแนกตามการขายให้เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี และการขายบริเวณ ใกล้เคียงสถานศึกษา/ศาสนสถาน เป็นรายภาค

การขายให้เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี

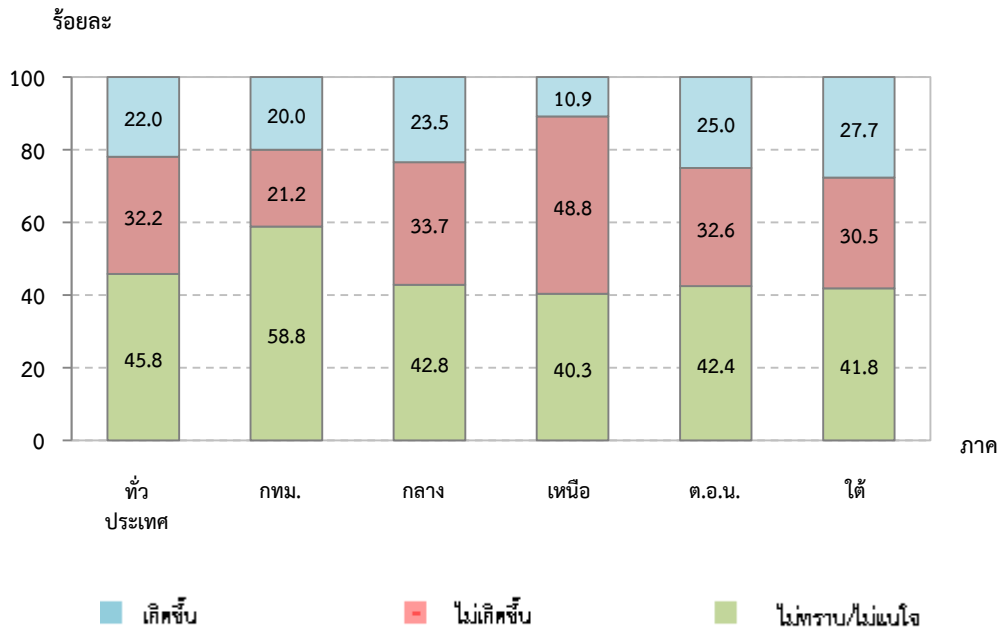
การขายบริเวณใกล้เคียงสถานศึกษา/ศาสนสถาน

3. ร้านอาหาร ร้านคาราโอเกะ

ประชาชนร้อยละ 22.0 เห็นว่าร้านอาหาร ร้านคาราโอเกะที่มีอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านทำให้มีการมั่วสุมเสพยาเสพติดเกิดขึ้น โดยประชาชนในทุกภาคเห็นว่าร้านอาหาร ร้านคาราโอเกะมีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นประมาณ 1 ใน 4 ยกเว้น ภาคเหนือที่มีร้อยละ 10.9

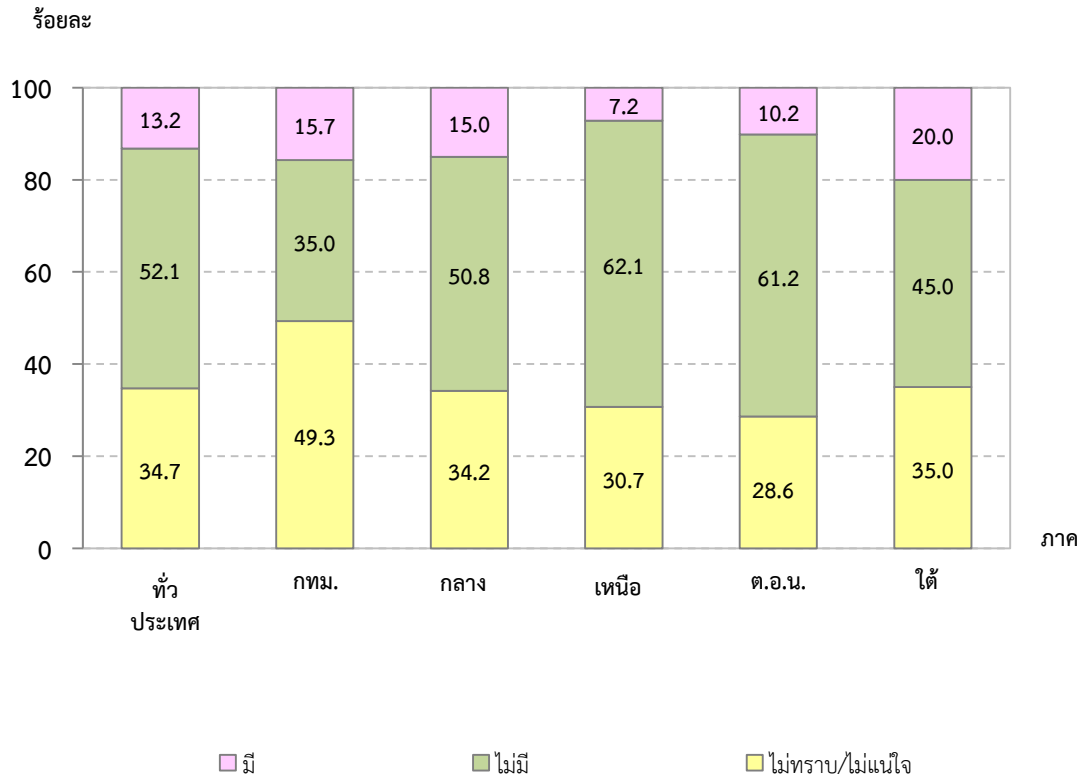
แผนภูมิ 3 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีร้านอาหาร ร้านคาราโอเกะ จำแนกตามการมั่วสุมเสพยาเสพติด เป็นรายภาค

4. ร้านลักลอบขายสินค้า/บริการที่ผิดกฎหมาย

ประชาชนร้อยละ 13.2 ระบุว่าในชุมชน/หมู่บ้านมีร้านขายสินค้า/บริการที่ผิดกฎหมาย (ร้านค้าแอบแฝง) และร้อยละ 52.1 ระบุว่าไม่มี ส่วนผู้ที่ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจมีร้อยละ 34.7 แต่เป็นที่สังเกตได้ว่าภาคใต้มีร้านค้าแอบแฝงสูงกว่าภาคอื่นร้อยละ 20.0 ขณะที่ภาคอื่นมีประมาณร้อยละ 10-16 ยกเว้นภาคเหนือที่มีร้อยละ 7.2

แผนภูมิ 4 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามการมีร้านค้าปลีก/บริการที่ผิดกฎหมาย (ร้านค้าแอบแฝง) เป็นรายภาค

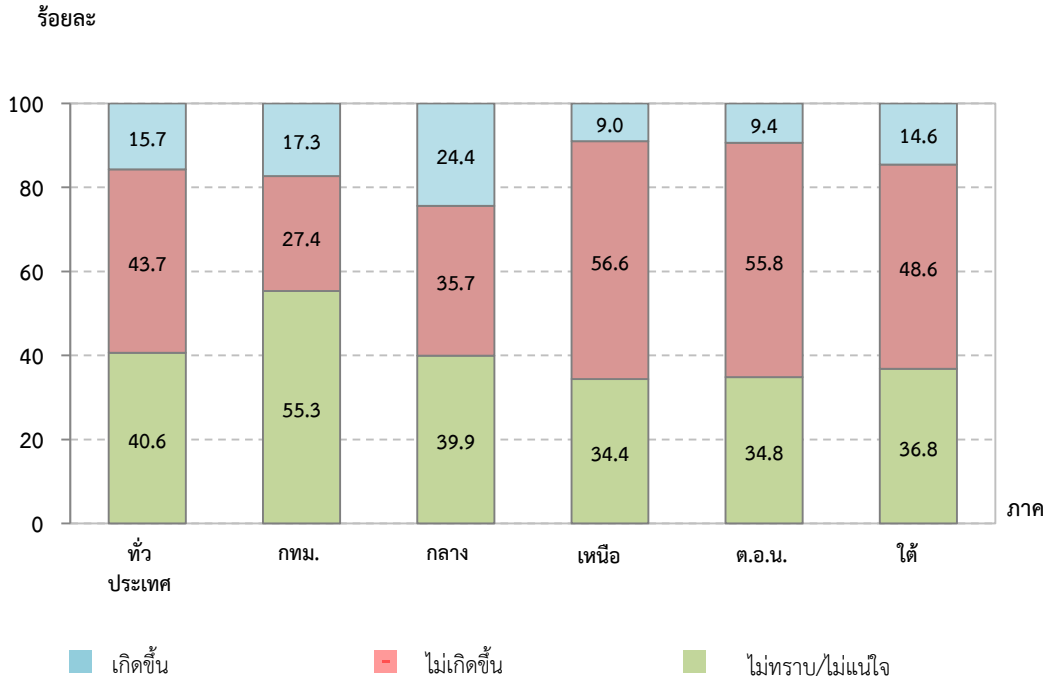

5. ร้านเกม – อินเทอร์เน็ต

ประชาชนที่อยู่ในชุมชน/หมู่บ้านที่มีร้านเกม–อินเทอร์เน็ตร้อยละ 15.7 ระบุว่ามีการซื้อขายยาเสพติดเกิดขึ้น ขณะที่ประชาชนร้อยละ 17.8 ระบุว่า มีการมั่วสุมเสพยาเสพติดเกิดขึ้น โดยการซื้อขายยาเสพติดและการมั่วสุมยาเสพติดในร้านเกม–อินเทอร์เน็ต พบในภาคกลางมากกว่าภาคอื่น คือร้อยละ 24.4 และ 26.9 ตามลำดับ

แผนภูมิ 5 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีร้านเกม – อินเทอร์เน็ต
 จำแนกตามการซื้อยาเสพติด และการมั่วสุมเสพยาเสพติด
 เป็นรายภาค

การซื้อยาเสพติด

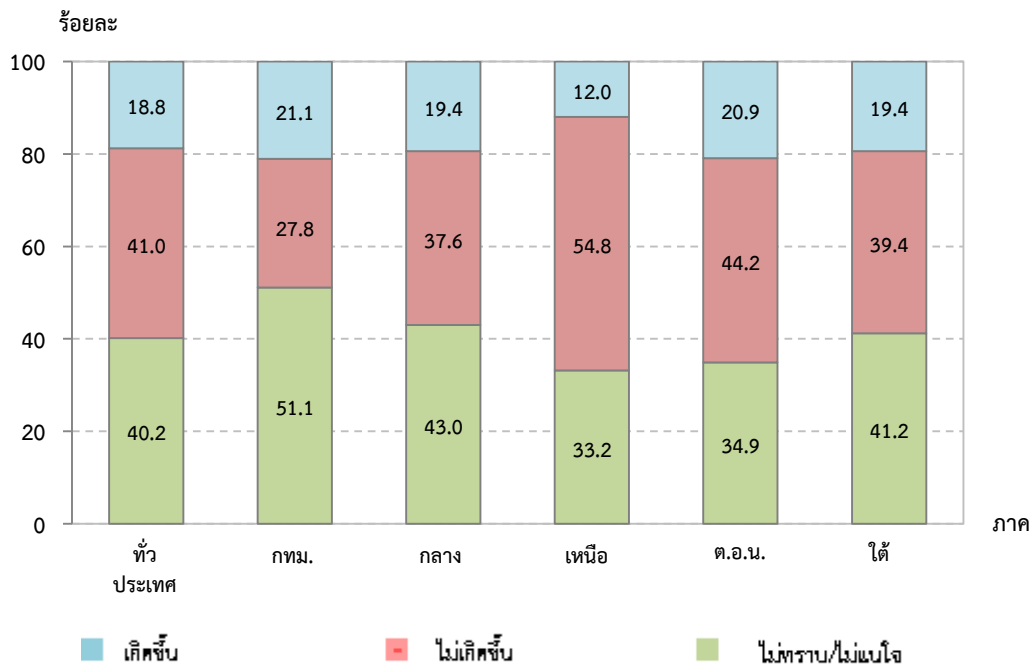
การมั่วสุมเสพยาเสพติด

6. ร้านแต่ง/ซ่อมรถจักรยานยนต์

ประชาชนที่อยู่ในชุมชน/หมู่บ้านที่มีร้านแต่ง/ซ่อมรถจักรยานยนต์ร้อยละ 18.8 ระบุว่ามีการมั่วสุมเสพยาเสพติดเกิดขึ้น โดยประชาชนประมาณร้อยละ 19 – 21 ระบุว่ามีการมั่วสุมเสพยาเสพติดเกิดขึ้น ยกเว้นภาคเหนือที่เกิขึ้นร้อยละ 12.0

แผนภูมิ 6 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีร้านแต่ง/ซ่อมรถจักรยานยนต์ จำแนกตามการมั่วสุมเสพยาเสพติด เป็นรายภาค

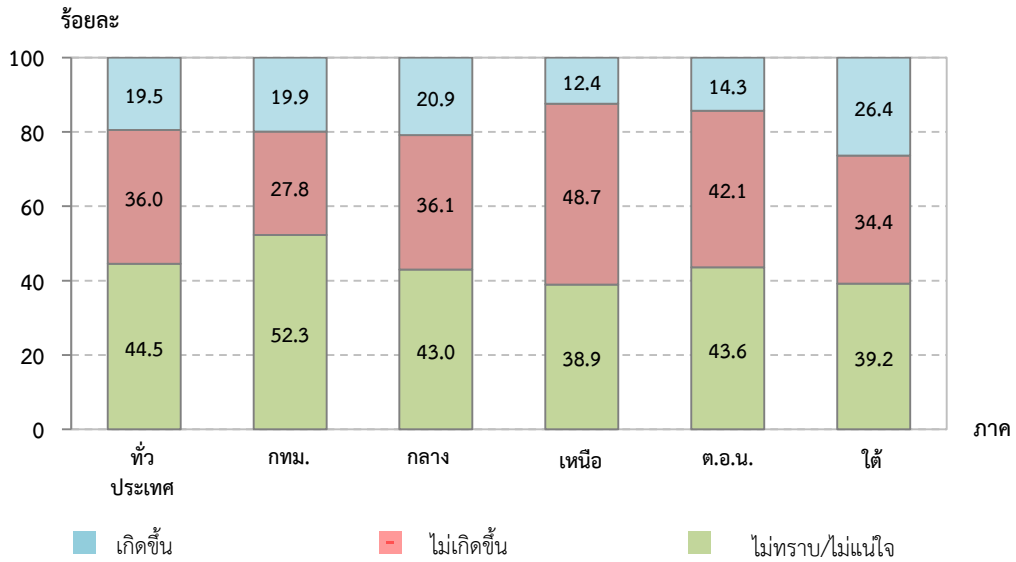

7. หอพัก บ้านเช่า อพาร์ทเมนต์ และคอนโดมีเนียม

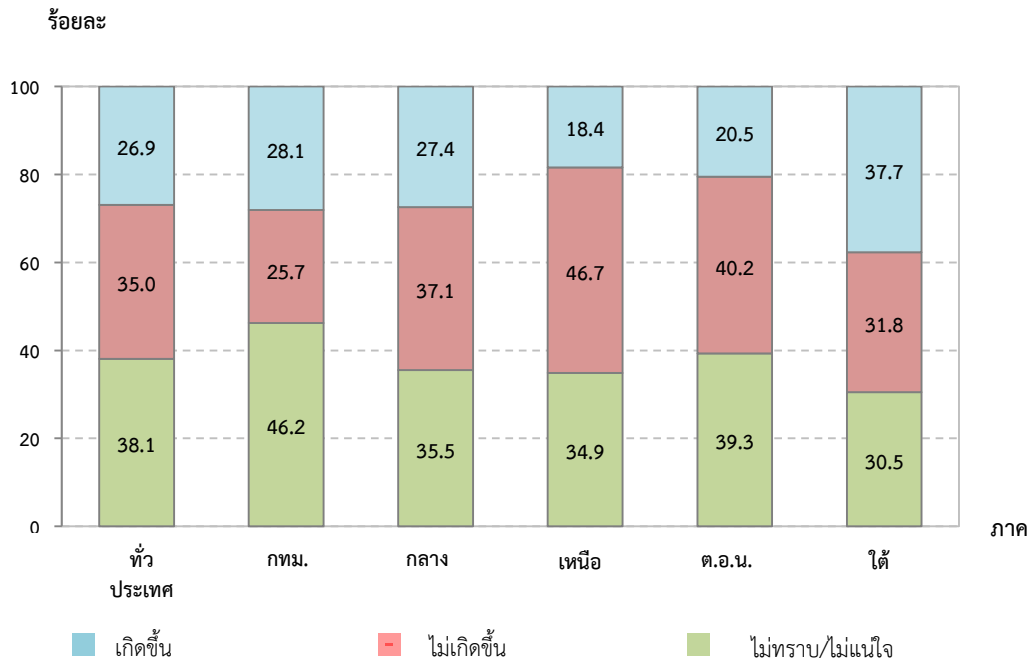
หอพัก บ้านเช่า อพาร์ทเมนต์ และคอนโดมีเนียมที่มีอยู่ในชุมชน/หมู่บ้าน ประชาชนเห็นว่าการมั่วสุมดื่มสุราเกิดขึ้นมากกว่าเรื่องอื่น (ร้อยละ 49.0) ขณะที่การมั่วสุมเสพยาเสพติดเกิดขึ้นมีร้อยละ 26.9 ส่วนการซื้อขายยาเสพติดเกิดขึ้นมีร้อยละ 19.5 โดยเป็นที่สังเกตได้ว่าภาคใต้จะมีการซื้อขายยาเสพติดและการมั่วสุมเสพยาเสพติดเกิดขึ้นมากกว่าภาคอื่น คือ ร้อยละ 26.4 และ 37.7 ตามลำดับ ขณะที่การมั่วสุมดื่มสุราพบในทุกภาคไม่แตกต่างกันมากนัก คือ ประมาณ 45-53

แผนภูมิ 7 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีหอพัก บ้านเช่า อพาร์ทเมนต์ คอนโดมีเนียม จำแนกตามการเกิดเหตุการณ์ในหอพัก บ้านเช่า อพาร์ทเมนต์ คอนโดมีเนียม เป็นรายภาค

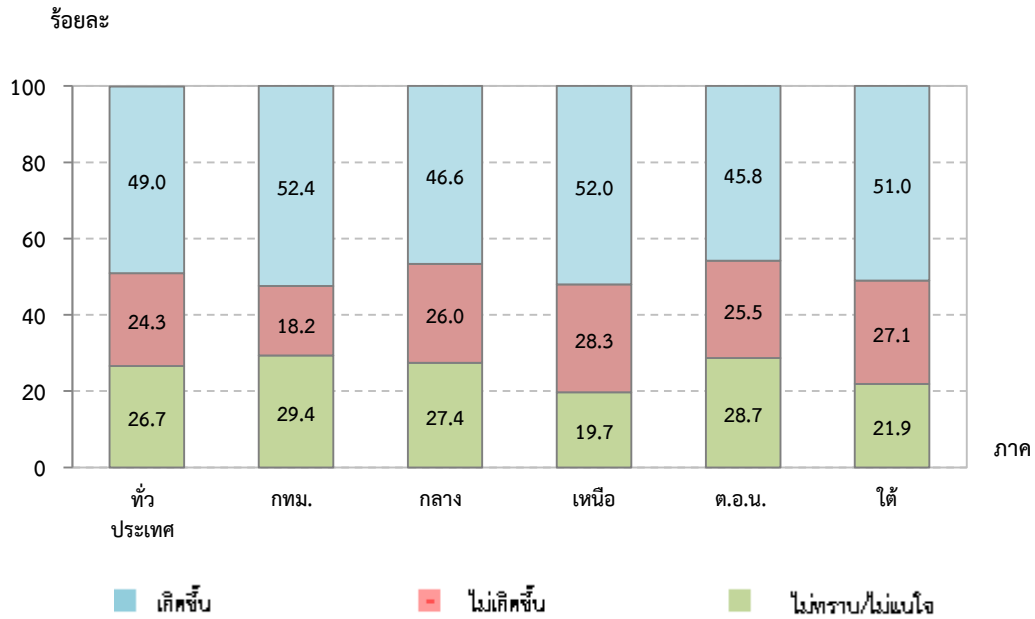
การซื้อขายยาเสพติด

การมั่วสุมเสพยาเสพติด

การมั่วสุมดื่มสุรา

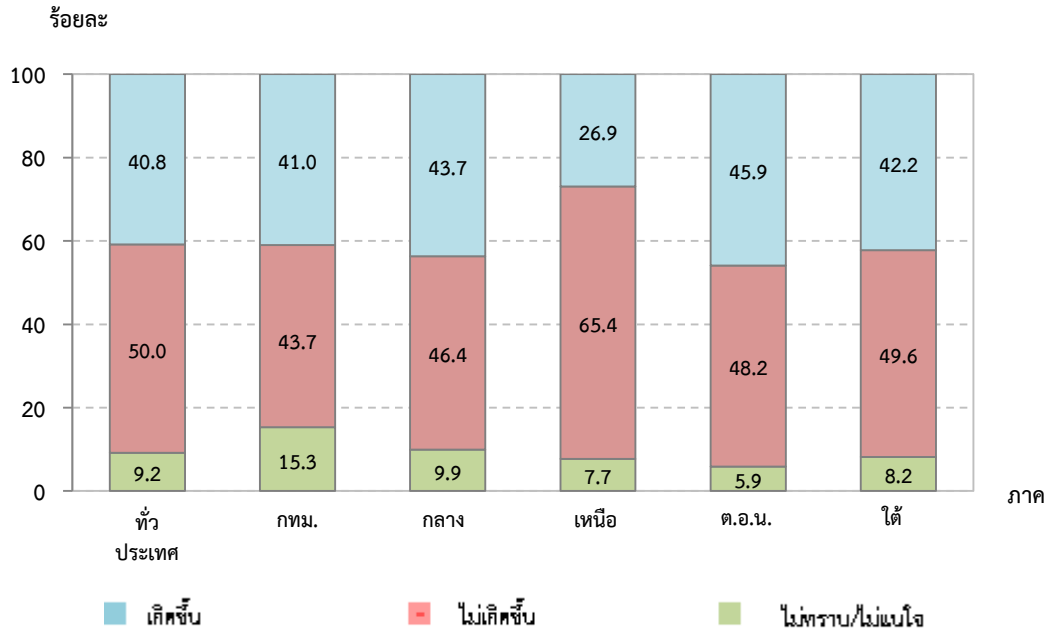
8. พฤติกรรมของเด็ก และเยาวชน

ประชาชนเห็นว่าพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในชุมชน/หมู่บ้าน คือ มีการมั่วสุมรวมกลุ่มกันของเด็ก/เยาวชน (เช่น แก๊งค์รถซิ่ง) ขึ้นมาที่สุด ร้อยละ 40.8 รองลงมาได้แก่ การมีเด็กนักเรียน/เยาวชน/เด็กเร่ร่อนมั่วสุมใน มุมอับ/ที่ลับตาคน/สวนสาธารณะเกิดขึ้นร้อยละ 31.2 และการขายบริการ ทางเพศตามสวนสาธารณะ/สถานบันเทิง/สถานบริการเกิดขึ้นร้อยละ 10.7

การมั่วสุมรวมกลุ่มกันของเด็ก/เยาวชนเกิดขึ้นในทุกภาคประมาณร้อยละ 41-46 ยกเว้นภาคเหนือมีร้อยละ 26.9 ขณะที่เด็กนักเรียน/เยาวชน/เด็กเร่ร่อนมั่วสุมในมุมอับ/ที่ลับตาคน/สวนสาธารณะเกิดขึ้นในภาคใต้ ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ และกรุงเทพมหานครมากกว่าภาคอื่น คือประมาณร้อยละ 31-44 ยกเว้นภาคกลาง และภาคเหนือมีร้อยละ 28.9 และ 21.0 ตามลำดับ ส่วนการขายบริการทางเพศตามสวนสาธารณะ/สถานบันเทิง/สถานบริการ เกิดขึ้นในทุกภาคประมาณร้อยละ 8-15 ยกเว้นภาคเหนือ มีร้อยละ 5.3

แผนภูมิ 8 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน เป็นรายภาค

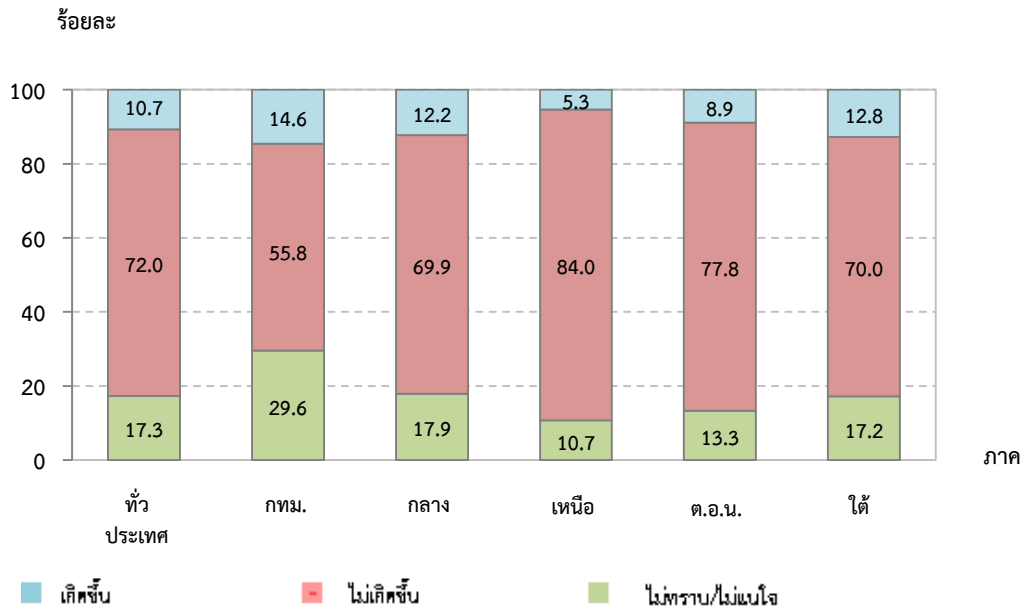
การมั่วสุมรวมกลุ่มกัน

การมั่วสุมในมุมอับ/ที่ลับตาคน/สวนสาธารณะ

การขายบริการทางเพศตามสวนสาธารณะ/
สถานบันเทิง/สถานบริการ

9. การดำเนินการของภาครัฐ

9.1 สถานบันเทิง/สถานบริการ ร้านเกม-อินเทอร์เน็ต และหอพัก บ้านเช่า อพาร์ตเมนต์ คอนโดมีเนียม

การดำเนินการในสถานบันเทิง/สถานบริการโดยการตรวจบัตรประชาชนผู้ที่เข้ามาใช้บริการเกิดขึ้นร้อยละ 45.2 โดยกรุงเทพมหานครจะมีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นมากกว่าภาคอื่น

ส่วนการดำเนินการในร้านเกม-อินเทอร์เน็ตโดยการตรวจค้น จับกุมปราบปรามแหล่งมั่วสุมของเยาวชนเกิดขึ้นร้อยละ 25.3 โดยทุกภาคมีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นประมาณร้อยละ 23-32 ยกเว้นภาคเหนือมีร้อยละ 16.2

ขณะที่การดำเนินการในหอพัก บ้านเช่า อพาร์ตเมนต์ คอนโดมีเนียม โดยการตรวจค้น จับกุมปราบปรามแหล่งมั่วสุมของเยาวชนเกิดขึ้นร้อยละ 28.7 โดยภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นมากกว่าภาคอื่น คือ ประมาณร้อยละ 35

แผนภูมิ 9 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามการดำเนินการในสถานบันเทิง/สถานบริการ
ร้านเกม-อินเทอร์เน็ต และห้องพัก บ้านเช่า อพาร์ทเมนต์ และคอมโดมีเนียม
เป็นรายภาค

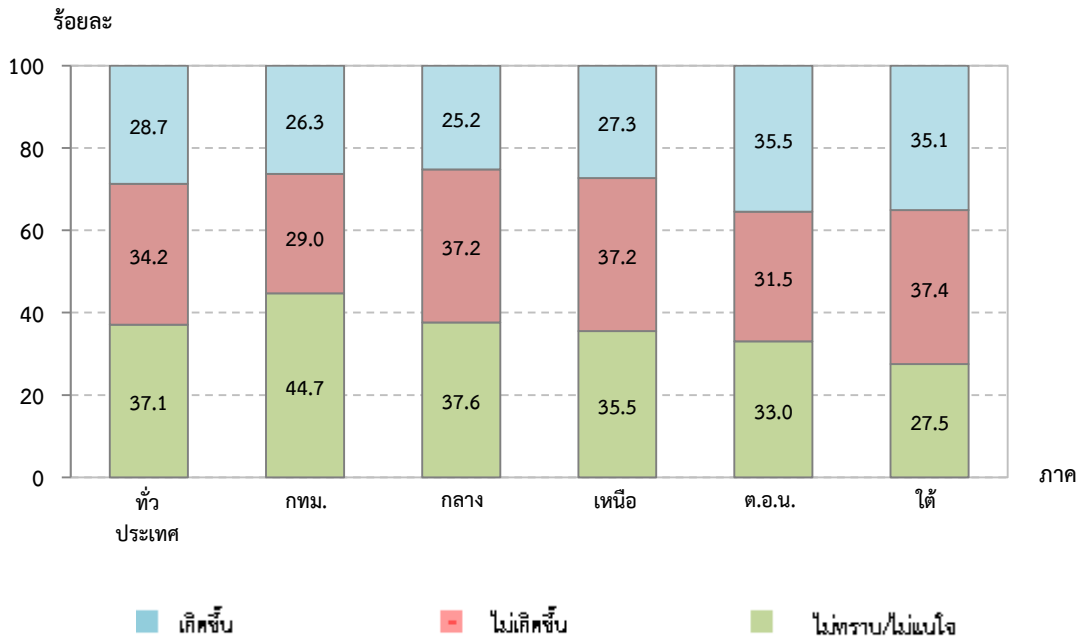
การตรวจบัตรประชาชนผู้ที่เข้ามาใช้บริการใน
สถานบันเทิง/สถานบริการยาเสพติด

การตรวจค้น จับกุม ปราบปรามแหล่งมั่วสุม
ในร้านเกม - อินเทอร์เน็ต

**การตรวจค้น จับกุม ปราบปรามแหล่งมั่วสุ่ม
ในหอพัก บ้านเช่า อพาร์ทเมนต์ คอนโดมีเนียม**

9.2 เด็กและเยาวชน

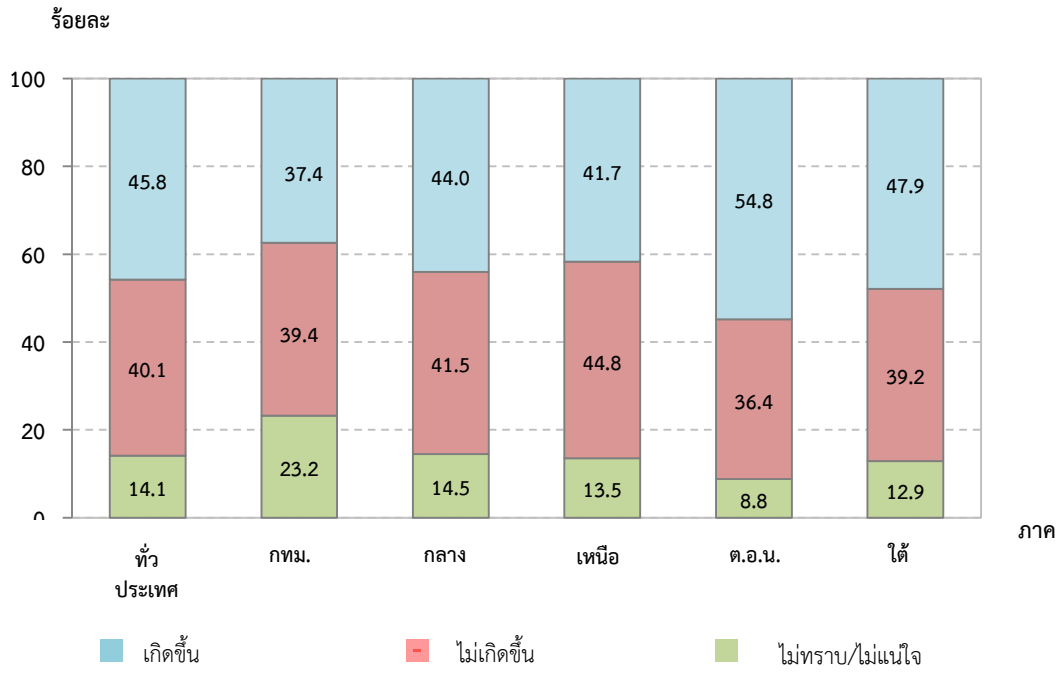
การดำเนินการกับเด็กและเยาวชน โดยการกวาดค้น สอดส่อง ควบคุมการมั่วสุ่มรวมกลุ่มของแก๊งค์รถชิง/เด็ก/เยาวชนเกิดขึ้นร้อยละ 45.8 โดยภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นมากกว่าภาคอื่นคือ ร้อยละ 54.8

ส่วนการดำเนินการตรวจค้น จับกุม ปราบปรามแหล่งมั่วสุ่มของเด็กนักเรียน/เยาวชน/เด็กเร่ร่อนในที่สวนสาธารณะ/มุมอับ/ที่ลับตาคนเกิดขึ้น ร้อยละ 42.3 โดยภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นมากกว่าภาคอื่น คือ ร้อยละ 50.3 และ 48.9 ตามลำดับ

ขณะที่การดำเนินการตรวจค้น จับกุม ปราบปรามการขายบริการทางเพศในสวนสาธารณะ/สถานบันเทิง/สถานบริการเกิดขึ้นร้อยละ 26.9 โดยภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นมากกว่าภาคอื่นคือร้อยละ 30.6

แผนภูมิ 10 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามการดำเนินการกับเด็กและเยาวชน เป็นรายภาค

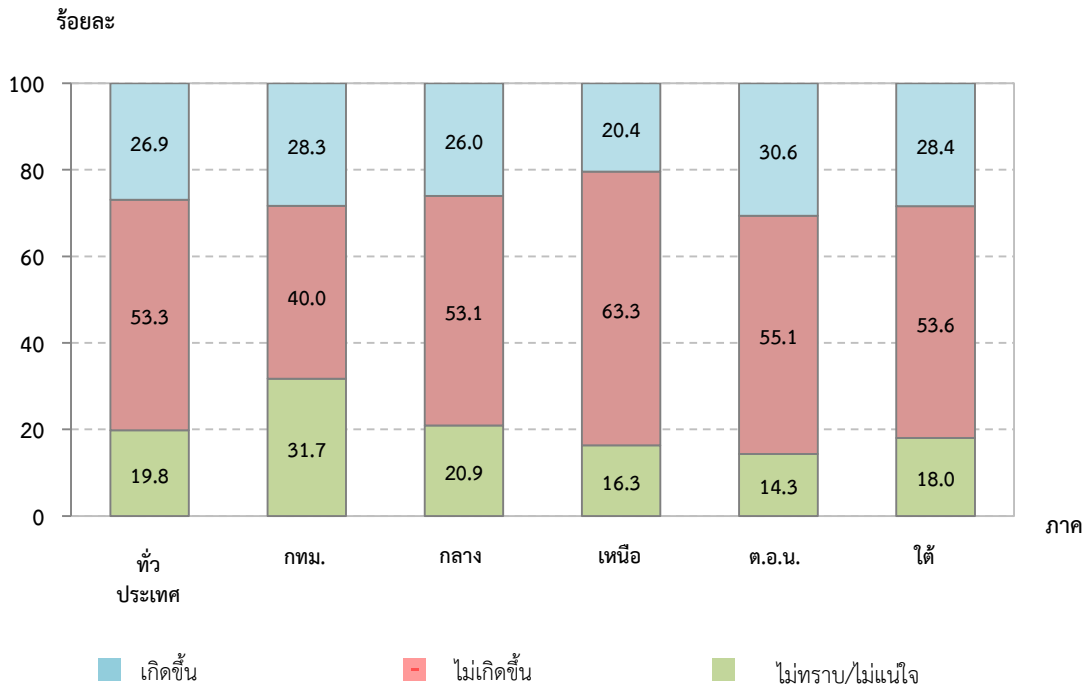
การกวาดค้น สอดส่อง ควบคุมการมั่วสุมรวมกลุ่มกัน

การตรวจค้น จับกุมปราบปรามแหล่งมั่วสุม ในมู้อบ/ที่ลับตาคน/สวนสาธารณะ

**การตรวจค้น จับกุมปราบปรามการขายบริการทางเพศ
ในสวนสาธารณะ/สถานบันเทิง/สถานบริการ**

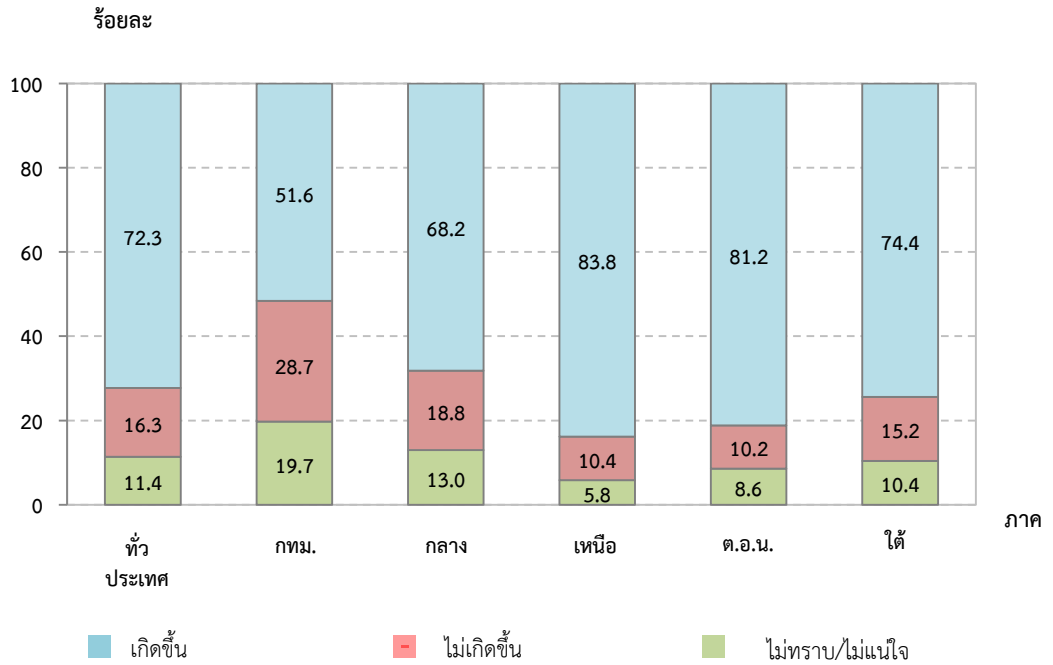

9.3 การร่วมกันดำเนินการ

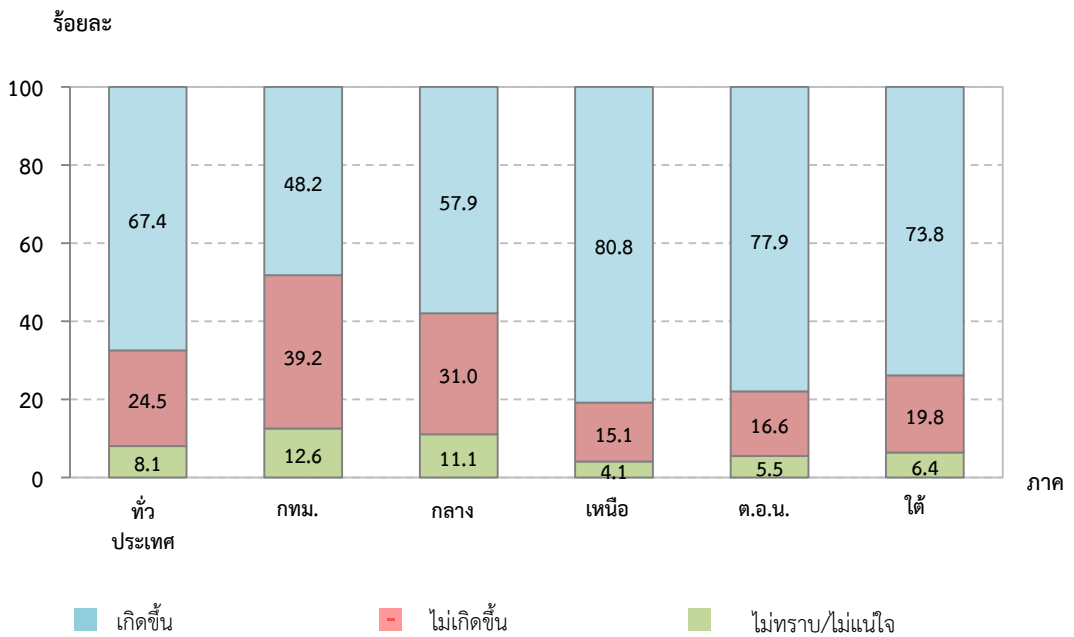
คนในชุมชนร่วมกันกวาดชั้น สอดส่อง ควบคุมสถานที่เสี่ยงต่อการแพร่ระบาดของยาเสพติดมากกว่าเรื่องอื่นร้อยละ 72.3 รองลงมาได้แก่ การจัดสถานที่ออกกำลังกาย/สวนสาธารณะ/ลานกีฬาร้อยละ 67.4 การมีเจ้าหน้าที่รัฐร่วมกันดำเนินการกวาดชั้น สอดส่อง ควบคุมสถานที่เสี่ยงต่อการแพร่ระบาดของยาเสพติดร้อยละ 66.1 และการจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ เช่น การแข่งขันกีฬา การประกวดดนตรี การประกวดวาดภาพ ฯลฯ ร้อยละ 65.4 โดยในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ทุกเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นมากกว่าภาคอื่น

แผนภูมิ 11 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามการร่วมกันดำเนินการ เป็นรายภาค

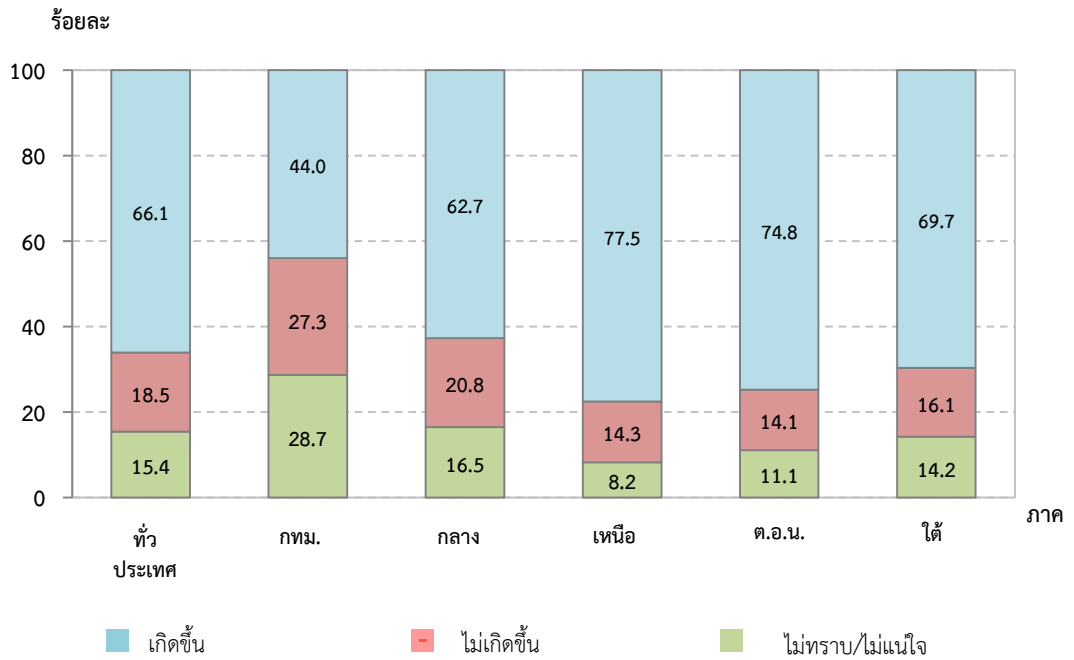
คนในชุมชน/หมู่บ้านร่วมกันกวาดชั้น สอดส่อง
ควบคุมสถานที่เสี่ยงต่อการแพร่ระบาดของยาเสพติด

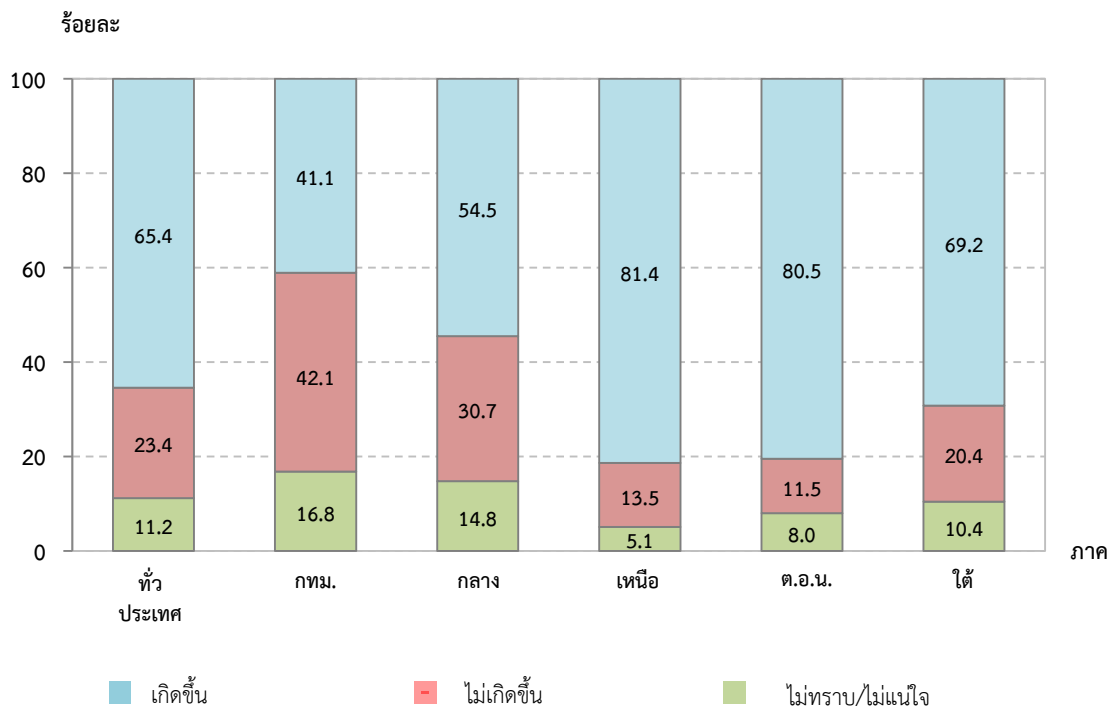
การจัดสถานที่ออกกำลังกาย

**เจ้าหน้าที่รัฐร่วมกันกวาดชั้น สอดส่อง ควบคุม
สถานที่เสี่ยงต่อการแพร่ระบาดของยาเสพติด**

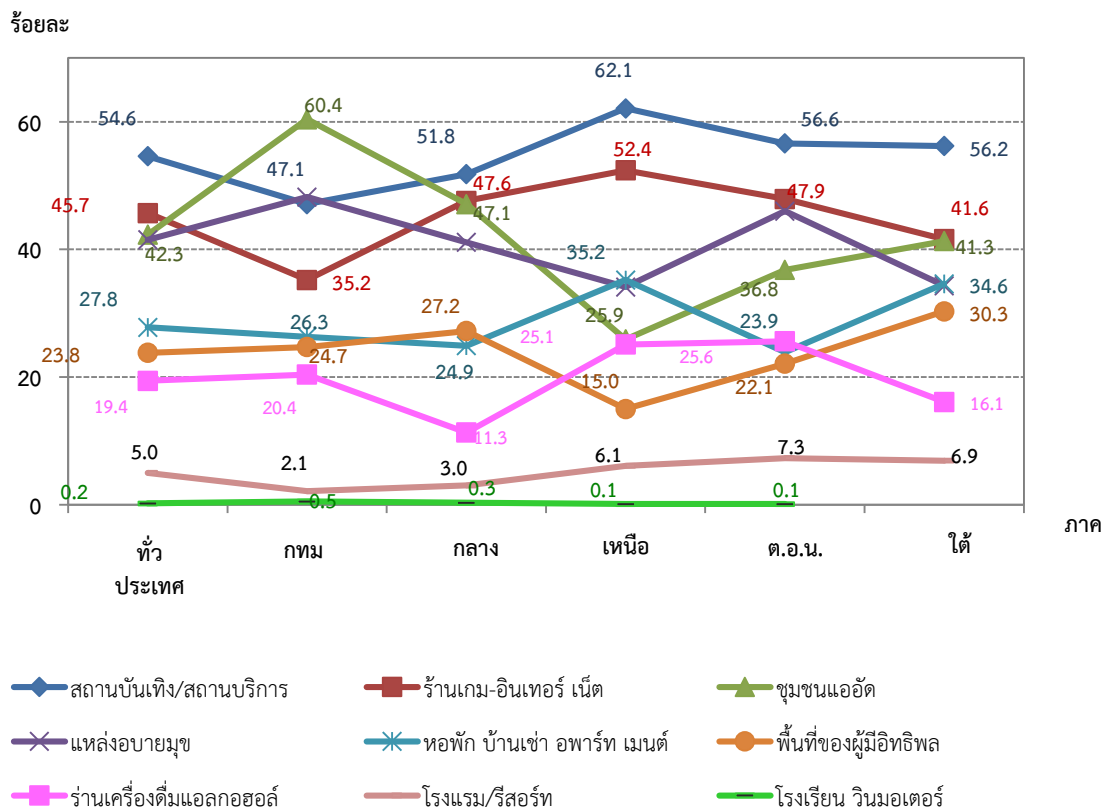
การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์อื่นๆ

10. แหล่ง/สถานที่ที่ต้องการให้ภาครัฐเข้าไปดูแล

นอกจากนี้ยังมีแหล่ง/สถานที่ที่ต้องการให้ภาครัฐเข้าไปดูแลแก้ไขมากที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่ สถานบันเทิง/สถานบริการร้อยละ 54.6 ร้านเกม-อินเทอร์เน็ตร้อยละ 45.7 แหล่งอ/บายมุข เช่น สถานที่รับซื้อหอยใต้ดิน/รับพนันบอล ร้านค้าแอบแฝง ฯลฯ ร้อยละ 42.3 ชุมชนแออัดร้อยละ 41.5 และสถานที่จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ร้อยละ 27.8 โดยทุกภาคเห็นว่าสถานบันเทิง/สถานบริการเป็นแหล่ง/สถานที่อันดับแรกที่รัฐบาลควรเข้าไปดูแล/แก้ไข ขณะที่กรุงเทพมหานครเห็นว่าแหล่งอบายมุข เช่น สถานที่รับซื้อหอยใต้ดิน/รับพนันบอล ร้านค้าแอบแฝง ฯลฯ เป็นอันดับแรกที่ควรแก้ไข

แผนภูมิ 12 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามแหล่ง/สถานที่ที่ต้องการให้ภาครัฐเข้าไปดูแล 9 อันดับแรก ^{1/} เป็นรายภาค

^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

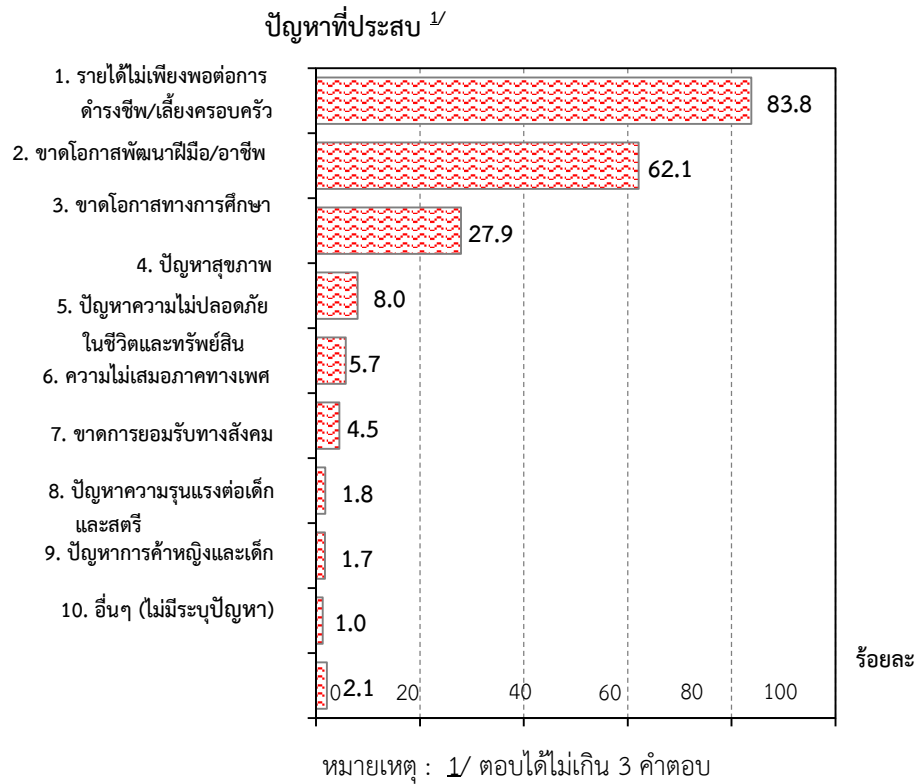
สำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับ กองทุนพัฒนาบทบาทสตรี พ.ศ. 2557

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้จัดทำสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี พ.ศ. 2557 โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชาชน เพื่อทราบความคิดเห็นเกี่ยวกับกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีในเรื่องต่างๆ เช่น ปัญหาที่เกิดกับสตรีในชุมชน/หมู่บ้าน การรับทราบเกี่ยวกับกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี การเป็นสมาชิกกองทุนฯ การจัดทำโครงการ/กิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับกองทุนฯ ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงาน การมีเจ้าหน้าที่ของรัฐให้ความช่วยเหลือ/แนะนำ ความเหมาะสมในวิธีการคัดเลือกคณะกรรมการ ความโปร่งใสในการดำเนินงานและความพร้อมในการบริหารของคณะกรรมการ ประโยชน์ของกองทุนฯ และความพึงพอใจต่อภาครัฐในการดำเนินงานโครงการกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี และความคิดเห็นต่อโครงการ SMART LADY THAILAND ทั้งนี้ สำนักงานสถิติแห่งชาติจะนำเสนอผลสำรวจ เพื่อให้รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป โดยสอบถามประชาชนเพศหญิงอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ถูกเลือกเป็นตัวอย่างทั่วประเทศ 4,900 ราย ระหว่างวันที่ 6 - 20 มกราคม 2557 และเสนอผลสำรวจในระดับกรุงเทพมหานคร ภาค และทั่วประเทศ ในรูปร้อยละ สรุปผลการสำรวจที่สำคัญๆ ดังนี้

1. การประสบปัญหาของผู้หญิงในชุมชน/หมู่บ้านในปัจจุบัน

จากผลสำรวจเกี่ยวกับปัญหาที่ผู้หญิงส่วนใหญ่ในชุมชน/หมู่บ้านประสบในปัจจุบัน พบว่า ปัญหาที่ผู้หญิงประสบระบุดี 3 ลำดับแรก คือ รายได้ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพ/เลี้ยงครอบครัวร้อยละ 83.8 ขาดโอกาสพัฒนาฝีมือ/อาชีพร้อยละ 62.1 และขาดโอกาสทางการศึกษาร้อยละ 27.9

แผนภูมิ 1 ร้อยละของประชาชนเพศหญิง จำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่ผู้หญิงส่วนใหญ่ในชุมชน/หมู่บ้านประสบในปัจจุบัน

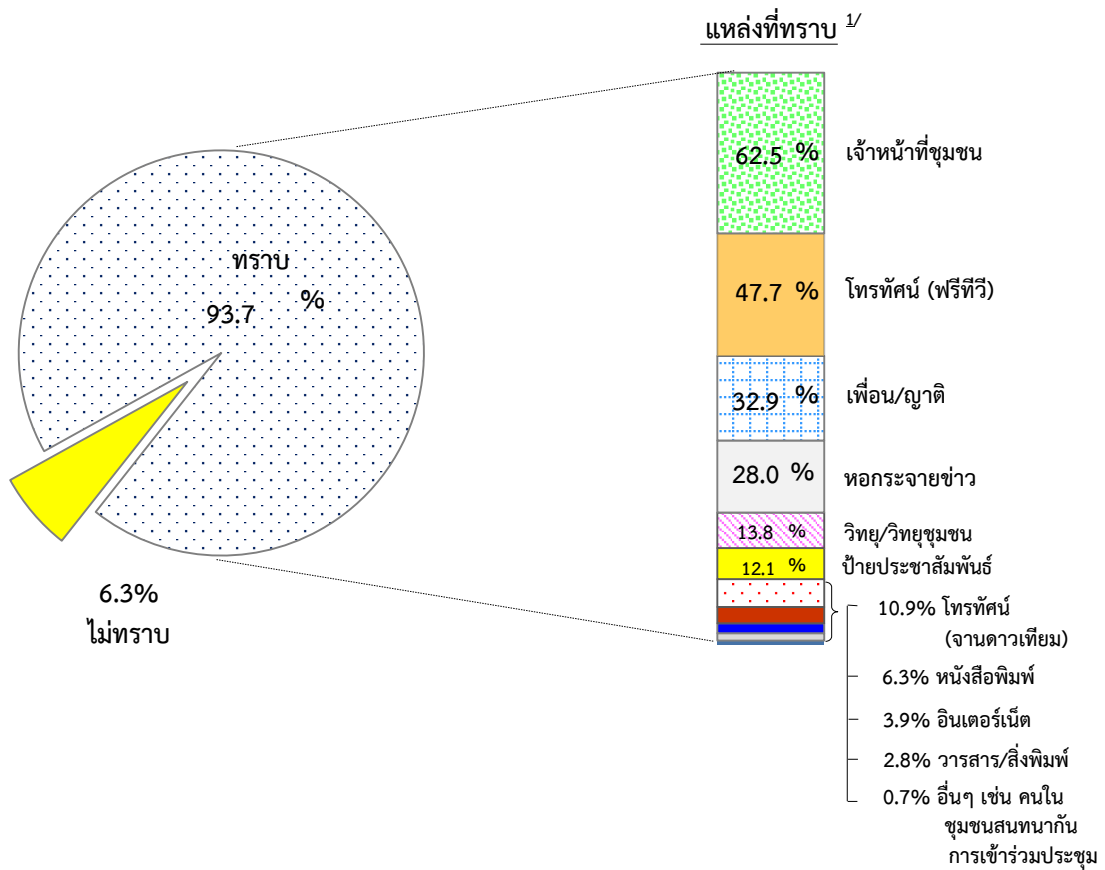

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี

● การทราบเกี่ยวกับกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี และแหล่งที่ทราบ

เมื่อสอบถามเกี่ยวกับการรับทราบกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี ผู้หญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 93.7 ระบุว่าทราบ และร้อยละ 6.3 ไม่ทราบ โดยผู้หญิงที่ทราบส่วนใหญ่ ระบุแหล่งที่ทราบกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี 3 อันดับแรก คือทราบจากเจ้าหน้าที่ชุมชนร้อยละ 62.5 โทรทัศน์ (ฟรีทีวี) ร้อยละ 47.7 และเพื่อน/ญาติร้อยละ 32.9

แผนภูมิ 2 ร้อยละของประชาชนเพศหญิง จำแนกตามการทราบและแหล่งที่ทราบเกี่ยวกับกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี

หมายเหตุ : 1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

● การเป็นสมาชิกกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี

ผลสำรวจพบว่า ผู้หญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 81.2 ระบุว่า เป็นสมาชิกกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีและร้อยละ 18.8 ไม่เป็นสมาชิก โดยผู้ที่ไม่เป็นสมาชิกกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีระบุเหตุผล คือ ไม่มีเวลาเข้าร่วม/ทำกิจกรรม/ไม่มีใครช่วยทำงานร้อยละ 56.6 ไม่อยากเป็นนี้ร้อยละ 25.7 เป็นสมาชิกกองทุนอื่นแล้วร้อยละ 24.4 ไม่มีความจำเป็นต้องกู้ร้อยละ 19.9 และไม่มีประโยชน์เน้นให้กู้เงินมากกว่าการพัฒนาร้อยละ 5.3 เป็นต้น

ตาราง 1 ร้อยละของประชาชนเพศหญิง จำแนกตามการเป็นสมาชิกกองทุน
พัฒนาบทบาทสตรี และภาค

การเป็นสมาชิกกองทุน พัฒนาบทบาทสตรี	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค			
			กลาง	เหนือ	ตะวันออกเฉียงเหนือ	ใต้
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
➤ เป็น	81.2	19.9	85.2	84.2	85.0	60.6
➤ ไม่เป็น	18.8	80.1	14.8	15.8	15.0	39.4

- การใช้งบประมาณโครงการกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีจัดทำโครงการ/กิจกรรมในชุมชน/หมู่บ้าน

จากการสอบถามเกี่ยวกับการใช้งบประมาณกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีในการจัดทำโครงการ/กิจกรรมในชุมชน/หมู่บ้าน ผู้หญิงร้อยละ 59.8 ระบุว่าชุมชน/หมู่บ้านมีการจัดทำโครงการ/กิจกรรมโดยใช้งบประมาณกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีร้อยละ 24.7 ระบุว่าไม่มีการจัดทำ และไม่ทราบ/ไม่แน่ใจร้อยละ 15.5

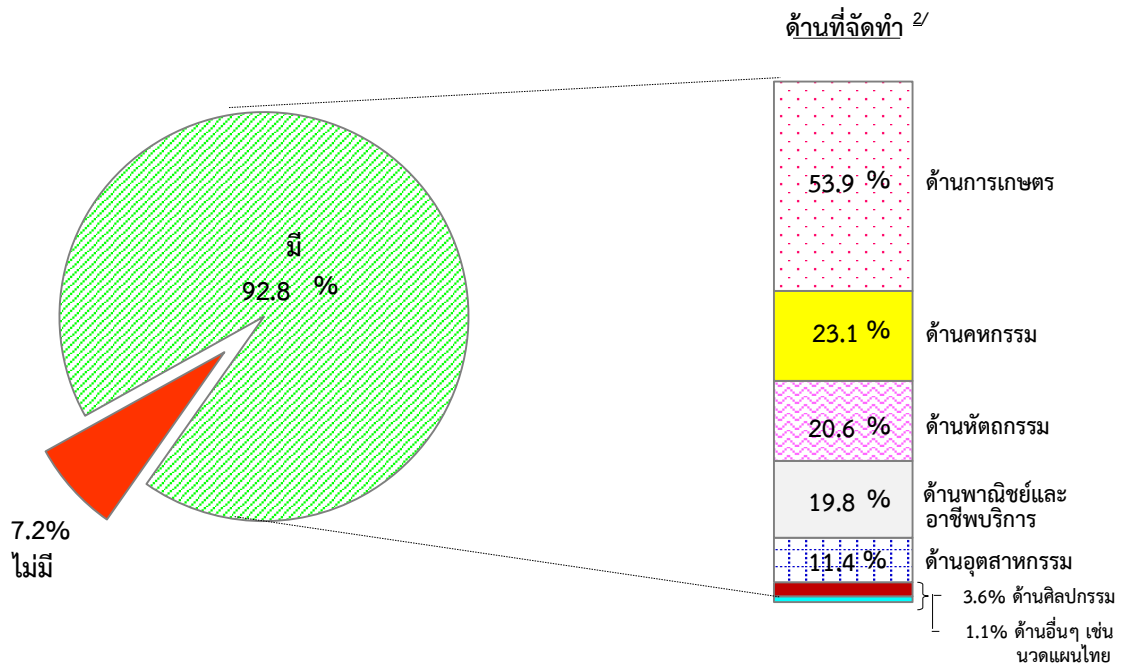
ตาราง 2 ร้อยละของประชาชนเพศหญิง จำแนกตามการจัดทำโครงการ/กิจกรรม โดยใช้งบประมาณกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี และภาค

การจัดทำโครงการ/ กิจกรรม	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค			
			กลาง	เหนือ	ตะวันออก เฉียงเหนือ	ใต้
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
➤ มีการจัดทำ	59.8	13.4	61.6	46.9	73.5	46.1
➤ ไม่มี	24.7	42.6	22.5	36.0	16.4	27.1
➤ ไม่ทราบ/ ไม่แน่ใจ	15.5	44.0	15.9	17.1	10.1	26.8

1) ประเภทเงินหมุนเวียน (เงินกู้) และด้านที่จัดทำ

เมื่อสอบถามผู้หญิงในกลุ่มที่จัดทำโครงการ/กิจกรรม โดยใช้ งบประมาณกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี พบว่า ผู้หญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 92.8 ระบุว่ามีการใช้เงินทุนหมุนเวียน (เงินกู้) และร้อยละ 7.2 ไม่มีการใช้เงิน โดยในกลุ่มที่มีการใช้เงินประเภทนี้ ระบุว่าใช้ในการจัดทำโครงการ/กิจกรรมด้าน ต่างๆ 3 อันดับแรก คือ ด้านการเกษตร เช่น โครงการปลูกแตงระบบน้ำ หยอดปลอดสารพิษ เกษตรผสมผสาน ปลูกผักปลอดสารและเลี้ยงเป็ดไข่ ร้อยละ 53.9 ด้านคหกรรม เช่น โครงการใส่กรอกสมุนไพรเพื่อสุขภาพ การแปรรูปและถนอมอาหารกลุ่มสตรีตำบลร้อยละ 23.1 และด้านหัตถกรรม เช่น โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์กาแฟและลำใยสีทองอบสมุนไพร การต่อยอด สิ่งประดิษฐ์จากเปลือกข้าวโพดร้อยละ 20.6

แผนภูมิ 3 ร้อยละของประชาชนเพศหญิง^{1/} จำแนกตามการใช้เงินทุนหมุนเวียน (เงินกู้) และด้านที่จัดทำ

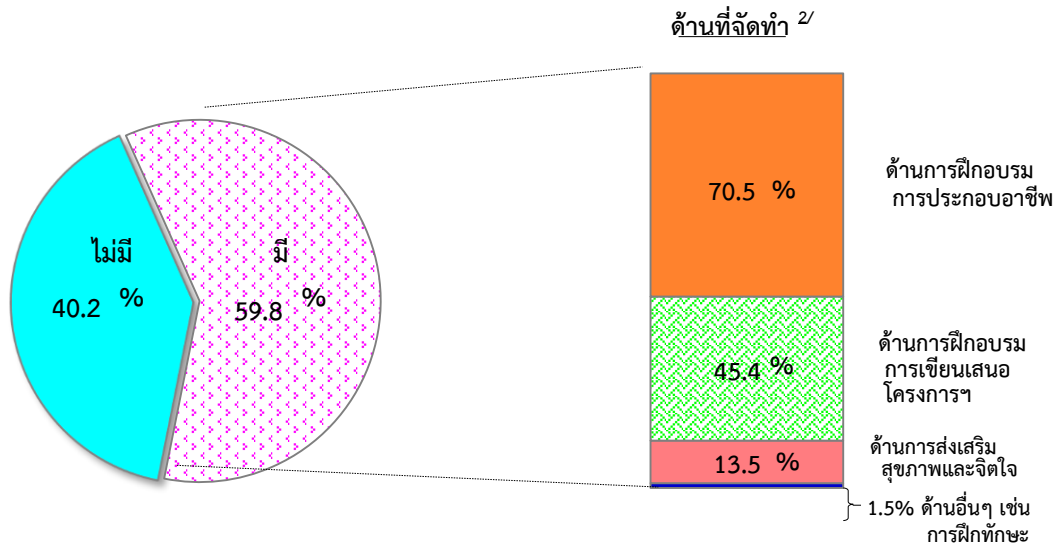
หมายเหตุ : 1/ เฉพาะผู้ตอบว่า จัดทำโครงการ/กิจกรรมโดยใช้งบประมาณกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี

2/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

2) ประเภทเงินอุดหนุน (เงินสนับสนุนให้เปล่า) และด้านที่จัดทำ

เมื่อสอบถามผู้หญิงในกลุ่มที่จัดทำโครงการ/กิจกรรม โดยใช้งบประมาณกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี พบว่าผู้หญิงร้อยละ 59.8 ระบุว่า มีการใช้เงินอุดหนุน (เงินสนับสนุนให้เปล่า) และร้อยละ 40.2 ระบุว่าไม่มีการใช้เงิน โดยในกลุ่มที่มีการใช้เงินประเภทนี้ ระบุว่าใช้ในการจัดทำโครงการ/กิจกรรม ด้านต่างๆ ตามลำดับ คือ ด้านการฝึกอบรมการประกอบอาชีพร้อยละ 70.5 ด้านการฝึกอบรมการเขียนเสนอโครงการฯ ร้อยละ 45.4 ด้านการส่งเสริมสุขภาพและจิตใจร้อยละ 13.5 และด้านอื่นๆ เช่น ด้านการฝึกทักษะภาษาอังกฤษร้อยละ 1.5

แผนภูมิ 4 ร้อยละของประชาชนเพศหญิง^{1/} จำแนกตามการใช้เงินอุดหนุน (เงินสนับสนุนให้เปล่า) และด้านที่จัดทำ

หมายเหตุ : 1/ เฉพาะผู้ตอบว่า จัดทำโครงการ/กิจกรรมโดยใช้งบประมาณกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี

2/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

3. การประสบปัญหาอุปสรรคในการจัดทำโครงการ/กิจกรรม

เมื่อสอบถามเกี่ยวกับการประสบปัญหาอุปสรรคในการจัดทำโครงการ/กิจกรรม ผู้หญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 88.2 ระบุว่า ไม่ประสบปัญหาและร้อยละ 11.8 ประสบปัญหา โดยกลุ่มที่ประสบปัญหา ระบุเรื่องปัญหาอุปสรรคที่ประสบ 3 อันดับแรก คือ ขาดเจ้าหน้าที่ให้ความรู้ความเข้าใจคอยให้คำแนะนำ/ประสานงานร้อยละ 24.5 โครงการไม่ผ่านการพิจารณา/การอนุมัติล่าช้าร้อยละ 18.4 และปัญหาด้านการผลิต เช่น ต้นทุนสูง ขาดวัตถุดิบ ขาดแรงงาน ไม่ได้ผลผลิตตามต้องการ ขาดตลาดรองรับร้อยละ 17.2

4. การดำเนินงานของคณะกรรมการกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี ระดับตำบลและระดับจังหวัด

- **ความเหมาะสมในวิธีการคัดเลือกผู้แทนสมาชิก**

เมื่อสอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสมในวิธีคัดเลือกผู้แทนสมาชิก ระดับชุมชน/หมู่บ้านเป็นคณะกรรมการกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีระดับ ตำบลและระดับจังหวัด ผู้หญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 81.7 ระบุว่าเหมาะสม ร้อยละ 0.6 ไม่เหมาะสม และไม่ทราบ/ไม่แน่ใจร้อยละ 17.7 โดยในกลุ่มที่ตอบว่า ไม่เหมาะสม ระบุเหตุผล คือ ไม่เป็นธรรม ใช้เส้นสาย เลือจากเครือญาติ/พวกพ้อง อาจมีการทุจริต ฉ้อโกง เป็นต้น

- **ความโปร่งใส เป็นธรรมในการดำเนินงาน**

ผู้หญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 73.3 ระบุว่า การดำเนินงานของคณะกรรมการ กองทุนพัฒนาบทบาทสตรีระดับตำบล/ระดับจังหวัด มีความโปร่งใสร้อยละ 3.3 ไม่โปร่งใส และร้อยละ 23.4 ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ

- **ความพร้อมในการบริหารงาน**

เมื่อสอบถามถึงความพร้อมในการบริหารงานของคณะกรรมการ กองทุนพัฒนาบทบาทสตรีระดับตำบล/ระดับจังหวัด ผู้หญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 72.4 ระบุว่ามีความพร้อม ร้อยละ 5.3 ไม่มีความพร้อม และไม่ทราบ/ไม่แน่ใจร้อยละ 22.3

ตาราง 3 ร้อยละของประชาชนเพศหญิง จำแนกตามการดำเนินงานของ คณะกรรมการ กองทุนพัฒนาบทบาทสตรี ระดับตำบลและระดับจังหวัด และภาค

การดำเนินงานของ คณะกรรมการ ฯ ระดับตำบล/ ระดับจังหวัด	ทั่ว ประเทศ	กทม.	ภาค			
			กลาง	เหนือ	ตะวันออก เฉียงเหนือ	ใต้
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
➤ เหมาะสม	81.7	31.4	77.6	81.3	86.9	78.2
➤ ไม่เหมาะสม	0.6	5.1	0.7	0.2	0.6	0.8
➤ ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	17.7	63.5	21.7	18.5	12.5	21.0
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
➤ โปร่งใส	73.3	22.7	73.9	64.0	82.9	69.1
➤ ไม่โปร่งใส	3.3	16.4	2.2	3.3	2.4	6.6
➤ ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	23.4	60.9	23.9	32.7	14.7	24.3
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
➤ พร้อม	72.4	22.8	66.9	65.1	82.8	69.7
➤ ไม่พร้อม	5.3	13.9	6.5	5.8	3.3	8.1
➤ ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	22.3	63.3	26.6	29.1	13.9	22.2

5. การมีเจ้าหน้าที่รัฐให้ความรู้/ความช่วยเหลือ/แนะนำโครงการกองทุน พัฒนาบทบาทสตรี

เมื่อสอบถามถึงการมีเจ้าหน้าที่รัฐให้ความรู้/ความช่วยเหลือ/แนะนำ โครงการกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี พบว่าผู้หญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 82.5 ระบุว่า มี ร้อยละ 5.5 ไม่มี และร้อยละ 12.0 ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ

6. ประโยชน์ของกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี

เมื่อสอบถามเกี่ยวกับประโยชน์ของกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีที่มีต่อสตรี ในชุมชน/หมู่บ้าน พบว่าผู้หญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 92.8 ระบุว่า เป็นประโยชน์

และร้อยละ 7.2 ระบุว่าไม่เป็นประโยชน์ โดยในกลุ่มที่ตอบว่ากองทุนพัฒนา
 บทบาทสตรีเป็นประโยชน์ ระบุด้านที่เป็นประโยชน์ คือ ด้านการฝึกอาชีพ
 ร้อยละ 88.2 ด้านพัฒนาความรู้ร้อยละ 52.9 ด้านการศึกษาร้อยละ 11.8
 ด้านสุขภาพร้อยละ 10.1 ด้านคุณภาพชีวิต (สร้างรายได้ ลดรายจ่าย ลด
 ภาระหนี้สิน) ร้อยละ 2.4 ด้านเงินทุนหมุนเวียน ทุนประกอบอาชีพร้อยละ 0.8
 และด้านอื่นๆ เช่น ด้านความสามัคคีของคนในชุมชน ความเสมอภาคเท่าเทียม
 ระหว่างเพศชาย/หญิงร้อยละ 0.2

ตาราง 4 ร้อยละของประชาชนเพศหญิง จำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับ
 ประโยชน์ของกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี และภาค

ประโยชน์กองทุนฯ	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค			
			กลาง	เหนือ	ตะวันออกเฉียงเหนือ	ใต้
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
➤ เป็นประโยชน์	92.8	77.1	93.0	89.8	96.6	88.9
➤ ไม่เป็นประโยชน์	7.2	22.9	7.0	10.2	3.4	11.1
กลุ่มที่ตอบว่าเป็นประโยชน์ ระบุด้านที่เป็นประโยชน์คือ ^{1/}						
•ด้านการฝึกอาชีพ	88.2	75.2	88.0	88.4	88.9	86.5
•ด้านพัฒนาความรู้	52.9	54.0	44.5	55.3	54.1	57.5
•ด้านการศึกษา	11.8	27.2	13.5	10.3	9.8	18.9
•ด้านสุขภาพ	10.1	33.7	13.3	9.0	7.2	16.0
•ด้านคุณภาพชีวิต (สร้าง รายได้ ลดรายจ่าย ลดภาระหนี้สิน)	2.4	1.7	0.4	2.4	4.0	0.3
•ด้านเงินทุนหมุนเวียน ประกอบอาชีพ	0.8	1.4	2.7	0.2	0.1	1.1
•ด้านอื่นๆ เช่น ด้านความ สามัคคีของคนในชุมชน ความเสมอภาคเท่าเทียม ระหว่างเพศชาย/หญิง	0.2	0.7	0.4	0.1	0.1	0.3

หมายเหตุ : 1/ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

7. ความพึงพอใจต่อภาครัฐในการดำเนินงานโครงการกองทุนพัฒนา บทบาทสตรี

จากผลสำรวจพบว่า ผู้หญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 93.2 ระบุว่าพึงพอใจต่อภาครัฐในการดำเนินงานโครงการกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี (โดยพึงพอใจในระดับมากร้อยละ 36.9 ปานกลางร้อยละ 49.0 และน้อยร้อยละ 7.3) ไม่พึงพอใจร้อยละ 1.9 และไม่ทราบ/ไม่แน่ใจร้อยละ 4.9

ตาราง 5 ร้อยละของประชาชนเพศหญิง จำแนกตามความพึงพอใจต่อภาครัฐ
ในการดำเนินงานโครงการกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี และภาค

ความพึงพอใจต่อภาครัฐ	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค			
			กลาง	เหนือ	ตะวันออกเฉียงเหนือ	ใต้
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
➤ พึงพอใจ	93.2	67.9	93.3	90.7	96.3	91.8
● มาก	36.9	15.0	32.6	34.7	45.5	22.3
● ปานกลาง	49.0	39.7	53.9	49.4	44.6	56.7
● น้อย	7.3	13.2	6.8	6.6	6.2	12.8
➤ ไม่พึงพอใจ	1.9	5.5	1.7	2.0	1.2	4.5
➤ ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	4.9	26.6	5.0	7.3	2.5	3.7

8. การเป็นสมาชิกโครงการกองทุนอื่นๆ ของรัฐบาล

เมื่อสอบถามเกี่ยวกับการเป็นสมาชิกโครงการกองทุนอื่นๆ ของรัฐบาล (ที่ไม่ใช่กองทุนพัฒนาบทบาทสตรี) ผู้หญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 83.7 ระบุว่า เป็นสมาชิกโครงการกองทุนอื่นๆ ของรัฐบาล และร้อยละ 16.3 ไม่เป็นสมาชิก โดยผู้ที่เป็นสมาชิกระบุชื่อโครงการกองทุนอื่นๆ ที่เป็นสมาชิก คือ กองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองร้อยละ 85.3 กองทุนสัจจะออมทรัพย์ร้อยละ 35.3

กองทุนพักชำระหนี้ครัวเรือนเกษตรกรรายย่อยร้อยละ 20.7 กองทุนการรับ
 จำนำข้าวร้อยละ 20.1 กองทุนบัตรสินเชื่อเกษตรกร/บัตรเครดิตเกษตรกร
 ร้อยละ 17.7 กองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษาร้อยละ 7.1 และกองทุนอื่นๆ เช่น
 กองทุนชาวมุสลิม กองทุนผู้สูงอายุร้อยละ 0.2

**ตาราง 6 ร้อยละของประชาชนเพศหญิง จำแนกตามการเป็นสมาชิกโครงการ
 กองทุนอื่นๆ ของรัฐบาล และภาค**

การเป็นสมาชิก โครงการกองทุนอื่นๆ ของ รัฐบาล	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค			
			กลาง	เหนือ	ตะวันออก เฉียงเหนือ	ใต้
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
➤ เป็นสมาชิก	83.7	23.7	76.0	86.6	92.9	64.3
➤ ไม่เป็นสมาชิก	16.3	76.3	24.0	13.4	7.1	35.7
กองทุนอื่นได้แก่						
• กองทุนหมู่บ้านและชุมชน เมือง	85.3	62.0	84.8	86.1	88.1	69.9
• กองทุนสัจจะออมทรัพย์	35.3	13.6	36.7	36.4	34.4	35.0
• กองทุนพักชำระหนี้ ครัวเรือนเกษตรกรรายย่อย	20.7	3.3	9.2	15.9	28.8	20.2
• กองทุนการรับจำนำข้าว	20.1	7.0	11.2	22.2	25.9	1.2
• กองทุนบัตรสินเชื่อ เกษตรกร/บัตรเครดิต เกษตรกร	17.7	1.4	14.2	16.3	22.6	4.7
• กองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา	7.1	39.0	4.4	9.7	5.7	9.8
• กองทุนอื่นๆ เช่น กองทุน ชาวมุสลิม กองทุน ผู้สูงอายุ	0.2	1.9	-	-	0.3	0.4

หมายเหตุ : 1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

9. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี

จากผลสำรวจ มีผู้หญิงร้อยละ 17.1 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี โดยได้ระบุเรื่องที่เป็นข้อเสนอแนะ ดังนี้ ควรเพิ่มงบประมาณ และจัดสรรให้ทั่วถึง เป็นธรรม โปร่งใสร้อยละ 44.7 ควรมีโครงการที่เหมาะสม/มีประโยชน์ ช่วยแก้ปัญหาให้กับชุมชนอย่างแท้จริงร้อยละ 23.6 ควรลดขั้นตอน เงื่อนไขต่างๆ ในการขอกู้ เช่น ลดอัตราดอกเบี้ย ลดจำนวนผู้ค้ำประกัน เพิ่มระยะเวลาส่งคืนเงินร้อยละ 23.4 ควรมีการประชาสัมพันธ์/มีเจ้าหน้าที่ให้คำแนะนำ ชี้แจงรายละเอียด/ประโยชน์/หลักเกณฑ์ต่างๆ และติดตามผลร้อยละ 21.2 เป็นต้น

ตาราง 7 ร้อยละของประชาชนเพศหญิง จำแนกตามข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี	ร้อยละ
รวม	100.0
• แสดงความคิดเห็น ในเรื่อง ^{1/}	17.1
1. ควรเพิ่มงบประมาณ และจัดสรรให้ทั่วถึง เป็นธรรม โปร่งใส	44.7
2. ควรมีโครงการที่เหมาะสม/มีประโยชน์ ช่วยแก้ปัญหาให้กับชุมชนอย่างแท้จริง	23.6
3. ควรลดขั้นตอน เงื่อนไขต่างๆ ในการขอกู้ เช่น ลดอัตราดอกเบี้ย ลดจำนวนผู้ค้ำประกัน เพิ่มระยะเวลาส่งคืนเงิน	23.4
4. ควรมีการประชาสัมพันธ์/มีเจ้าหน้าที่ให้คำแนะนำ ชี้แจงรายละเอียด/ประโยชน์/หลักเกณฑ์ต่างๆ และติดตามผล	21.2
5. กองทุนพัฒนาบทบาทสตรีเป็นโครงการที่ดี มีประโยชน์ต่อชุมชน/ช่วยพัฒนาสังคม ส่งเสริมให้สตรีมีงานมีรายได้ กล้าคิดกล้าแสดงออก	10.1
6. อื่นๆ เช่น การดำเนินงานกองทุนฯไม่โปร่งใส ได้ประโยชน์เฉพาะกลุ่ม สิ้นเปลืองงบประมาณ ข้ำซ้อนโครงการอื่น	4.9
• ไม่แสดงความคิดเห็น	82.9

หมายเหตุ : ^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

10. ความคิดเห็นเกี่ยวกับโครงการ SMART LADY THAILAND

● การทราบโครงการ SMART LADY THAILAND

จากการสอบถามเกี่ยวกับการทราบเกี่ยวกับโครงการ SMART LADY THAILAND ผู้หญิงร้อยละ 51.5 ระบุว่าทราบ และร้อยละ 48.5 ไม่ทราบ

ตาราง 8 ร้อยละของประชาชนเพศหญิง จำแนกตามการทราบเกี่ยวกับโครงการ SMART LADY THAILAND และภาค

การทราบโครงการ SMART LADY THAILAND	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค			
			กลาง	เหนือ	ตะวันออกเฉียงเหนือ	ใต้
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
➤ ทราบ	51.5	42.0	51.4	52.3	54.1	41.0
➤ ไม่ทราบ	48.5	58.0	48.6	47.7	45.9	59.0

● โครงการ SMART LADY THAILAND ช่วยพัฒนาบทบาทสตรี

จากการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับโครงการ SMART LADY THAILAND ในการพัฒนาบทบาทสตรี ผู้หญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 91.8 ระบุว่าโครงการ SMART LADY THAILAND ช่วยทำให้สตรีในชุมชน/หมู่บ้านกล้าแสดงออกทางความคิด ฯลฯ (ระดับมากร้อยละ 33.9 ปานกลางร้อยละ 48.0 และน้อยร้อยละ 9.9) ที่ระบุว่าไม่ได้ช่วยมีร้อยละ 3.4 และไม่แน่ใจร้อยละ 4.8

ตาราง 9 ร้อยละของประชาชนเพศหญิงที่ทราบโครงการ SMART LADY THAILAND
จำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับโครงการที่จะช่วยทำให้สตรีในชุมชน/
หมู่บ้าน กล้าแสดงออกทางความคิด ฯลฯ และภาค

ความคิดเห็นเกี่ยวกับ โครงการ SMART LADY THAILAND	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค			
			กลาง	เหนือ	ตะวันออก เฉียงเหนือ	ใต้
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
➤ ช่วย	91.8	83.9	87.5	90.0	95.3	91.5
● มาก	33.9	26.5	31.7	33.4	37.7	22.7
● ปานกลาง	48.0	41.5	47.9	45.4	50.2	47.7
● น้อย	9.9	15.9	7.9	11.2	7.4	21.1
➤ ไม่ได้ช่วย	3.4	9.5	5.7	4.2	0.9	6.7
➤ ไม่แน่ใจ	4.8	6.6	6.8	5.8	3.8	1.8

สำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับสถานการณ์ การแพร่ระบาดของยาเสพติด (เมษายน พ.ศ. 2557)

ยาเสพติดเป็นปัญหาที่ทุกรัฐบาลให้ความสำคัญในการดำเนินการปราบปรามอย่างต่อเนื่องและจริงจัง เพื่อไม่ให้ปัญหายาเสพติดกลับมาแพร่ระบาดได้อีก ซึ่งในปัจจุบันได้มีการประกาศ “ปฏิบัติการพลังแผ่นดินเอาชนะยาเสพติดปี 2557 (1 ตุลาคม 2556 – 30 กันยายน 2557)” โดยให้สังคมทุกภาคส่วนมีความสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างจริงจังและต่อเนื่อง เพื่อยุติสถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติดให้ได้อย่างยั่งยืน สำนักงานสถิติแห่งชาติ จึงได้ดำเนินการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับสถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติด เพื่อมีข้อมูลสำหรับใช้ในการติดตาม ประเมินผลการดำเนินงานการแก้ไขปัญหายาเสพติด ตามยุทธศาสตร์พลังแผ่นดินเอาชนะยาเสพติด โดยทำการสำรวจภายหลังการดำเนินงานดังกล่าวมาแล้ว 6 เดือน (ตุลาคม 2556 – มีนาคม 2557) โดยการสำรวจครั้งนี้ใช้วิธีการสำรวจด้วยตัวอย่างแบบ Stratified Three - stage Sampling โดยส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานสถิติแห่งชาติไปสัมภาษณ์สมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปทั่วประเทศ ครัวเรือนละ 1 ราย ได้จำนวนประชาชนตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 5,200 ราย ระหว่างวันที่ 1-20 เมษายน 2557 โดยมีผู้ตอบสัมภาษณ์เป็นชายร้อยละ 48.6 เป็นหญิงร้อยละ 51.4 มีอายุ 18 – 29 ปีร้อยละ 17.5 อายุ 30 – 39 ปีร้อยละ 21.0 อายุ 40 – 49 ปีร้อยละ 25.6 อายุ 50 – 59 ปีร้อยละ 23.9 และอายุ 60 ปีขึ้นไปร้อยละ 12.0 ระดับการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรีมีร้อยละ 85.3 และปริญญาตรีขึ้นไปร้อยละ 14.7 รายได้ครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนไม่เกิน 10,000 บาทร้อยละ

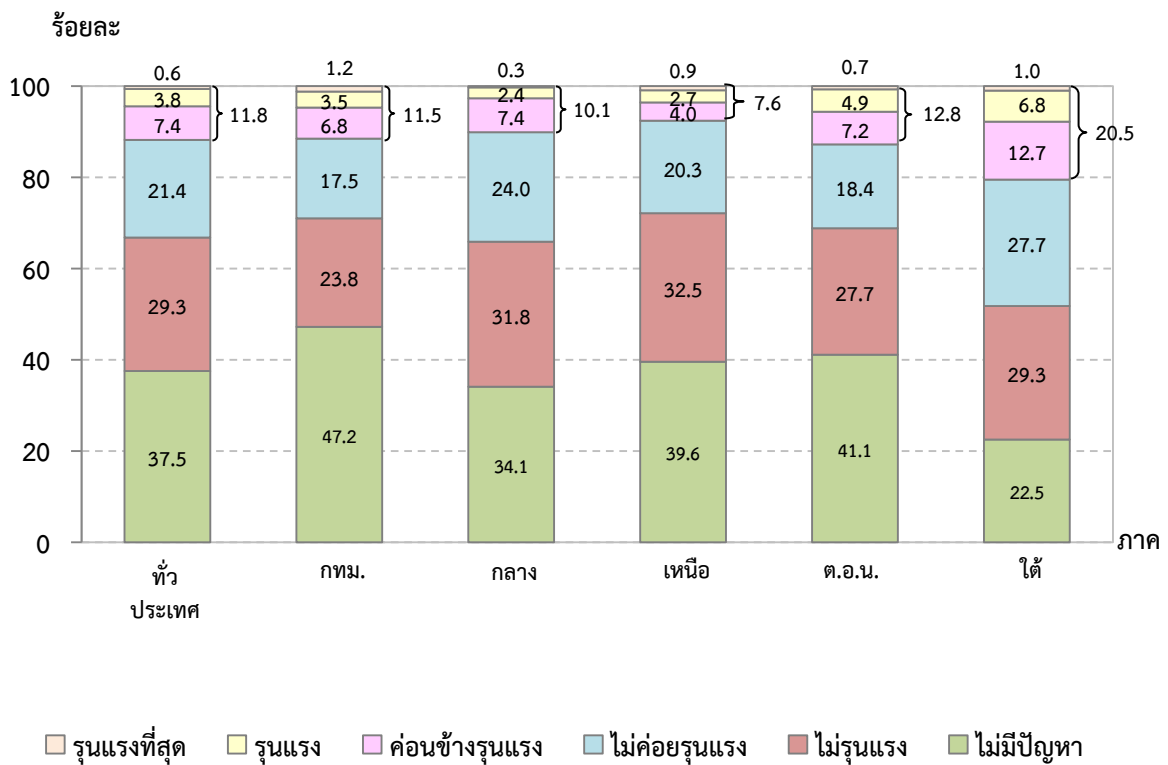
36.9 รายได้ 10,001 – 30,000 บาทร้อยละ 48.7 และมากกว่า 30,000 บาทร้อยละ 14.4 ซึ่งสรุปผลการสำรวจได้ดังนี้

1. สถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติด

ประชาชนมากกว่าครึ่ง (ร้อยละ 62.5) ระบุว่ามีปัญหา ยาเสพติด โดยในจำนวนนี้เห็นว่ามีปัญหารุนแรงที่สุด (ร้อยละ 0.6) รุนแรง (ร้อยละ 3.8) และค่อนข้างรุนแรง (ร้อยละ 7.4) ส่วนผู้ที่เห็นว่า ไม่ค่อยรุนแรง และไม่รุนแรงมี ร้อยละ 21.4 และ 29.3 ตามลำดับ

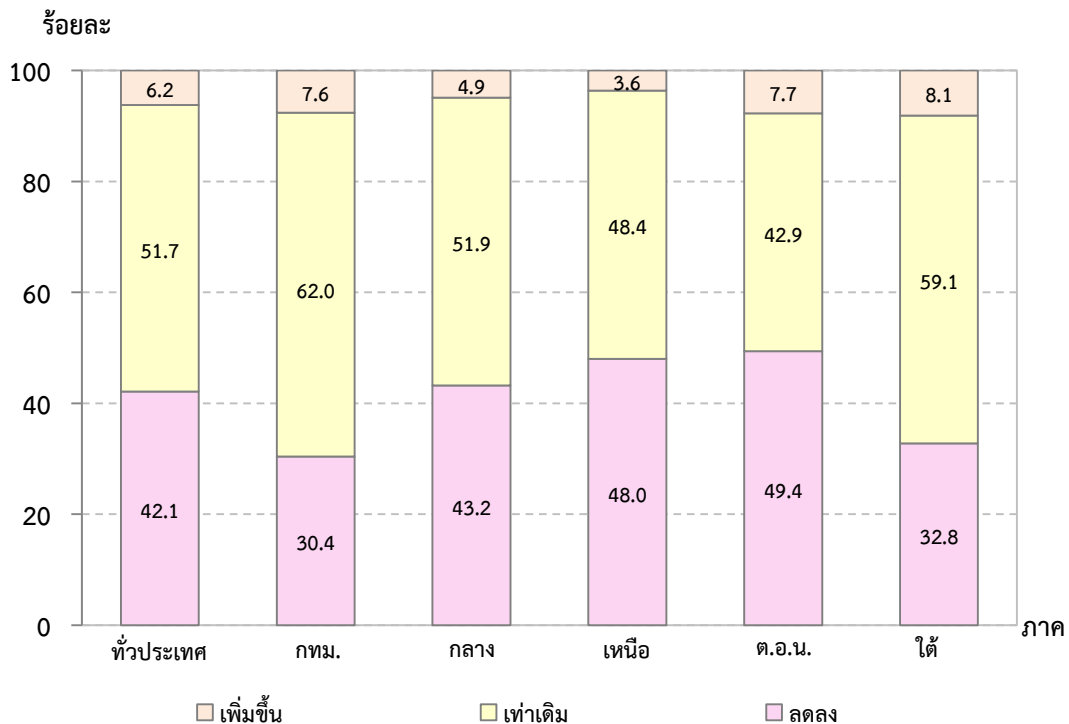
สำหรับการแพร่ระบาดของยาเสพติดที่มีปัญหาค่อนข้างรุนแรง – รุนแรงที่สุด พบในภาคใต้มากกว่าภาคอื่น (ร้อยละ 20.5) รองลงมาได้แก่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ร้อยละ 12.8) กรุงเทพมหานคร (ร้อยละ 11.5) และภาคกลาง (ร้อยละ 10.1) เป็นที่สังเกตได้ว่าภาคเหนือมีไม่เกินร้อยละ 8

แผนภูมิ 1 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามการแพร่ระบาดของยาเสพติด เป็นรายภาค

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของยาเสพติดในเดือนเมษายน 2557 เทียบกับช่วงก่อนเดือนกันยายน 2556 พบว่ามีผู้ที่เห็นว่ามี ความรุนแรงลดลง ร้อยละ 42.1 และเท่าเดิมร้อยละ 51.7 ส่วนผู้ที่เห็นว่าเพิ่มขึ้นมีร้อยละ 6.2 ซึ่งในจำนวนนี้เห็นว่าสาเหตุเกิดจากการมีผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด และ ผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดเพิ่มขึ้น รวมทั้งเจ้าหน้าที่ไม่ปราบปรามอย่างจริงจัง มากกว่าเรื่องอื่น โดยจะเห็นได้ว่าภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และ กรุงเทพมหานครมีความรุนแรงเพิ่มขึ้นมากกว่าภาคอื่น คือประมาณร้อยละ 7 - 8 ขณะที่ภาคอื่นมีไม่เกินร้อยละ 5

แผนภูมิ 2 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยในพื้นที่ที่มีปัญหา ยาเสพติด จำแนกตามความรุนแรงของยาเสพติดในเดือนเมษายน 2557 เทียบกับเดือนกันยายน 2556 เป็นรายภาค

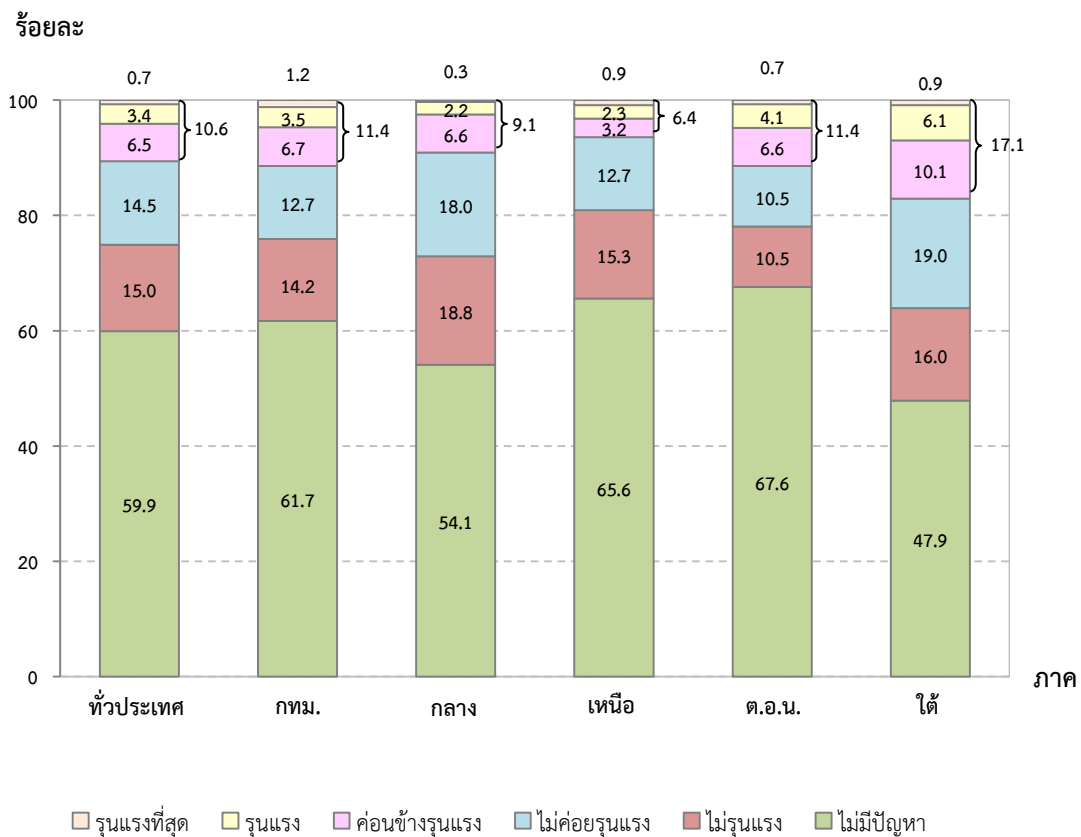

ผู้ที่ระบุว่าชุมชน/หมู่บ้านมีปัญหาหาเสพติดได้ให้ความคิดเห็น ดังนี้

1) ปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด

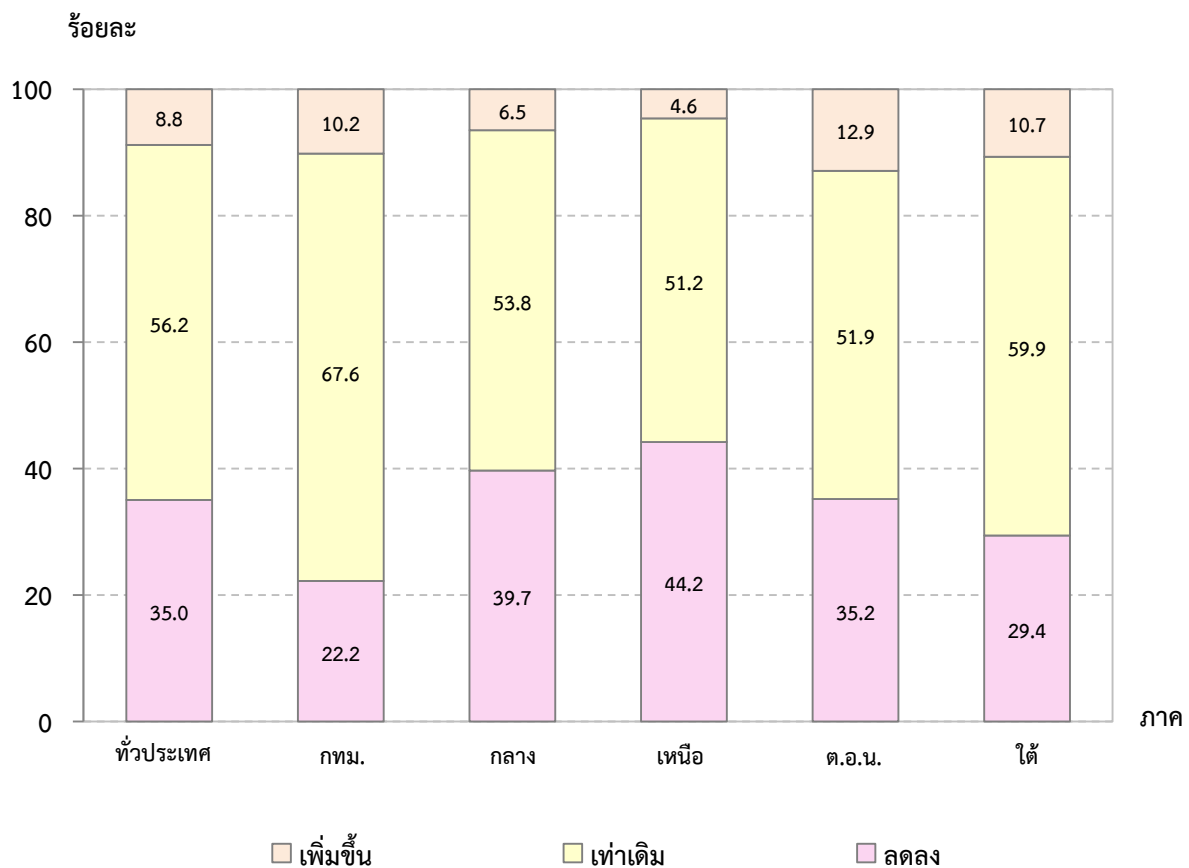
ประชาชนร้อยละ 40.1 ระบุว่ามีปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด ซึ่งในจำนวนนี้เห็นว่ามีปัญหาค่อนข้างรุนแรง – รุนแรงที่สุด (ร้อยละ 10.6) ส่วนผู้ที่เห็นว่าไม่ค่อยรุนแรง และไม่รุนแรงมีร้อยละ 14.5 และ 15.0 ตามลำดับ โดยปัญหาที่มีค่อนข้างรุนแรง – รุนแรงที่สุดพบในภาคใต้มากกว่าภาคอื่น (ร้อยละ 17.1) ขณะที่ภาคอื่นมีประมาณร้อยละ 6 – 12

แผนภูมิ 3 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยในพื้นที่ที่มีปัญหาหาเสพติด จำแนกตามการมีปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด เป็นรายภาค

สำหรับปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติดในเดือนเมษายน 2557 เทียบกับช่วงก่อนเดือนกันยายน 2556 พบว่า มีผู้ที่เห็นว่ามี ความรุนแรงลดลงร้อยละ 35.0 และเท่าเดิมน้อยลง 56.2 ส่วนผู้ที่เห็นว่าเพิ่มขึ้นมี ร้อยละ 8.8 โดยจะเห็นได้ว่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และ กรุงเทพมหานครมีความรุนแรงเพิ่มขึ้นมากกว่าภาคอื่น คือประมาณร้อยละ 10 - 13 ขณะที่ภาคอื่นมีไม่เกินร้อยละ 7

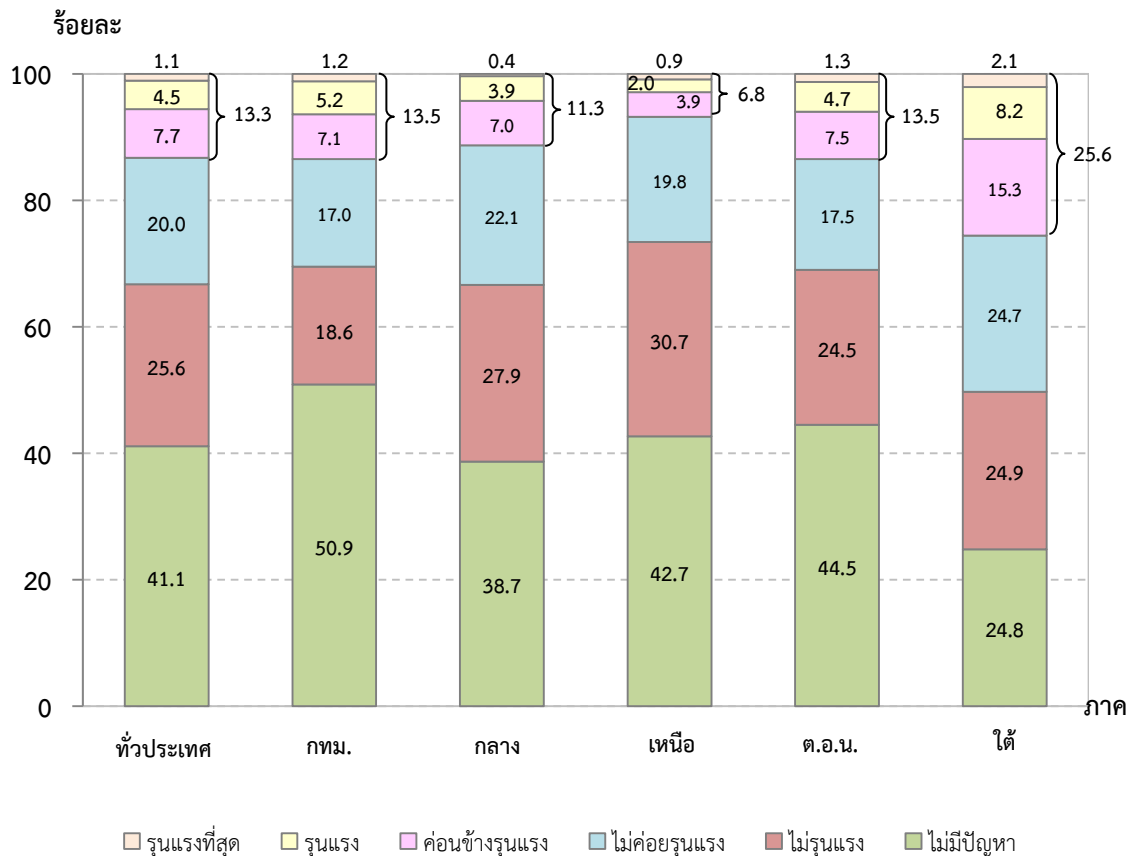
แผนภูมิ 4 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยในพื้นที่ที่มีปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้า ยาเสพติด จำแนกตามความรุนแรงของปัญหาในเดือนเมษายน 2557 เทียบกับเดือนกันยายน 2556 เป็นรายภาค

2) ปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด ^{1/}

ประชาชนมากกว่าครึ่งระบุว่ามึปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด (ร้อยละ 58.9) ซึ่งในจำนวนนี้เห็นว่ามีปัญหาค่อนข้างรุนแรง – รุนแรงที่สุด (ร้อยละ 13.3) ส่วนผู้ที่เห็นว่าไม่ค่อยรุนแรง และไม่รุนแรงมีร้อยละ 20.0 และ 25.6 ตามลำดับ โดยภาคใต้มีปัญหาค่อนข้างรุนแรง – รุนแรงที่สุด มากกว่าภาคอื่น (ร้อยละ 25.6) ขณะที่ภาคอื่นมีประมาณร้อยละ 11 – 13 ยกเว้นภาคเหนือที่มีร้อยละ 6.8

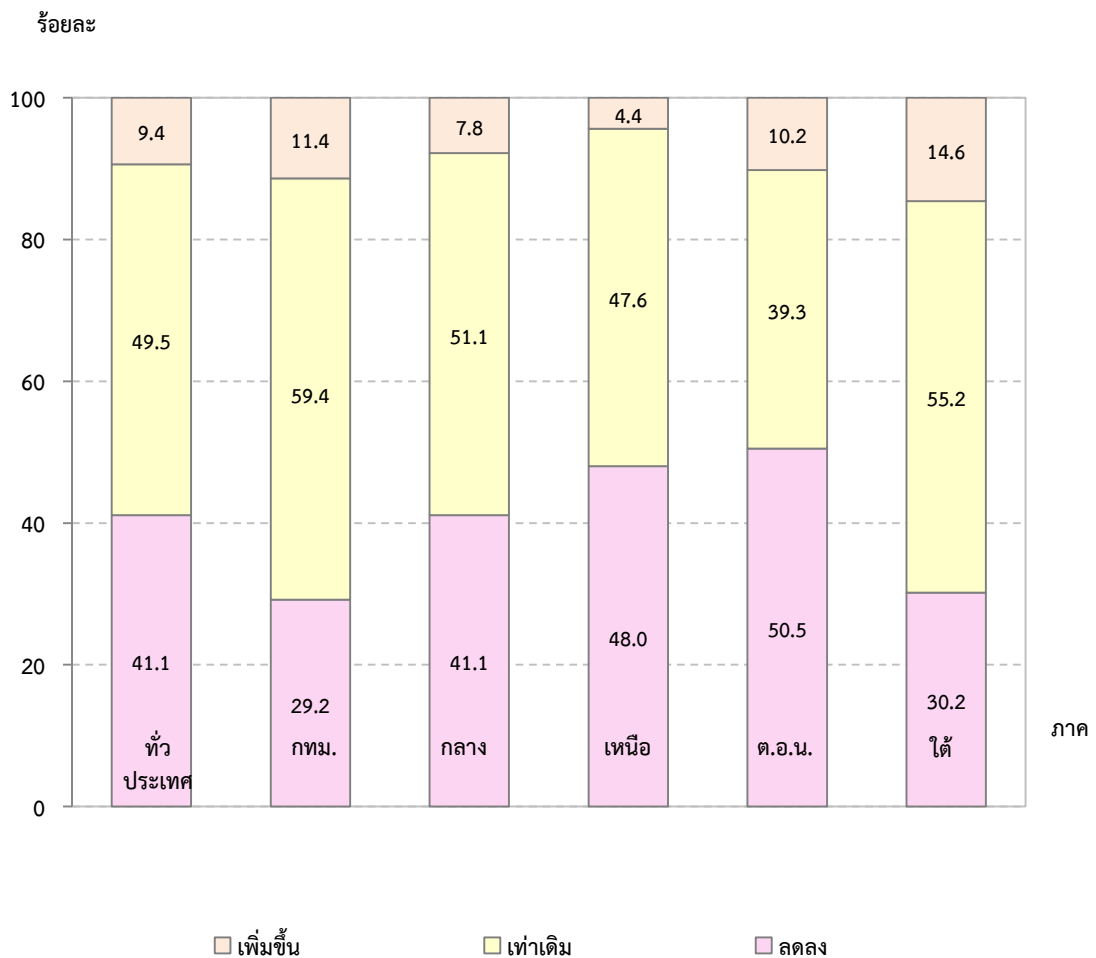
แผนภูมิ 5 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยในพื้นที่ที่มีปัญหาหายาเสพติด จำแนกตามการมีปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด เป็นรายภาค

^{1/} รวมผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดที่ได้รับการบำบัดรักษาแล้ว หรืออยู่ระหว่างการบำบัดรักษา

สำหรับปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดในเดือนเมษายน 2557 เทียบกับช่วงก่อนเดือนกันยายน 2556 พบว่า มีความรุนแรงลดลง (ร้อยละ 41.1) และเท่าเดิม (ร้อยละ 49.5) ส่วนผู้ที่เห็นว่าเพิ่มขึ้นมีร้อยละ 9.4 โดยภาคใต้มีความรุนแรงเพิ่มขึ้นมากกว่าภาคอื่น (ร้อยละ 14.6) ขณะที่ภาคอื่นมีประมาณร้อยละ 7 – 12 ยกเว้นภาคเหนือที่มีร้อยละ 4.4

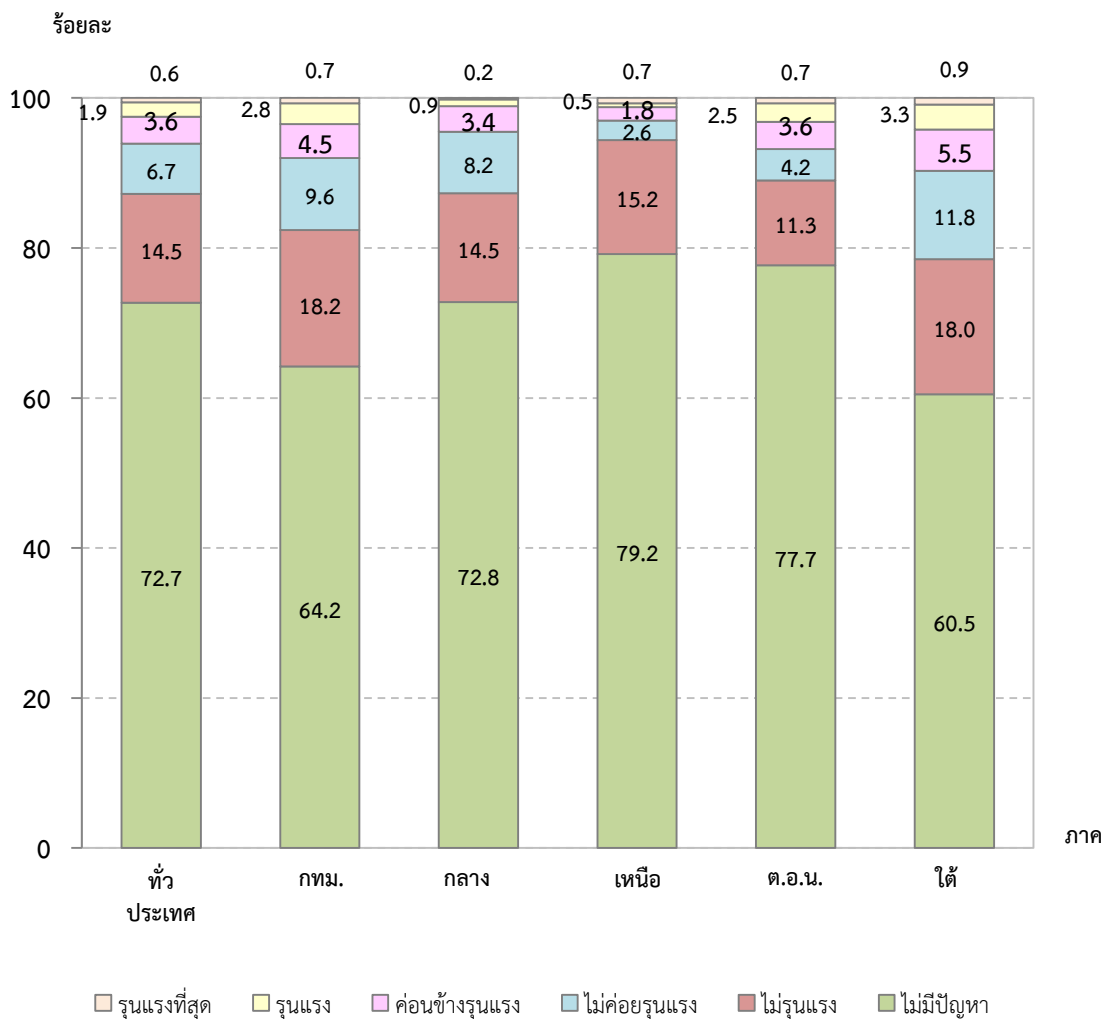
แผนภูมิ 6 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยในพื้นที่ที่มีปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด จำแนกตามความรุนแรงของปัญหาในเดือนเมษายน 2557 เทียบกับเดือนกันยายน 2556 เป็นรายภาค

2. การแพร่ระบาดของยาเสพติดในโรงเรียน/สถานศึกษา

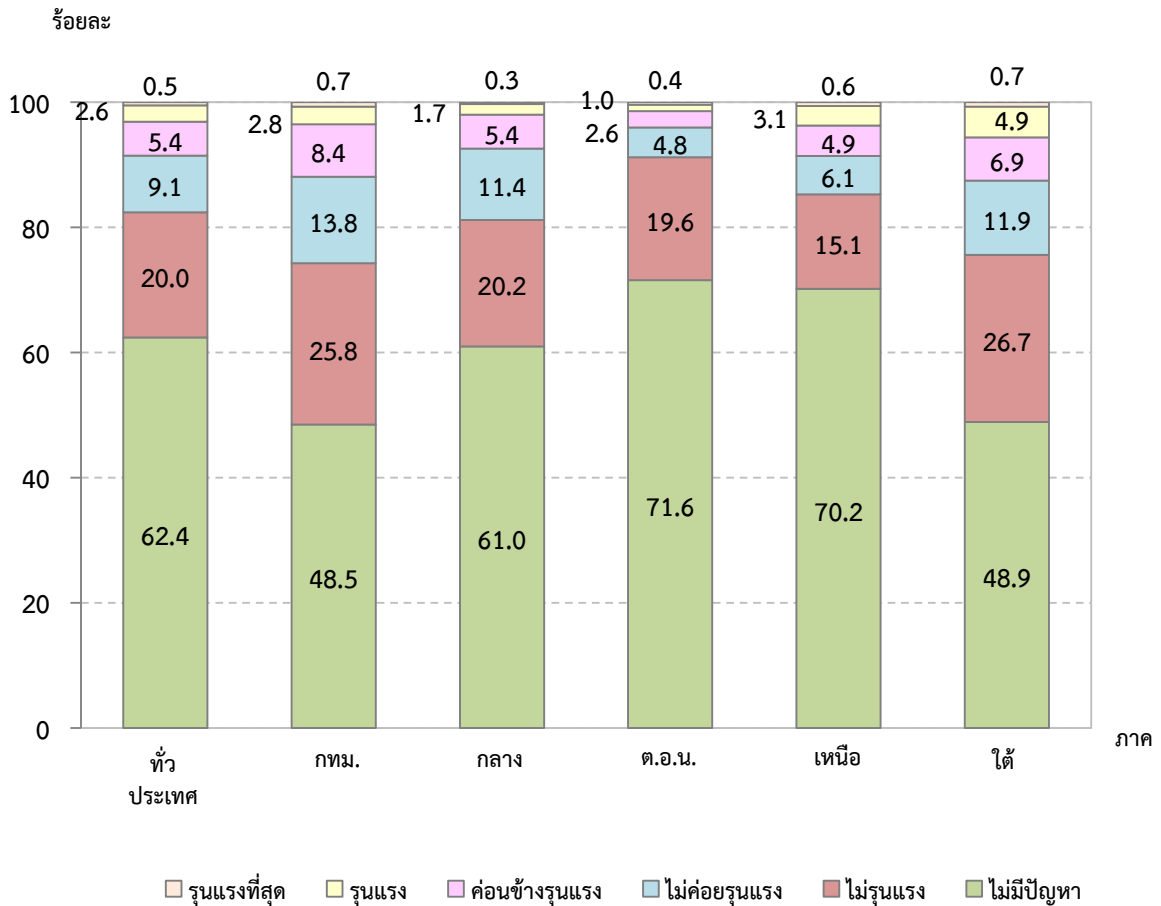
ประชาชนร้อยละ 27.3 ระบุว่ามีปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในโรงเรียน/สถานศึกษา ซึ่งในจำนวนนี้เห็นว่ามีปัญหาค่อนข้างรุนแรง - รุนแรงที่สุดร้อยละ 6.1 ส่วนที่เห็นว่าไม่ค่อยรุนแรง และไม่รุนแรง มีร้อยละ 6.7 และ 14.5 ตามลำดับ โดยภาคใต้มีปัญหาค่อนข้างรุนแรง - รุนแรงที่สุดมากกว่าภาคอื่นร้อยละ 9.7 ขณะที่ภาคอื่นมีไม่เกินร้อยละ 8

แผนภูมิ 7 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยในพื้นที่ที่มีปัญหาหายาเสพติด จำแนกตามการมีปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในโรงเรียน/สถานศึกษา เป็นรายภาค

นอกจากนี้ มีผู้ที่เห็นว่าพื้นที่รอบๆ โรงเรียน/สถานศึกษามีปัญหา ค่อนข้างรุนแรง - รุนแรงที่สุด (ร้อยละ 8.5) ส่วนที่เห็นว่าไม่ค่อยรุนแรง และไม่รุนแรงมีร้อยละ 9.1 และ 20.0 ตามลำดับ โดยภาคใต้ และ กรุงเทพมหานครมีปัญหาค่อนข้างรุนแรง - รุนแรงที่สุดมากกว่าภาคอื่น คือ ประมาณร้อยละ 12 ขณะที่ภาคอื่นมีไม่เกินร้อยละ 9

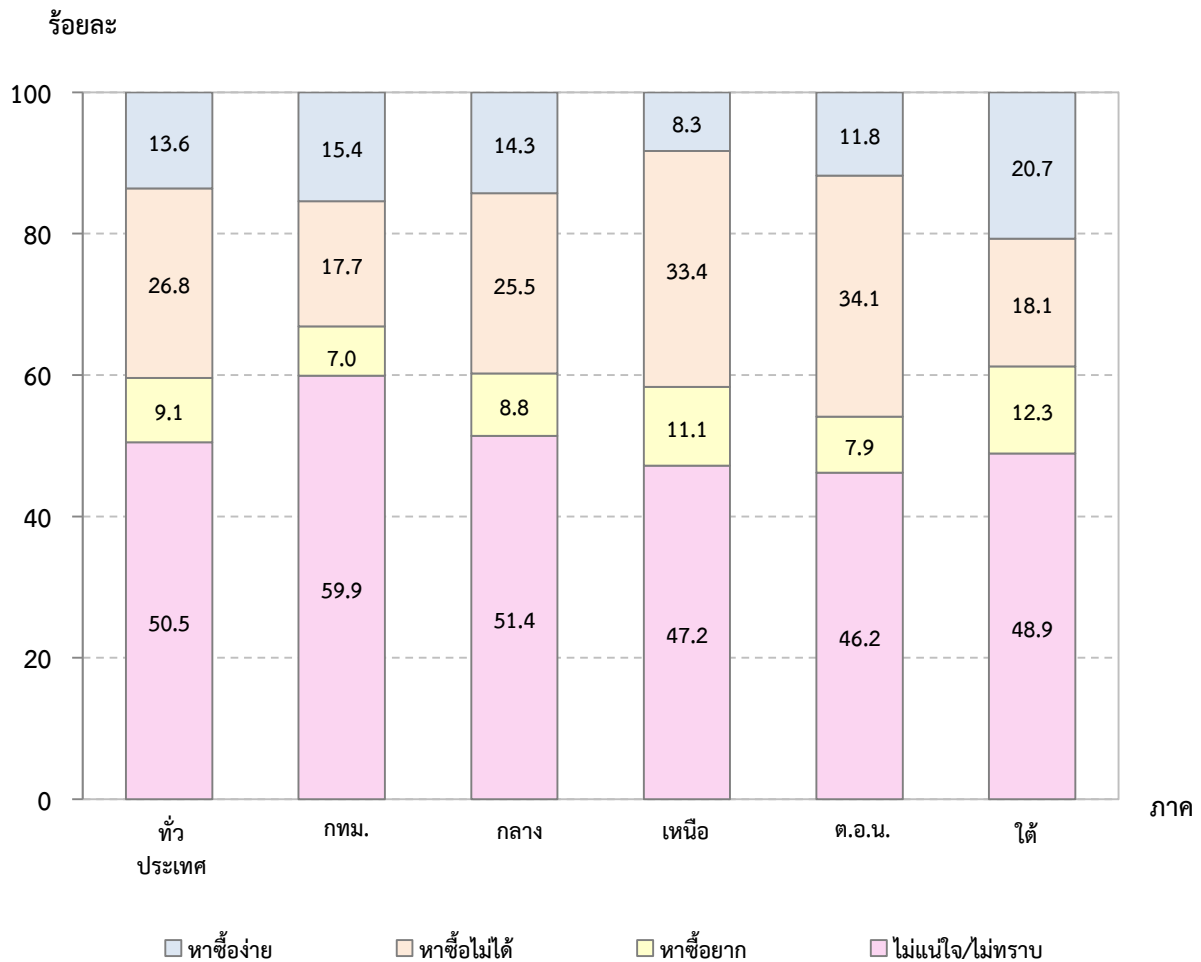
แผนภูมิ 8 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยในพื้นที่ที่มีปัญหาหยาเสพติด จำแนกตาม การมีปัญหาการแพร่ระบาดของหยาเสพติดในพื้นที่รอบๆ โรงเรียน/สถานศึกษา เป็นรายภาค

3. การหาซื้อยาเสพติด

ประชาชนร้อยละ 13.6 ระบุว่าหาซื้อยาเสพติดได้ง่าย ส่วนที่หาซื้อไม่ได้ และหาซื้อยาก มีร้อยละ 26.8 และร้อยละ 9.1 ตามลำดับ โดยพบว่าภาคใต้ หาซื้อยาเสพติดได้ง่ายมากกว่าภาคอื่น (ร้อยละ 20.7) รองลงมาได้แก่ กรุงเทพมหานคร (ร้อยละ 15.4) ภาคกลาง (ร้อยละ 14.3) และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ร้อยละ 11.8) ยกเว้นภาคเหนือที่มีร้อยละ 8.3

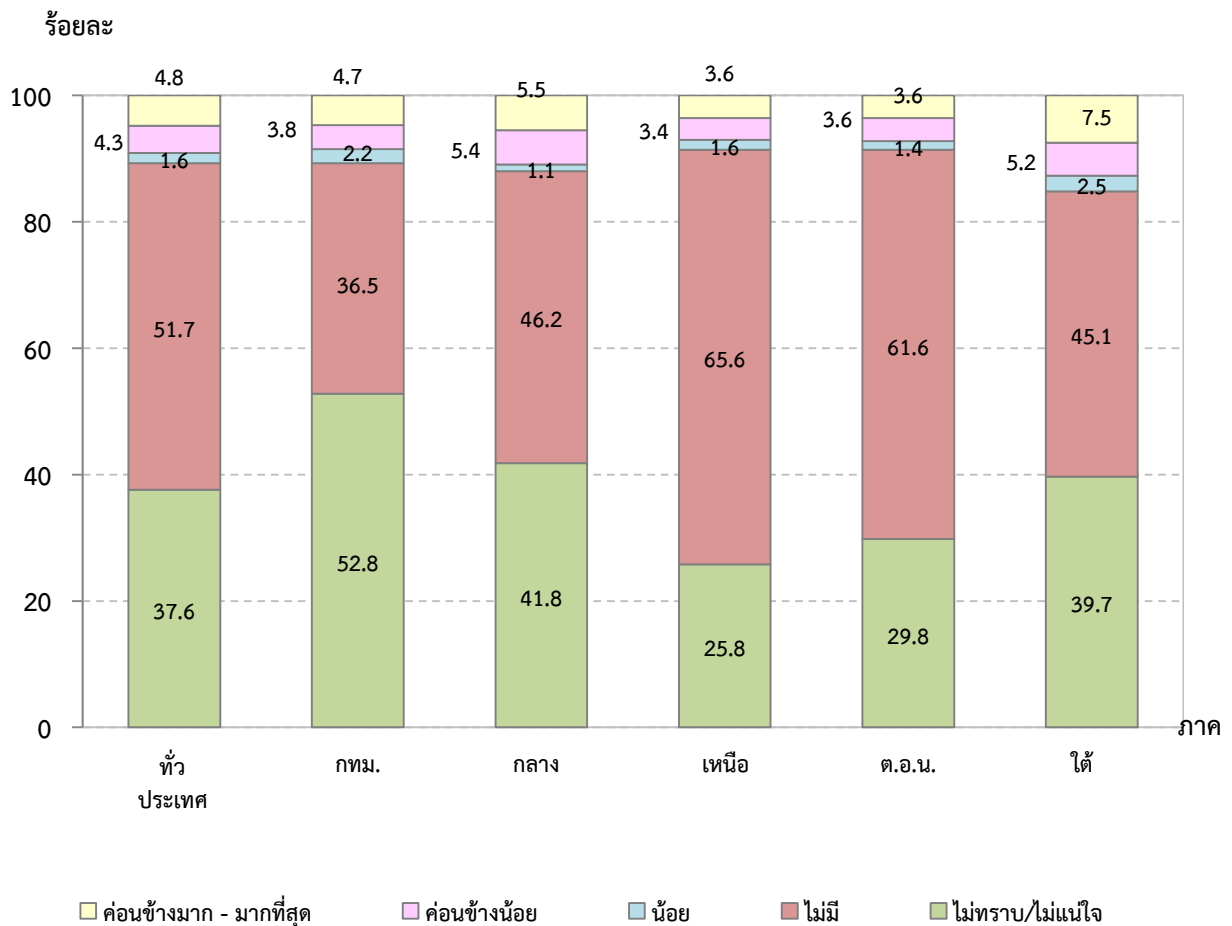
แผนภูมิ 9 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามการหาซื้อยาเสพติด เป็นรายภาค

4. การมีเจ้าหน้าที่รัฐเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ประชาชนร้อยละ 10.7 ระบุว่าเจ้าหน้าที่รัฐเข้าไปสนับสนุน/กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งในจำนวนนี้เห็นว่าเจ้าหน้าที่รัฐเข้าไปเกี่ยวข้องๆ ค่อนข้างมาก - มากที่สุด (ร้อยละ 4.8) ส่วนที่เห็นว่าค่อนข้างน้อย และน้อยมีร้อยละ 4.3 และ 1.6 ตามลำดับ โดยภาคใต้มีเจ้าหน้าที่รัฐเข้าไปเกี่ยวข้องค่อนข้างมาก - มากที่สุด สูงกว่าภาคอื่น (ร้อยละ 7.5) ขณะที่ภาคอื่นมีประมาณร้อยละ 3 - 6

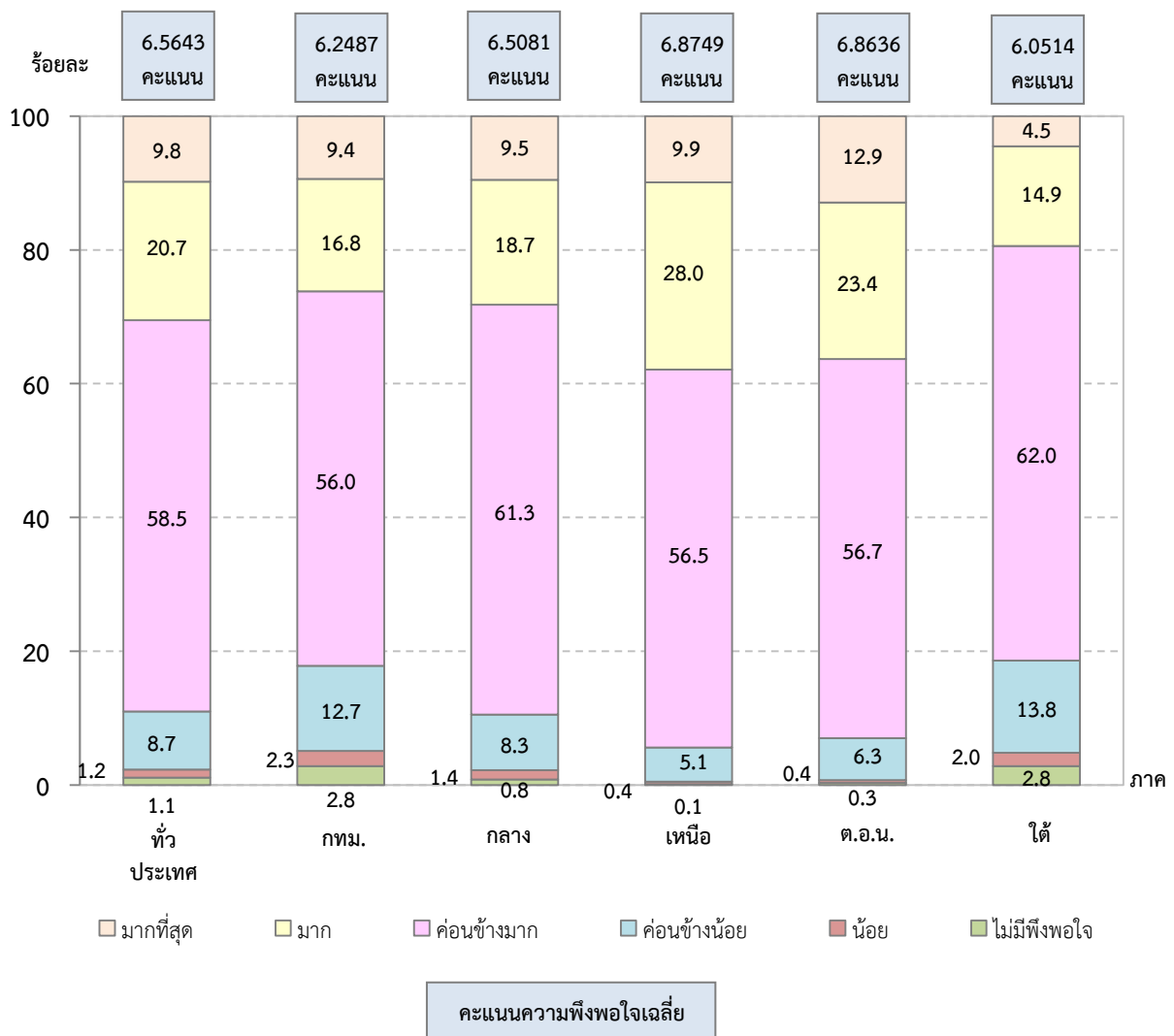
แผนภูมิ 10 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามการมีเจ้าหน้าที่รัฐเข้าไปกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เป็นรายภาค

5. ความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานของรัฐบาล

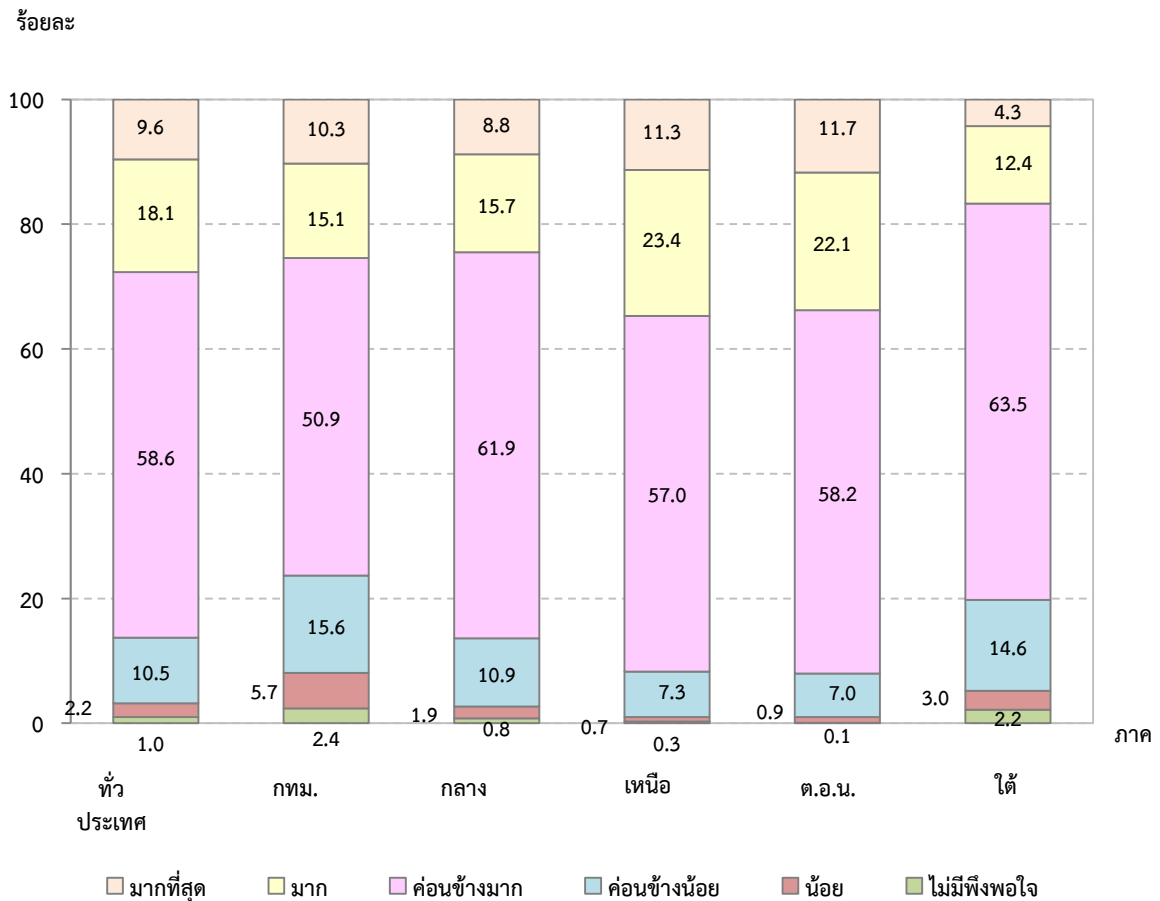
ประชาชนร้อยละ 98.9 ระบุว่ามีความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานของรัฐบาล ซึ่งในจำนวนนี้มีความพึงพอใจมากที่สุดร้อยละ 9.8 มากร้อยละ 20.7 และค่อนข้างมากร้อยละ 58.5 ขณะที่ผู้พึงพอใจค่อนข้างน้อย และน้อย ร้อยละ 8.7 และ 1.2 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจอยู่ที่ 6.5643 คะแนนจาก 10 คะแนน ซึ่งในทุกภาคมีความพึงพอใจไม่แตกต่างกันมากนัก โดยภาคใต้ และกรุงเทพมหานครที่มีน้อยกว่าภาคอื่น

แผนภูมิ 11 ร้อยละของประชาชนและคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจ จำแนกตามความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหา ยาเสพติด เป็นรายภาค

สำหรับความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหา ยาเสพติดในเดือนเมษายน 2557 เทียบกับช่วงก่อนเดือนกันยายน 2556 พบว่า มีลดลงร้อยละ 23.9 และเท่าเดิมร้อยละ 56.0 ส่วนผู้ที่พอใจเพิ่มขึ้นมี ร้อยละ 19.0 แต่ก็มีเพียงเล็กน้อยที่ไม่พึงพอใจร้อยละ 1.1 โดยภาคเหนือ และ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความพึงพอใจเพิ่มขึ้นสูงกว่าภาคอื่น คือ ร้อยละ 22.2 และ 21.6 ตามลำดับ ขณะที่ภาคอื่นมีเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 14 – 20

แผนภูมิ 12 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามความพึงพอใจต่อการดำเนินงาน ของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหา ยาเสพติดเดือนเมษายน 2557 เทียบกับ เดือนกันยายน 2556 เป็นรายภาค

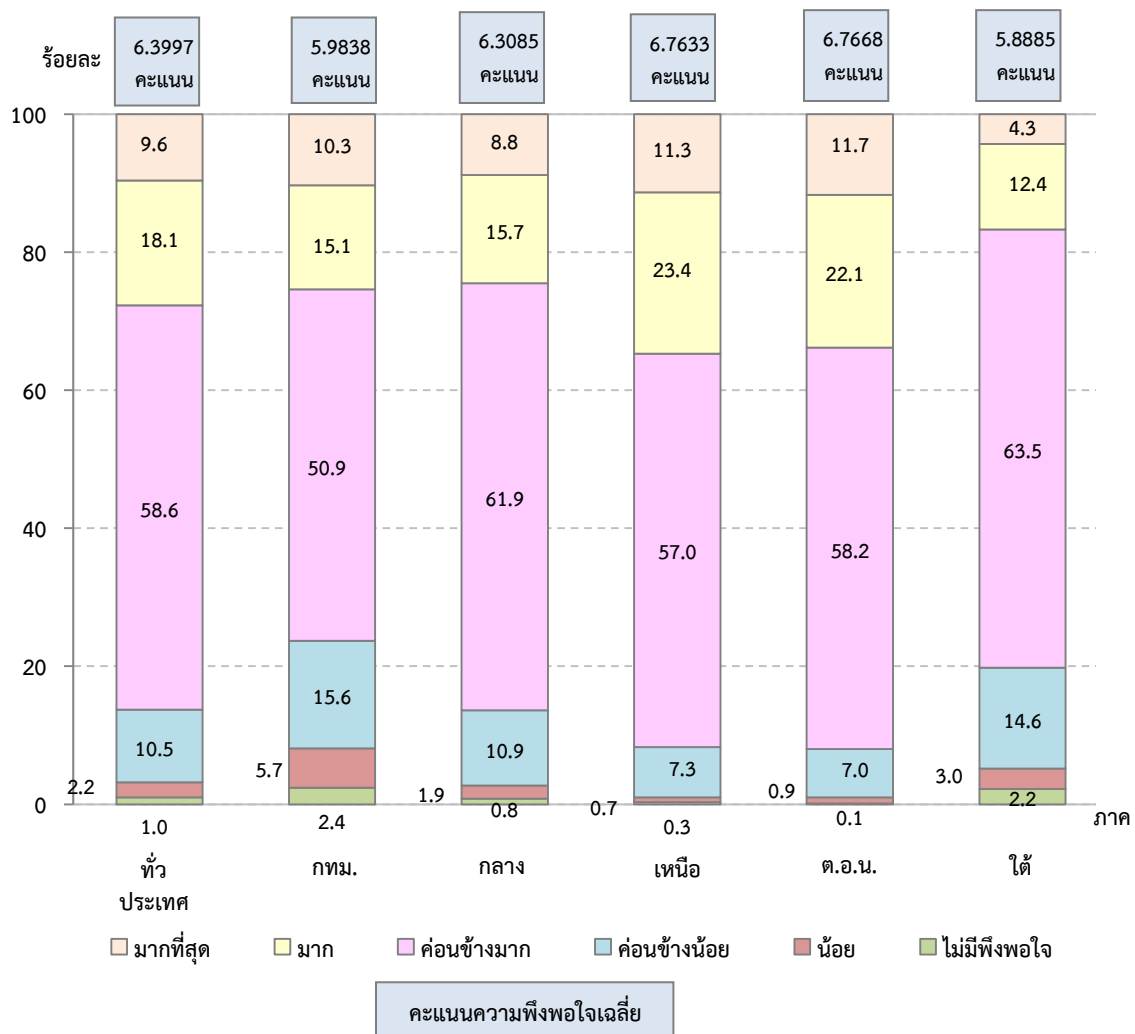

ประชาชนมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงาน เพื่อแก้ไขปัญหาเสพติด
ในชุมชน/หมู่บ้าน

1) การสร้างพลังสังคมและพลังชุมชน

ประชาชนมีความพึงพอใจต่อการสร้างพลังสังคม/พลังชุมชน
เอาชนะยาเสพติดอยู่ในระดับมากที่สุดร้อยละ 9.6 มากร้อยละ 18.1 และ
ค่อนข้างมากร้อยละ 58.6 ขณะที่ผู้พึงพอใจค่อนข้างน้อย และน้อยร้อยละ
10.5 และ 2.2 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 6.3997 คะแนนจาก 10
คะแนน ซึ่งในทุกภาคมีความพึงพอใจไม่แตกต่างกันมากนัก ยกเว้นภาคใต้
และกรุงเทพมหานครที่มีน้อยกว่าภาคอื่น

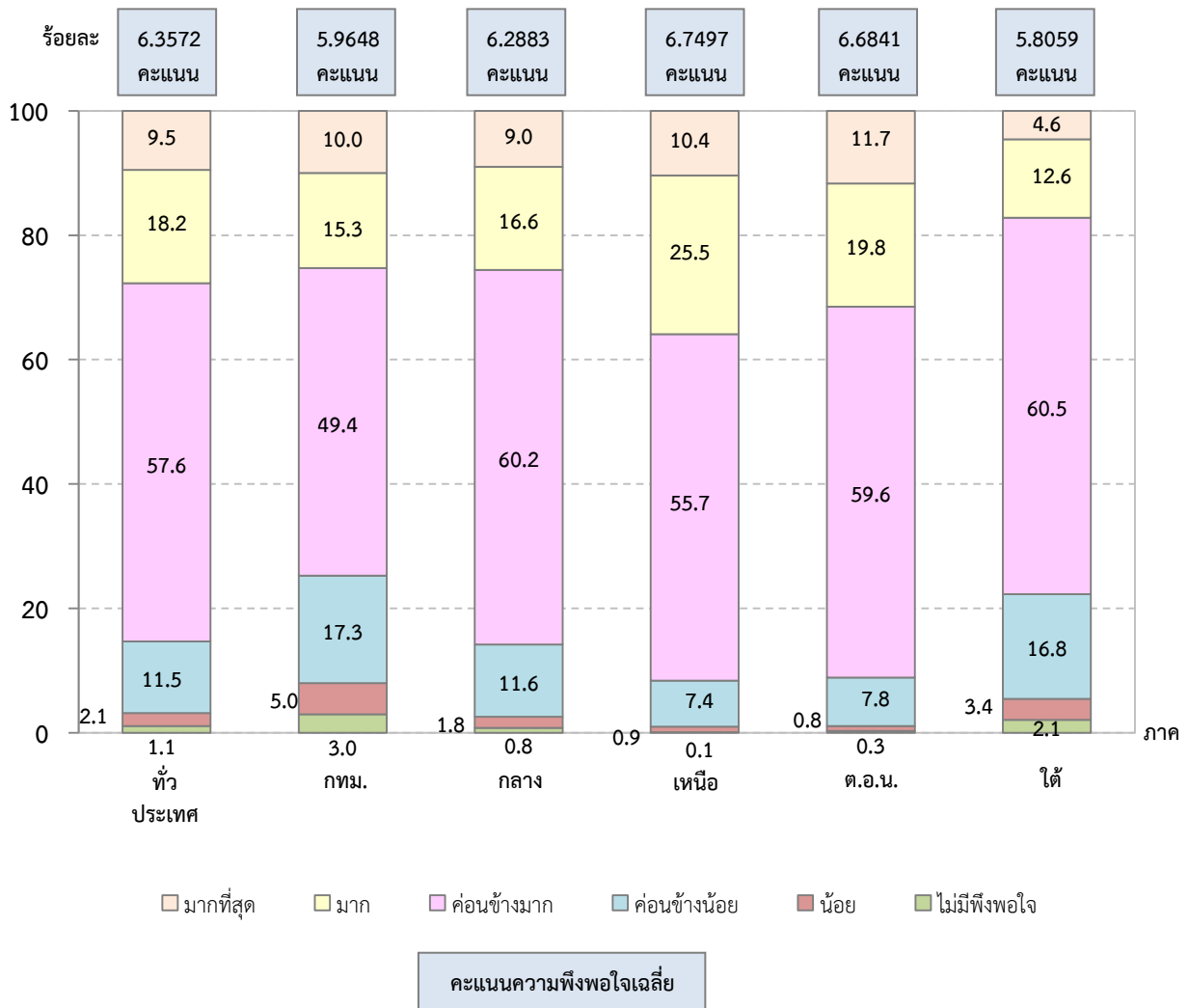
แผนภูมิ 13 ร้อยละของประชาชนและคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจ จำแนกตาม
ความพึงพอใจต่อการสร้างพลังสังคม/พลังชุมชนเอาชนะยาเสพติด
เป็นรายภาค

2) การแก้ไขปัญหาผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด

ประชาชนมีความพึงพอใจต่อการแก้ไขปัญหาผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดอยู่ในระดับมากที่สุดร้อยละ 9.5 มากร้อยละ 18.2 และค่อนข้างมากร้อยละ 57.6 ขณะที่ผู้พึงพอใจค่อนข้างน้อย และน้อยร้อยละ 11.5 และ 2.1 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 6.3572 คะแนนจาก 10 คะแนน ซึ่งในทุกภาคมีความพึงพอใจไม่แตกต่างกันมากนัก ยกเว้นภาคใต้ และกรุงเทพมหานครที่มีน้อยกว่าภาคอื่น

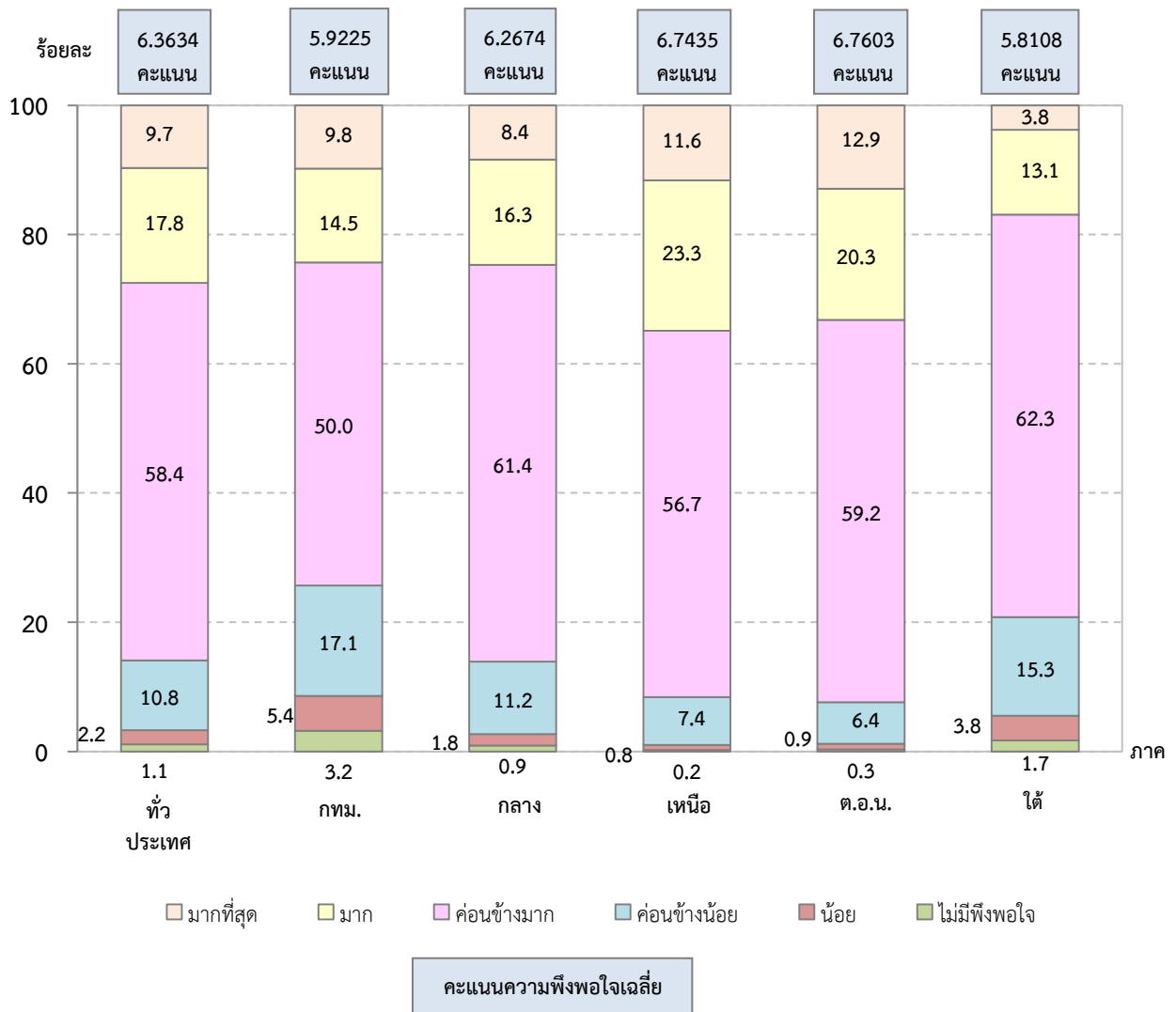
แผนภูมิ 14 ร้อยละของประชาชนและคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจ จำแนกตามความพึงพอใจต่อการแก้ไขปัญหาผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด เป็นรายภาค

3) การสร้างภูมิคุ้มกันและป้องกันยาเสพติด

ประชาชนมีความพึงพอใจต่อการสร้างภูมิคุ้มกัน/ป้องกันยาเสพติด อยู่ในระดับมากที่สุดร้อยละ 9.5 มากร้อยละ 18.2 และค่อนข้างมากร้อยละ 57.6 ขณะที่ผู้พึงพอใจค่อนข้างน้อย และน้อยร้อยละ 11.5 และ 2.1 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 6.3572 คะแนนจาก 10 คะแนน ซึ่งในทุกภาคมีความพึงพอใจไม่แตกต่างกันมากนัก ยกเว้นภาคใต้ และ กรุงเทพมหานครที่มีน้อยกว่าภาคอื่น

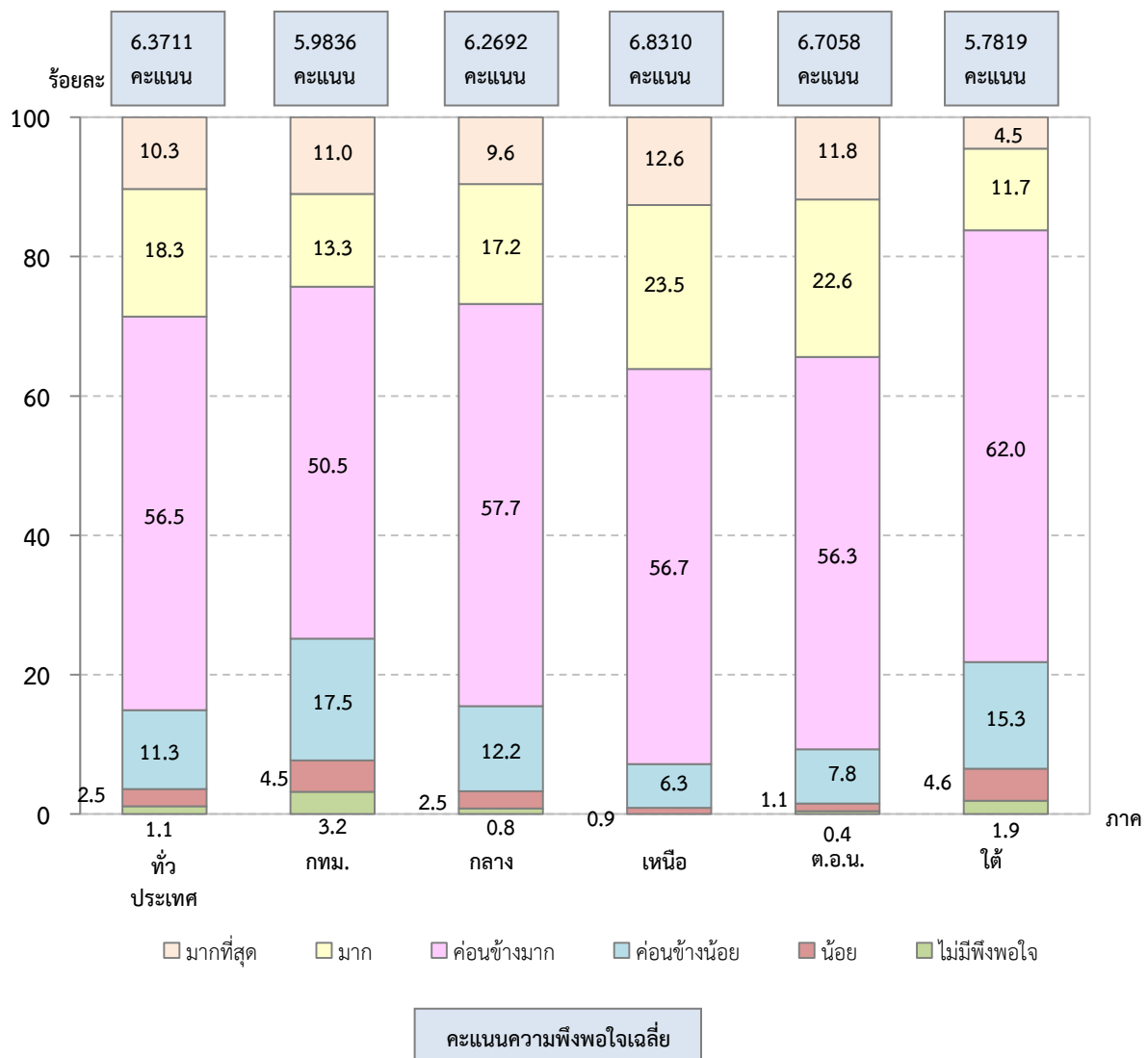
แผนภูมิ 15 ร้อยละของประชาชนและคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจ จำแนกตาม ความพึงพอใจต่อการสร้างภูมิคุ้มกัน/ป้องกันยาเสพติด เป็นรายภาค

4) การปราบปรามยาเสพติดและบังคับใช้กฎหมาย

ประชาชนมีความพึงพอใจต่อการปราบปรามยาเสพติด/บังคับใช้กฎหมายอยู่ในระดับมากที่สุดร้อยละ 10.3 มากร้อยละ 18.3 และค่อนข้างมากร้อยละ 56.5 ขณะที่ผู้พึงพอใจค่อนข้างน้อย และน้อยร้อยละ 11.3 และ 2.5 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 6.3711 คะแนนจาก 10 คะแนน ซึ่งในทุกภาคมีความพึงพอใจไม่แตกต่างกันมากนัก ยกเว้นภาคใต้และกรุงเทพมหานครที่มีน้อยกว่าภาคอื่น

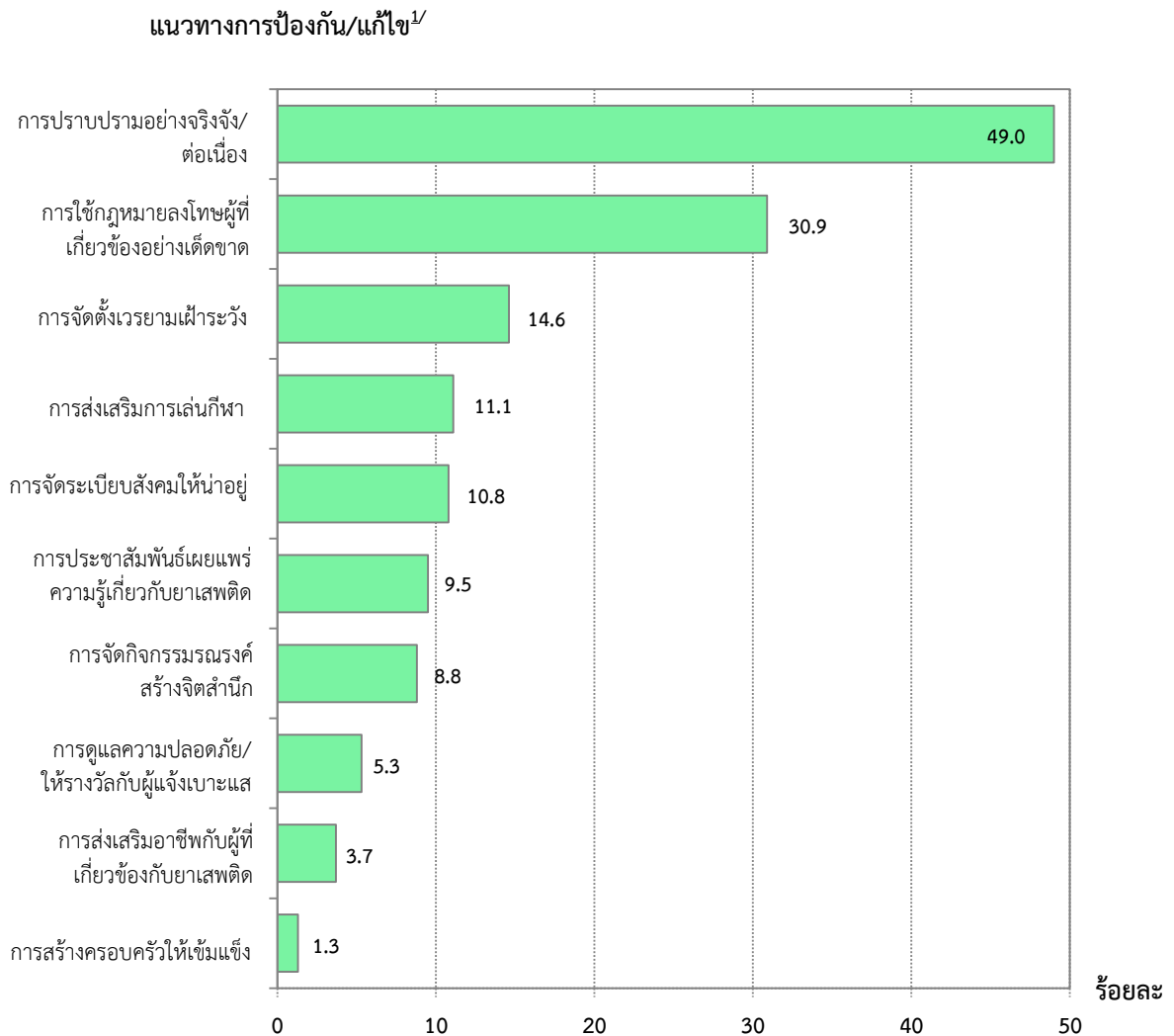
แผนภูมิ 16 ร้อยละของประชาชนและคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจ จำแนกตามความพึงพอใจต่อการปราบปรามยาเสพติด/บังคับใช้กฎหมาย เป็นรายภาค

6. ข้อเสนอแนะแนวทางการป้องกัน/แก้ไขปัญหายาเสพติดและปัญหาอาชญากรรม

ประชาชนร้อยละ 45.5 ได้เสนอแนะแนวทางการป้องกัน/แก้ไขปัญหา ยาเสพติดและปัญหาอาชญากรรม ดังนี้ การปราบปรามอย่างจริงจังและ ต่อเนื่องร้อยละ 49.0 ของผู้ที่ให้ความเห็นการใช้กฎหมายลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องกับ ยาเสพติดอย่างเด็ดขาดร้อยละ 30.9 การจัดตั้งเวรยามเฝ้าระวังร้อยละ 14.6 การส่งเสริมการเล่นกีฬาร้อยละ 11.1 และการจัดระเบียบสังคมให้น่าอยู่ เช่น การตรวจตรา ดูแล ควบคุมสถานบันเทิง/สถานบริการ ร้านเกมอินเทอร์เน็ต ร้อยละ 10.8 เป็นต้น

แผนภูมิ 17 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามแนวทางการป้องกัน/แก้ไขปัญหาอาชญากรรม

1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

สำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับสถานการณ์ การแพร่ระบาดของยาเสพติดในพื้นที่เป้าหมาย (มีนาคม พ.ศ. 2556)

ตามที่รัฐบาลได้ประกาศปฏิบัติการพลังแผ่นดินเอาชนะยาเสพติดอย่าง
ยั่งยืนปี 2556 (1 ตุลาคม 2555 – 30 กันยายน 2556) โดยให้สังคมทุกภาค
ส่วนมีความสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจแก้ไขปัญหาเสพติดอย่างจริงจังและ
ต่อเนื่อง เพื่อยุติสถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติดให้ได้อย่างยั่งยืน ใน
การนี้ สำนักงานสถิติแห่งชาติ ร่วมกับ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและ
ปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) ดำเนินการสำรวจความคิดเห็นของประชาชน
เกี่ยวกับสถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติดในพื้นที่เป้าหมาย เพื่อติดตาม
ประเมินผลการดำเนินงานการแก้ไขปัญหาเสพติด ตามยุทธศาสตร์พลัง
แผ่นดินเอาชนะยาเสพติด โดยทำการสำรวจภายหลังการดำเนินงานดังกล่าว
มาแล้ว 6 เดือน (ตุลาคม 2555 – มีนาคม 2556) โดยใช้วิธีการสำรวจด้วย
ตัวอย่าง โดยสุ่มชุมชน/หมู่บ้านในพื้นที่เป้าหมายจาก 64,418 ชุมชน/หมู่บ้าน
มาจำนวนหนึ่งโดยใช้วิธีการสำรวจด้วยตัวอย่างแบบ Stratified Three –
Stage Sampling มีประชาชนที่ถูกเลือกเป็นตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 10,000
ราย และได้ส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานสถิติแห่งชาติไปสัมภาษณ์สมาชิกใน
ครัวเรือนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายที่ตกเป็นตัวอย่าง
ครัวเรือนละ 1 ราย ระหว่างวันที่ 1 – 12 มีนาคม 2556 โดยมีผู้ตอบ
สัมภาษณ์เป็นชายร้อยละ 48.9 เป็นหญิงร้อยละ 51.1 มีอายุ 18 – 29 ปี
ร้อยละ 18.3 อายุ 30 – 39 ปีร้อยละ 20.6 อายุ 40 – 49 ปี ร้อยละ 26.6
อายุ 50 – 59 ปีร้อยละ 23.6 และอายุ 60 ปีขึ้นไปร้อยละ 10.9 ระดับ

การศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรีมีร้อยละ 89.4 ปริญญาตรีขึ้นไปร้อยละ 7.3 และผู้ไม่ได้รับการศึกษาร้อยละ 3.3 รายได้ครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนไม่เกิน 10,000 บาทร้อยละ 46.8 รายได้ 10,001 – 30,000 บาทร้อยละ 46.9 และมากกว่า 30,000 บาทร้อยละ 6.3 ในการสำรวจนี้นำเสนอผลในรูปร้อยละ เป็นรายภาคของ ป.ป.ส. ได้แก่

ภาค 1 ได้แก่ จังหวัดสมุทรปราการ นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา อ่างทอง ลพบุรี สิงห์บุรี ชัยนาท สระบุรี

ภาค 2 ได้แก่ จังหวัดชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี นครนายก สระแก้ว

ภาค 3 ได้แก่ จังหวัดนครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี ยโสธร ชัยภูมิ อำนาจเจริญ

ภาค 4 ได้แก่ จังหวัดบึงกาฬ หนองบัวลำภู ขอนแก่น อุตรธานี เลย หนองคาย มหาสารคาม ร้อยเอ็ด กาฬสินธุ์ สกลนคร นครพนม มุกดาหาร

ภาค 5 ได้แก่ จังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง แพร่ น่าน พะเยา เชียงราย แม่ฮ่องสอน

ภาค 6 ได้แก่ จังหวัดนครสวรรค์ อุตรดิตถ์ อุทัยธานี กำแพงเพชร ตาก สุโขทัย พิษณุโลก พิจิตร เพชรบูรณ์

ภาค 7 ได้แก่ จังหวัดราชบุรี กาญจนบุรี สุพรรณบุรี นครปฐม สมุทรสาคร สมุทรสงคราม เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์

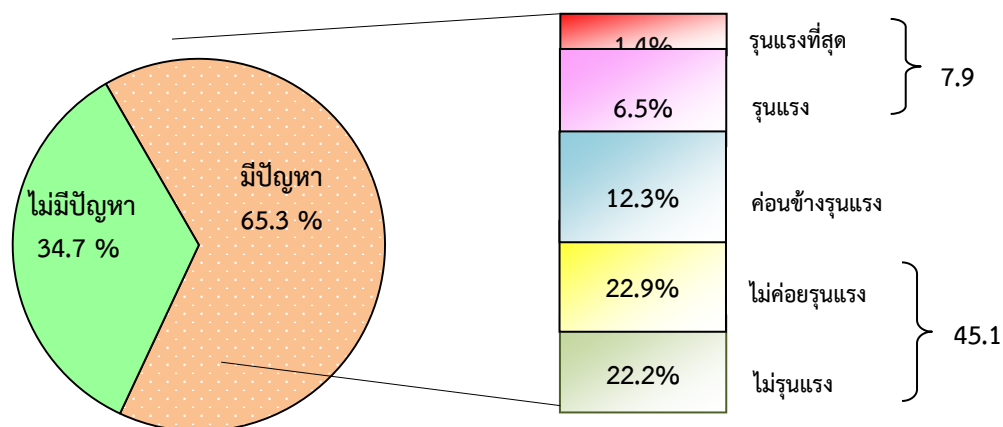
ภาค 8 ได้แก่ จังหวัดนครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา ภูเก็ต ชุมพร สุราษฎร์ธานี ระนอง

ภาค 9 ได้แก่ จังหวัดสงขลา สตูล ตรัง พัทลุง ปัตตานี ยะลา นราธิวาส ซึ่งสรุปผลการสำรวจได้ดังนี้

1. สถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติด

ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ มากกว่าครึ่ง (ร้อยละ 65.3) ระบุว่ามีปัญหา ยาเสพติด โดยในจำนวนนี้เห็นว่ามีปัญหารุนแรงที่สุด (ร้อยละ 1.4) รุนแรง (ร้อยละ 6.5) และค่อนข้างรุนแรง (ร้อยละ 12.3) ส่วนผู้ที่เห็นว่าไม่ค่อยรุนแรง และไม่รุนแรง (ร้อยละ 22.9 และ 22.2 ตามลำดับ)

แผนภูมิ 1 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายในการแก้ไขปัญหา ยาเสพติด จำแนกตามระดับปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด

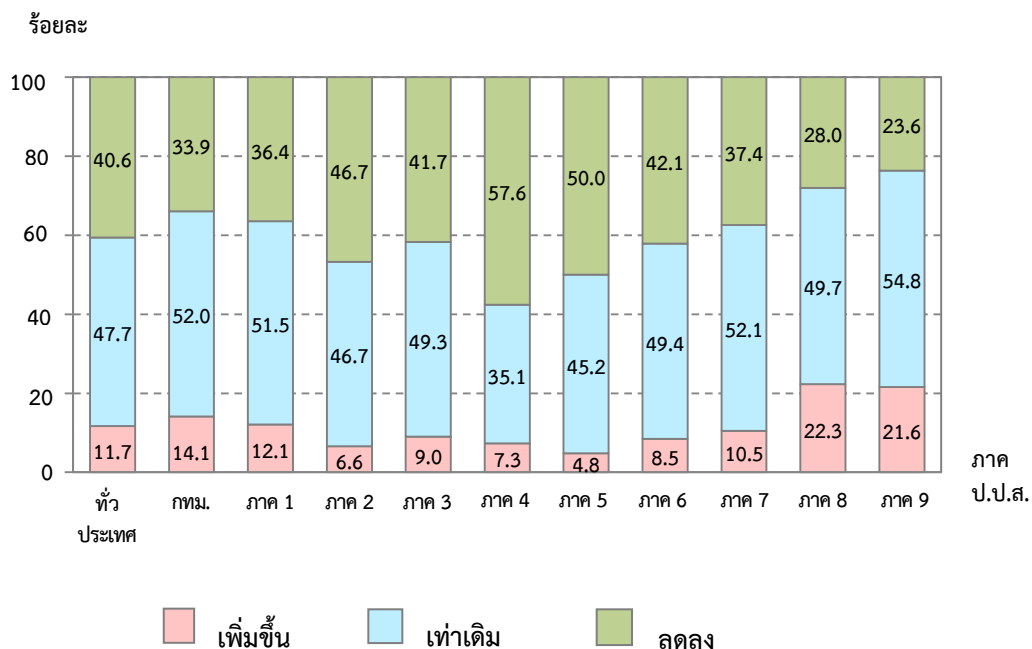
สำหรับปัญหา ยาเสพติดที่มีการแพร่ระบาดรุนแรง – รุนแรงที่สุด พบในกรุงเทพมหานครมากกว่าภาคอื่นร้อยละ 18.5 รองลงมาได้แก่ ภาค 8 ร้อยละ 15.6 และภาค 9 ร้อยละ 14.4 ส่วนภาคอื่นมีประมาณร้อยละ 3–10

ตาราง 1 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายในการแก้ไข
ปัญหายาเสพติด จำแนกตามระดับปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด
รายภาค ป.ป.ส.

ภาค ป.ป.ส.	รวม	มีปัญหา	ระดับปัญหา			ไม่มีปัญหา
			รุนแรง - รุนแรงที่สุด	ค่อนข้าง รุนแรง	ไม่ค่อย รุนแรง - ไม่รุนแรง	
ทั่วประเทศ	100.0	65.3	7.9	12.3	45.1	34.7
• กทม.	100.0	80.2	18.5	17.7	44.0	19.8
• ภาค 1	100.0	67.5	8.2	15.0	44.3	32.5
• ภาค 2	100.0	59.3	3.2	7.2	48.9	40.7
• ภาค 3	100.0	48.7	3.7	9.4	35.6	51.3
• ภาค 4	100.0	61.3	5.2	7.9	48.2	38.7
• ภาค 5	100.0	64.6	5.8	12.8	46.0	35.4
• ภาค 6	100.0	62.2	8.3	9.5	44.4	37.8
• ภาค 7	100.0	71.2	9.1	10.8	51.3	28.8
• ภาค 8	100.0	85.8	15.6	21.6	48.6	14.2
• ภาค 9	100.0	84.5	14.4	24.5	45.6	15.5

เมื่อเปรียบเทียบการแพร่ระบาดของยาเสพติดในปัจจุบัน (เดือนมีนาคม 2556) เทียบกับช่วงก่อนเดือนกันยายน 2555 พบว่า มีปัญหาลดลงร้อยละ 40.6 และเท่าเดิมร้อยละ 47.7 ส่วนผู้ที่เห็นว่าเพิ่มขึ้นมีร้อยละ 11.7 ซึ่งในจำนวนนี้เห็นว่าสาเหตุเกิดจากการเพิ่มขึ้นของผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด ผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด และการไม่ปราบปรามอย่างจริงจังมากกว่าเรื่องอื่น โดยจะเห็นได้ว่าภาค 8 และภาค 9 มีปัญหาเพิ่มขึ้นมากกว่าภาคอื่น คือร้อยละ 22.3 และ 21.6 ตามลำดับ ขณะที่ภาคอื่นมีประมาณร้อยละ 6 - 15 ส่วนภาค 5 มีปัญหาเพิ่มขึ้นน้อยที่สุดร้อยละ 4.8

แผนภูมิ 2 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมาย^{1/} จำแนกตามความรุนแรงของการแพร่ระบาดของยาเสพติดในเดือนมีนาคม 2556 เทียบกับช่วงก่อนเดือนกันยายน 2555 รายภาค ป.ป.ส.

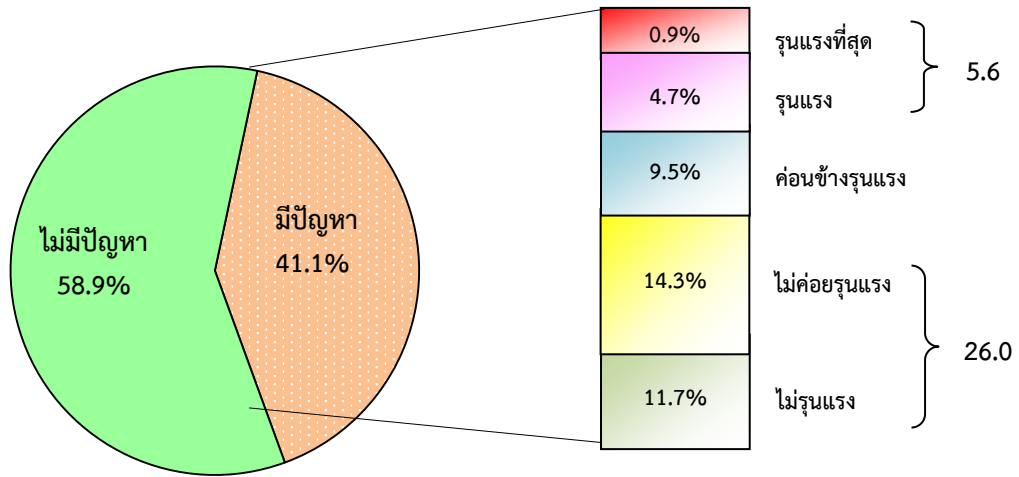
1/ ชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมาย ที่มีปัญหาเสพติด

สำหรับผู้ที่ระบุว่าชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมาย มีปัญหาเสพติดได้ให้
ความคิดเห็น ดังนี้

1) ปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด

ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมาย ร้อยละ 41.1 ระบุว่ามียาเสพติดด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด ซึ่งในจำนวนนี้เห็นว่ามีปัญหารุนแรงที่สุดร้อยละ 0.9 รุนแรงร้อยละ 4.7 และค่อนข้างรุนแรงร้อยละ 9.5 ส่วนผู้ที่เห็นว่าไม่ค่อยรุนแรง และไม่รุนแรงมีร้อยละ 14.3 และ 11.7 ตามลำดับ

แผนภูมิ 3 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ
จำแนกตามการมีปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด

สำหรับปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติดที่มีการแพร่ระบาดรุนแรง – รุนแรงที่สุด พบในกรุงเทพมหานครมากกว่าภาคอื่นร้อยละ 16.5 รองลงมาได้แก่ ภาค 8 ร้อยละ 11.8 และภาค 9 ร้อยละ 10.0 ส่วนภาคอื่นมีประมาณร้อยละ 1 – 7

ตาราง 2 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ^{1/} จำแนกตามการมีปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด^{2/} รายภาค ป.ป.ส.

ภาค ป.ป.ส.	รวม	มีปัญหา	ระดับปัญหา			ไม่มีปัญหา
			รุนแรง - รุนแรงที่สุด	ค่อนข้างรุนแรง	ไม่ค่อยรุนแรง - ไม่รุนแรง	
ทั่วประเทศ	100.0	41.1	5.6	9.5	26.0	58.9
• กทม.	100.0	69.2	16.5	13.8	38.9	30.8
• ภาค 1	100.0	42.9	5.8	12.9	24.2	57.1
• ภาค 2	100.0	33.2	1.9	5.3	26.0	66.8
• ภาค 3	100.0	28.5	2.2	6.7	19.6	71.5
• ภาค 4	100.0	36.3	3.8	6.4	26.1	63.7
• ภาค 5	100.0	36.4	3.3	8.6	24.5	63.6
• ภาค 6	100.0	38.6	6.2	7.9	24.5	61.4

ตาราง 2 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมาย^{1/} จำแนกตามการมีปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด^{2/} รายภาค ป.ป.ส. (ต่อ)

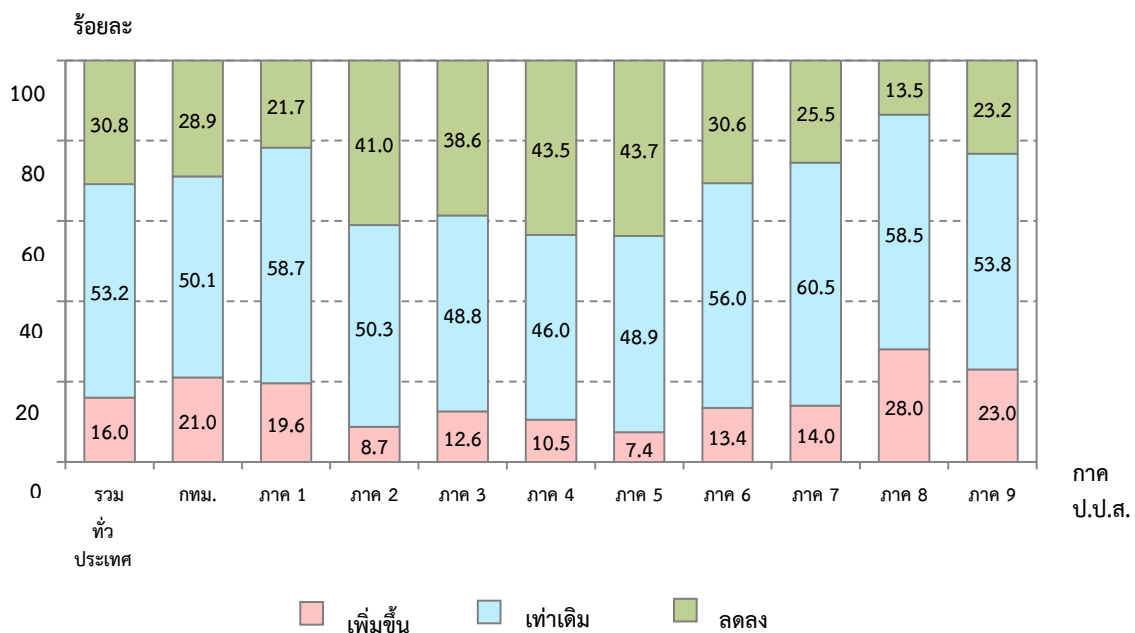
ภาค ป.ป.ส.	รวม	มีปัญหา	ระดับปัญหา			ไม่มีปัญหา
			รุนแรง - รุนแรงที่สุด	ค่อนข้างรุนแรง	ไม่ค่อยรุนแรง - ไม่รุนแรง	
• ภาค 7	100.0	48.6	5.9	9.9	32.8	51.4
• ภาค 8	100.0	56.4	11.8	18.1	26.5	43.6
• ภาค 9	100.0	56.0	10.0	15.8	30.2	44.0

1/ ชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมาย ที่มีปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด

2/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติดในปัจจุบัน (เดือนมีนาคม 2556) เทียบกับช่วงก่อนเดือนกันยายน 2555 พบว่า มีปัญหาลดลงร้อยละ 30.8 และเท่าเดิมร้อยละ 53.2 ส่วนผู้ที่เห็นว่าเพิ่มขึ้นมีร้อยละ 16.0

แผนภูมิ 4 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมาย^{1/} จำแนกตามความรุนแรงของปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติดในเดือนมีนาคม 2556 เทียบกับช่วงก่อนเดือนกันยายน 2555 รายภาค ป.ป.ส.

1/ ชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมาย ที่มีปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด

นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติดได้สร้างความเดือดร้อนให้กับชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ ในเรื่องการลักขโมย ปล้น จี้ มากที่สุดร้อยละ 64.1 รองลงมา ได้แก่ สุขภาพจิตเสียจากความหวาดกลัวร้อยละ 29.7 ผู้มีอิทธิพลร้อยละ 28.0 และการทำร้ายร่างกายร้อยละ 16.1 เป็นต้น

ตาราง 3 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ^{1/}
จำแนกตามเรื่องที่ได้รับความสะดวกเดือดร้อน^{2/} จากผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด
รายการค ป.ป.ส.

ภาค ป.ป.ส.	ลักขโมย ปล้น จี้	สุขภาพ จิตเสีย จากความ หวาดกลัว	ผู้มี อิทธิพล	การทำร้าย ร่างกาย	ลวมลาม อนาจาร ข่มขืน	ครอบครัว แตกแยก	การค้า มนุษย์	มั่วสุม ทะเลาะ วิวาท
ทั่วประเทศ	64.1	29.7	28.0	16.1	2.4	1.9	0.9	0.7
• กทม.	66.9	26.5	32.3	23.8	9.0	0.4	1.7	1.5
• ภาค 1	67.1	33.9	26.7	23.8	1.4	..	0.4	0.4
• ภาค 2	68.7	38.7	15.2	11.7	1.3	1.3	2.2	..
• ภาค 3	67.3	34.0	18.5	13.0	3.1	0.6	..	1.9
• ภาค 4	48.0	38.0	19.1	15.8	3.2	8.6	1.4	0.5
• ภาค 5	48.3	37.9	21.4	26.2	..	0.7	0.7	7.6
• ภาค 6	65.9	34.9	33.7	25.5	2.0	0.8	2.0	0.4
• ภาค 7	61.2	28.5	33.0	11.2	2.4	0.6	0.9	..
• ภาค 8	74.2	20.1	35.3	17.4	1.8	0.5
• ภาค 9	69.1	15.4	34.2	4.6	0.8	1.8	0.5	0.5

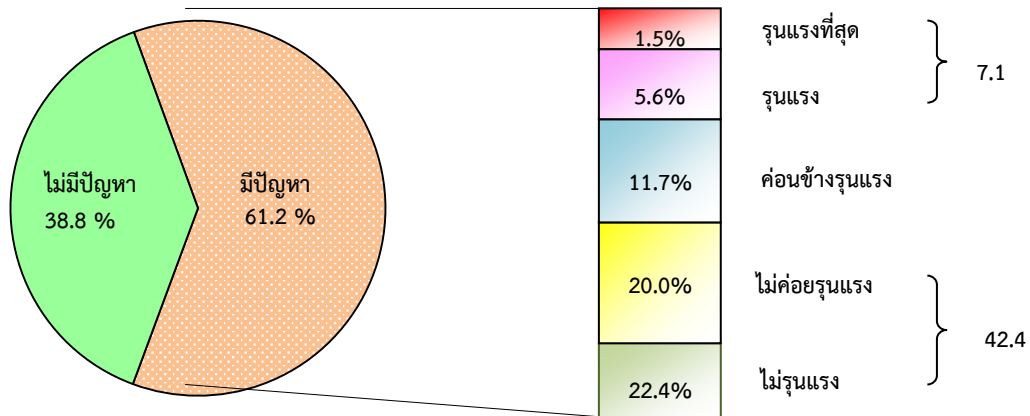
1/ ชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ ที่มีปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด

2/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

2) ปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด

ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ ร้อยละ 61.2 ระบุว่ามีปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด ซึ่งในจำนวนนี้เห็นว่ามีปัญหารุนแรงที่สุดร้อยละ 1.5 รุนแรงร้อยละ 5.6 และค่อนข้างรุนแรงร้อยละ 11.7 ส่วนผู้ที่เห็นว่าไม่ค่อนรุนแรง และไม่รุนแรงมีร้อยละ 20.0 และ 22.4 ตามลำดับ

แผนภูมิ 5 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตามปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด

สำหรับปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดที่มีการแพร่ระบาดรุนแรง – รุนแรงที่สุด พบในภาค 8 มากกว่าภาคอื่นร้อยละ 17.2 รองลงมา ได้แก่ กรุงเทพมหานครร้อยละ 16.1 ภาค 9 ร้อยละ 14.3 และภาค 6 ร้อยละ 9.6 ส่วนภาคอื่นมีประมาณร้อยละ 2 - 8

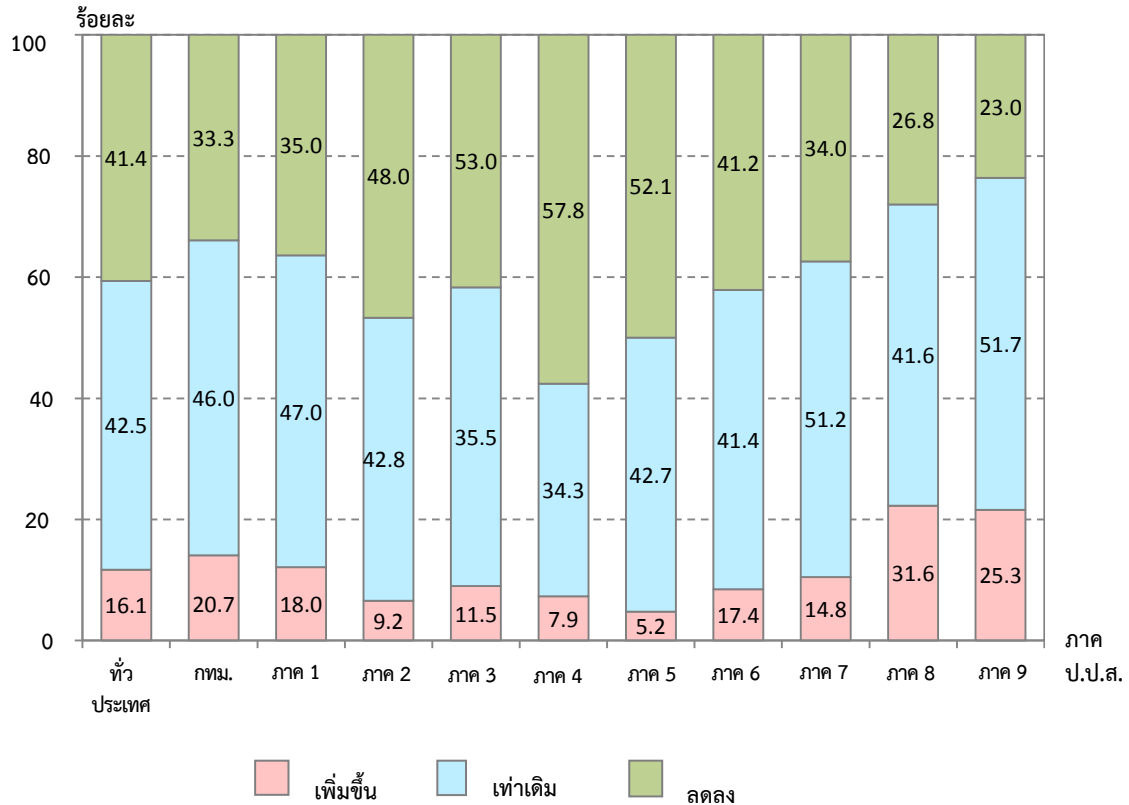
ตาราง 4 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ
จำแนกตามการมีปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด^{1/} รายภาค ป.ป.ส.

ภาคภูมิศาสตร์ และภาค ป.ป.ส.	รวม	มีปัญหา	ระดับปัญหา			ไม่มีปัญหา
			รุนแรง - รุนแรงที่สุด	ค่อนข้าง รุนแรง	ไม่ค่อย รุนแรง - ไม่รุนแรง	
ทั่วประเทศ	100.0	61.2	7.1	11.7	42.4	38.8
• กทม.	100.0	75.9	16.1	15.0	44.8	24.1
• ภาค 1	100.0	65.7	7.3	16.5	41.9	34.3
• ภาค 2	100.0	54.2	3.2	8.8	42.2	45.8
• ภาค 3	100.0	45.3	2.7	7.9	34.7	54.7
• ภาค 4	100.0	54.3	2.5	8.5	43.3	45.7
• ภาค 5	100.0	61.8	5.2	11.7	44.9	38.2
• ภาค 6	100.0	63.8	9.6	7.7	46.5	36.2
• ภาค 7	100.0	64.2	7.0	10.0	47.2	35.8
• ภาค 8	100.0	81.4	17.2	18.4	45.8	18.6
• ภาค 9	100.0	77.6	14.3	24.8	38.5	22.4

1/ รวมถึงผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดที่ได้รับการบำบัดรักษาแล้วหรืออยู่ระหว่างการบำบัดรักษา

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดในปัจจุบัน (เดือน มีนาคม 2556) เทียบกับช่วงก่อนเดือนกันยายน 2555 พบว่า มีปัญหาลดลง ร้อยละ 41.4 และเท่าเดิมร้อยละ 42.5 ส่วนผู้ที่เห็นว่าเพิ่มขึ้นมีร้อยละ 16.1

แผนภูมิ 6 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมาย^{1/} จำแนกตามความรุนแรงของปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดในเดือนมีนาคม 2556 เทียบกับช่วงก่อนเดือนกันยายน 2555
 รายการ ป.ป.ส.

^{1/} ชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมาย ที่มีปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด

นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดได้สร้างความเดือดร้อนให้กับชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ ในเรื่องการลักขโมย ปล้น จี้ มากที่สุดร้อยละ 74.5 รองลงมา ได้แก่ แก๊งค์มอเตอร์ไซค์ซึ่งร้อยละ 33.3 คนเมายาอาละวาด ร้อยละ 16.6 และการทำร้ายร่างกายร้อยละ 14.7 เป็นต้น

ตาราง 5 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมาย^{1/}
จำแนกตามเรื่องที่ได้รับความคิดเห็น^{2/}จากผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด

ภาคภูมิศาสตร์ และ ภาค ป.ป.ส.	ลักษณะ ปล้น จี้	แก๊งค์ มอเตอร์ ไซค์ซิ่ง	คนเมายา อาละวาด	การ ทำร้าย ร่างกาย	ประสาท หลง คลุ้มคลั่ง	ลวมลาม อนาจาร ข่มขืน	เยาวชน ถูกชักนำ ได้ง่าย	สุขภาพ จิตเสีย จากความ หวาดกลัว	มั่วสุม ทะเลาะ วิวาท
ทั่วประเทศ	74.5	33.3	16.6	14.7	4.6	2.3	0.9	0.7	0.4
• กทม.	78.4	29.6	19.3	21.6	7.8	9.8	0.2	0.3	0.8
• ภาค 1	85.4	41.9	7.6	23.2	0.8	0.3
• ภาค 2	79.1	34.8	8.0	8.9	2.8	1.2	1.2	0.9	..
• ภาค 3	70.7	43.3	15.8	7.4	0.9	3.7	0.5	0.5	..
• ภาค 4	55.6	41.7	24.7	13.2	5.4	2.4	4.7	1.4	0.7
• ภาค 5	54.2	36.9	24.4	19.1	1.3	6.2
• ภาค 6	75.8	42.9	20.7	23.6	5.0	2.3	0.3	0.3	..
• ภาค 7	78.6	27.9	16.3	11.1	3.8	2.0
• ภาค 8	84.7	23.6	11.6	17.6	6.2	1.9	0.4	0.5	..
• ภาค 9	80.0	15.8	14.7	7.9	7.7	0.7	..	1.8	0.4

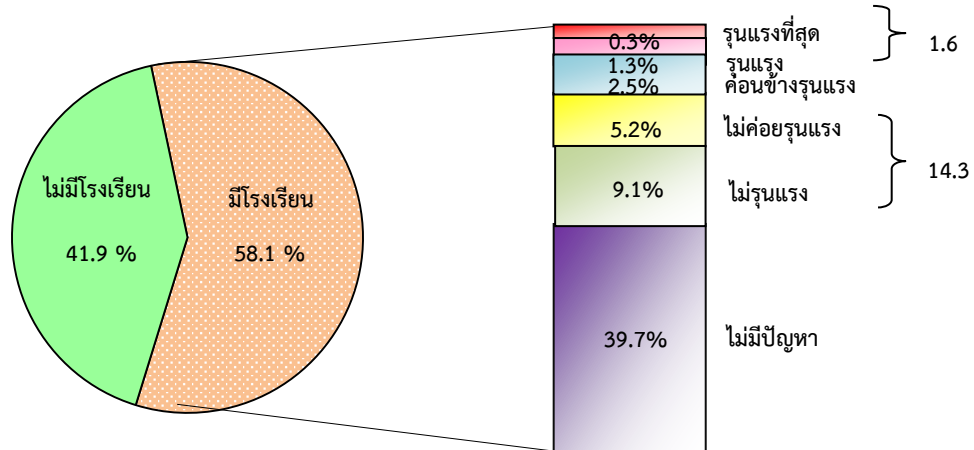
1/ ชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมาย ที่มีปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด

2/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

2. การแพร่ระบาดของยาเสพติดในโรงเรียน/สถานศึกษา

ประชาชนร้อยละ 58.1 ระบุว่ามีปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ซึ่งในจำนวนนี้เห็นว่ามีปัญหาการแพร่ระบาดรุนแรงที่สุดร้อยละ 0.3 รุนแรงร้อยละ 1.3 และค่อนข้างรุนแรงร้อยละ 2.5 ขณะที่เห็นว่าไม่ค่อยรุนแรง และไม่รุนแรงมีร้อยละ 5.2 และ 9.1 ตามลำดับ ส่วนร้อยละ 39.7 เห็นว่าไม่มีปัญหา

แผนภูมิ 7 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตามการมีปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในโรงเรียน/สถานศึกษา

สำหรับการแพร่ระบาดของยาเสพติดในโรงเรียน/สถานศึกษาที่มีปัญหารุนแรง - รุนแรงที่สุด พบในภาค 9 มากกว่าภาคอื่นร้อยละ 5.3 รองลงมาได้แก่ ภาค 8 ร้อยละ 4.6 และกรุงเทพมหานครร้อยละ 4.1 ขณะที่ภาคอื่นมีไม่เกินร้อยละ 2

ตาราง 6 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตามปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในโรงเรียน/สถานศึกษา รายภาค ป.ป.ส.

ภาค ป.ป.ส.	รวม	มีโรงเรียน/ สถานศึกษา	การมีปัญหา				ไม่มีปัญหา	ไม่มีโรงเรียน/ สถานศึกษา
			ระดับปัญหา			ไม่มี		
			รุกราน - รุกรานที่รุนแรงที่สุด	ค่อนข้างรุนแรง	ไม่ค่อยรุกราน - ไม่รุกราน			
ทั่วประเทศ	100.0	58.1	1.6	2.5	14.3	39.7	41.9	
• กทม.	100.0	51.6	4.1	2.9	14.6	30.0	48.4	
• ภาค 1	100.0	42.6	0.5	1.5	12.9	27.7	57.4	
• ภาค 2	100.0	57.8	0.5	1.7	11.1	44.5	42.2	

ตาราง 6 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ
 จำแนกตามปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในโรงเรียน/สถานศึกษา
 รายภาค ป.ป.ส. (ต่อ)

ภาค ป.ป.ส.	รวม	มี โรงเรียน/ สถาน ศึกษา	การมีปัญหา			ไม่มี ปัญหา	ไม่มีโรง เรียน/ สถาน ศึกษา
			ระดับปัญหา				
			รุนแรง - รุนแรง ที่สุด	ค่อนข้าง รุนแรง	ไม่ค่อย รุนแรง - ไม่ รุนแรง		
• ภาค 3	100.0	59.8	0.5	1.4	12.4	45.5	40.2
• ภาค 4	100.0	74.7	0.8	0.6	16.7	56.6	25.3
• ภาค 5	100.0	58.5	0.9	1.8	15.6	40.2	41.5
• ภาค 6	100.0	38.4	1.1	2.4	7.5	27.4	61.6
• ภาค 7	100.0	52.1	1.5	2.6	12.7	35.3	47.9
• ภาค 8	100.0	65.3	4.6	10.5	20.9	29.3	34.7
• ภาค 9	100.0	67.0	5.3	3.7	22.3	35.7	33.0

นอกจากนี้ ยังพบว่าพื้นที่รอบๆ โรงเรียน/สถานศึกษามีปัญหาการแพร่ระบาดของรุนแรง - รุนแรงที่สุดร้อยละ 1.9 และค่อนข้างรุนแรงร้อยละ 3.7 ส่วนที่เห็นว่าไม่ค่อยรุนแรง - ไม่รุนแรงมีร้อยละ 19.4 ขณะที่ไม่มีร้อยละ 33.1 เห็นว่าไม่มีปัญหา

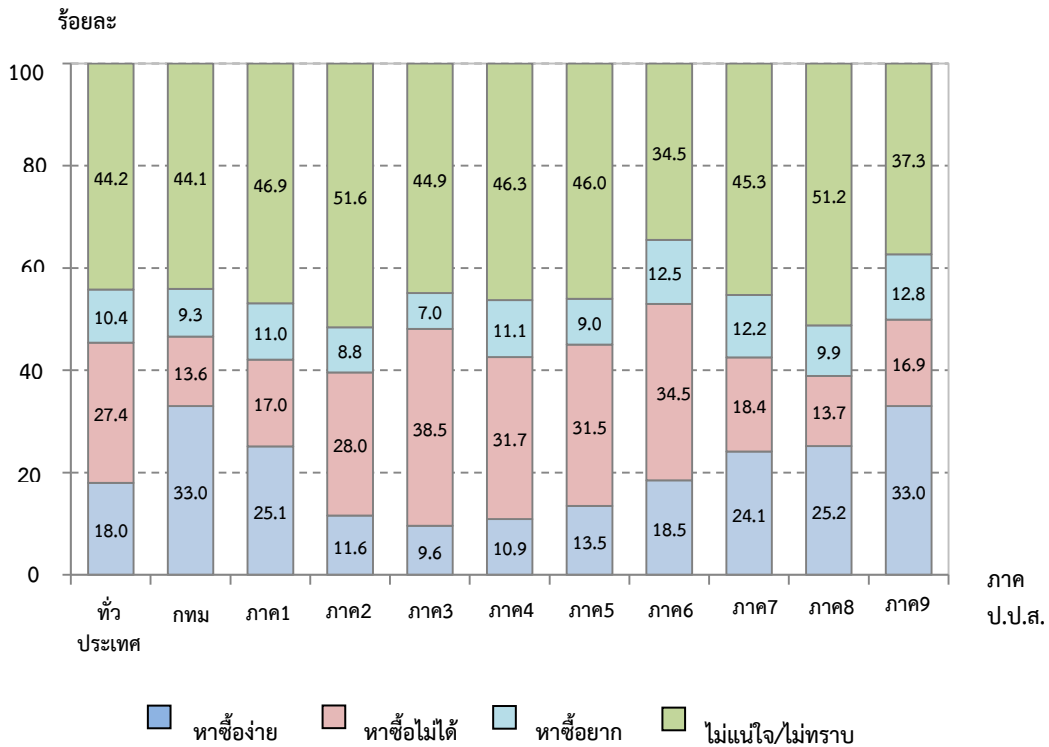
ตาราง 7 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตาม
ปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในพื้นที่รอบๆ โรงเรียน/สถานศึกษา
รายภาค ป.ป.ส.

ภาค ป.ป.ส.	รวม	มีโรงเรียน/ สถาน ศึกษา	การมีปัญหา				ไม่มี ปัญหา	ไม่มีโรง เรียน/ สถาน ศึกษา
			ระดับปัญหา					
			รุนแรง - รุนแรง ที่สุด	ค่อนข้าง รุนแรง	ไม่ค่อย รุนแรง - ไม่รุนแรง			
ทั่วประเทศ	100.0	58.1	1.9	3.7	19.4	33.1	41.9	
• กทม.	100.0	51.6	5.3	6.0	19.9	20.4	48.4	
• ภาค 1	100.0	42.6	0.4	2.1	16.5	23.6	57.4	
• ภาค 2	100.0	57.8	0.7	2.1	17.6	37.4	42.2	
• ภาค 3	100.0	59.8	0.6	1.9	15.0	42.3	40.2	
• ภาค 4	100.0	74.7	0.6	2.8	26.4	44.9	25.3	
• ภาค 5	100.0	58.5	0.9	3.8	19.9	33.9	41.5	
• ภาค 6	100.0	38.4	1.7	1.5	10.3	24.9	61.6	
• ภาค 7	100.0	52.1	2.1	4.4	17.1	28.5	47.9	
• ภาค 8	100.0	65.3	6.5	11.9	26.3	20.6	34.7	
• ภาค 9	100.0	67.0	5.6	5.9	27.9	27.6	33.0	

3. การหาซื้อยาเสพติด

สำหรับการหาซื้อยาเสพติด พบว่า ประชาชนประมาณ 1 ใน 5 ระบุว่าหาซื้อได้ง่ายร้อยละ 18.0 ส่วนที่หาซื้อไม่ได้ และหาซื้อยากร้อยละ 27.4 และร้อยละ 10.4 ตามลำดับ ขณะที่ร้อยละ 44.2 ไม่แน่ใจ/ไม่ทราบ โดยการหาซื้อยาเสพติดได้ง่ายพบในกรุงเทพมหานคร และภาค 9 มากกว่าภาคอื่นคือ ประมาณร้อยละ 33.0 รองลงมา ได้แก่ ภาค 8 ร้อยละ 25.2 ภาค 1 ร้อยละ 25.1 ภาค 7 ร้อยละ 24.1 และภาค 6 ร้อยละ 18.5 ส่วนภาคอื่นมีประมาณร้อยละ 9 - 14

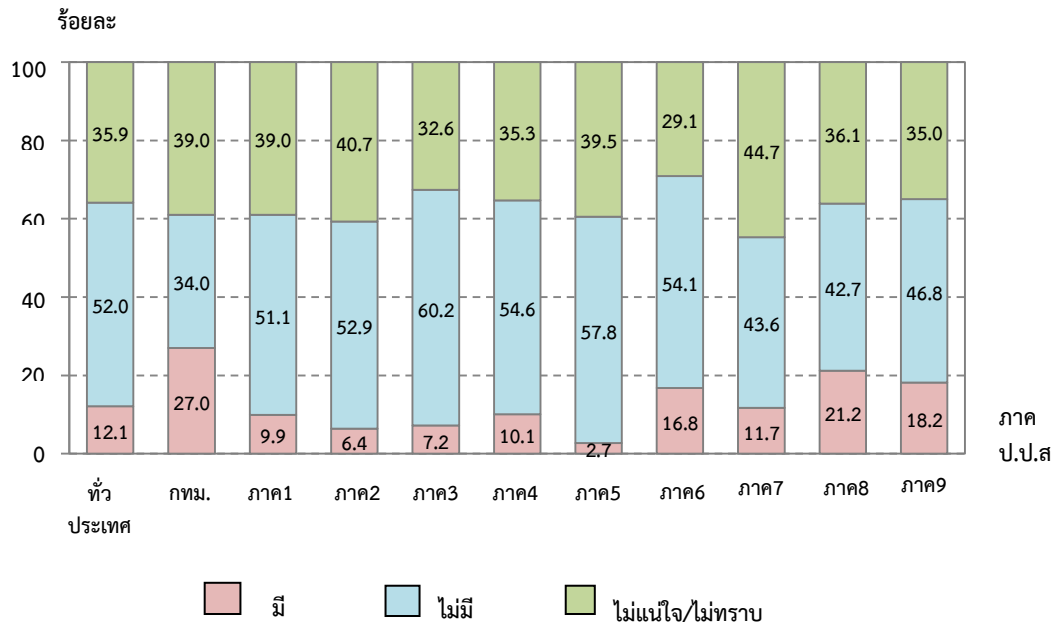
แผนภูมิ 8 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ
จำแนกตามการหาซื้อยาเสพติด รายภาค ป.ป.ส.

4. การมีเจ้าหน้าที่รัฐเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ ร้อยละ 12.1 ระบุว่า มีเจ้าหน้าที่รัฐเข้าไปสนับสนุน/กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และร้อยละ 52.0 ระบุว่าไม่มี แต่ก็ยังมีร้อยละ 35.9 ที่ยังไม่แน่ใจ/ไม่ทราบ

แผนภูมิ 9 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตามการมีเจ้าหน้าที่รัฐสนับสนุน/เข้าไปกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด รายภาค ป.ป.ส.

สำหรับเจ้าหน้าที่รัฐที่เข้าไปสนับสนุน/กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในระดับมาก – มากที่สุด พบในกรุงเทพมหานครมากกว่าภาคอื่น ร้อยละ 6.5 รองลงมา ได้แก่ ภาค 9 ร้อยละ 4.9 และภาค 8 ร้อยละ 4.6 ขณะที่ภาคอื่นมีไม่เกินร้อยละ 3

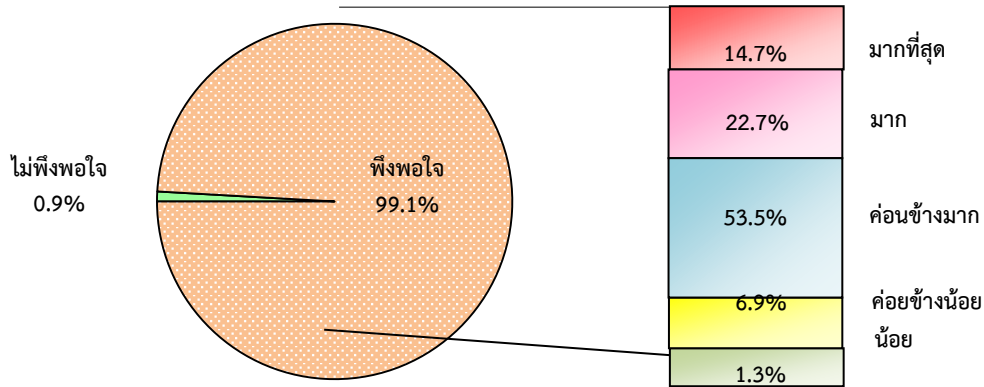
ตาราง 8 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตามการมีเจ้าหน้าที่รัฐสนับสนุน/เข้าไปกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด
 วิทยภาค ป.ป.ส.

วิทยภาค ป.ป.ส.	รวม	มี	ระดับ				ไม่มี	ไม่แน่ใจ/ ไม่ทราบ
			มาก- มากที่สุด	ค่อนข้าง มาก	ค่อนข้าง น้อย	น้อย		
ทั่วประเทศ	100.0	12.1	2.0	2.8	4.8	2.5	52.0	35.9
• กทม.	100.0	27.0	6.5	7.1	8.4	5.0	34.0	39.0
• วิทยภาค 1	100.0	9.9	1.3	3.1	4.3	1.2	51.1	39.0
• วิทยภาค 2	100.0	6.4	1.2	1.1	2.3	1.8	52.9	40.7
• วิทยภาค 3	100.0	7.2	0.7	2.1	3.1	1.3	60.2	32.6
• วิทยภาค 4	100.0	10.1	1.4	2.5	4.9	1.3	54.6	35.3
• วิทยภาค 5	100.0	2.7	0.1	1.1	0.8	0.7	57.8	39.5
• วิทยภาค 6	100.0	16.8	2.1	3.3	6.3	5.1	54.1	29.1
• วิทยภาค 7	100.0	11.7	2.0	2.5	4.1	3.1	43.6	44.7
• วิทยภาค 8	100.0	21.2	4.6	5.4	7.1	4.1	42.7	36.1
• วิทยภาค 9	100.0	18.2	4.9	3.3	7.3	2.7	46.8	35.0

5. ความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานของรัฐบาล

ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ สูงถึงร้อยละ 99.1 ระบุว่ามีความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานของรัฐบาล ซึ่งในจำนวนนี้มีความพึงพอใจมากที่สุดร้อยละ 14.7 มากร้อยละ 22.7 และค่อนข้างมากร้อยละ 53.5 ขณะที่ผู้พึงพอใจค่อนข้างน้อย และน้อยร้อยละ 6.9 และ 1.3 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจฯ อยู่ที่ 6.76 คะแนนจาก 10 คะแนน

แผนภูมิ 10 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตามความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาเสพติด

คะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจ 6.76 คะแนน จาก 10 คะแนน

สำหรับภาค 5 มีความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานของรัฐบาลฯ ในระดับมาก – มากที่สุดสูงกว่าภาคอื่นร้อยละ 52.3 รองลงมา ได้แก่ ภาค 3 ร้อยละ 45.8 และภาค 4 ร้อยละ 43.3 ขณะที่ภาคอื่นมีประมาณร้อยละ 26 – 38

ตาราง 9 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตามความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาเสพติด รายภาค ป.ป.ส.

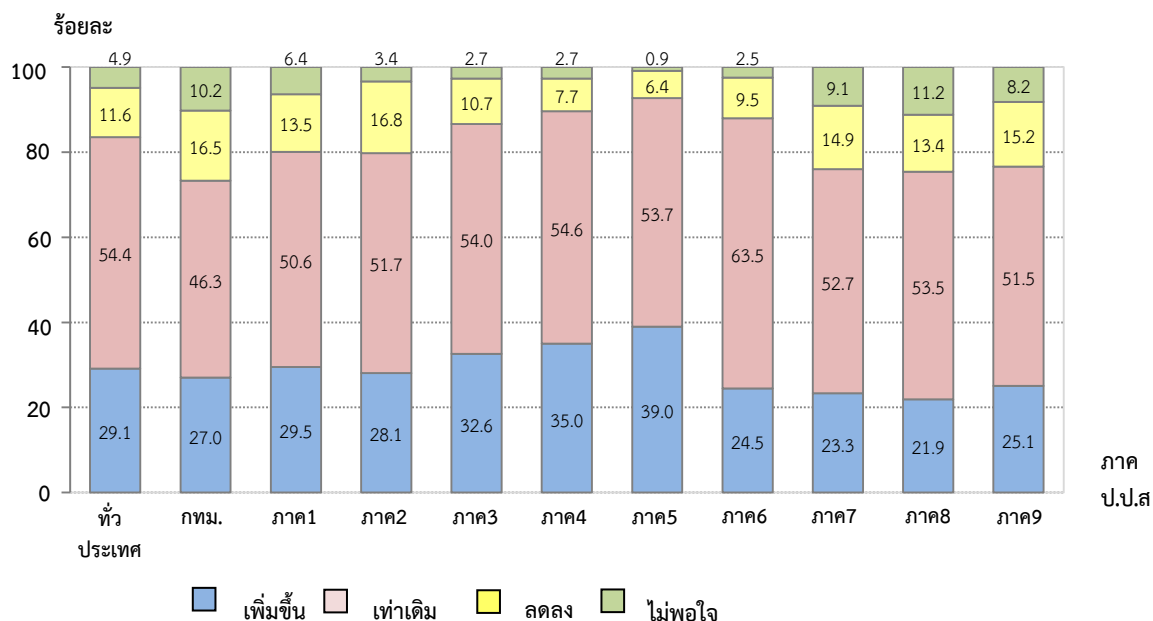
ภาค ป.ป.ส.	รวม	ไม่พอใจ	พึงพอใจ					คะแนนเฉลี่ย (เต็ม 10 คะแนน)
			รวม	น้อย (1-2 คะแนน)	ค่อนข้างน้อย (3-4 คะแนน)	ค่อนข้างมาก (5-7 คะแนน)	มาก – มากที่สุด	
ทั่วประเทศ	100.0	0.9	99.1	1.3	6.9	53.5	37.4	6.76
• กทม.	100.0	0.9	99.1	2.2	12.1	56.9	27.9	6.28
• ภาค 1	100.0	0.9	99.1	0.9	8.0	55.0	35.2	6.69
• ภาค 2	100.0	0.1	99.9	0.6	6.4	63.0	29.9	6.58
• ภาค 3	100.0	0.1	99.9	0.2	5.8	48.1	45.8	7.11
• ภาค 4	100.0	0.1	99.9	0.3	6.2	50.1	43.3	7.07
• ภาค 5	100.0	0.4	99.6	1.2	5.2	40.9	52.3	7.22
• ภาค 6	100.0	0.4	99.6	0.6	3.1	58.8	37.1	6.93

ตาราง 9 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ
จำแนกตามความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานของรัฐบาล
ในการแก้ไขปัญหาเสพติด รายภาค ป.ป.ส. (ต่อ)

ภาค ป.ป.ส.	รวม	ไม่ พอใจ	พึงพอใจ				คะแนน เฉลี่ย (เต็ม 10 คะแนน)	
			รวม	น้อย (1-2 คะแนน)	ค่อนข้าง น้อย (3-4 คะแนน)	ค่อนข้าง มาก (5-7 คะแนน) มากที่สุด		
• ภาค 7	100.0	2.5	97.5	2.6	9.7	56.0	29.2	6.32
• ภาค 8	100.0	3.5	96.5	5.9	8.1	56.0	26.5	6.06
• ภาค 9	100.0	1.7	98.3	2.0	10.7	57.1	28.5	6.30

เมื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของรัฐบาลในการ
แก้ไขปัญหาเสพติดเดือนมีนาคม 2556 เทียบกับเดือนกันยายน 2555
พบว่า มีลดลงร้อยละ 11.6 และเท่าเดิมร้อยละ 54.4 ส่วนผู้ที่พอใจเพิ่มขึ้นมี
ร้อยละ 29.1 แต่ก็มีร้อยละ 4.9 ที่ไม่พึงพอใจ

แผนภูมิ 11 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตาม
ความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาเสพติด
เดือนมีนาคม 2556 เทียบกับเดือนกันยายน 2555 รายภาค ป.ป.ส.

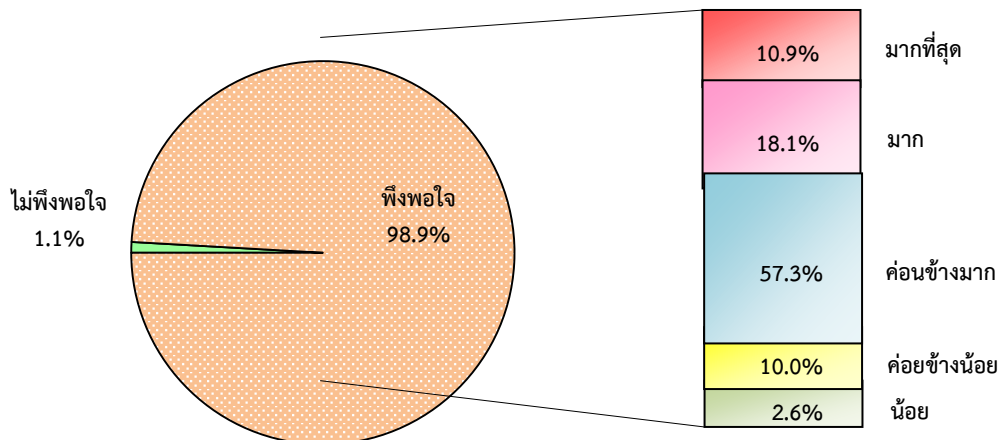

เมื่อพิจารณาการดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์ พบว่า ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ มีความพึงพอใจ ดังนี้

1) การดำเนินการต่อผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด

ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ ร้อยละ 98.9 ระบุว่ามีความพึงพอใจในการดำเนินการต่อผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด ซึ่งในจำนวนนี้มีความพึงพอใจมากที่สุดร้อยละ 10.9 มากร้อยละ 18.1 และค่อนข้างมากร้อยละ 57.3 ขณะที่ผู้พึงพอใจค่อนข้างน้อย และน้อยร้อยละ 10.0 และ 2.6 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจฯ อยู่ที่ 6.35 คะแนนจาก 10 คะแนน

แผนภูมิ 12 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตามความพึงพอใจในการดำเนินการต่อผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด

คะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจฯ 6.35 คะแนน จาก 10 คะแนน

สำหรับภาค 5 มีความพึงพอใจต่อผลในการดำเนินการต่อผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดในระดับมาก – มากที่สุดสูงกว่าภาคอื่นร้อยละ 42.7 รองลงมา ได้แก่ ภาค 3 ร้อยละ 38.0 และภาค 4 ร้อยละ 31.7 ขณะที่ภาคอื่นมีประมาณ ร้อยละ 20 – 28

ตาราง 10 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตามความพึงพอใจในการดำเนินการต่อผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด รายภาค ป.ป.ส.

ภาค ป.ป.ส.	รวม	ไม่ พอใจ	พึงพอใจ					คะแนน เฉลี่ย (เต็ม 10 คะแนน)
			รวม	น้อย (1-2 คะแนน)	ค่อนข้าง น้อย (3-4 คะแนน)	ค่อนข้าง มาก (5-7 คะแนน)	มาก – มากที่สุด (8-10 คะแนน)	
ทั่วประเทศ	100.0	1.1	98.9	2.6	10.0	57.3	29.0	6.35
• กทม.	100.0	1.5	98.5	5.3	17.0	50.2	26.0	5.87
• ภาค 1	100.0	0.7	99.3	2.4	12.2	59.2	25.5	6.20
• ภาค 2	100.0	0.1	99.9	1.0	11.7	61.1	26.1	6.30
• ภาค 3	100.0	0.5	99.5	0.9	7.2	53.4	38.0	6.81
• ภาค 4	100.0	0.8	99.2	1.1	8.8	57.6	31.7	6.55
• ภาค 5	100.0	0.5	99.5	3.0	9.0	44.8	42.7	6.69
• ภาค 6	100.0	0.3	99.7	0.9	7.0	64.7	27.1	6.51
• ภาค 7	100.0	2.7	97.3	4.4	12.3	58.7	21.9	5.93
• ภาค 8	100.0	2.6	97.4	6.3	9.6	60.9	20.6	5.85
• ภาค 9	100.0	2.4	97.6	6.2	15.8	54.9	20.7	5.75

2) การดำเนินการปราบปรามยาเสพติด/บังคับใช้กฎหมาย

ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ ร้อยละ 99.0 ระบุว่ามีความพึงพอใจในการดำเนินการปราบปรามยาเสพติด/บังคับใช้กฎหมาย ซึ่งในจำนวนนี้มีความพึงพอใจมาก – มากที่สุดร้อยละ 31.5 และค่อนข้างมากร้อยละ 54.6 ขณะที่ผู้พึงพอใจค่อนข้างน้อย และน้อยร้อยละ

10.1 และ 2.8 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจฯ อยู่ที่ 6.41 คะแนนจาก 10 คะแนน

สำหรับภาค 5 มีความพึงพอใจในการดำเนินการปราบปรามยาเสพติด/ บังคับใช้กฎหมายอยู่ในระดับมาก – มากที่สุดสูงกว่าภาคอื่นร้อยละ 42.1 รองลงมา ได้แก่ ภาค 3 ร้อยละ 40.1 ภาค 4 ร้อยละ 36.7 และภาค 6 ร้อยละ 30.3 ขณะที่ภาคอื่นมีประมาณร้อยละ 21 – 29

ตาราง 11 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตาม ความพึงพอใจในการดำเนินการปราบปรามยาเสพติด/บังคับใช้กฎหมาย รายภาค ป.ป.ส.

ภาค ป.ป.ส.	รวม	ไม่ พอใจ	พึงพอใจ					คะแนน เฉลี่ย (เต็ม 10 คะแนน)
			รวม	น้อย (1-2 คะแนน)	ค่อนข้าง น้อย (3-4 คะแนน)	ค่อนข้าง มาก (5-7 คะแนน)	มาก – มากที่สุด (8-10 คะแนน)	
ทั่วประเทศ	100.0	1.0	99.0	2.8	10.1	54.6	31.5	6.41
• กทม.	100.0	1.8	98.2	6.2	16.2	50.2	25.6	5.85
• ภาค 1	100.0	0.9	99.1	2.9	14.0	55.8	26.4	6.15
• ภาค 2	100.0	0.1	99.9	1.3	10.5	59.6	28.5	6.37
• ภาค 3	100.0	0.3	99.7	0.6	7.7	51.3	40.1	6.88
• ภาค 4	100.0	0.7	99.3	1.5	9.7	51.4	36.7	6.64
• ภาค 5	100.0	0.4	99.6	3.2	8.6	45.7	42.1	6.76
• ภาค 6	100.0	0.3	99.7	1.3	7.9	60.2	30.3	6.57
• ภาค 7	100.0	2.4	97.6	4.3	11.5	56.3	25.5	6.07
• ภาค 8	100.0	2.5	97.5	7.1	9.6	59.7	21.1	5.80
• ภาค 9	100.0	1.7	98.3	5.8	13.9	55.3	23.3	5.91

3) การดำเนินการต่อกลุ่มผู้มีโอกาสเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ ร้อยละ 98.9 ระบุว่ามีความพึงพอใจในการดำเนินการต่อกลุ่มผู้มีโอกาสเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งในจำนวนนี้มีความพึงพอใจมาก - มากที่สุดร้อยละ 28.1 และค่อนข้างมากร้อยละ 58.4 ขณะที่ผู้พึงพอใจค่อนข้างน้อย และน้อยร้อยละ 10.2 และ 2.2 โดยมีคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจฯ อยู่ที่ 6.31 คะแนน จาก 10 คะแนน

สำหรับภาค 5 มีความพึงพอใจในการดำเนินการต่อกลุ่มผู้มีโอกาสเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดในระดับมาก - มากที่สุดสูงกว่าภาคอื่นร้อยละ 38.7 รองลงมา ได้แก่ ภาค 3 ร้อยละ 36.5 ภาค 4 ร้อยละ 31.4 ภาค 6 ร้อยละ 29.4 และภาค 2 ร้อยละ 25.4 ขณะที่ภาคอื่นมีประมาณร้อยละ 19 - 24

ตาราง 12 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตามความพึงพอใจในการดำเนินการต่อกลุ่มผู้มีโอกาสเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด รายภาค ป.ป.ส.

ภาค ป.ป.ส.	รวม	ไม่พอใจ	พึงพอใจ					คะแนนเฉลี่ย (เต็ม 10 คะแนน)
			รวม	น้อย (1-2 คะแนน)	ค่อนข้างน้อย (3-4 คะแนน)	ค่อนข้างมาก (5-7 คะแนน)	มาก - มากที่สุด (8-10 คะแนน)	
ทั่วประเทศ	100.0	1.1	98.9	2.2	10.2	58.4	28.1	6.31
• กทม.	100.0	2.1	97.9	5.9	16.8	51.3	23.9	5.76
• ภาค 1	100.0	0.9	99.1	2.0	13.0	62.0	22.1	6.04
• ภาค 2	100.0	0.1	99.9	0.7	9.9	63.9	25.4	6.34
• ภาค 3	100.0	0.3	99.7	0.5	8.7	54.0	36.5	6.73
• ภาค 4	100.0	0.8	99.2	0.5	9.3	58.0	31.4	6.52

ตาราง 12 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตามความพึงพอใจในการดำเนินการต่อกลุ่มผู้มีโอกาสเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด รายภาค ป.ป.ส. (ต่อ)

ภาค ป.ป.ส.	รวม	ไม่พอใจ	พึงพอใจ					คะแนนเฉลี่ย (เต็ม 10 คะแนน)
			รวม	น้อย (1-2 คะแนน)	ค่อนข้างน้อย (3-4 คะแนน)	ค่อนข้างมาก (5-7 คะแนน)	มากที่สุด (8-10 คะแนน)	
• ภาค 5	100.0	0.2	99.8	3.1	8.1	49.9	38.7	6.67
• ภาค 6	100.0	0.4	99.6	1.0	7.4	61.8	29.4	6.51
• ภาค 7	100.0	2.4	97.6	4.3	12.6	61.2	19.5	5.88
• ภาค 8	100.0	4.4	95.6	4.4	8.9	62.5	19.8	5.79
• ภาค 9	100.0	1.9	98.1	5.6	15.2	57.4	19.9	5.76

4) การดำเนินการเพื่อสร้างมาตรการความปลอดภัยให้กับครอบครัว/ชุมชน

ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ ร้อยละ 99.0 ระบุว่ามีความพึงพอใจในการดำเนินการเพื่อสร้างมาตรการความปลอดภัยให้กับครอบครัว/ชุมชน ซึ่งในจำนวนนี้มีความพึงพอใจมาก – มากที่สุดร้อยละ 31.8 และค่อนข้างมากร้อยละ 56.4 ขณะที่ผู้พึงพอใจค่อนข้างน้อย และน้อยร้อยละ 8.7 และ 2.1 โดยมีคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจฯ อยู่ที่ 6.48 คะแนนจาก 10 คะแนน

สำหรับภาค 5 มีความพึงพอใจในการดำเนินการเพื่อสร้างมาตรการความปลอดภัยให้กับครอบครัว/ชุมชนในระดับมาก – มากที่สุดสูงกว่าภาคอื่น ร้อยละ 44.9 รองลงมาได้แก่ ภาค 3 ร้อยละ 37.7 ภาค 6 ร้อยละ 36.1 และภาค 4 ร้อยละ 34.8 ขณะที่ภาคอื่นมีประมาณร้อยละ 21 – 30

ตาราง 13 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตามความพึงพอใจในการดำเนินการเพื่อสร้างมาตรการความปลอดภัยให้กับครอบครัว/ชุมชน รายภาค ป.ป.ส.

ภาค ป.ป.ส.	รวม	ไม่พอใจ	พึงพอใจ					คะแนนเฉลี่ย (เต็ม 10 คะแนน)
			รวม	น้อย (1-2 คะแนน)	ค่อนข้างน้อย (3-4 คะแนน)	ค่อนข้างมาก (5-7 คะแนน)	มากที่สุด (8-10 คะแนน)	
ทั่วประเทศ	100.0	1.0	99.0	2.1	8.7	56.4	31.8	6.48
• กทม.	100.0	1.1	98.9	6.1	15.7	51.6	25.5	5.91
• ภาค 1	100.0	0.8	99.2	2.5	11.0	58.5	27.2	6.26
• ภาค 2	100.0	0.1	99.9	0.9	8.6	61.2	29.2	6.47
• ภาค 3	100.0	0.1	99.9	0.6	8.1	53.5	37.7	6.82
• ภาค 4	100.0	0.4	99.6	0.6	6.9	57.3	34.8	6.70
• ภาค 5	100.0	0.2	99.8	1.7	6.8	46.4	44.9	6.91
• ภาค 6	100.0	0.3	99.7	0.7	5.8	57.1	36.1	6.81
• ภาค 7	100.0	2.6	97.4	4.6	11.2	58.4	23.2	6.00
• ภาค 8	100.0	4.7	95.3	3.4	8.9	61.4	21.6	5.89
• ภาค 9	100.0	1.9	98.1	5.5	12.6	55.5	24.5	5.98

6. แนวทางการป้องกัน/แก้ไขปัญหายาเสพติดและปัญหาอาชญากรรม

ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ ร้อยละ 84.2 ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการป้องกัน/แก้ไขปัญหายาเสพติดและปัญหาอาชญากรรม ดังนี้ การปราบปรามอย่างจริงจังและต่อเนื่องร้อยละ 61.4 การใช้กฎหมายลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดอย่างเด็ดขาดร้อยละ 47.9 การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดร้อยละ 18.0 การจัดตั้งเวรยามร้อยละ 10.7 และการจัดกิจกรรมรณรงค์สร้างจิตสำนึกร้อยละ 10.2 เป็นต้น

ตาราง 14 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตาม
แนวทางการป้องกัน/แก้ไขปัญหายาเสพติด และปัญหาอาชญากรรม

แนวทาง	ร้อยละ
รวม	100.0
ผู้แสดงความคิดเห็น เห็นควรให้มี ^{1/}	84.2
• การปราบปรามอย่างจริงจังและต่อเนื่อง	61.4
• การใช้กฎหมายลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดอย่างเด็ดขาด	47.9
• การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด	18.0
• การจัดตั้งเวรยาม	10.7
• การจัดกิจกรรมรณรงค์สร้างจิตสำนึก	10.2
• การส่งเสริมการเล่นกีฬา	9.9
• การตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด	6.8
• การส่งเสริมอาชีพแก่ผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด	6.0
• การควบคุมดูแลสถานบันเทิงอย่างเข้มงวด	3.8
• การดูแลความปลอดภัยให้กับผู้แจ้งเบาะแส	3.5
• การจัดระเบียบสังคม/ทำสังคมให้ปลอดภัยน่าอยู่	2.2
• การแก้ปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา	0.8
• การเอาใจใส่ดูแลลูกหลานอย่างใกล้ชิด	0.5
ผู้ไม่แสดงความคิดเห็น	15.8

^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

การสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับ โครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) พ.ศ. 2556

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ดำเนินการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) พ.ศ. 2556 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการรับทราบข้อมูล/ข่าวสารสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ การเลือกซื้อสินค้าฯ แหล่งซื้อ ประเภทสินค้าที่ซื้อ ปัจจัยที่ใช้ในการเลือกซื้อสินค้าฯ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของโครงการฯ ปัญหา/อุปสรรคในการดำเนินงาน การพัฒนาปรับปรุงสินค้าฯ และความต้องการให้ภาครัฐช่วยเหลือ สนับสนุน เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ตลอดจนข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อเป็นข้อมูลให้รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุง พัฒนาและส่งเสริมการดำเนินงานต่อไป สำหรับการสำรวจครั้งนี้เป็นครั้งที่ 4 (การสำรวจ 3 ครั้งที่ผ่านมา ได้แก่ ปี 2547 ปี 2550 และปี 2554) โดยสอบถามประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ทุกจังหวัดทั่วประเทศ มีประชาชนถูกเลือกเป็นตัวอย่าง 3,900 ราย เก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างวันที่ 1-20 กุมภาพันธ์ 2556 และเสนอผลสำรวจในระดับกรุงเทพมหานคร ภาค และทั่วประเทศ ในรูปร้อยละ สรุปผลการสำรวจที่สำคัญๆ ได้ดังนี้

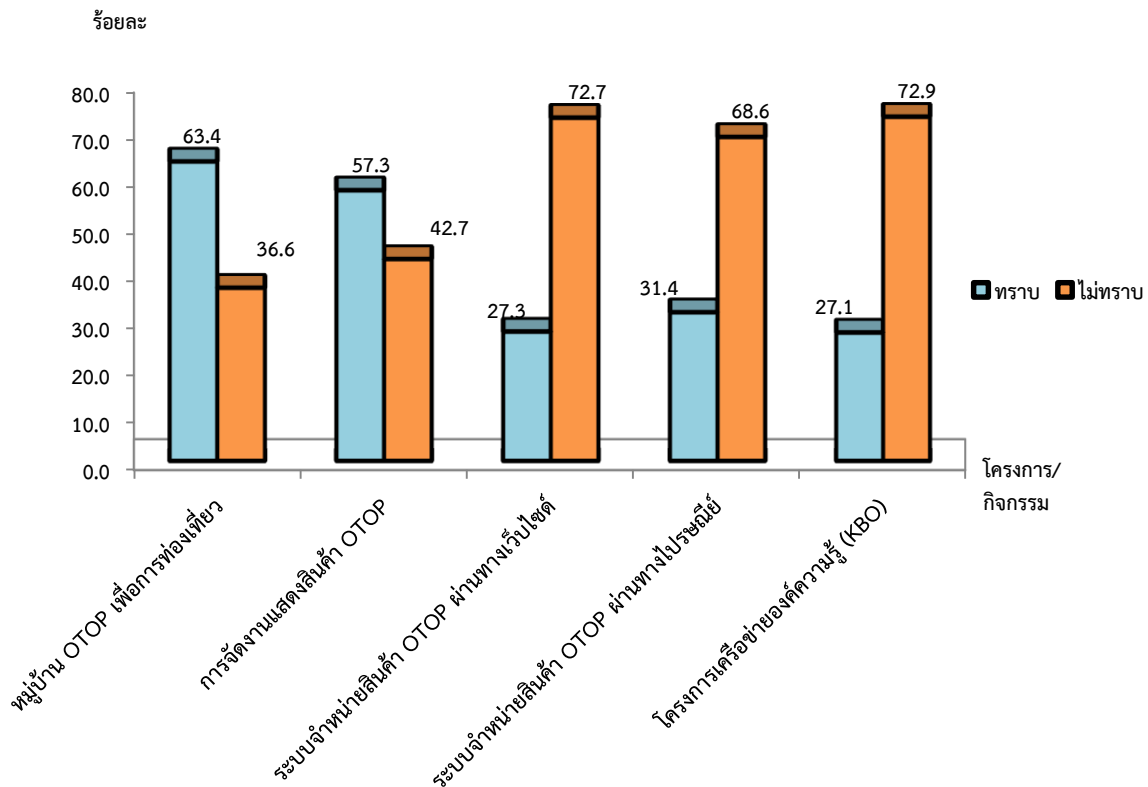
1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)

1.1 การทราบข้อมูล/ข่าวสารเกี่ยวกับโครงการ/กิจกรรมหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)

ผลจากการสำรวจ พบว่า ประชาชนทราบข้อมูล/ข่าวสารเกี่ยวกับโครงการหมู่บ้าน OTOP เพื่อการท่องเที่ยว มีสัดส่วนสูงสุด คือ ร้อยละ 63.4 รองลงมา ได้แก่ การจัดงานแสดงสินค้า OTOP ร้อยละ 57.3 ระบบจำหน่าย

สินค้า OTOP ผ่านทางไปรษณีย์ร้อยละ 31.4 ส่วนระบบจำหน่ายสินค้า OTOP ผ่านทางเว็บไซต์ และโครงการเครือข่ายองค์ความรู้ (Knowledge Based OTOP) ประชาชนทราบข้อมูล/ข่าวสาร มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 27.3 และ 27.1 ตามลำดับ

แผนภูมิ 1 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามการทราบข้อมูล/ข่าวสารเกี่ยวกับ โครงการ/กิจกรรมของโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)

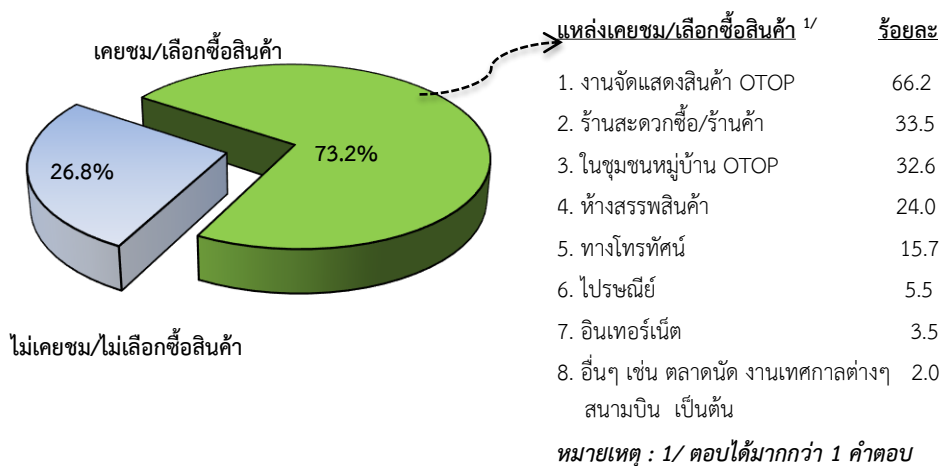

1.2 การเคยชมหรือเลือกซื้อสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)

เมื่อสอบถามประชาชนเกี่ยวกับการเคยชม/เลือกซื้อสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ในรอบปีที่ผ่านมา พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ ร้อยละ 73.2 ระบุว่า เคยชม/เลือกซื้อสินค้า ร้อยละ 26.8 ระบุว่า ไม่เคยชม/ไม่เลือกซื้อสินค้า

สำหรับแหล่งหรือช่องทางที่ประชาชนเคยชม/เลือกซื้อสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) พบว่า งานจัดแสดงสินค้า OTOPT เป็นแหล่งหรือช่องทางที่ประชาชนเคยชม/เลือกซื้อสินค้ามากที่สุดร้อยละ 66.2 รองลงมาได้แก่ ร้านสะดวกซื้อ/ร้านค้าร้อยละ 33.5 ในชุมชนหมู่บ้าน OTOPT ร้อยละ 32.6 ห้างสรรพสินค้าร้อยละ 24.0 ทางโทรทัศน์ร้อยละ 15.7 ไปรษณีย์ร้อยละ 5.5 อินเทอร์เน็ตร้อยละ 3.5 และอื่นๆ เช่น ตลาดนัด งานเทศกาลต่างๆ สนามบิน เป็นต้น ร้อยละ 2.0 ตามลำดับ

แผนภูมิ 2 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามการเคยชม/เลือกซื้อสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ในรอบปีที่ผ่านมา

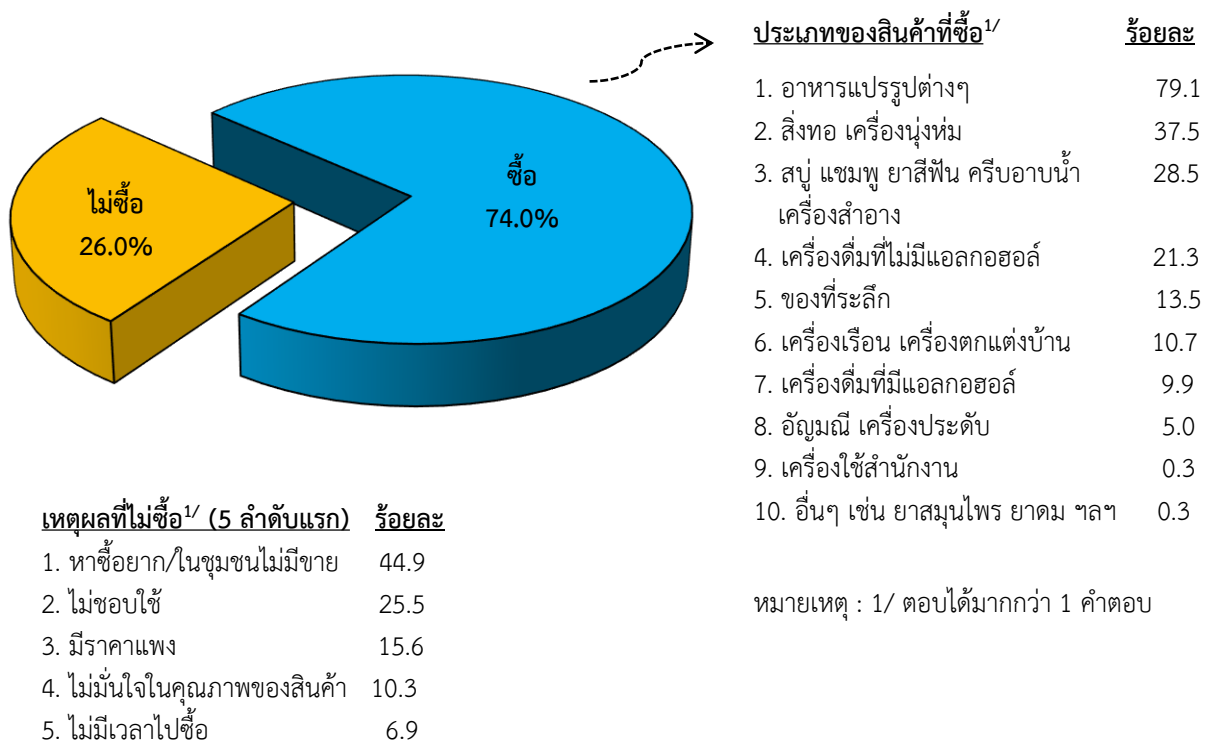
1.3 ประเภทของสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ที่ซื้อและปัจจัยที่ใช้ในการเลือกซื้อสินค้า

จากผลการสำรวจ พบว่า ในรอบปีที่ผ่านมาประชาชนส่วนใหญ่ร้อยละ 74.0 ระบุว่าซื้อสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) และร้อยละ 26.0 ระบุว่า ไม่ซื้อ

สำหรับประเภทของสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ที่ประชาชนระบุว่าซื้อ (มีร้อยละ 74.0) 5 อันดับแรก คือ อาหารแปรรูปต่างๆ (เช่น น้ำพริก ซอสพริก ก๋วยเตี๋ยว ไข่เค็ม เป็นต้น) ร้อยละ 79.1 รองลงมา ได้แก่ สิ่งทอ เครื่องนุ่งห่ม ร้อยละ 37.5 สบู่ แชมพู ยาสีฟัน ครีมนวดน้ำ เครื่องสำอาง ร้อยละ 28.5 เครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์ (เช่น น้ำผลไม้ น้ำสมุนไพร ชา เป็นต้น) ร้อยละ 21.3 และของที่ระลึก ร้อยละ 13.5 ตามลำดับ

ส่วนประชาชนที่ระบุว่า ไม่ซื้อสินค้า (มีร้อยละ 26.0) ได้ระบุเหตุผลที่ไม่ซื้อ 5 อันดับแรก คือ หาซื้อยาก/ในชุมชนไม่มีขาย ร้อยละ 44.9 รองลงมา ได้แก่ ไม่ชอบใช้ ร้อยละ 25.5 มีราคาแพง ร้อยละ 15.6 ไม่มั่นใจในคุณภาพของสินค้า ร้อยละ 10.3 และไม่มีเวลาไปซื้อ ร้อยละ 6.9

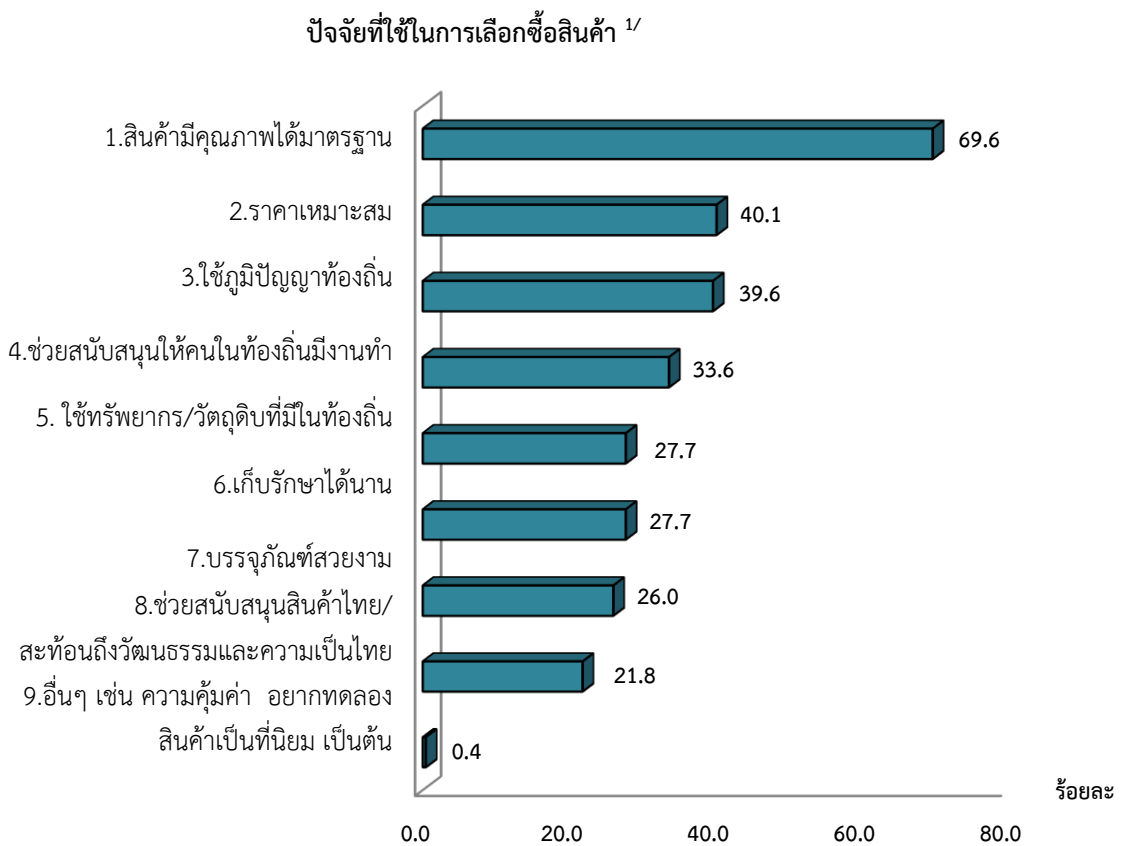
แผนภูมิ 3 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามการซื้อสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ในรอบปีที่ผ่านมา

เมื่อสอบถามประชาชนที่ซื้อสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) (มีร้อยละ 74.0) เกี่ยวกับปัจจัยที่ใช้พิจารณาในการเลือกซื้อสินค้า พบว่า ปัจจัยที่ใช้ในการเลือกซื้อสินค้า 3 อันดับแรก ได้แก่ สินค้ามีคุณภาพ ได้มาตรฐานร้อยละ 69.6 ราคาเหมาะสมร้อยละ 40.1 และใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น ร้อยละ 39.6

แผนภูมิ 4 ร้อยละของประชาชนที่ซื้อสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)

จำแนกตามปัจจัยที่ใช้ในการเลือกซื้อสินค้า

หมายเหตุ : 1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

1.4 การให้ความสำคัญกับการจัดระดับผลิตภัณฑ์

จากการสอบถามประชาชนที่ซื้อสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) เกี่ยวกับการให้ความสำคัญกับการจัดระดับผลิตภัณฑ์ พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ร้อยละ 68.4 ให้ความสำคัญกับการจัดระดับผลิตภัณฑ์ ส่วนที่ไม่ให้ความสำคัญกับการจัดระดับผลิตภัณฑ์มีร้อยละ 22.6 และไม่ทราบ/ไม่แน่ใจมีร้อยละ 9.0

1.5 สถานที่วางจำหน่ายสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)

สำหรับสถานที่วางจำหน่ายสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ประชาชนส่วนใหญ่ ระบุว่า สถานที่ที่สะดวกต่อการเลือกซื้อสินค้า คือ ร้านค้า/ศูนย์ OTOPT ในชุมชน/หมู่บ้าน/ตำบลร้อยละ 56.9 รองลงมาได้แก่ ร้านสะดวกซื้อ (เช่น เซเว่นอีเลฟเว่น แฟมิลีมาร์ท เป็นต้น) ร้อยละ 55.0 ร้านค้า/ศูนย์ OTOPT ประจำอำเภอ/จังหวัดร้อยละ 43.8 ร้านขายของฝากในปั้มน้ำมันร้อยละ 38.8 ห้างสรรพสินค้าร้อยละ 34.8 สถานที่ราชการ (เช่น ศาลากลาง เป็นต้น) ร้อยละ 30.6 สถานีขนส่ง/สถานีรถไฟ/สนามบิน ร้อยละ 16.3 และอื่นๆ (เช่น ตลาดนัด ไปรษณีย์ วัด งานเทศกาลต่างๆ สหกรณ์ เป็นต้น) ร้อยละ 1.0

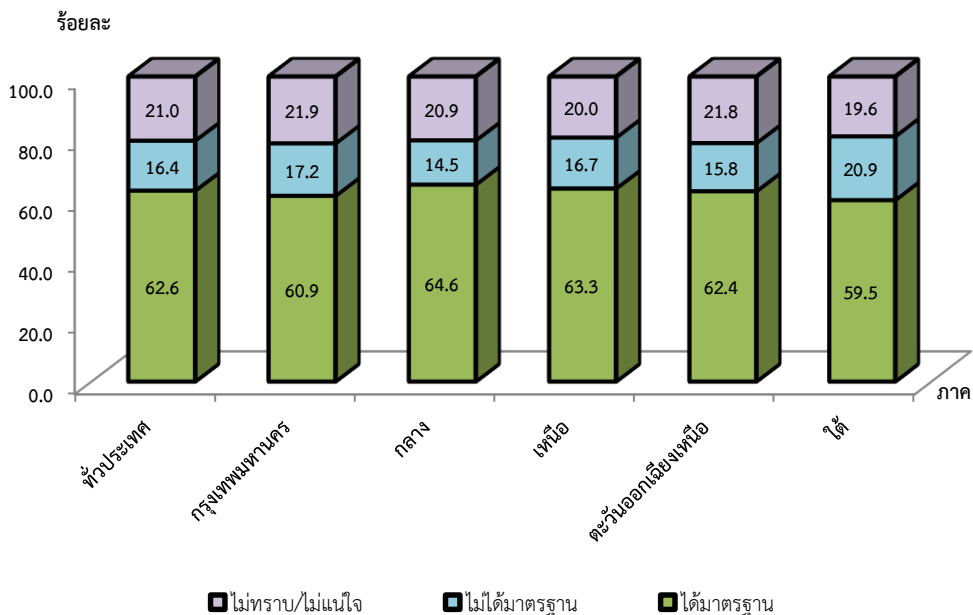
1.6 ความยากง่ายในการหาซื้อสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)

สำหรับความยากง่ายในการหาซื้อสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ประชาชนโดยรวม ระบุว่า หาซื้อได้ง่ายร้อยละ 66.2 หาซื้อได้ยาก ร้อยละ 21.6 และไม่ทราบ/ไม่แน่ใจร้อยละ 12.2

1.7 คุณภาพของสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)

เมื่อสอบถามความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับคุณภาพของสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ประชาชนส่วนใหญ่ ร้อยละ 62.6 ระบุว่า เป็นสินค้าที่มีคุณภาพได้มาตรฐาน ส่วนที่ระบุว่า สินค้ายังไม่ได้มาตรฐาน มีร้อยละ 16.4 และไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ ร้อยละ 21.0

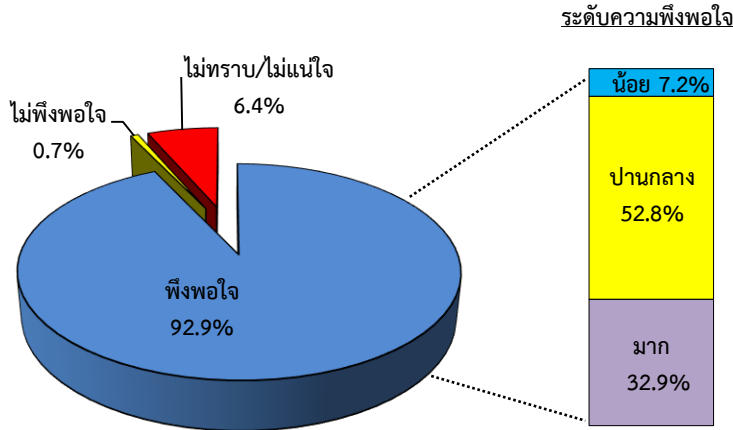
แผนภูมิ 5 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพของสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) และภาค

1.8 ความพึงพอใจต่อโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)

จากผลการสำรวจ พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ร้อยละ 92.9 ระบุว่า มีความพึงพอใจต่อโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) โดยมีความพึงพอใจระดับปานกลางร้อยละ 52.8 ระดับมากร้อยละ 32.9 และระดับน้อยร้อยละ 7.2 ส่วนที่ไม่พึงพอใจมีร้อยละ 0.7 และไม่ทราบ/ไม่แน่ใจร้อยละ 6.4

แผนภูมิ 6 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามความพึงพอใจต่อโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)

2. การมีส่วนร่วมและการเตรียมความพร้อมสู่อาเซียน

2.1 การผลิตสินค้า และประเภทสินค้าที่ผลิต

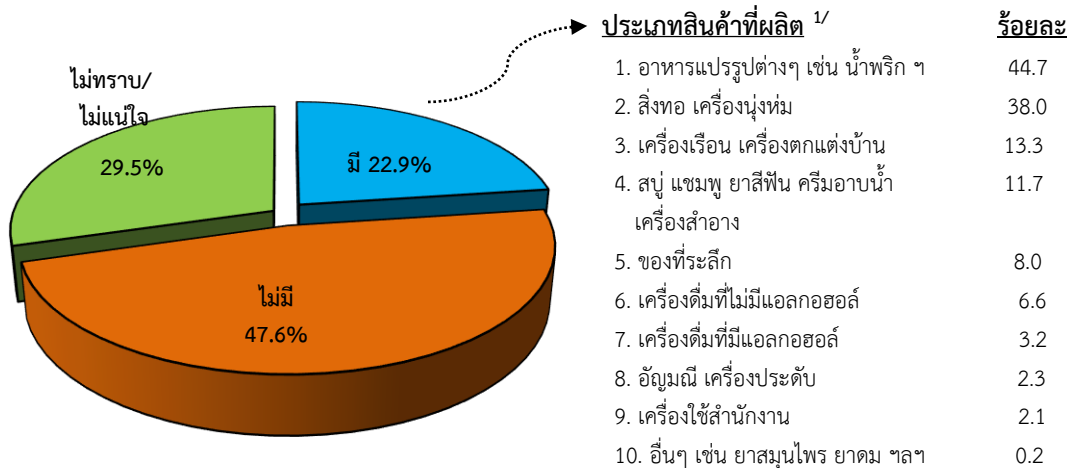
จากผลการสำรวจ ประชาชนร้อยละ 22.9 ระบุว่าในชุมชน/หมู่บ้าน มีการผลิตสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ร้อยละ 47.6 ระบุว่า ไม่มีการผลิตสินค้า และอีกร้อยละ 29.5 ระบุว่าไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ

เมื่อสอบถามประชาชนในชุมชน/หมู่บ้านที่มีการผลิตสินค้าหนึ่ง ตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (มีร้อยละ 22.9) ได้ระบุประเภทสินค้าที่ชุมชน/หมู่บ้าน ผลิต 3 อันดับแรก คือ อาหารแปรรูปต่างๆ เช่น น้ำพริก ซอสพริก กล้วยตาก ไข่เค็ม เป็นต้น ร้อยละ 44.7 สิ่งทอเครื่องนุ่งห่มร้อยละ 38.0 และเครื่องเรือน เครื่องตกแต่งบ้านร้อยละ 13.3

สำหรับชุมชน/หมู่บ้านที่ไม่มีการผลิตสินค้าฯ (มีร้อยละ 47.6) ประชาชนส่วนใหญ่ได้ระบุเหตุผล ที่ชุมชน/หมู่บ้านไม่มีการผลิตสินค้า 5 อันดับแรก คือ ไม่มีการรวมกลุ่ม ร้อยละ 69.1 ไม่มีเงินลงทุนร้อยละ 22.7

ไม่มีวัตถุประสงค์ร้อยละ 14.5 ขาดแรงงาน ร้อยละ 11.3 และเลิกดำเนินกิจการ ร้อยละ 7.7

**แผนภูมิ 7 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามการผลิตสินค้า
หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ของชุมชน/หมู่บ้าน**

**เหตุผลที่ไม่มีการผลิตสินค้า^{1/} ร้อยละ
(5 ลำดับแรก)**

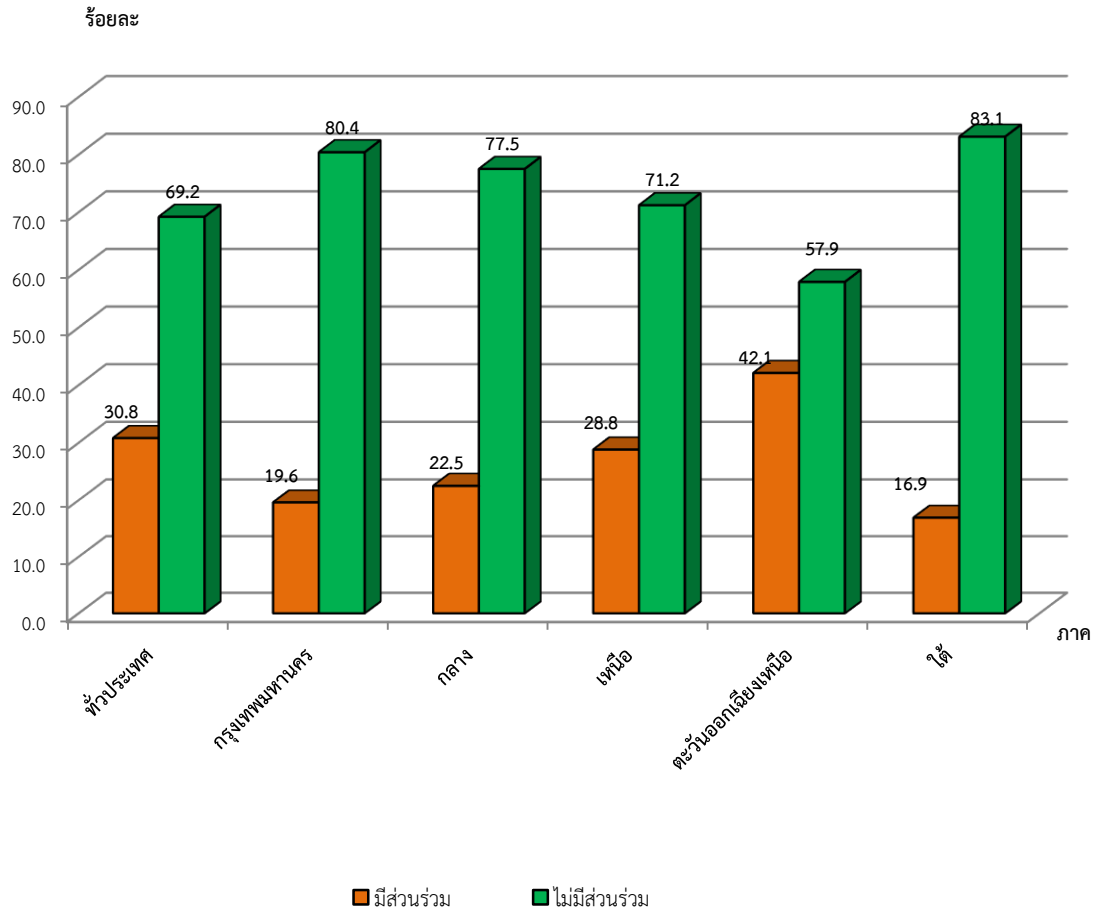
1. ไม่มีการรวมกลุ่ม	69.1
2. ไม่มีเงินทุน	22.7
3. ไม่มีวัตถุประสงค์	14.5
4. ขาดแรงงาน	11.3
5. เลิกดำเนินกิจการ	7.7

หมายเหตุ : 1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

2.2 การมีส่วนร่วมในกิจกรรม/โครงการฯ เกี่ยวกับสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)

เมื่อสอบถามประชาชนในกลุ่มที่ชุมชน/หมู่บ้านมีการผลิตสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) (มีร้อยละ 22.9) เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในกิจกรรม/โครงการ/การผลิต/การทำงาน/รับจ้างผลิต/การดำเนินงานอื่นๆ เกี่ยวกับสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ในรอบปีที่ผ่านมา พบว่าประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมฯ ร้อยละ 30.8 และไม่มีส่วนร่วมร้อยละ 69.2

แผนภูมิ 8 ร้อยละของประชาชนที่ชุมชน/หมู่บ้านมีการผลิตสินค้าหนึ่งตำบล
หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) จำแนกตามการมีส่วนร่วมในกิจกรรม/
โครงการ/รับจ้างผลิต ฯลฯ ในรอบปีที่ผ่านมา และภาค

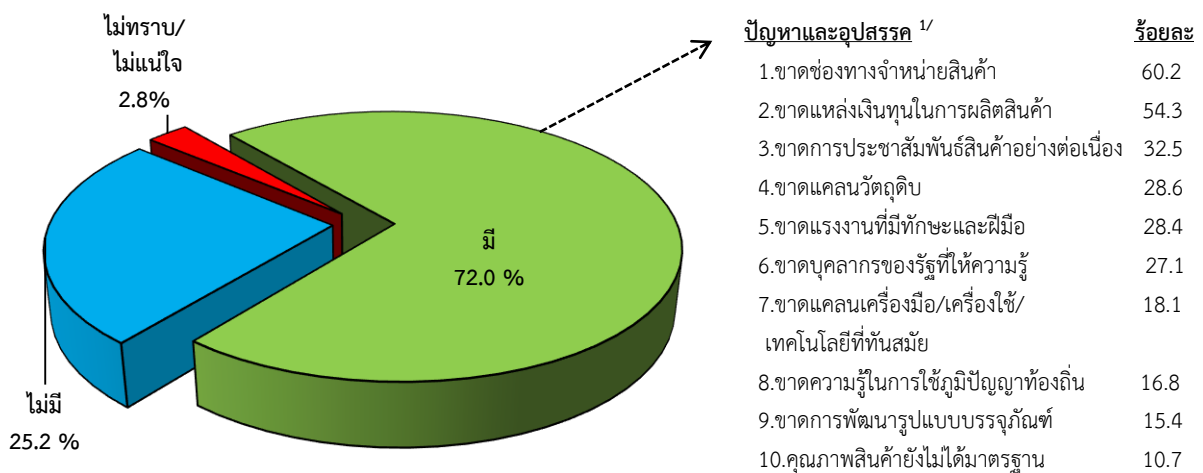

2.3 ปัญหา/อุปสรรคในการดำเนินการ

ผลการสำรวจ พบว่า ประชาชนในกลุ่มที่มีส่วนร่วมในกิจกรรม/
โครงการฯ เกี่ยวกับสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) (มีร้อยละ 30.8)
ส่วนใหญ่ ร้อยละ 72.0 ระบุว่าในรอบปีที่ผ่านมามีปัญหา/อุปสรรคในการ
ดำเนินการฯ ร้อยละ 25.2 ระบุว่าไม่มีปัญหา/อุปสรรค และร้อยละ 2.8
ระบุว่าไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ

สำหรับประชาชนในกลุ่มที่มีปัญหา/อุปสรรคในการดำเนินการ ได้ระบุปัญหา/อุปสรรคที่สำคัญ 3 เรื่องแรก คือขาดช่องทางตลาดจำหน่ายสินค้า ร้อยละ 60.2 ขาดแหล่งเงินทุนในการผลิตสินค้า ร้อยละ 54.3 และขาดการประชาสัมพันธ์สินค้าอย่างต่อเนื่อง ร้อยละ 32.5

แผนภูมิ 9 ร้อยละของประชาชนที่มีส่วนร่วมในกิจกรรม/โครงการฯ เกี่ยวกับสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) จำแนกตามปัญหา/อุปสรรคในการดำเนินการ

หมายเหตุ : 1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

2.4 ผลกระทบจากนโยบายการกำหนดค่าแรงขั้นต่ำ 300 บาท/วันต่อกิจกรรม/โครงการฯ เกี่ยวกับสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)

เมื่อสอบถามประชาชนในกลุ่มที่มีส่วนร่วมในกิจกรรม/โครงการฯ สินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) เกี่ยวกับผลกระทบจากนโยบายการกำหนดค่าแรงขั้นต่ำ 300 บาท/วัน มีร้อยละ 22.9 ประชาชนส่วนใหญ่ร้อยละ

69.1 ระบุว่า ไม่มีผลกระทบ ร้อยละ 21.7 ระบุว่า ได้รับผลกระทบ และไม่ทราบ/ไม่แน่ใจร้อยละ 9.2

2.5 การพัฒนา/ปรับปรุงสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

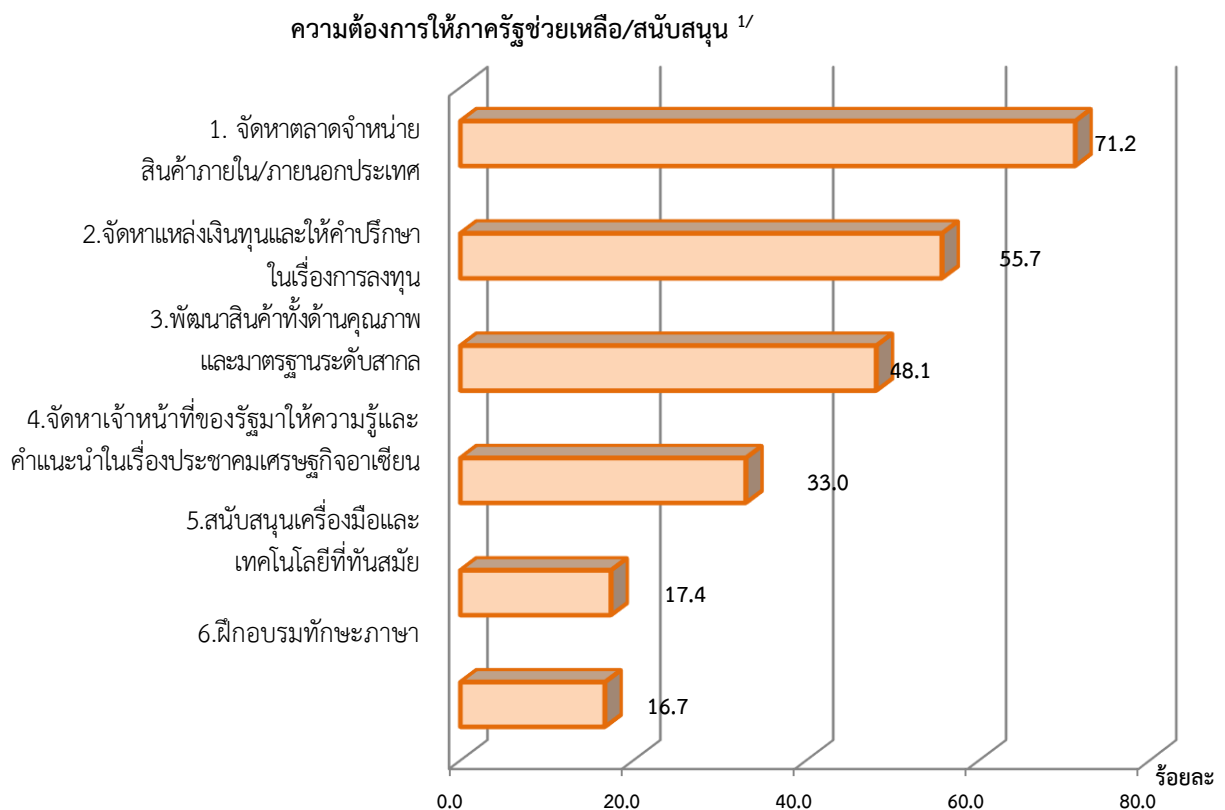
จากการสอบถามประชาชนในกลุ่มที่มีส่วนร่วมในกิจกรรม/โครงการฯ เกี่ยวกับการพัฒนา/ปรับปรุงสินค้าฯ เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ร้อยละ 41.6 ระบุว่ามีการพัฒนา/ปรับปรุงสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ร้อยละ 35.5 ระบุว่า ไม่มีการพัฒนา/ปรับปรุงสินค้าฯ และไม่ทราบ/ไม่แน่ใจร้อยละ 22.9

2.6 ความต้องการให้ภาครัฐช่วยเหลือ/สนับสนุนโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

เมื่อสอบถามประชาชนกลุ่มที่มีส่วนร่วมในกิจกรรม/โครงการฯ เกี่ยวกับสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ในเรื่องที่ต้องการให้ภาครัฐช่วยเหลือ/สนับสนุนโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พบว่า เรื่องที่ประชาชนส่วนใหญ่ต้องการให้ภาครัฐช่วยเหลือ/สนับสนุนสูงสุด คือ จัดตลาดจำหน่ายสินค้าภายใน/ภายนอกประเทศร้อยละ 71.2 รองลงมาได้แก่ จัดหาแหล่งเงินทุนและให้คำปรึกษาในเรื่องการลงทุนร้อยละ 55.7 พัฒนาสินค้าทั้งด้านคุณภาพและมาตรฐานระดับสากลร้อยละ 48.1 จัดหาเจ้าหน้าที่ของรัฐมาให้ความรู้และคำแนะนำในเรื่องประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนร้อยละ 33.0

สนับสนุนเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ทันสมัยร้อยละ 17.4 และฝึกอบรมทักษะภาษาร้อยละ 16.7 ตามลำดับ

แผนภูมิ 10 ร้อยละของประชาชนที่มีส่วนร่วมในกิจกรรม/โครงการฯ เกี่ยวกับสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) จำแนกตามความต้องการให้ภาครัฐช่วยเหลือ/สนับสนุนเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

หมายเหตุ : 1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

2.7 การรับทราบข้อมูล/ข่าวสารเกี่ยวกับ “โครงการสายสัมพันธ์สองแผ่นดิน”

เมื่อสอบถามการรับทราบข้อมูล/ข่าวสารเกี่ยวกับ “โครงการสายสัมพันธ์สองแผ่นดิน” พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ร้อยละ 54.5 ระบุว่า ไม่ทราบข้อมูล/ข่าวสาร มีเพียงร้อยละ 27.3 ระบุว่า ทราบ และไม่แน่ใจมี ร้อยละ 18.2

2.8 ความสามารถในการขยายตลาดสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ไปสู่ประเทศสมาชิกอาเซียน

สำหรับความสามารถในการขยายตลาดสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ไปสู่ประเทศสมาชิกอาเซียน พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ ร้อยละ 79.6 ระบุว่า ประเทศไทยสามารถขยายตลาดไปสู่ประเทศสมาชิกอาเซียนได้ ส่วนที่ระบุว่าไม่สามารถขยายตลาดไปสู่ประเทศสมาชิกอาเซียนได้ มีเพียงร้อยละ 1.4 และไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ ร้อยละ 19.0

2.9 ความเชื่อมั่นต่อโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) สามารถพัฒนาเศรษฐกิจในระดับรากหญ้าของประเทศ

เมื่อสอบถามประชาชนเกี่ยวกับความเชื่อมั่นต่อโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) จะสามารถพัฒนาเศรษฐกิจในระดับรากหญ้าของประเทศ พบว่า มีประชาชนมากถึงร้อยละ 90.0 เชื่อมั่นว่าโครงการหนึ่ง ตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) สามารถพัฒนาเศรษฐกิจในระดับรากหญ้า ของประเทศได้ และที่ระบุว่า ไม่เชื่อมั่น/ไม่แน่ใจ มีเพียงร้อยละ 10.0

ตาราง 1 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับความเชื่อมั่นต่อโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) สามารถพัฒนาเศรษฐกิจในระดับรากหญ้าของประเทศ และภาค

ความเชื่อมั่นเกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจในระดับรากหญ้า	ทั่วประเทศ	ภาค				
		กทม.	กลาง	เหนือ	ตะวันออกเฉียงเหนือ	ใต้
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
➤ เชื่อมมั่น ในระดับ	90.0	91.4	88.6	91.7	88.1	93.2
• มาก	27.1	40.4	19.5	27.8	28.8	25.4
• ปานกลาง	52.6	43.3	57.7	57.2	47.9	54.7
• น้อย	10.3	7.7	11.4	6.7	11.4	13.1
➤ ไม่เชื่อมั่น/ไม่แน่ใจ	10.0	8.6	11.4	8.3	11.9	6.8

3. ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ

สำหรับข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ประชาชนส่วนใหญ่ร้อยละ 72.3 ไม่แสดงความคิดเห็น และมีผู้ที่แสดงความคิดเห็นเพียงร้อยละ 27.7 และในจำนวนนี้ได้ให้ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะที่สำคัญๆ เช่น พัฒนาสินค้าให้มีคุณภาพ มีความแปลกใหม่ หลากหลายชนิด ได้มาตรฐาน มีความเป็นสากลมากขึ้น และตรงกับความต้องการของตลาด ร้อยละ 39.1 รัฐบาลสนับสนุนโครงการอย่างจริงจังและต่อเนื่อง/ติดตามโครงการอย่างต่อเนื่อง/มีหน่วยงานดูแลรับผิดชอบโดยตรง/ส่งเสริมให้มีโครงการผลิตภัณฑ์ชุมชนในทุกหมู่บ้านร้อยละ 19.7 ให้ภาครัฐจัดหาแหล่งเงินทุน วัตถุดิบที่มีราคาถูก ได้มาตรฐานและเพียงพอต่อการผลิต/สนับสนุนอุปกรณ์ เครื่องมือและเทคโนโลยีให้ทันสมัยร้อยละ 12.8 รัฐบาลควรประชาสัมพันธ์สินค้า OTOP ให้มากขึ้น/รณรงค์สนับสนุนการใช้สินค้า OTOP ให้มากขึ้น รวมทั้งจัดให้มีการประกวดสินค้า OTOP ร้อยละ 11.9 เป็นต้น

ตาราง 2 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับสินค้า
หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)

ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ ^{1/}	ร้อยละ
รวม	100.0
❖ ไม่แสดงความคิดเห็น	72.3
❖ แสดงความคิดเห็น โดยระบุข้อเสนอแนะในเรื่องต่างๆ ดังนี้	27.7
1. พัฒนาสินค้าให้มีคุณภาพ มีความแปลกใหม่ หลากหลายชนิด ได้มาตรฐาน มีความเป็นสากลมากขึ้น และตรงกับความต้องการของตลาด	39.1
2. รัฐบาลสนับสนุนโครงการอย่างจริงจังและต่อเนื่อง/ติดตามโครงการอย่าง ต่อเนื่อง/ มีหน่วยงานดูแลรับผิดชอบโดยตรง/ส่งเสริมให้มีโครงการผลิตภัณฑ์ ชุมชนในทุกหมู่บ้าน	19.7
3. ให้ภาครัฐจัดหาแหล่งเงินทุน/วัตถุดิบที่มีราคาถูกได้มาตรฐาน และเพียงพอต่อ การผลิต/สนับสนุนอุปกรณ์ เครื่องมือและเทคโนโลยีให้ทันสมัย	12.8
4. รัฐบาลควรประชาสัมพันธ์สินค้า OTOP ให้มากขึ้น/รณรงค์สนับสนุนการใช้ สินค้า OTOP ให้มากขึ้น รวมทั้งจัดให้มีการประกวดสินค้า OTOP	11.9
5. ส่งเสริมด้านการตลาด/จัดหาตลาดรองรับที่แน่นอน/เพิ่มช่องทางการจัด จำหน่าย เช่น จัดหาตลาดจำหน่ายสินค้าทั้งภายใน/ภายนอกประเทศ มี ผู้แทนจำหน่าย	9.5
6. ภาครัฐควรส่งเสริม เผยแพร่ ให้ความรู้และคำแนะนำเกี่ยวกับสินค้า OTOP /จัดหาวิทยากรมาให้ความรู้/เปิดอบรมการทำสินค้าให้คนในชุมชน	7.5
7. ช่วยพัฒนาหีบห่อ รูปแบบบรรจุภัณฑ์ให้สวยงาม ทันสมัยเป็นสากล	6.8
8. สินค้ามีราคาแพงเกินไป ควรปรับราคาให้ถูกลงและมีความเหมาะสม	6.0
9. จัดงานแสดงสินค้า OTOP บ่อยขึ้น/เพิ่มศูนย์แสดง/จำหน่ายสินค้าให้ แพร่หลายมากขึ้น	4.1
10. ควรผลิตสินค้าที่มีจุดเด่น แสดงถึงเอกลักษณ์ความเป็นไทย/เป็นสินค้าที่ผลิตจาก ภูมิปัญญาท้องถิ่น ลอกเลียนแบบได้ยาก	3.4
11. จัดฝึกอบรมภาษาต่างประเทศ/พัฒนาฝีมือแรงงานและทักษะในการผลิต สินค้า	3.1
12. สร้างความสามัคคี การรวมกลุ่ม การร่วมมือของคนในชุมชน/การร่วมมือของ ภาครัฐและประชาชน	2.5

ตาราง 2 ร้อยละของประชาชน จำแนกตามข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับสินค้า
หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) (ต่อ)

ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ ^{1/}	ร้อยละ
13. จัดตั้งศูนย์ OTOPT มีเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ในทุกหมู่บ้าน	1.0
14. เปิดตลาดประชาสัมพันธ์ จัดแสดงสินค้า OTOPT ในกลุ่มประเทศอาเซียนและสู่สากลมากขึ้น	0.7
15. จัดตั้งจุดจำหน่ายสินค้า OTOPT ตามที่ต่างๆ เช่น ในหมู่บ้าน ห้างสรรพสินค้า เป็นต้น	0.5
16. ต้องการให้มีผู้นำชุมชนที่ดี เพื่อประสานงานและดูแลโครงการ OTOPT	0.3

สำรวจโครงการชุมชนอุ้มใจได้ลูกหลานกลับคืน ตามยุทธศาสตร์พลังแผ่นดินเอาชนะยาเสพติดในพื้นที่ เป้าหมาย (มกราคม พ.ศ. 2556)

1 ตามที่รัฐบาลดำเนินการแก้ไขปัญหา ยาเสพติดมาโดยตลอด แต่สถานการณ์การแพร่ระบาดยังคงมีอยู่ รัฐบาลจึงได้ดำเนินโครงการชุมชนอุ้มใจได้ลูกหลานกลับคืน ตามยุทธศาสตร์พลังแผ่นดินเอาชนะยาเสพติด ระหว่างวันที่ 1 พฤศจิกายน 2555 – 31 มกราคม 2556 เพื่อการติดตามปรับปรุง และประเมินผลการดำเนินงานการแก้ไขปัญหา ยาเสพติด ในครั้งนี้ สำนักงานสถิติแห่งชาติ และ สำนักงาน ป.ป.ส. จึงได้ทำการสำรวจโครงการชุมชนอุ้มใจได้ลูกหลานกลับคืน ตามยุทธศาสตร์พลังแผ่นดินเอาชนะยาเสพติด ในพื้นที่เป้าหมาย (มกราคม พ.ศ. 2556) 9 จังหวัดในภาค ป.ป.ส. ได้แก่ ภาค 1 : อุดรธานี ภาค 2 : ชลบุรี ภาค 3 : นครราชสีมา ภาค 4 : ขอนแก่น ภาค 5 : เชียงใหม่ ภาค 6 : พิษณุโลก ภาค 7 : นครปฐม ภาค 8 : สุราษฎร์ธานี ภาค 9 : สงขลา เพื่อติดตาม ประเมินผลสภาพปัญหา และสถานการณ์การแพร่ระบาดยาเสพติดในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมาย รวมทั้งผลการดำเนินงานโครงการฯ เพื่อเป็นข้อมูลให้รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปใช้ในติดตาม การวางแผน และกำหนดนโยบาย เพื่อใช้เป็นต้นแบบทั่วประเทศ

การสำรวจด้วยตัวอย่างครั้งนี้ใช้แผนการสุ่มตัวอย่างแบบ Stratified Two-stage Sampling โดยส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานสถิติแห่งชาติไปสัมภาษณ์สมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่เป้าหมาย 9 ภาค ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมาย ครัวเรือนละ 1 ราย ได้ประชาชนตัวอย่างทั้งสิ้น 2,418 ราย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างวันที่

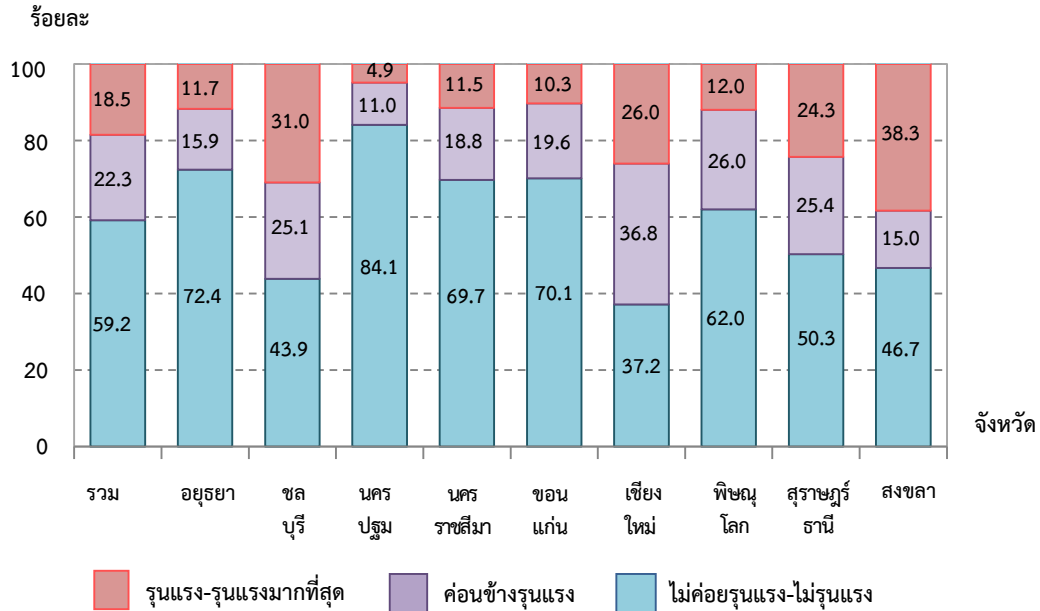
1 - 21 มกราคม 2556 ซึ่งมีผู้ตอบสัมภาษณ์ที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมาย เป็นชายร้อยละ 46.6 เป็นหญิงร้อยละ 53.4 มีอายุ 18 - 29 ปี ร้อยละ 24.3 อายุ 30 - 39 ปีร้อยละ 26.6 อายุ 40 - 49 ปีร้อยละ 21.9 อายุ 50 - 59 ปีร้อยละ 16.6 และอายุ 60 ปีขึ้นไปร้อยละ 10.6 ระดับการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรีมีร้อยละ 82.2 ปริญญาตรีขึ้นไปร้อยละ 14.6 และผู้ไม่ได้รับการศึกษาร้อยละ 3.2 รายได้ครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนไม่เกิน 10,000 บาทร้อยละ 26.8 รายได้ 10,001 - 30,000 บาทร้อยละ 60.0 และมากกว่า 30,000 บาทร้อยละ 13.2 ซึ่งสรุปผลการสำรวจได้ ดังนี้

1. สถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติด

ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายโครงการชุมชนอ่อนใจได้ถูกหลานกลับคืนร้อยละ 18.5 ระบุว่าปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดมีความรุนแรง - รุนแรงมากที่สุด และค่อนข้างรุนแรง ร้อยละ 22.3 ส่วนผู้ที่ระบุว่าไม่ค่อยรุนแรง - ไม่รุนแรง มีร้อยละ 59.2

สำหรับจังหวัดที่มีปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดรุนแรง - รุนแรงมากที่สุดพบในจังหวัดสงขลา ร้อยละ 38.3 รองลงมาได้แก่ ชลบุรี ร้อยละ 31.0 เชียงใหม่ ร้อยละ 26.0 และสุราษฎร์ธานี ร้อยละ 24.3 ขณะที่จังหวัดอื่นมีประมาณร้อยละ 10 - 12 ส่วนนครปฐมมีร้อยละ 4.9

แผนภูมิ 1 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตามปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด รายจังหวัด

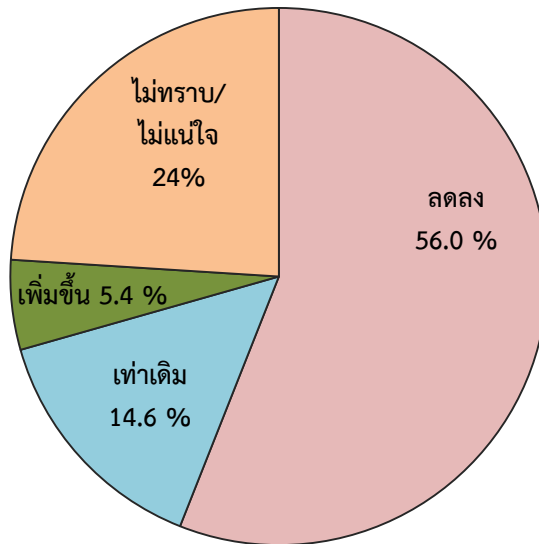
1.1 ปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด

ประชาชนร้อยละ 56.0 ระบุว่าปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด มีลดลงเมื่อเทียบกับก่อนดำเนินโครงการชุมชนอุ่นใจฯ ส่วนผู้ที่เห็นว่าเพิ่มขึ้นมีไม่มากนัก (ร้อยละ 5.4) และร้อยละ 14.6 เห็นว่าปัญหายังเท่าเดิม แต่ก็มีผู้ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจร้อยละ 24.0

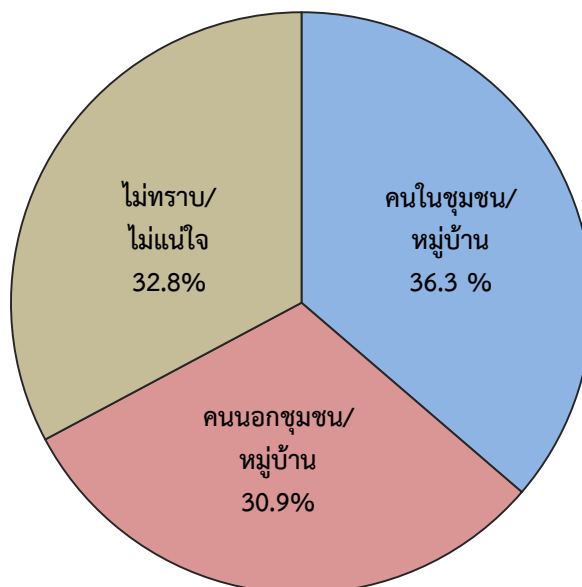
สำหรับปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติดเกิดจากคนในชุมชน/หมู่บ้าน (ร้อยละ 36.3) มากกว่าคนนอกฯ (ร้อยละ 30.9) แต่ก็ยังมีผู้ที่ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจร้อยละ 32.8

แผนภูมิ 2 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ
จำแนกตามผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด เมื่อเทียบกับก่อนดำเนินโครงการ
ชุมชนอุ่นใจฯ และผู้ที่ก่อให้เกิดปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด

ปัญหาผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด
เมื่อเทียบกับก่อนการดำเนินโครงการ

ผู้ที่ก่อให้เกิดปัญหา
ผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด

สำหรับจังหวัดที่มีปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด เพิ่มขึ้นพบในจังหวัดพิษณุโลกมากที่สุด (ร้อยละ 17.2) รองลงมาได้แก่ สงขลา (ร้อยละ 13.5) และชลบุรี (ร้อยละ 8.8) ขณะที่จังหวัดอื่นๆ มีประมาณร้อยละ 2 – 5 ส่วนขอนแก่นมีร้อยละ 0.3

ตาราง 1 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมาย จำแนกตามปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด เมื่อเทียบกับก่อนดำเนินโครงการชุมชนอุ่นใจฯ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด รายจังหวัด

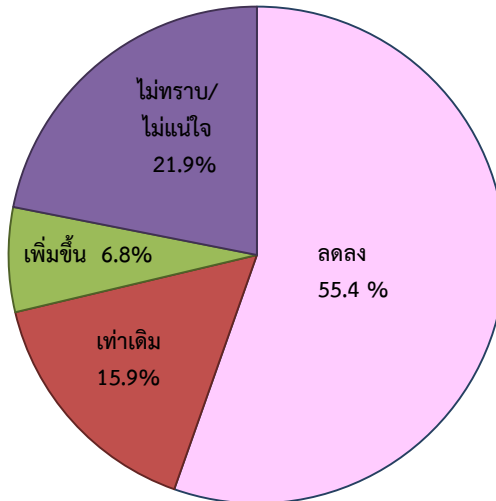
จังหวัด	รวม	ปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด เมื่อเทียบกับก่อนการดำเนินโครงการฯ				รวม	ผู้ก่อให้เกิดปัญหาด้านผู้ค้า/ผู้ลักลอบค้ายาเสพติด		
		ลดลง	เท่าเดิม	เพิ่มขึ้น	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ		คนในชุมชน/หมู่บ้าน	คนนอกชุมชน/หมู่บ้าน	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ
รวม	100.0	56.0	14.6	5.4	24.0	100.0	36.3	30.9	32.8
•อยุธยา	100.0	78.6	12.3	2.0	7.1	100.0	50.1	37.9	12.0
•ชลบุรี	100.0	30.5	26.5	8.8	34.2	100.0	21.7	32.8	45.5
•นครปฐม	100.0	53.0	13.4	2.5	31.1	100.0	51.8	12.8	35.4
•นครราชสีมา	100.0	62.6	11.8	2.3	23.3	100.0	21.9	32.3	45.8
•ขอนแก่น	100.0	79.4	3.8	0.3	16.5	100.0	38.5	41.2	20.3
•เชียงใหม่	100.0	52.9	11.4	4.3	31.4	100.0	31.1	19.6	49.3
•พิษณุโลก	100.0	31.6	14.4	17.2	36.8	100.0	13.6	45.6	40.8
•สุราษฎร์ธานี	100.0	56.0	22.2	2.8	19.0	100.0	64.4	17.3	18.3
•สงขลา	100.0	58.6	11.4	13.5	16.5	100.0	51.1	30.1	18.8

1.2 ปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด

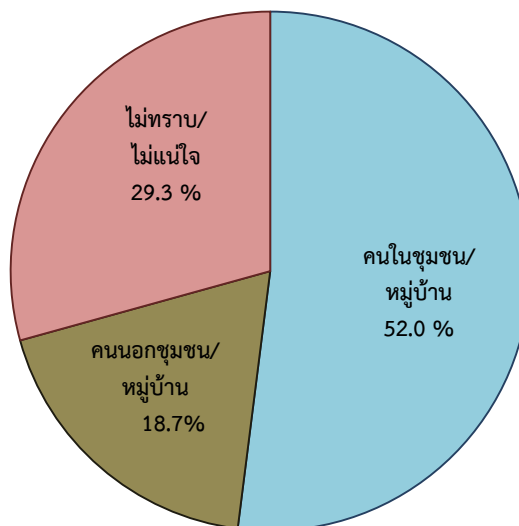
ประชาชนร้อยละ 55.4 ระบุว่าปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด มีลดลงเมื่อเทียบกับก่อนดำเนินโครงการชุมชนอุ่นใจฯ ส่วนผู้ที่เห็นว่าเพิ่มขึ้นมีไม่มากนัก (ร้อยละ 6.8) และร้อยละ 15.9 เห็นว่าปัญหายังเท่าเดิม แต่ก็มีผู้ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจร้อยละ 21.9 สำหรับปัญหานี้ ประชาชนเห็นว่าเกิดจากคนในชุมชน/หมู่บ้าน (ร้อยละ 52.0) มากกว่าคนนอกฯ (ร้อยละ 18.7) แต่ก็ยังมีผู้ที่ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจร้อยละ 29.3

แผนภูมิ 3 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตาม ปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด เมื่อเทียบกับก่อนดำเนินโครงการชุมชน อุ่นใจฯ และผู้ที่ก่อให้เกิดปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด

ปัญหาผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด
เมื่อเทียบกับก่อนการดำเนินโครงการ

ผู้ที่ก่อให้เกิดปัญหา
ด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด

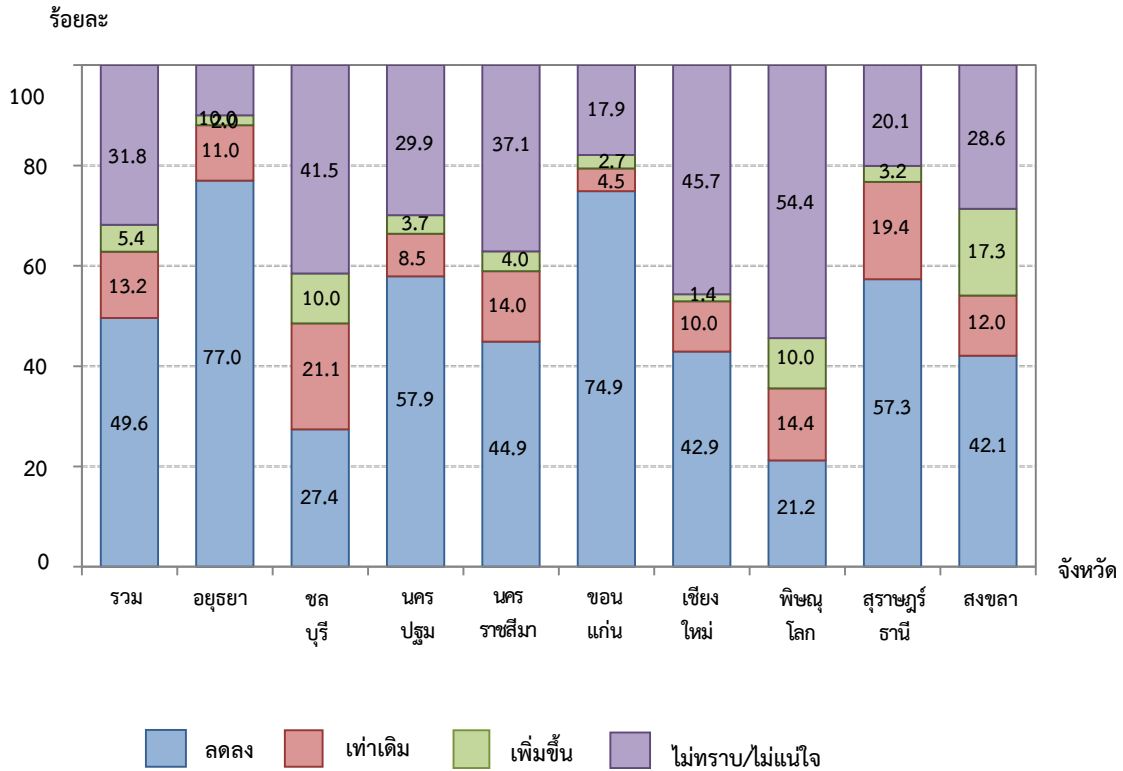
ปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด ประชาชนเห็นว่ามีปัญหาเพิ่มขึ้น พบในจังหวัดสงขลามากที่สุดร้อยละ 19.5 รองลงมาได้แก่ พิษณุโลกร้อยละ 15.6 และชลบุรีร้อยละ 15.4 ขณะที่จังหวัดอื่นมีไม่เกินร้อยละ 5

ตาราง 2 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตาม
 ปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด เมื่อเทียบกับก่อนดำเนินโครงการชุมชน
 อุ่นใจฯ และผู้ที่เกิดปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด รายจังหวัด

จังหวัด	รวม	ปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดเมื่อเทียบกับก่อนการดำเนินโครงการฯ				รวม	ผู้ก่อให้เกิดปัญหาด้านผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด		
		ลดลง	เท่าเดิม	เพิ่มขึ้น	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ		คนในชุมชน/หมู่บ้าน	คนนอกชุมชน/หมู่บ้าน	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ
รวม	100.0	55.4	15.9	6.8	21.9	100.0	52.0	18.7	29.3
• อัญญา	100.0	75.7	14.6	2.6	7.1	100.0	61.2	27.5	11.3
• ชลบุรี	100.0	27.3	26.8	15.4	30.5	100.0	30.2	24.8	45.0
• นครปฐม	100.0	61.0	10.4	2.4	26.2	100.0	61.6	6.1	32.3
• นครราชสีมา	100.0	58.4	14.3	3.1	24.2	100.0	46.6	20.0	33.4
• ขอนแก่น	100.0	85.6	6.5	-	7.9	100.0	73.2	14.4	12.4
• เชียงใหม่	100.0	52.1	11.8	3.2	32.9	100.0	49.2	7.9	42.9
• พิษณุโลก	100.0	30.8	17.6	15.6	36.0	100.0	24.0	32.4	43.6
• สุราษฎร์ฯ	100.0	56.3	21.8	4.3	17.6	100.0	71.8	9.5	18.7
• สงขลา	100.0	52.6	15.0	19.5	12.9	100.0	60.9	20.3	18.8

ประชาชนร้อยละ 49.6 ระบุว่าผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดที่ได้เข้ารับการบำบัดรักษา มีลดลงเมื่อเทียบกับก่อนดำเนินโครงการชุมชนอุ่นใจฯ ส่วนผู้ที่ระบุว่าเพิ่มขึ้นมีไม่มากนักร้อยละ 5.4 และร้อยละ 13.2 ระบุว่าปัญหายังเท่าเดิม แต่มีผู้ที่ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจร้อยละ 31.8 เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัด ประชาชนเห็นว่าปัญหาที่เพิ่มขึ้นพบในจังหวัดสงขลามากที่สุดร้อยละ 17.3 รองลงมาได้แก่ พิษณุโลกร้อยละ 10.0 และชลบุรีร้อยละ 10.0 ขณะที่จังหวัดอื่นมีประมาณร้อยละ 2 - 4

แผนภูมิ 4 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตามการมีผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดที่ได้เข้ารับการบำบัดรักษา เมื่อเทียบกับก่อนดำเนินโครงการชุมชนอุ่นใจฯ รายจังหวัด

ประชาชนร้อยละ 33.4 ระบุว่าผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดที่มีอาการประสาทหลอน คุ่มคลั่ง ก่อให้เกิดความเดือดร้อนเกิดขึ้น ซึ่งในจำนวนนี้มีเกิดขึ้นมาก - มากที่สุดร้อยละ 1.7 ปานกลางร้อยละ 7.5 และน้อย - น้อยที่สุดร้อยละ 24.2 สำหรับจังหวัดที่มีปัญหาเกิดขึ้นมาก - มากที่สุดพบในจังหวัดสงขลาร้อยละ 6.1 รองลงมาได้แก่ พิษณุโลกร้อยละ 4.8 และชลบุรีร้อยละ 2.9 ส่วนจังหวัดอื่นมีไม่เกินร้อยละ 2

ตาราง 3 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ
 จำแนกตามการมีผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด ที่มีอาการประสาทหลอน คุ่มคลั่ง
 ที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อน รายจังหวัด

จังหวัด	รวม	ไม่มีเกิดขึ้น	มีเกิดขึ้น			ไม่ทราบ/ ไม่แน่ใจ	
			รวม	มาก - มากที่สุด	ปาน กลาง		น้อย - น้อยที่สุด
รวม	100.0	57.0	33.4	1.7	7.5	24.2	9.6
• อุดรธานี	100.0	85.8	12.3	0.3	1.0	11.0	1.9
• ชลบุรี	100.0	37.9	51.0	2.9	16.5	31.6	11.1
• นครปฐม	100.0	89.7	6.0	0.6	1.2	4.2	4.3
• นครราชสีมา	100.0	66.0	26.3	0.6	3.7	22.0	7.7
• ขอนแก่น	100.0	47.6	41.1	0.3	5.8	35.0	11.3
• เชียงใหม่	100.0	49.6	33.0	1.5	10.0	21.5	17.4
• พิษณุโลก	100.0	53.2	34.0	4.8	8.8	20.4	12.8
• สุราษฎร์ธานี	100.0	49.3	39.8	1.1	6.3	32.4	10.9
• สงขลา	100.0	36.8	58.8	6.1	15.8	36.9	4.4

ประชาชนร้อยละ 44.4 ระบุว่ามีความรุนแรงที่เสพยาเสพติดเกิดขึ้น ซึ่ง
 ในจำนวนนี้มีเกิดขึ้นมาก - มากที่สุด (ร้อยละ 3.2) ปานกลาง (ร้อยละ 9.7)
 และน้อย - น้อยที่สุดมีร้อยละ 31.5 โดยจังหวัดสงขลาพบปัญหาดังกล่าว
 เกิดขึ้นมาก - มากที่สุด (ร้อยละ 7.6) รองลงมาได้แก่ ชลบุรี (ร้อยละ 6.6) และ
 พิษณุโลก (ร้อยละ 5.6) ส่วนจังหวัดอื่นมีไม่เกินร้อยละ 4

ตาราง 4 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ
จำแนกตามการมีคนเร่ร่อนที่เสพยาเสพติด รายจังหวัด

จังหวัด	รวม	ไม่มี เกิดขึ้น	มีเกิดขึ้น			ไม่ทราบ/ ไม่แน่ใจ	
			รวม	มาก - มากที่สุด	ปานกลาง		น้อย - น้อยที่สุด
รวม	100.0	44.3	44.4	3.2	9.7	31.5	11.3
• อุดรธานี	100.0	77.1	19.7	1.0	1.6	17.1	3.2
• ชลบุรี	100.0	16.8	74.4	6.6	25.9	41.9	8.8
• นครปฐม	100.0	83.6	10.9	1.8	2.4	6.7	5.5
• นครราชสีมา	100.0	53.1	33.2	3.4	6.5	23.3	13.7
• ขอนแก่น	100.0	29.6	60.1	0.7	10.3	49.1	10.3
• เชียงใหม่	100.0	41.8	34.6	2.5	5.7	26.4	23.6
• พิษณุโลก	100.0	31.2	53.2	5.6	11.2	36.4	15.6
• สุราษฎร์ธานี	100.0	47.9	40.2	1.1	4.9	34.2	11.9
• สงขลา	100.0	23.3	73.0	7.6	18.0	47.4	3.7

1.3 การแพร่ระบาดของยาเสพติดในโรงเรียน/สถานศึกษา

ชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายที่มีโรงเรียน/สถานศึกษาประชาชนร้อยละ 47.2 ระบุว่าปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดมีลดลงเมื่อเทียบกับก่อนดำเนินโครงการชุมชนอุ่นใจฯ ส่วนผู้ที่ระบุว่าเพิ่มขึ้นมีไม่มากนักร้อยละ 4.6 และร้อยละ 10.9 ระบุว่าปัญหายังอยู่เท่าเดิม แต่ก็มีผู้ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจร้อยละ 37.3 เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัด พบว่า ปัญหายาเสพติดที่เพิ่มขึ้นพบในจังหวัด พิษณุโลกมากที่สุด (ร้อยละ 11.2) รองลงมาได้แก่ ชลบุรี (ร้อยละ 8.2) และสงขลา (ร้อยละ 7.9) ขณะที่จังหวัดอื่นมีไม่เกินร้อยละ 6

ตาราง 5 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ
ที่มีโรงเรียน/สถานศึกษา จำแนกตามปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด
ในโรงเรียน/สถานศึกษา รายจังหวัด

จังหวัด	การมีโรงเรียน/สถานศึกษา			ปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในโรงเรียน/ สถานศึกษา				
	รวม	ไม่มี	มี	รวม	ลดลง	เท่าเดิม	เพิ่มขึ้น	ไม่ทราบ/ ไม่แน่ใจ
รวม	100.0	20.4	79.6	100.0	47.2	10.9	4.6	37.3
• อุดรธานี	100.0	0.6	99.4	100.0	52.1	5.5	2.3	40.1
• ชลบุรี	100.0	3.7	96.3	100.0	31.1	17.8	8.2	42.9
• นครปฐม	100.0	3.0	97.0	100.0	59.7	8.2	1.3	30.8
• นครราชสีมา	100.0	7.0	93.0	100.0	49.0	11.8	6.0	33.2
• ขอนแก่น	100.0	94.2	5.8	100.0	94.1	5.9
• เชียงใหม่	100.0	100.0	..	100.0	47.5	7.5	1.8	43.2
• พิษณุโลก	100.0	64.4	35.6	100.0	19.1	4.5	11.2	65.2
• สุราษฎร์ธานี	100.0	2.5	97.5	100.0	57.0	13.0	2.9	27.1
• สงขลา	100.0	5.3	94.7	100.0	49.2	15.1	7.9	27.8

2. กลุ่มเสี่ยงต่อยาเสพติด

ประชาชนร้อยละ 85.4 ระบุว่าไม่มีกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งในจำนวนนี้ได้แก่ ผู้เคยเสพยาเสพติดร้อยละ 83.4 ผู้ที่เคยถูกจับกุม/ผู้ต้องหาร้อยละ 52.3 และผู้ที่เคยค้ายาเสพติดร้อยละ 40.0 เป็นต้น

ตาราง 6 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ
จำแนกตามการมีกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด
รายจังหวัด

จังหวัด	รวม	มีกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ^{1/}						ไม่มี กลุ่ม เสี่ยง
		รวม	ผู้เคย เสพยา เสพติด	ผู้ที่ เคยถูก จับกุม/ ผู้ต้องหา	ผู้เคย ค้ายา เสพติด	ครอบครัวของ ผู้ที่เคย ค้ายา เสพติด	อื่นๆ เช่น เด็ก วัยรุ่น คนติด เหล้า	
รวม	100.0	85.4	83.4	52.3	40.0	18.3	0.9	14.6
• อัญชยา	100.0	92.6	85.7	42.7	54.5	25.2	1.7	7.4
• ชลบุรี	100.0	82.3	73.4	45.0	28.0	13.5	..	17.7
• นครปฐม	100.0	86.6	87.3	37.3	23.9	9.2	..	13.4
• นครราชสีมา	100.0	73.6	96.2	69.5	30.2	10.7	3.1	26.4
• ขอนแก่น	100.0	89.3	89.2	37.3	30.0	10.4	2.3	10.7
• เชียงใหม่	100.0	97.9	74.1	72.3	52.2	19.7	..	2.1
• พิษณุโลก	100.0	74.8	84.5	36.4	46.5	19.3	..	25.2
• สุราษฎร์ฯ	100.0	87.0	79.8	66.4	45.3	30.4	..	13.0
• สงขลา	100.0	88.7	84.7	55.1	48.3	28.0	..	11.3

1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

3. ประเภทยาเสพติด

ยาเสพติดที่มีการแพร่ระบาดมากที่สุด คือ ยาบ้าร้อยละ 75.3 รองลงมาได้แก่ ยาไอซ์ร้อยละ 16.1 ใบกระท่อมร้อยละ 11.0 สารระเหยร้อยละ 10.8 และกัญชาร้อยละ 10.3 ส่วนยาประเภทอื่น เช่น ยาอี เฮโรอีน ฟีน ยาเค ฯลฯ มีไม่เกินร้อยละ 6 เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัด พบว่า ประชาชนในทุกจังหวัดระบุว่ามียาบ้าแพร่ระบาดมากกว่ายาเสพติดประเภทอื่น

ตาราง 7 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ
จำแนกตามประเภทของยาเสพติด รายจังหวัด

ประเภทของ ยาเสพติด	รวม	จังหวัด								
		อยุธยา	ชลบุรี	นคร ปฐม	นคร ราชสีมา	ขอนแก่น	เชียงใหม่	พิษณุ โลก	สุราษฎร์ ธานี	สงขลา
• ยาบ้า	75.3	88.7	90.3	68.3	50.6	88.7	82.9	50.8	75.7	79.7
• ยาไอซ์	16.1	12.6	14	12.8	1.7	2.4	8.9	6	57.7	48.1
• ใบกระท่อม	11.0	5.5	0.3	7.3	1.7	0.3	5.7	0.8	63.4	24.1
• สารระเหย	10.8	..	0.3	3	42.4	19.9	8.6	2.4	0.4	12
• กัญชา	10.3	14.2	7.1	3	7	12.4	15.7	3.2	12.7	20.3
• ยาอี	5.3	0.6	6.6	0.6	2	2.1	17.5	6.8	0.7	16.5
• เฮโรอีน	2.7	..	0.3	..	1.4	0.3	17.5	6.8
• ผิ่น	1.0	0.3	0.3	0.3	7.1
• อื่นๆ เช่น ยาเค ยาแก้ไอ	1.0	6.8	0.4	0.7	0.8
• ไม่ทราบ/ ไม่แน่ใจ	20.6	9.7	8.5	27.4	41.0	10.7	15.7	46.8	14.8	9.8

4. การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐ

สำหรับเจ้าหน้าที่รัฐ/หน่วยงานที่ติดตามดูแลผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดเข้าสู่กระบวนการบำบัดรักษา ได้แก่ ตำรวจร้อยละ 85.2 กำนัน/ผู้ใหญ่บ้านร้อยละ 50.3 และเจ้าหน้าที่กระทรวงสาธารณสุขร้อยละ 31.8 ขณะที่เจ้าหน้าที่รัฐ/หน่วยงานอื่น มีไม่เกินร้อยละ 14 เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัด พบว่า ทุกจังหวัดประชาชนมากกว่าร้อยละ 74 ระบุว่า มีเจ้าหน้าที่รัฐที่เข้าไปติดตามดูแลผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดเข้าสู่กระบวนการบำบัดรักษา ซึ่งในจำนวนนี้ได้แก่ ตำรวจ กำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน เจ้าหน้าที่กระทรวงสาธารณสุข กรมการปกครอง กรมพัฒนาชุมชน และสำนักงาน ป.ป.ส. เป็นต้น

ตาราง 8 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ
จำแนกตามการมีเจ้าหน้าที่รัฐเข้าไปติดตาม ดูแลผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด
เข้าสู่กระบวนการบำบัดรักษา รายจังหวัด

จังหวัด	เจ้าหน้าที่รัฐหน่วยงานที่เข้าไปติดตาม ดูแล ผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดเข้าสู่กระบวนการบำบัดรักษา ^{1/}							
	ตำรวจ	กำนัน/ ผู้ใหญ่ บ้าน	สาธา รณสุข	กรม การ ปกครอง	กรม พัฒนา ชุมชน	สนง. ป.ป.ส.	ทหาร	อื่นๆ เช่น อสม. ผู้นำ ศาสนา อปปร.
รวม	85.2	50.3	31.8	13.8	11.6	10.1	4.5	1.9
• อุดรธานี	94.5	54.4	12.1	5.2	1.6	50.2	1.0	0.3
• ชลบุรี	89.0	62.7	7.5	3.8	0.6	..	0.3	1.6
• นครปฐม	92.4	77.7	42.0	36.3	11.5	0.6	3.2	0.6
• นครราชสีมา	88.4	60.2	28.9	18.3	7.0	6.3	1.1	2.5
• ขอนแก่น	79.9	79.9	52.1	14.8	8.1	1.1	2.5	7.0
• เชียงใหม่	88.1	70.9	35.1	15.3	15.3	1.5	15.7	..
• พิษณุโลก	93.0	7.0	21.4	19.3	16.6	1.1	2.1	..
• สุราษฎร์ธานี	66.8	4.1	68.3	12.2	39.1	12.2	2.2
• สงขลา	69.5	2.5	19.5	12.7	7.6	33.1	0.8	1.7

ประชาชนร้อยละ 45.7 ระบุว่าเจ้าหน้าที่รัฐสนับสนุน/เข้าไป
กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งในจำนวนนี้มีเกิดขึ้นมาก – มากที่สุด
ร้อยละ 9.2 ปานกลางร้อยละ 14.6 และน้อย – น้อยที่สุดร้อยละ 21.9
สำหรับเจ้าหน้าที่รัฐที่ดำเนินการดังกล่าวพบในจังหวัดสุราษฎร์ธานีมากที่สุด
ร้อยละ 60.9 รองลงมาได้แก่ สงขลาร้อยละ 55.6 ชลบุรีร้อยละ 55.5 และ
พิษณุโลกร้อยละ 54.4 ขณะที่จังหวัดอื่นมีประมาณร้อยละ 35 – 44 ส่วน
อุดรธานีเกิดขึ้นน้อยกว่าจังหวัดอื่นร้อยละ 26.8

ตาราง 9 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ จำแนกตาม การมีเจ้าหน้าที่รัฐสนับสนุน/เข้าไปกระทำความผิด รายจังหวัด

การดำเนินการของ เจ้าหน้าที่รัฐ	รวม	จังหวัด								
		อยุธยา	ชลบุรี	นครปฐม	นครราชสีมา	ขอนแก่น	เชียงใหม่	พิษณุโลก	สุราษฎร์ธานี	สงขลา
สนับสนุน/เข้าไปกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
• มีเกิดขึ้น	45.7	26.8	55.5	35.9	44.1	43.6	36.4	54.4	60.9	55.6
- มาก - มากที่สุด	9.2	7.4	6.8	22.0	3.6	10.2	9.3	9.6	9.1	17.3
-ปานกลาง	14.6	10.0	22.5	4.8	9.6	9.3	13.9	16.0	23.6	20.3
-น้อย - น้อยที่สุด	21.9	9.4	26.2	9.1	30.9	24.1	13.2	28.8	28.2	18.0
• ไม่มีเกิดขึ้น	20.3	42.5	8.3	48.2	23.0	29.9	8.6	10.0	8.5	6.8
• ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	34.0	30.7	36.2	15.9	32.9	26.5	55.0	35.6	30.6	37.6

1/ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

5. ความพึงพอใจต่อโครงการชุมชนอุ่นใจได้ถูกหลานกลับคืน

ประชาชนสูงถึงร้อยละ 99.7 มีความพึงพอใจต่อโครงการชุมชนอุ่นใจฯ ซึ่งในจำนวนนี้ระบุว่ามีมาก – มากที่สุดร้อยละ 83.9 ปานกลางร้อยละ 12.3 และน้อยร้อยละ 3.5 โดยมีคะแนนเฉลี่ย 7.34 คะแนนจาก 10 คะแนน

เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัด พบว่า จังหวัดขอนแก่นและอยุธยามีความพึงพอใจมาก – มากที่สุดสูงกว่าจังหวัดอื่น คือ ร้อยละ 96.3 และ 90.3 ตามลำดับ ขณะที่จังหวัดอื่นมีประมาณร้อยละ 76 - 88

ตาราง 10 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ
จำแนกตามความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานโครงการชุมชนอุ้มใจ
ได้ถูกหลานกลับคืน รายจังหวัด

จังหวัด	รวม	ไม่ พึงพอใจ (0 คะแนน)	พึงพอใจ				คะแนนเฉลี่ย (เต็ม 10 คะแนน)
			รวม	น้อย (1 - 4 คะแนน)	ปานกลาง (5 คะแนน)	มาก - มาก ที่สุด (6-10 คะแนน)	
รวม	100.0	0.3	99.7	3.5	12.3	83.9	7.34
• อุดรธานี	100.0	..	100.0	1.9	7.8	90.3	7.72
• ชลบุรี	100.0	..	100.0	3.4	13.4	83.2	6.71
• นครปฐม	100.0	1.2	98.8	2.4	10.4	86.0	7.90
• นครราชสีมา	100.0	..	100.0	8.4	14.9	76.7	6.85
• ขอนแก่น	100.0	..	100.0	0.3	3.4	96.3	8.24
• เชียงใหม่	100.0	0.7	99.3	2.5	8.9	87.9	7.84
• พิษณุโลก	100.0	1.6	98.4	3.6	18.4	76.4	6.90
• สุราษฎร์ธานี	100.0	..	100.0	1.4	20.4	78.2	7.08
• สงขลา	100.0	..	100.0	9.0	12.8	78.2	7.08

6. ความเชื่อมั่นต่อโครงการชุมชนอุ้มใจได้ถูกหลานกลับคืน

ประชาชนสูงถึงร้อยละ 99.3 มีความเชื่อมั่นต่อโครงการชุมชนอุ้มใจฯ
ว่าจะสามารถแก้ไขปัญหาเสพติดในอนาคตได้ ซึ่งในจำนวนนี้มีมาก - มาก
ที่สุดร้อยละ 79.6 ปานกลางร้อยละ 15.5 และน้อยร้อยละ 4.2 โดยมี
คะแนนเฉลี่ย 7.14 คะแนนจากคะแนนเต็ม 10 คะแนน

เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัด พบว่าจังหวัดขอนแก่นมีความเชื่อมั่นมาก -
มากที่สุดสูงกว่าจังหวัดอื่นร้อยละ 95.9 รองลงมาได้แก่ อุดรธานีร้อยละ 83.2
ชลบุรีร้อยละ 82.4 และพิษณุโลกร้อยละ 80.0 ขณะที่จังหวัดอื่นมีประมาณ
ร้อยละ 71 - 78 ส่วนจังหวัดสงขลามีร้อยละ 68.4

ตาราง 11 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ
จำแนกตามความเชื่อมั่นต่อโครงการชุมชนอุ่นใจได้ลูกหลานกลับบ้าน
รายจังหวัด

จังหวัด	รวม	ไม่ เชื่อมั่น (0 คะแนน)	เชื่อมั่น				คะแนนเฉลี่ย (เต็ม 10 คะแนน)
			รวม	น้อย (1 - 4 คะแนน)	ปานกลาง (5 คะแนน)	มาก - มาก ที่สุด . (6-10 คะแนน)	
รวม	100.0	0.7	99.3	4.2	15.5	79.6	7.14
• อุดรธานี	100.0	..	100.0	3.9	12.9	83.2	7.31
• ชลบุรี	100.0	..	100.0	3.1	14.5	82.4	6.71
• นครปฐม	100.0	1.2	98.8	6.7	16.5	75.6	7.40
• นครราชสีมา	100.0	..	100.0	7.0	15.7	77.3	7.10
• ขอนแก่น	100.0	0.3	99.7	1.4	2.4	95.9	8.21
• เชียงใหม่	100.0	1.1	98.9	4.3	21.4	73.2	6.92
• พิษณุโลก	100.0	2.0	98.0	2.8	15.2	80.0	6.97
• สุราษฎร์ฯ	100.0	0.7	99.3	1.4	26.1	71.8	6.88
• สงขลา	100.0	3.8	96.2	11.3	16.5	68.4	6.68

7. แนวทางการป้องกัน/แก้ไขปัญหาหยาเสพติดและปัญหาอาชญากรรม

ประชาชนร้อยละ 23.5 ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาหยาเสพติดและปัญหาอาชญากรรม ดังนี้ การปราบปรามอย่างจริงจังและต่อเนื่อง (ร้อยละ 6.9) การจัดตั้งเวรยาม (ร้อยละ 6.1) การจัดกิจกรรมรณรงค์สร้างจิตสำนึก (ร้อยละ 5.1) เป็นต้น

ตาราง 12 ร้อยละของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน/หมู่บ้านเป้าหมายฯ
จำแนกตามแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติดและ
ปัญหาอาชญากรรม

ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ	ร้อยละ
รวม	100.0
ผู้แสดงความคิดเห็น เห็นควรให้มี ^{1/}	23.5
• การปราบปรามอย่างจริงจังและต่อเนื่อง	6.9
• การจัดตั้งเวรยาม	6.1
• การจัดกิจกรรมรณรงค์สร้างจิตสำนึก	5.1
• การใช้กฎหมายลงโทษผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดอย่างเด็ดขาด	3.2
• การติดตั้งกล้องวงจรปิด (CCTV) เพิ่มขึ้น	2.2
• การจัดกิจกรรมส่งเสริมอาชีพแก่ผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด	1.4
• การควบคุมดูแลสถานบันเทิง/บ่อนการพนัน	1.3
• การจัดเจ้าหน้าที่รัฐเข้าไปตรวจตรา ดูแลแหล่งมั่วสุมให้ทั่วถึง	1.0
• การดูแลความปลอดภัยให้กับผู้แจ้งเบาะแส	0.2
ผู้ไม่แสดงความคิดเห็น	76.5

^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

